

VIXEN 03

CLIVE CUSSLER

ENKAZ

ALTIN KİTAPLAR

Birinci Baskı : Ocak — 1979

Altın Kitaplar Basımevi.

Clive Cussler

Enkaz

(Vixen 03)

Dilimize Çeviren Esat ÖREN

2.79.16

(C) Copyright : Clive Cussler / Enterprises, Inc. 1978 / Kesim Ajansı / Altın Kitaplar — 1979

BOŞLUK

Buckley Havaalanı Colorado, Ocak 1954

Belki soğuk bir kış gecesi oluşundan, belki de kanatlarının ve gövdesinin üzerine buzlu bir kefen gibi biriken tipi yüzünden, Boeing yapımı C97 Stratocruiser alanın ortasında bir kilise mezarlığı gibi duruyordu. Pilot kabininin ön camından yansıyan titrek ışıklar ve personelin belli belirsiz şekilleri bu görüntünün daha da ürkütücü olmasına yol açıyordu.

Bu manzara Hava Kuvvetlerinden Binbaşı Raymond Vylander'ı pek etkilememişti. Yakıt tankerinin uçağın yanından ayrılıp karanlığın içinde kayboluşunu sessizce izledi. Yükleme rampası uçağın balinaya benzeyen karın kısmından uzaklaştı ve kapaklar ağır ağır kapandı. Aynı anda, yere düşmekte olan ışık dikdörtgeni de yok olmuştu. Binbaşı başını çevirip Buckley Deniz Kuvvetleri üssünün beş bin metrelik uçuş pistine ve her iki yanında parlayan çift sıralı ışıklarına baktı. Bu hayalete benzer parıltılar gecenin karanlığı içine dalıp kar perdesi altında yavaş yavaş kayboluyordu.

Binbaşı Raymond Vylander sonra camda yansıyan yorgun yüzüne dikkat etti. Gür saçlarını örten şapkası kayıtsızca geriye itilmişti. Omuzları öne çıkmış, gergin durumuyla çıkış komutunu bekleyen bir yüz metre yarışçısını andırıyordu. Bakışları, yansıyan görüntüsünün ardındaki uçağı bulunca elinde olmadan ürperdi. Gözlerini yumarak gördüğü şeyi zihninin en uzak köşesine itti ve yüzünü odaya döndü.

Amiral Walter Bass oturduğu yerde, elindeki meteoroloji bültenini özenle katladıktan sonra, alnında biriken teri mendiliyle sildi. "Fırtına Rocky Dağlarının doğusuna kayıyor. Deniz sınırına vardığında çoktan bitmiş olur."

"Tabii, önce bu koca kıçlı kuşu yerinden kaldırılabirsem."

"Başarısın."

"Yakıt depoları tam dolu ve ayrıca otuz beş ton hamule yüklü bir uçağı, otuz deniz mili hızla esen yan rüzgâr ve tipi altında bin yedi yüz metre yükseklikten havalandırmak o kadar kolay değil."

"Her şeyin hesabı yapıldı," dedi Bass soğukça. "Pist sonuna varmadan bin metre önce tekerleklerin yerden kesilmiş olacak."

Vylander söndürülmüş balon gibi çöktü bir koltuğa, "Adamlarımın hayatını tehlikeye atmaya değer mi, amiralim? Nedir Amerikan Deniz Kuvvetleri için bu denli önemli olan... ne olduğu belirsiz bir takım ıvır zıvırı Pasifik'te bir adaya yollamak için neden gelip Hava Kuvvetlerinin uçağını alıyorlar?"

Bass'ın yüzü bir an için kızardı, sonra yumuşadı. Konuşmaya başladığında sesi de neredeyse özür diler gibiydi. "Çok basit, binbaşı. İvır zıvır dediğin şey birinci derece önceliği olan bir malzemedir ve çok gizli bir deney programı için gönderilmektedir. Şu bin mil çapındaki bölgede ağır yük taşıyacak tek araç sizin Stratocruiser'iniz, bu yüzden uçağı Hava Kuvvetlerinden ödünç aldık. Siz ve personeliniz de uçakla birlikte görevlendirildiniz. Hepsi bu işte."

Vylander, Bass'a gözlerini dikip baktı. "Karşı geliyorum sanmayın, amiralim, ama hepsi o kadar değil doğrusu."

Bass masanın öbür ucuna geçerek oturdu. "Bunu olağan bir uçuş gibi kabul edin, ötesini

düşünmeyin."

"Yük kabiniinde duran çelik kutuların içeriği hakkında beni biraz aydınlatabilirseniz çok sevinirim, efendim."

Bass gözlerini kaçırarak, "Üzgünüm, son derece gizlidir," dedi.

Vylander ısrar etmenin yararsız olduğunu anlamıştı. Yorgun bir şekilde ayağa kalktı. Uçuş planı ve haritaların bulunduğu dosyayı alarak kapıya doğru yöneldi. Sonra duraksadı ve döndü. "Eğer uçağı bırakıp atlamak zorunda kalırsak..."

"Sakın ha! Uçuş sırasında çok acil bir durum çıkarsa," dedi Bass. "Kimsenin yaşamadığı bir yere inersiniz."

"Çok şey istemiyor musunuz?"

"Bu, istek değil emirdir. Sen ve personelin hedefe varıncaya kadar uçağı terketmemekle yükümlüsünüz. Koşullarınız ne denli korkunç olursa olsun."

Vylander'in yüzü asıldı. "O halde, sanırım hepsi bu kadar."

"Bir şey daha var."

"O da?.."

"O da... iyi şanslar," dedi Bass, dudaklarını kasan bir gülümsemeyle.

Bu gülümseme Vylander'in hiç hoşuna gitmemişti. Kapıyı çekerek açıp cevap vermeden soğuk karanlığa çıktı.

Pilot kabiniinde yardımcı pilot Teğmen Sam Gold, koltuğa iyice gömülmüş, uçuş kontrol listesini inceliyordu. Arkasında, seyir subayı Yüzbaşı George Hoffman elindeki iletkiyle oyalanıyordu. Vylander içeri girdiği zaman kimse dönüp bakmadı.

Vylander, Hoffman'a sordu. "Uçuş rotası çizildi mi?"

"Bütün can sıkıcı ön hazırlıkları Deniz Kuvvetleri uzmanları yaptı. Güzel manzaralı bir rota değil doğrusu. Batı'nın en ıssız bölgeleri üzerinden uçmanızı istiyorlar."

Vylander'in yüzü, Hoffman'ın da gözünden kaçmayan, endişeli bir ifade aldı. Yük kabine dönüp baktı. Kayışlarla yere bağlanmış çelik kutuların içinde ne olabileceğini düşündü.

Bu düşüncelere dalmışken, uçuş mühendisi uzman Çavuş Joe Burns'ün o hiç gülmeyen yüzü kabin kapısından içeri uzandı. "Binbaşım, mavi göklere tırmanmak için hazırız."

Uğursuz görünüşlü kutulardan gözünü ayırmayan Vylander başını salladı. "Peki, haydi o zaman, bu dehşetler müzesini yola çıkaralım." Birinci motor bir iki döndükten sonra çalışmaya başladı. Diğer üçü de hemen onu izlediler. Motorlara ilk hareketi vermede kullanılan harici jeneratörle tekerlekleri tutan takozlar çekilince.

Vylander alabildiğine yüklü uçağı ana piste doğru yollanmak üzere harekete geçirdi. Güvenlik gözcüleri ve bakım personeli, pervanelerin rüzgârına arkalarını dönüp yakın bir hangarın sıcaklığına doğru koşuştular.

Amiral Bass, Buckley Kontrol Kulesinden gebe bir böceğe benzettiği Stratocruiser'in karlar üzerinde sürünüşünü izliyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu telefona ağır ağır konuştu. "Vixen 03 kalkış

durumuna geçti. Başkana haber verebilirsiniz."

"Varış saati için tahmininiz nedir?" Telefonun ucundaki ses Savunma Bakanı Charles Wilson'a aitti.

"Hawaii'deki Hickam üssünde yakıt almak için vereceği molayı gözönüne alırsak, Vixen 03 Washington saatiyle 14.00 sularında deney alanına inecek."

"İke (Başkan Eisenhower'ın kısa adı) yarın saat 08.00'de bizi bekliyor. Denemelerin gidişi ve Vixen 03'ün uçuşu hakkında ayrıntılı bir brifing istiyor."

"Hemen Washington'a hareket ediyorum."

"Amiralim, bu uçak büyük kentlerden birinin üzerine ya da yakınına düşerse neler olabileceğini söylemem gereksiz, sanırım."

Bass korkunç bir sessizlik içinde bir süre duraksadıktan sonra konuştu. "Evet, sayın bakan, hiçbirimizin dayanamayacağı bir karabasan olur bu."

Çavuş Burns gösterge tablosunu büyük bir dikkatle izliyordu. "Manifold basıncı ve motor devri biraz düşük."

Gold umutla sordu. "Kalkışa olanak vermiyor mu?"

"Üzgünüm, teğmenim. Yakıt karışımının silindirlerdeki yanma gücü Denver'in dağlık havasında, deniz düzeyindeki gibi olamaz. Bulduğumuz yükseklik göz önüne alınırsa, göstergelerin verdiği bilgi seyir için elverişlidir."

Vylander önünde uzayan asfalta dikmişti gözlerini. Kar yağışı, pistin yarılandığını gösteren işaret seçilebilecek kadar hafiflemişti. Kalp atışı biraz daha hızlanıp cam sileceklerinin temposuna uydu. Tanrım, dedi içinden. Şu koca pist ne kadar da küçük görünmüştü birden... Kendinden geçmiş gibi uzanıp mikrofonu aldı. "Buckley Kontrol, burası Vixen 03. Kalkışa hazırız. Tamam."

"Önün açık, kalkabilirsin Vixen 03." Amiralin tanıdık sesi kulaklarını doldurdu. "İri memeli yerli kızlardan bir tane de bana ayırın."

Vylander şakayı iade etmeden haberleşmemeyi kapattı. Freni boşaltıp elgazlarının dördünü de sonuna dek açtı.

C97, soğan başına benzeyen burnunu yağın karların içine daldırıp uzun pist üzerinde yerden kesilme savaşımına başlarken, Gold tekdüze bir sesle, giderek artan yer hızını bildiriyordu. "Elli deniz mili." Hemen ardından, aydınlatılmış bir levha üzerinde büyük bir 3 sayısı görüldü. "Üç bin metremiz kaldı," diye mırıldandı Gold. "Yer hızı yetmiş."

Beyaz pist ışıkları, kanat uçlarından kayarcasına geçiyordu. Stratocruiser ileri fırladı. Güçlü Pratt-Whitney motorları zorlanıyor, dört palalı pervaneleri, düşük basınçlı havayı pençeliyordu. Vylander'in elleri direksiyona kenetlenmiş, parmakları bembeyaz olmuştu, dudaklarından dualarla karışık küfürler dökülüyordu.

"Yüz deniz mili... İki bin üç yüz metre kaldı."

Burns'ün gözleri panel üstündeki, gösterge iğnesinin en küçük kıvılcığını bile inceliyor, herhangi bir terslik olasılığını kolluyordu. Hoffman'ın yapacak bir işi yoktu. Müthiş bir hızla pisti tüketişlerini izliyordu.

"Yüz yirmi beş."

Vylander, rüzgârın bütün şiddetiyle dövdüğü uçağın kumanda elemanlarıyla boğuşmaya başlamıştı. Sol yanağından kayarak kucağına düşen ter damlalarını farketmedi bile. Kaygı içinde aracın hafiflemeye başladığını gösterecek bir belirti bekledi. Fakat sanki dev bir el hâlâ tepelerinden bastırıyordu.

"Yüz otuz beş deniz mili. Bin yedi yüz metre işaretini de geçtik."

"Haydi yavrurum, ne olur kalk," diye Hoffman yalvardı. Gold'un duyuruları birbiri ardına yığılıyordu.

"Yüz kırk beş deniz mili. Bin metre kaldı." Vylander'e dönerek, "Bundan sonra kalktık kalktık, kalkmadık kalkmadık," dedi.

Vylander, "Amiral Bass'ın güvenlik için bıraktığı pay burada biter," diye mırıldandı.

"Son 605 metreye giriyoruz. Yer hızı yüz elli beş."

Vylander pistin sonundaki kırmızı ışıkları seçebiliyordu artık. Dev bir kaya parçasını yönetiyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Gold heyecanla ona bakıp duruyordu. Binbaşının yükselmek için kumandaları devreye soktuğu anlamına gelecek dirsek hareketini endişeyle bekliyordu ama Vylander beton gibi kımıldamadan oturuyordu.

"Tanrım... son 350 metre işareti... geliyoruz, geliyoruz... geldik."

Vylander yavaşça lövyeyi çekti. Bitmeyecek gibi gelen iki üç saniye boyunca hiçbir şey değişmedi. Ama sonra, deli edici bir yavaşlıkla Stratocruiser yerden kesildi ve asfaltın bitiminden ancak elli metre önce güçlükle havalandı. Sonra binbaşı, "İniş takımları, ileri," dedi çatlak bir sesle.

İçeri alınan iniş takımları yuvalarına yerleşinceye kadar geçen kaygılı birkaç dakikadan sonra Vylander uçuş hızını artışı hissetti.

"İniş takımları içerde ve kilitli," dedi Gold.

Yüz otuz metreye yükselince flaplar kapandı ve Vylander uçağı kuzeybatı yönüne çevirirken kabinde bulunanların tümü rahat bir soluk aldılar. Sağ kanadın altında bir an için gözükken Denver'in ışıltıları az sonra karanlığa gömüldü. Uçuş hızı iki yüz deniz milini bulup, yükseklik bin iki yüz metreyi gösterinceye dek Vylander rahat edemedi.

Hoffman içini çekerek, "Biraz korkmadım dersem yalan olur," dedi.

"Yalnız sen mi?" dedi Burns gülerek.

Vylander bulutların arasından beş bin metre yüksekliğe çıkınca uçağı düzeltilti. Rocky Dağlarına yöneldikten sonra Gold'a işaret etti. "Kumandayı sen al. Kontrol yapmak istiyorum."

Gold ona baktı. Binbaşı normal olarak seyir başında kontrole gitmezdi. Gold ellerini direksiyona yerleştirirken, "Tamam," dedi.

Vylander koltuk kemerini ve omzundaki kayışı çözerek yük kabinine girdi. Kumanda bölümüne açılan kapıyı dikkatle kapadı.

Parlak paslanmaz çelik kutulardan tam otuz altı tane vardı. Tahta bloklar üzerine sımsıkı bağlanmışlardı. Her bir kutunun yüzeyini dikkatle incelemeye başladı, Ağırlık, üretim tarihi,

denetçinin imzası ve taşıma yönergelerini gösteren her zamanki askeri işaretler yoktu görünürde.

Yaklaşık on beş dakika sonra neredeyse vazgeçip pilot kabinine geçiyordu ki, blokların arasında küçük, alüminyum bir plaka göze çarptı. Arka yüzeyi tutkallıydı. Vylander bu plakayı çelik kutu üzerindeki tutkallı orijinal yerinde denedi. Sonra alıp kabinin loş ışığında güçlkle inceledi. Üzerinde gördüğü kazılı küçük işaret en korktuğu şeyi doğruluyordu.

Bir süre alüminyum plakaya bakakaldı. Ansızın uçağın sarsılmasıyla sendeleyince kendine geldi. Hemen yük kabininden çıkarak kumanda bölümünün kapısını açtı.

Her yanı duman kaplamıştı.

Vylander, "Oksijen maskeleri," diye bağırdı. Hoffman'la Burns'ü güçlkle seçebiliyordu. Gold ise mavimsi bir duman içinde tümüyle kaybolmuştu. Güçlkle pilot koltuğuna geçip oksijen maskesine atıldı. Kısa devre yapan elektriğin keskin kokusunu duyuyordu.

"Buckley Kontrol Kulesi, burası Vixen 03." Gold mikrofonu haykırıyordu. "Kumanda kabininde duman var. Acil iniş talimatı istiyoruz. Tamam."

"Kumandayı alıyorum," dedi Vylander.

Gold hiç duraksamadan kabullendi. "Alın."

"Burns?"

"Buyrun."

"Ne oldu burada?"

"Bu duman altında kesin bir şey söyleyemem, binbaşım." Burns'ün sesi oksijen maskesinin içinden boğuk geliyordu. "Sanırım, radyo vericisinde bir kısa devre oldu."

Gold hâlâ uğraşıyordu. "Buckley Kontrol Kulesi, burası Vixen 03, lütfen cevap verin."

Burns içini çekerek, "Boşuna, teğmenim," dedi. "Sizi işitemezler. Kimse işitemez. Radyo donanımının devre kesicisi ayarında durmuyor."

Vylander'in sulanan gözleri görmesini güçleştiriyordu. Telaşsız bir sesle, "Buckley'e geri dönmek için rota değiştiriyorum," dedi.

Fakat yüz seksen derecelik dönüşü tamamlayamadan, C97 ansızın sarsılmaya başladı ve metalik bir yırtılma sesi duyuldu. Duman sanki sihirli bir değneğin hüneriyle kayboldu. İçeri dolan buz gibi soğuk hava adamların yüzünü binlerce arı çarpmış gibi yaladı. Uçak sarsıntıdan dağılacak haldeydi.

Burns, "Üç numaralı motordan bir pervane palası koptu," diye bağırdı.

"Of Tanrım... Üç numarayı stop edin!" dedi Vylander. "Pervanenin hatvesini de rüzgâr yönüne çevirin."

Gold'un elleri kontrol tablosunun üstünde uçar gibi dolaştı. Az sonra sarsıntı durdu. Morali giderek bozulan Vylander kumanda aygıtlarını denedi. Soluğu sıklaşmış, içinde büyüyen korku her yanını sarmıştı.

Hoffman, "Pervane palası gövdeyi yırtıp koparmış," diye rapor verdi. "Yük kabininin kaportasında iki metrelik bir yarık açılmış. Kablolar ve hidrolik borular açıkta sallanıyor."

Gold yüzünü ekşiterek, "Dumanın nereye gittiği anlaşıldı," dedi. "Kabin basıncı kalkınca dışarı emildi."

Vylander, "Aynı nedenle kanatçıklar ve kuyruk dümeni de çalışmıyor," diye ekledi. "Artık aşağı ya da yukarı hareket edebiliriz fakat dönüş yapmamız ve uçağı yana yatırmamız olanaksız."

Gold, "Belki birinci ve dördüncü motorlardaki kapakları açıp kapatarak sağa sola yatış yapabiliriz," diye önerdi. "Bu şekilde en azından Buckley'deki iniş yerine kadar idare ederiz."

Vylander, "Buckley'e varamayız," dedi. "Üç numaralı motor olmadan, dakikada otuz beş metre irtifa kaybediyoruz. Rocky Dağlarının üstünde bir yere mecburi iniş yapmak zorunda kalacağız."

Söyledikleri karşısında hepsi taş kesildi. Personelin gözlerinde giderek büyüyen korkuyu görebiliyordu; neredeyse kokusunu duyabilecekti.

Hoffman, "Tanrım," diye inledi. "Başaramayız. Mutlaka dağlardan birine çakılırız."

Vylander, "Hâlâ motor gücümüz ve az da olsa kontrol olanağımız var," dedi. "Üstelik bulutlardan sıyrıldık. Hiç olmazsa nereye gittiğimizi görebiliyoruz."

Burns, "Bu küçük nimetler için aman çok şükür," diye homurdandı.

Vylander, "Yönümüz nedir?" diye sordu.

Hoffman, "İki iki yedi, güneybatı," diye cevapladı. "Çizilmiş rotamızdan en az seksen derece dışarıdayız."

Vylander başını sallamakla yetindi. Diyecek bir şey kalmamıştı. Tüm dikkatiyle Stratocruiser'in irtifa kaybetmemesine çalışıyordu.. Yine de hızla alçalmalarını önlemek için yapabileceği bir şey yoktu. Diğer üç motorun tam güçle çalışması, aşırı ağırlık nedeniyle pek bir işe yaramıyordu.

Beş bin metre yüksekliği olan Rocky Dağları ve çevresindeki vadilere doğru süzülürlerken, Vylander'le Gold çaresizlik içinde oturuyorlardı. Az sonra, kar örtüsünü delip çıkan ağaçlar gözle seçilebilir oldu. Dört bin metreye alçaldıklarında, sivri tepeler artık kanatların üstünde kalmaya başlamıştı. Hoffman'la Burns kaçınılmaz gibi görünen çarpmanın soğuk korkusunu duyuyorlardı.

İrtifa saati üç bin metreyi gösteriyordu. Üç bin metre. Buraya kadar önlerine bir kaya yığınının çıkmaması mucizeydi. Sonra, hemen önlerinde, ağaçların ayrıldığı bir yerde iniş ışıkları, karla kaplı düz bir alanı aydınlattı.

Gold, "Bir çayır," diye bağırdı. "Beş derece sancak yönünde nefis, şahane bir çayır var!"

Vylander, "Görüyorum," dedi. Uçağı yöneltebilmek için açılır kapanır motor kaportaları ve elgazlarıyla boğuşuyordu.

Her zamanki gibi iniş kontrol işlemini yapmaya zaman yoktu. Tekerlekleri açmadan, ölüm kalım inişi yapacaklardı. Denizi andıran çam ormanı artık kalbinin altında görünmez olmuştu. Gold ateşleme donanımını ve tüm elektrik devrelerini kapatırken, Vylander yerden ancak üç metre yükseklikte Stratoeruiser'in irtifa kaybını durdurdu. İşleyen üç motorun kesilmesiyle altlarında gördükleri büyük koyu gölge sanki yükseldi ve düşen gövdeyle birleşti.

Çarpma, korktuklarından çok daha ılımlı oldu. Uçağın karnı, öper gibi değdi yere. Birkaç kez sendeledikten sonra dev bir kayak gibi kaymaya başladı. Vylander, sinir bozucu bu kontrolsuz kayışın ne kadar sürdüğünü kestiremedi. Kısacık saniyeler, dakikalar gibi uzun geldi. Sonra uçak birden

hareketsiz kaldı ve ortalığa derin bir sessizlik çöktü.

İlk tepki gösteren Burns oldu. "Tanrım... başardık," diye titreyen dudaklarıyla mırıldandı.

Gold kül gibi bir yüzle ön camdan dışarı bakıyordu. Gördüğü tek şey beyazlıktı. Kalın bir kar yığını ön camın üzerinde birikmişti. Ağır ağır Vylander'e döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtı, fakat söyleyemedi.

Gümbürdeyen bir sarsıntıyla Stratocruiser çalkalandı. Metalin bükülmesinden çıkan sesle korkunç bir çatırdı birbirine karıştı.

Camların dışında görünen beyazlık bir anda yerini soğuk, kopkoyu bir karanlığa bıraktı ve hiçbir şey görünmez oldu, tek bir şey bile...

Washington'da Deniz Kuvvetleri karargâhında Amiral Bass, boş gözlerle Vixen 03'ün planlanmış uçuş rotasına bakıyordu. Yorgun gözleri, solgun çökük yanaklarındaki çizgiler ve bitkin omuzları, neler çekmiş olduğunu gösteriyordu. Geçen dört yıl, Bass'ı oldukça yaşlandırmıştı. Masasındaki telefon çalınca uzanıp açtı.

Tanıdık bir ses, "Amiral Bass?" dedi.

"Evet, Başkanım."

"Savunma Bakanı, Vixen 03 için sürdürülen aramayı kaldırmak istediğinizi söyledi."

Bass, "Evet," dedi sessizce. "Bu işkenceyi uzatmak anlamsız. Tüm gemiler, arama uçakları, kara birlikleri, Vixen 03'ün uçuş rotası ve çevresindeki elli millik alanı karış karış aradılar."

"Siz ne diyorsunuz bu işe?"

"Bence, uçağın enkazı Pasifik Okyanusu'nun derinliklerinde yatıyor."

"Batı kıyısını aştı mı dersiniz?"

"Evet."

"Dua edelim, dediğiniz gibi olsun, amiralim. Eğer denize düşmediyse Tanrı yardımcımız olsun."

Bass, "Böyle bir durumdan mutlaka haberimiz olurdu," dedi.

Başkan, "Evet" dedi duraksayarak. "Sanırım öyle." Kısa bir aradan sonra kararlı bir sesle konuştu. "Vixen 03 dosyasını kapatın. Derin bir yere gömün."

"Emriniz yerine getirilecektir, Başkanım."

Ahizeyi yerine koyduktan sonra Bass koltuğuna gömüldü. Uzun ve başarı dolu bir meslek yaşamının sonuna gelmiş yenik bir adam gibih issediordu kendini. Yine haritaya baktı. Yüksek sesle kendi kendine, "Neredesin?" dedi. "Neredesin? Hangi cehennemdesin?"

Cevap yoktu. Stratoeruiser'in kayboluşuyla ilgili hiçbir ipucu bulunamamıştı. Sanki Binbaşı Vylander ve adamları boşluğa uçmuşlardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

VIXEN 03

1

Colorado, Eylül 1988

Uykusu iyice açılan Dirk Pitt, keyifle esneyerek yattığı yerden çevresini incelemeye başladı. Bu dağ kulübesine geldiklerinde hava karanlıktı. Şömüne ve keskin kokulu gaz lambaları ahşap kulübenin içini yeterince aydınlatamamıştı.

Bakışı, duvarda asılı duran eski bir Seth Thomas saatine takıldı. Önceki gece, belki gerekir deyip saati kurmuştu. Gözleri daha sonra, tozlu, cam gibi gözlerle kendisine bakan kocaman geyik başını buldu. Geyiğin az ötesindeyse pencereden Sanwatch sıradağlarının soluk kesen manzarası duruyordu.

Uyku sersemliğinin son izleri de silinirken, gününün ilk seçimini yapmak zorunda kaldı. Ya dışarıdaki manzarayı doyasıya seyredecek ya da halı üstünde çıplak olarak yoga çalışan Colorado Kongre üyesi Loren Smith'in biçimli vücudunda gözlerine ziyafet çekecekti.

Pitt kolay bir seçimle Kongre üyesi Smith'i yeğledi. Bacakları birbirine dolanmış, dirsekleri ve başı, 'Lotus Konumu'nda halıya yaslanmıştı. İyice ortaya çıkan bu kalçaları ve göğsünde yükselen sınıksız tepelikler, Sanwatch dağlarının granit doruklarını utandırır, diye düşündü Pitt. Ve sordu.

"Hiç de hanımca olmayan bu düğümlemeye ne deniyor?"

Kıpırdamadan, "Balık," diye yanıtladı kadın. "Göğüsleri sertleştirmek içindir."

"Bir erkek olarak," dedi Pitt, şakadan bir böbürlenmeyle. "Kaya gibi sert memelerden pek hoşlanmam."

Kadın menekşe rengi gözlerini adama dikerek, "Yumuşak ve sarkık mı olsun isterdin?" dedi.

"Pek o kadar da değil. Ama şurasında burasında biraz yumuşaklık da isterim doğrusu."

"İşte erkek kafasının bütün derdi bu," diyerek oturduğu yerde toplandı ve uzun saçlarını fırçalamaya başladı. "Tüm kadınlar şovenist dergilerin orta sayfasındaki sıradan tipler gibi balon memeli olsun istersiniz."

"İstemek bizden."

Dudaklarını büzerek, "Benimkilerle idare etmek zorundasın," dedi.

Pitt uzanıp kolunu kadının beline dolayarak onu yatağa çekti. "İster büyük olsun, ister küçük olsun." Eğilip meme başlarına birer öpücük ondurdu. "Kimse Dirk Pitt'i ayırım yapmakla suçlayamaz."

Kadın doğrulup adamın kulağını ısırıldı. "Tam dört gün biz bizyiz. Ne telefon, ne komite toplantısı, ne kokteyl parti, ne tartışma. Harika bir şey bu, inanasım gelmiyor." Elini Pitt'in karnı üstünde gezdirdi. "Kahvaltıdan önce biraz spora ne dersin?"

"İşte sihirli bir sözcük!"

Gülerek, "Hangisi?" dedi. "Spor mu, kahvaltı mı?"

"Yogaya başlamadan önce söylediğin." Pitt, Loren'i yattığı yerde bırakıp kalktı. "En yakın göle nasıl gidilir?"

"Göl mü?"

"Neden olmasın?" Pitt onun şaşkınlığına güldü. "Göl olan yerde balık vardır. Orada semiz bir alabalık oltaya takılmak için can atarken, bütün günü yatakta haylazlık ederek geçiremeyiz."

Loren sorar gibi başını kaldırıp ona baktı. Adamın boyu bir doksan vardı. Sırım gibi vücudu, kalçalarındaki beyaz şeritler dışında esmerleşmişti. Dağınk siyah saçlarının altındaki yüz her zaman asık durur gibi görünüyorsa da, güldü mü, kalabalık bir odayı bile ısıtabilirdi. Şu anda gülmüyordu, fakat Loren onun yeşil gözlerinde saklı şakacılığı okuyacak kadar Pitt'i tanıyordu.

Yapmacık bir öfkeyle, "Seni koca maymun," dedi. "Benimle dalga geçiyorsun." Bir anda yerden fırlayıp başıyla adamın karnına tos vurarak gerideki yatağa kadar itti.

Kadın son derece güçlüydü. Pitt kendini serbest bırakmayıp onun ağırlığına karşı dursaydı, bir voleybol topu gibi havalanması işten bile değildi.

Ne oluyor diyemeden Loren göğsüne binip elleriyle omzuna bastırdı. Pitt ellerini kadının arkasında birleştirerek yumuşak kalçalarını sıktı. Loren onun bedeninden yayılan sıcaklığı ve uyanan erkekliğini hissetti.

Kısık bir sesle, "Balık tutacakmış," dedi. "Kullanmasını bildiğin tek kamış var, o da makarasız."

Ancak öğlen olduğunda kahvaltı edebildiler. Pitt duş yaptıktan sonra giyinerek mutfağa döndü. Loren musluğun önüne eğilmiş, kararmış bir tavayı ovuyordu. Üzerinde sadece önündeki önlük vardı. Pitt ağır ağır gömleğini iliklerken, onun titreşen küçük göğüslerini seyretti. "Seni böyle görselerdi, seçmenlerin ne derdi acaba?"

Şeytansı bir gülüşle, "Seçmenlerim bir bok diyemezler," dedi. "Özel yaşamım onları ilgilendirmez."

Pitt not alıyormuş gibi yaparak, "Seçmenlerim bir bok diyemezler," diye ciddi bir ifadeyle yineledi. "Colorado'nun Kongre temsilcisi küçük Loren Smith'in skandal dolu yaşamıyla ilgili bir kayıt daha."

Loren, "Hiç de komik değil," diyerek elindeki tavayla vurur gibi yaptı. "Benim bölgemde bu tür siyasal cambazlıklar olmaz. Üstelik Kongre üyeleri arasında yolsuzlukla, suçlanabilecek en son insan da benim."

"Öyle oma... ya seks düşkünlüğünüz? Düşünün bir kez, yayın organları için ne malzeme olurdu bu yönünüz! Hatta belki ben bile sizi sergileyen bir kitap yazıp satış rekorları kırabilirdim."

"Âşıklarımı devlet bütçesinden beslemediğim sürece kimse bana bir şey diyemez."

"Ya ben?"

"Unutma, bakkaldan aldıklarımızın yarısını da sen ödedin." Tavayı kurulayıp dolaba yerleştirdi.

Pitt üzgün bir sesle, "Bu kadar hesaplı bir metresle, ben nasıl iş kurabilirim, bilmiyorum," dedi.

Kadın kollarını boynuna dolayıp onun çenesini öptü. "Bir daha Washington kokteyllerinde kızıışmış

kadınlara asılmadan önce onların para durumlarını öğrensen iyi olur."

Loren, Çevre Sağlığı Bakanının verdiği daveti anımsarken. Tanrım ne kötü partiydi, diye düşündü. Kongrenin sosyal görüntüsünden nefret ederdi. Colorado çıkarlarıyla ilgili bir şey yada komite görevleri söz konusu değilse, genellikle işten çıkıp eve gider, Ichabod adlı uyuz kedisi ve televizyonda ne film varsa onunla yetinirdi.

Bahçenin fener ışıkları altında Pitt'i ilk kez gördüğü zaman, Loren manyetik bir çekime kapılmış, gözlerini ondan alamamıştı. Florida'lı bağımsız üye Morton Shaw ile siyasi konuşmalarını sürdürürken, bir yandan da onu gözlüyordu.

Kalbinin garip bir biçimde hızlandığını hissetti. Böylesine heyecanlandığı enderdi; şimdi de neden böyle olduğunu anlamadı. O pek yakışıklı sayılmazdı, yani Paul Newman filan gibi değildi. Ama son derece çekici, erkeksi ve anlamlı bir havası vardı. Oldukça uzun boyluydu, bu da Loren'in erkeklerde aradığı bir şeydi.

Tek başına durmuş, kimseyle konuşmuyordu, ama sıkılmış bir hali de yoktu. Tersine, gerçek bir ilgiyle çevresindeki insanları izliyordu. Loren'in bakışını farketdiği zaman, içten ve ölçen bir ifadeyle karşılık verdi.

"Şurada, loş yerde duran adamı tanıyor musunuz?" diye sordu Morton Shaw'a.

Shaw, Loren'in başıyla işaret ettiği yere dönüp baktı. Gözlerini kırıştırdı, sonra gülerek, "İki yıldır Washington'dasınız, hâlâ onu tanımıyor musunuz?" dedi.

"Tanıyordum sormazdım."

"Adı Pitt'dir. Dirk Pitt. NUMA'da özel projeler müdürüdür. Titanik'in denizden çıkarılmasında başkanlık etmişti."(National Underwater and Marine Agency: Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü.)

Loren daha önce neden bağlantı kuramadığına kızdı. Adamın resimleri ve ünlü transatlantiğin denizin dibinden çıkarılması, haftalardır yayın organlarının ön sayfalarında. Olanaksız gözüyle bakılan işi demek bu adam yapmıştı. Shawdan özür diledi, kalabalığın arasından sıyrılarak Pitt'e yaklaştı.

"Mr. Pitt," dedi. Başka bir şey diyemeden kaldı. Yanlarında duran fener alevleri hafif bir esintiyle değişik bir açı alarak Pitt'in gözlerinde yansdı.

Loren o ana dek yalnız bir kez profesyonel bir kayıkçıya vurgunken hissettiği bir ateş duydu midesinde. Kızaran yanakları gölgede görülemeyeceği için şükrediyordu. "Bay Pitt," diye yineledi. Bir türlü akıllıca bir şey çıkaramıyordu ağzından. Adam gözlerini indirmiş, ona bakıyordu. Tanıtana kendini sersem, diye bağırdı içinden. Ama onun yerine "Artık Titanik işi bittiğine göre, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?" deyiverdi.

Sıcak bir gülüşle, "Uygulaması oldukça güç bir iş," dedi. "Buna karşın, yeni tasarım büyük bir kişisel doyum sağlayacak ve zevkle yapacağım."

"Nedir bu iş?"

"Kongre üyesi Loren Smith'i baştan çıkarmak."

Kadının gözleri büyüdü. "Şaka mı ediyorsun?"

"Büyüleyici bir kongre üyesiyle aşk yapmayı hiç de hafife almam."

"Çok şirinsin. Seni muhalefet partisi mi yolladı?"

Pitt cevap vermedi. Elinden tuttuğu gibi kalabalığı yarıp evin öbür yanından dışarı çıktılar. Arabasına gelinceye dek Loren karşı koymadan yürüdü. Nedeni, boyun eğmekten çok, merak edişindendi.

Anayola çıkınca, "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordu.

"İlk önce..." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sıcak, küçük bir bar bulup rahatlayalım ve içimizde gizli isteklerimizi görüşelim."

Kısık bir sesle, "Peki sonra?" diye sordu Loren.

"Chesapeake körfezinde, sürat motoruyla gezdireceğim seni."

"Pek ilginç değil."

"Bir kuramım var," diye konuşmasını sürdürdü Pitt. "Serüven ve heyecan, güzel kongre üyesi hanımları çığına çevirip, şehvetli hayvanlara dönüştürüyor."

Sonra, sabah güneşinin ılıkılığı tekneyi okşarken, Pitt'in baştan çıkarma kuramına dünyada en son karşı çıkacak kişi herhalde Loren olurdu. Adamın omzunda zevkle farketdiği diş ve tırnak izleri bunu kanıtlıyordu.

Loren kolunu belinden çekip Pitt'i kulübenin ön kapısından iteledi. "Bu kadar oyun ve eğlence yeter. Yarın Denver'de alışverişe gitmeden bitirmem gereken bir sürü yazışmam var. İstersen git şöyle birkaç saatliğine bir yürüyüş filan yap. Sana nefis bir yemek hazırladım, sonra ateşin başında kıvrılıp yine baştan çıkarmaca oynarız."

Erkek, "Galiba ben hepten baştan çıkarıldım," dedi gerinerek. "Ayrıca, yürüyüş yapmaktan hiç hoşlanmam."

"O zaman balık tutmaya git."

Kadına baktı. "Hâlâ nerede tutabileceğimi söylemedin."

"Kulübenin arkasındaki tepenin dört beş yüz metre ötesinde. Masa Gölü. Babam sık sık alabalık getirirdi oradan."

Pitt, "Sayende," dedi sertçe bakarak. "Bu işe epey geç başlayacağım."

"Yazık."

"Balık takımlarım yok. Baban kendininkileri bırakmış mıdır buralarda?"

"Kulübenin altında, garajda olacak. Bütün ıvır zıvırını orada bulundururdu. Kapının anahtarı şöminenin üstünde."

Uzun zamandır kullanılmayan kilit önce açılmadı. Pitt anahtarın üstüne tükürüp kırmamaya dikkat ederek bir kez daha zorladı. Sonunda dil düştü ve eskimiş iki kanatlı kapı gıcırdayarak açıldı. Gözü karanlığa alışınca dek bekledikten sonra içeri girip çevreye şöyle bir göz gezdirdi. Tozlar altında bir çalışma tezgâhı vardı. Aletler düzenli bir biçimde yerlerine konmuştu. İçinde boya ya da çivi bulunan çeşitli boyalarda teneke kutular raflarda diziliydi.

Pitt tezgâhın altındaki balık takımı kutusunu hemen buldu. Kamışı bulması biraz daha zaman aldı. Onu da garajın karanlık bir köşesinde güçlkle seçebildi. Üzeri çadır beziyle örtülü büyücek bir şey,

geçişine engel olmuştu. Uzanarak kamışa erişemeyince, üstüne basıp geçmek istedi. Ağırlığı altında bu şey yerinden oynayınca da arka üstü düştü. Dengesini bulmak için tutunduğu örtüyü de kendisiyle birlikte yere indirdi.

Pitt üstündeki tozu silkelerken bir yandan da sövüyordu. Balık sefasını altüst eden şeye bir kez daha baktı. Gördüğü, şaşırttı onu. Eğilip üzerinde elini gezdirdi. Sonra kalkıp dışarı çıktı ve Loren'e seslendi.

Kadın verandaya çıktı. "Ne oldu?"

"Bir dakika aşağı gelir misin?"

İsteksizce üzerine bir trençkot giyip aşağı indi. Pitt onu garajın içine sokup eliyle göstererek, "Baban bunları nereden buldu?" diye sordu.

Loren eğilip gözlerini kıstı. "Nedir bunlar?"

"Şu yuvarlak sarı olanı, uçak oksijen tankıdır. Diğeri de, lastikleriyle birlikte komple burun tekerleği. Aşınmışlığına, kirine ve pasına bakılırsa, oldukça eski galiba."

"İlk kez görüyorum."

"Daha önce farketmiş olmalısın. Garajı hiç kullanmıyor musun?"

Kadın başını salladı. "Seçime katıldığımdan beri hiç bakmadım. Babam üç yıl önce bir kaza sonucu öldüğünden bu yana, bu kulübeye ilk kez geliyorum."

"Buralarda bir uçak kazası olduğunu hiç işittin mi?"

"Hayır, ama olsa da işitmezdim. Komşuları hiç görmem, bu yüzden çevrede ne olup bittiğini pek bilmiyorum."

"Nerede?"

"Ne nerede?"

"En yakın komşuların. Nerede oturuyorlar?"

"Kente giden yol üstünde. Sola dönen ilk kavşakta."

"Adları ne?"

"Raferty Lee ve Maxine Raferty. Adam emekli bir denizci." Loren, Pitt'in elini avuçları arasına alıp sıktı. "Neden sordun bütün bunları?"

"Merak işte, başka bir şey değil." Kadının elini kaldırıp öptü. "Nefis yemek için gecikmem." Pitt dönüp yola doğru yürümeye başladı.

"Balığa gitmiyor musun?"

"Oldum olası sevmezdim zaten."

"Cipi alsana."

Pitt yürürken başını geri çevirerek, "Yürüyüş yapmam senin fikrindi, unutma," diye bağırdı.

Loren, şu erkekler bazen ne saçmo oluyorlar, diye düşünerek başını salladı ve Pitt gözden kayboluncaya dek arkasından baktı. Sonra sonbahar serinliğinde ürperip içeri girdi.

İri yapısı, üstündeki bol basma giysi, çerçevesiz gözlükleri ve gümüş rengi saçlarını toplayan fileyle Maxine Raferty, geleneksel Batı havasını yansıtmaktaydı. Kulübenin verandasında oturmuş, bir roman okuyordu. Çalı fasulyesini andıran Lee Raferty ise eğilmiş, eski bir 'Inter' kamyonun ön difransiyel yataklarını yağlıyordu. Bu sırada Pitt geldi ve onları selamladı.

"İyi günler."

Lee Raferty ağızındaki sönmüş ve çiğnenmiş puroyu eline alıp başını salladı. "Selam, buyurun."

Maxine kitabının üzerinden Pitt'i inceleyerek, "Yürüyüş için iyi bir gün," dedi.

Pitt, "Evet, rüzgâr da tatlı esiyor," diye ekledi.

Dost ifadeli yüzlerinde, aynı zamanda kırsal bölge insanların yabancılara karşı duyduğu sakınma gereği de okunuyordu. Hele bu yabancı kentten gelmeysel... Lee ellerini yağlı bir paçavraya silerek Pitt'e yaklaştı. "Size yardım edebilir miyim?"

"Eğer Lee ve Maxine Raferty sizlerseniz, evet."

Bu sözler üzerine Maxine koltuğundan kalktı. "Raferty'ler biziz."

"Adım Dirk Pitt. Yolun ötesindeki Loren Smith'in konuğuyum."

Yüzlerindeki huzursuz ifadeler geniş gülümsemelere dönüştü. "Küçük Loren Smith. Tamam," dedi Maxine. "Buralarda onunla çok övünürüz, bizi Washington'da temsil ediyor."

"Belki çevre hakkında bana biraz bilgi verebilirsiniz diye düşündüm."

"Seve seve," dedi Lee.

Maxine kocasına, "Orada ağaç gibi duracağına, adama içecek bir şey getirsene," diye söylendi. "Susamış görünüyor."

"Tabii. Biraya ne dersiniz?"

"Çok iyi olur," dedi Pitt gülerek.

Maxine ön kapıyı açarak Pitt'i iteler gibi içeri soktu. "Yemeğe kalırsınız." Çağırısı, ricadan çok emir havasındaydı ve Pitt, uymak gereğini duydu.

Oturma odasında yüksek bir tavan kirişi vardı. Yatak odası da çatı arasındaydı. Pahalı

ve antika sayılabilecek mobilyaları görünce Pitt 1830'larda sandı kendini. Lee hemen mutfığa dalıp elinde iki şişe birayla döndü. Pitt şişelerde etiket olmayışına takıldı.

"Umarım ev birasını seversiniz," dedi Lee. "Tam dört yıl uğraştım doğru karışımı buluncaya kadar. Ne çok tatlı, ne çok acı. Yaklaşık yüzde sekiz alkol var."

Pitt tadı beğendi. Umduğundan farklıydı. Biraz maya tadı olmasaydı, piyasadakilerden farksız olduğunu düşünecekti.

Maxine onları sofraya çağırdı. Büyük bir çukur tabak içinde patates salatası, bir tencere fırında fasulye ve ince doğranmış et vardı. Lee boşalan bira şişelerinin yerine dolu olanlarını getirdikten sonra tabaklara servis yapmaya başladı.

Patates salatası gereken ekşilikte ve çok lezzetliydi. Fırında fasulye bala bulanmıştı. Pitt ne eti yediğini çıkaramadı fakat çok beğendi. Loren ile kahvaltı edeli daha ancak bir saat olmasına karşın ev yemeğinin büyüleyici kokusu, acıkmış bir çiftlik işçisi gibi önüne ne konsa yemesini sağlamıştı. Ağzındaki lokmalar arasından sordu. "Uzun zamandır mı burada oturuyorsunuz?"

Lee, "1950'lerin sonlarına kadar tatile Sawatch'a giderdik," dedi. "Ben donanmadan emekli olunca buraya taşındık. Dalgıçtım. Kötü bir vurgun yiyerek erken ayrılmak zorunda kaldım. Galiba 1971 yazıydı."

Maxine, "Yetmiş," diye kocasını düzeltti.

Lee Raferty, Pitt'e göz kırparak, "Max hiçbir şeyi unutmaz," dedi.

"On millik bir çevrede düşen bir uçak biliyor musunuz?"

"Anımsamıyorum." Lee karısına baktı. "Ya sen Max?"

"Haydi Lee, aklın nerede senin kuzum? Diamond'un arkasında düşen uçağı, ölen zavallı doktor ve ailesini unuttun mu? Fasulye nasıl olmuş, Mr. Pitt?"

"Çok güzel," dedi Pitt. "Diamond buraya yakın bir kent midir?"

"Eskiden öyleydi. Şimdi sadece bir yol kavşağı."

"Şimdi anımsadım," dedi Lee ikinci servis için ete uzanırken. "Küçük, tek motorlu uçaklardandı. Kül olmuştu. Cesetlerin kimliğini saptamak bir haftadan çok zaman almıştı."

Maxine, "Yetmiş dördün nisan ayında olmuştu," dedi.

Pitt, "Benim aradığım çok daha büyük bir uçak," diye sabırla açıkladı. "Dev gibi bir şey. Otuz kırk yıl önce düşmüş sanırım."

Maxine gözünü tavana dikip bir süre düşündü. Sonra, "Yok. Böyle bir hava felaketi olduğunu hiç duymadım. En azından bu bölgede," dedi.

Lee, "Neden soruyorsunuz Mr. Pitt?" diye söze karıştı.

"Bayan Smith'in garajında eski bir uçağa ait kalıntılar buldum. Babası getirmiş olmalı. Belki yakınlarda bir dağda bulmuştur diye düşündüm."

Maxine, "Charlie Smith," dedi dalarak. "Huzur içinde yatsın. Zengin olmak için ne düşler kurardı."

"Büyük bir olasılıkla, o kalıntıları Denver'deki bir hurdacıdan almıştır. Yine işletemeyeceği bir makine yapmak istiyordu herhalde."

Pitt, "Anladığım kadarıyla Loren'in babası pek başarılı bir buluşcu değildi," dedi.

Lee onayladı. "Zavallı Charlie, gerçekten başarılı değildi. Anımsarım, bir kez otomatik bir olta atıcısı yapmak istemişti. Uğursuz şey, oltayı sudan başka her yere atıyordu."

"Neden 'zavallı Charlie' dediniz?"

Maxine'in yüzünde üzüntü belirdi. "Sanırım korkunç bir şekilde öldüğü için. Loren size anlatmadı mı?"

"Sadece üç yıl önce öldüğünü söyledi."

Lee, Pitt'in neredeyse boşalmış şişesine bakarak, "Bir bira daha ister misiniz?" diye sordu.

"Sağ olun, bu kadar yeter."

Lee, "İşin aslı," dedi. "Charlie havaya uçtu."

"Havaya mı uçtu?"

"Sanırım dinamit'ti. Kimse kesin bir şey bilmiyor. Bulunan bir çizme ve başparmağıyla kimliği anlaşılabilir."

Maxine, "Şerifin raporuna göre, Charlie yeni bir buluşu üzerinde çalışırken patlama olmuş," diye ekledi.

Lee homurdandı. "Şerifin bok yemesi o."

Maxine kocasını kınayan bir bakışla, "Ne ayıp," dedi.

"Ben inanmıyorum bu masala. Kimse Charlie kadar patlayıcıları tanıyamaz. Orduda tahrip malzemesi uzmanıydı. Ne diyorsun sen, İkinci Dünya Savaşında Avrupa'daki bütün bombaları ve top mermilerini etkisiz duruma getiren Charlie'dir."

Maxine, "Siz ona aldırmayın," dedi güvenle. "Lee, Charlie'nin öldürüldüğü fikrini takmış kafasına. Saçma. Charlie Smith'in dünyada tek bir düşmanı yoktu. Ölümü kazadan başka bir şey olamaz."

Lee, "Herkes istediği gibi düşünebilir," dedi.

Maxine, "Biraz tatlı alır mısınız, Mr. Pitt?" diye sordu. "Elma turtası yapmıştım."

"Bir lokma daha yiyecek durumda değilim, sağ olun."

"Ya sen, Lee?"

Lee, "İştahım kesildi," diye mırıldandı.

Pitt, "Üzülmeyin Mr. Raferty," dedi avutmak için. "Bakın, galiba fazla hayal kurmuşum. Dağların ortasında uçak parçaları bulunca... doğal olarak, yakınlarda bir kaza olduğunu sandım."

Max küçük bir kız gibi Pitt'e gülümseyerek, "Erkekler bazen çocuk gibi oluyorlar," dedi. "Umarım, yemeği beğendiniz."

Pitt, "Gerçekten ustasınız," diye övdü yaşlı kadını.

"Rocky Dağı midyelerini biraz daha pişirmeliymişim galiba. Bana biraz çiğ gibi geldi. Sen nasıl buldun, Lee?"

"Bence iyiydi."

Pitt, "Rocky Dağı midyeleri mi?" diye sordu.

Maxine, "Evet," dedi. "Yani kızarmış boğa yumurtası."

"Yumurtası mı dediniz?"

"Lee en az haftada iki kez yapmamı ister."

Lee, "Et solda sıfır kalır yanında," dedi.

Pitt, "Yalnız et değil!" diye mırıldanarak midesine baktı. Kendi kendine Raferty'lerde karbonat

olup olmadığını sorarak, neden balığa çıkmadım, diye dövünüyordu.

Sabahın üçünde, Pitt tümünden uyanıktı. Loren yanına sokulmuş uyurken, pencereden görünen dağların silüetine bakıyordu. Aklından bin türlü görüntü geçmekteydi. Elindeki bilgilerle bir türlü tutarlı bir şekil çıkaramamıştı. Doğuda gökyüzü yavaş yavaş aydınlanırken, Pitt usulca yataktan kalktı. Bir şort giyip sessizce dışarı çıktı.

Loren'in eski cipi yolun başında duruyordu. Uzanıp torpido gözünden el fenerini aldıktan sonra garaja girdi. Örtüyü kaldırıp oksijen tankını incelemeye başladı. Silindir biçiminde, uzunluğu yaklaşık bir metre, çapı kırk beş santimetre kadardı. Üstünde çizikler ve yer yer ezikler vardı. Fakat Pitt'in asıl ilgisini çeken şey, tankın donanımıydı. Birkaç dakika baktıktan sonra, burun tekerleğine bir göz attı.

Çift olan tekerlekler, ortak bir mülle birleştirilmiş, göbeklerinden, ana dikmeye T biçiminde bağlanmışlardı. Bir metre yüksekliğindeki lastikler çok az aşınmıştı ve şaşılacak şey, sönük değildiler.

Garaj kapısı gıcırdadı. Pitt dönüp baktığında, Loren'i kapıdan gözetlerken gördü. Feneri o na doğru tuttu. Üstünde sadece mavi naylon bir sabahlık vardı. Saçları darmadağınık, yüzü korkulu ve kuşkuluydu.

"Sen misin, Dirk?"

"Yok," dedi karanlıkta gülerek, "Dağlara servis yapan aile sütçünüzüm."

Kadın rahat bir soluk alarak yanına geldi. Korkusunu gidermek için kolunu tuttu. "Hiç de komik değilsin. Hem ne yapıyorsun burada?"

"Şunlar aklıma takılmıştı." Feneri uçak parçaları üzerine tuttu. "Şimdi ne olduğunu anladım."

Loren tozlu garajın içinde titriyordu. "Boşuna aklını takıyorsun," diye mırıldandı. "Sen söyledin, bu hurdalar için Raferty'ler mantıklı bir açıklama yapmışlar. Babam gidip bir hurdacıdan almış olmalı."

Pitt, "Pek emin değilim," dedi.

"Hep böyle hurda parçalar alırdı," diye üsteledi Loren. "Bak şöyle bir çevrene, her yanda o garip yarı bitmiş buluşlarını görürsün."

"Yarı bitmiş olanlar tamam. Diğer parçalarla hiç olmazsa bir şeyler yapmış. Oksijen tankına ve burun tekerleklerine hiç dokunmamış. Neden?"

"Bunda esrarengiz bir şey yok. Babam herhalde onlara dokunamadan öldü."

"Olabilir."

"O zaman, tamam," dedi. "Haydi, yatağa dönelim yoksa donacağım."

"Kusura bakma ama benim işim daha bitmedi."

"Daha ne kaldı göreceğin?"

Pitt, "İstersen kafamda bir çatlak olduğunu söyle," dedi. "Şuraya bak, tankın donanımına bir bak."

Loren omzunun üzerinden uzanıp baktı. "Kırılmış. Nasıl olacağını umuyordun?"

"Eğer bu, hurda pazarında satılan eski bir uçaktan çıkarılmış olsaydı, tespit saplamaları ve diğer bağlantıları, ya bir İngiliz anahtarıyla sökülür ya da büyük bir makasla kesilebilirdi. Ama bunlar bükülmüşler, kanıtlanmışlar ve büyük bir zorlamayla koparılmışlar. Burun tekerlekleri öyle. Dikme eğilmiş ve tam hidrolik amortisörün altından ayrılmış. İyi bakacak olursan, pürüzlü olan kenarın büyük bölümünün hava etkisiyle aşınmış ve çürümüş olduğunu farkedersin. Ama tepede küçük bir kesim yeni aşınmışa benziyor. Bana kalırsa, son koparıma, asıl hasardan yıllar sonra olmuş."

"Peki, neyi kanıtlıyor bu?"

"Çok büyük bir şeyi değil. Ama bu parçaların eski uçak parçalarından ya da hurdacılardan alınmadığını gösteriyor."

"Yetindin mi bari şimdi?"

"Tam değil." Pitt oksijen tankını kolayca kaldırarak dışarıya taşıdı ve cipin içine bıraktı. "Burun takımını tek başıma götüremem, bana yardım etmen gerek."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Denver'e alışverişe gideceğimizi söylemiştin."

"Yani?.."

"Yanisi şu ki, sen alışverişini yaparken, ben de bunu Stapleton Havaalanına götürüp hangi uçaktan sökülmüş olduğunu araştırırım."

"Pitt," dedi kadın. "Sherlock Holmes misin sen? Neden bunca zahmete katlanıyorsun?"

"Yapacak bir şey çıktı işte. Canım sıkılıyor. Senin bir süre kongresel yazışman var, meşgul oluyorsun. Bütün gün ağaçlarla konuşmaktan bıktım."

"Geceleri tüm ilgimi sana yöneltiyorum cıma."

"İnsan yalnız seksle yaşayamaz."

Loren büyülenmiş gibi tek kelime söylemeden, Pitt'in iki uzun tahtayı kapıp cipin açık yük kapağına dayamasını izledi.

Pitt, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Üstümdeki şey, böyle bir iş için uygun değil," dedi ürpererek.

"O zaman üstündekini çıkar da kirlenmesin."

Sanki rüyadaymış gibi sabahlığını bir çiviye astı. Kadınların içgüdülerine kapılarak erkeklerin her türlü saçmalıklarına nasıl boyun eğdiklerine şaşıyordu. Sonra ikisi de, —Pitt ayağında şortu, Kongre üyesi Loren Smith üstünde hiçbir şey olmaksızın— soluk soluğa tozlu burun tekerleklerini sürükleyip Pitt'in yaptığı uyduruk rampa üzerinden cipe yerleştirdiler.

Pitt cipin arka kapağını zincirlerken, Loren sabahın ilk aydınlığında, karnının ve kalçalarının toz içinde kalışına bakıyor, böyle çılgın bir sevgiliye neden bağlandığını düşünüyordu.

Hava Taşıma Bölge Müdürlüğü bakım denetçisi Harvey Dolan, gözlüğünü ışığa doğru tuttu, camların üzerinde toz bulamayınca, yeniden piramit gibi duran burnunun üstüne taktı. "Dağlarda bulduğunuzu söylemişsiniz, değil mi?"

Pitt, "Sanwatch Dağında, Leadville'in otuz mil kadar kuzeybatısında," diye cevapladı. Burun tekerlekleriyle oksijen tankını götüren taşıma aracının gürültüsü, Pitt'i bağırarak zorunda bırakmıştı.

Dolan, "Bir şey çıkarmak zor," dedi.

"Uzman gözüyle bir tahmin yapsanız."

Dolan omzunu silkti. "Sokakta kaybolmuş bir çocuk bulan bir polis memuru düşünün. Polis bunun bir oğlan çocuğu olduğunu, iki kolu ve iki bacağı bulunduğunu, yaklaşık iki yaşında olduğunu görebilir. Giysilerinin, ayakkabılarının hangi mağazalardan alınmış olduğunu da bulur.. Çocuk adının Joey olduğunu söylüyor, ama soyadını, adresini ya da telefon numarasını bilmiyor. İşte Mr. Pitt, bu polis memuruyla aynı durumda sayılırız."

Pitt, "Verdiğiniz örneği, elimizdeki bulguları da katarak açıklar mısınız?" diye sordu.

Dolan, "Bakın şimdi," dedi profesyonel bir ifadeyle. Göğüs cebinden çıkardığı bir tükenmez kalem, işaret değneği gibi kullanıyordu. "Elimizde, bir uçağın ön iniş takımı var. Bu uçağın ağırlığı 35 40 ton olabilir. Pervaneli bir uçak olması gerekir, çünkü lastikler, yüksek hızlı jet inişlerine dayanacak yapıda değil. Ayrıca dikme modeli de, 1950'lerden beri yapılmayan tiplerden. Demek ki, uçak 30 45 yaşları arasında. Lastikler Goodyear, tekerlekler Chicago'daki Rantoul Motor'dan. Ama elimizdekilerle uçağın kime ait olduğunu çıkarmak olanaksız."

Pitt, "Demek ki, başka bir şey çıkarmak olanaksız," diye sordu.

Dolan, "Çabuk havlu attınız," dedi. "Dikmenin üstünde rahatlıkla okunabilen seri numarası var. Eğer bu biçimde bir burun tekerlek donanımının ne tip bir uçak için geliştirildiğini saptayabilirsek, o zaman yapılacak iş sadece dikme numarasından, bu uçakları üreten fabrikayı bulmaya kalıyor."

"Kolay bir şeymiş gibi anlatıyorsunuz."

"Başka parça var mı?"

"Sadece bunlar."

"Buraya getirmek nereden aklınıza geldi?"

"Böyle bir bulmacayı ancak Federal Havacılık çözebilir diye düşündüm."

Dolan gülerken, "Başımıza iş açmak için, •ha?" dedi.

Pitt de, "Kötü bir niyetim yoktu," diye güldü.

Dolan, "Aslında fazla bir ipucu yok," dedi. "Ama hiç belli olmaz, bakarsın şansımız döner." Beton zemin üzerinde kırmızı çizgilerle belirlenmiş bir noktayı göstererek işaret verdi. Yükleyiciyi kullanan adam anladığını göstermek için başını salladı ve yükleyicinin parçaları tutan kollarını yere kadar indirip geri çekildi. Sonra doksan derece dönerek hangarın başka bir köşesine doğru hareket etti.

Dolan yerdeki oksijen tankını kaldırıp eski bir Yunan vazosunu inceler gibi evire çevire baktı,

sonra yerine koydu. "Bundan hiç bir şey öğrenenleyiz," dedi kesinlikle. "Bu tanklar standarttır. Yirmi değişik tip uçak için hâlâ yapılıyor."

Dolan işe ısınmaya başlamıştı. Dizleri üstüne eğilip burun donanımını karış karış inceledi. Bir ara parçayı değişik bir konuma geçirmek için Pitt'den yardım istedi. Beş dakika boyunca tek söz söylememişti.

Sonunda Pitt sessizliği bozdu. "Bir şeyler görebiliyor musun?"

Dolan ayağa kalktı. "Birçok şey var. Ama ne yazık ki, aradığımız cevap yok."

Pitt, "Yaban kazı izlemeye benziyor bu iş," dedi. "Sizi bunca zahmete soktuğum için huzursuz oluyorum."

Dolan, "Zahmet mi?" dedi. "Devlet bana bunun için maaş veriyor. Akıbetleri bilinmeyen bir sürü kayıp uçak dosyası var burada. Bu dosyaları kapatabilmek için elimize bir fırsat geçti mi, balıklama dalarız."

"Uçağın modelini nasıl öğrenebiliriz?"

"Aslında mühendislik bölümünden araştırma teknisyenlerini çağırman gerekir. Ama daha kestirme bir yol denemeyi düşünüyorum. Birleşik Havayollarında Phil Devine adında bir bakım şefi vardır. Uçaklar konusunda bu adam canlı bir ansiklopedi gibidir. Bir bakışta ne olduğunu söyleyebilir."

Pitt, "O kadar iyi midir?" diye sordu. Dolan, "İnan bana," dedi bilgiç bir gülümsemeyle. "O kadar iyidir."

"Fotoğrafçı olamazdın. Işıklandırman çok kötü."

Dolan'ın çektiği burun donanımı resimlerini incelerken, Phil Devine'in ağzından filtresiz bir sigara sallanıyordu. Devine hafif göbekli, sızlanır gibi konuşan bir adamdı.

Dolan, "Buraya sanat eleştirisi için gelmedim," dedi. "Bu donanımın yapısını çıkarabilir misin, çıkaramaz mısın?"

"Zar zor tanır gibi oluyorum, eski bir B-29'a ait olabilir."

"Bu kadarı yeterli değil."

"Bir kaç tane bulanık resimden daha ne söylememi bekliyorsun? Kesin kimliğini mi çıkarayım?"

Dolan, "Evet, onun gibi bir şey umuyordum," dedi.

Pitt bir kavgaya tanık olmaya hazırlanırken, Devine gözlerindeki endişeyi farkettiler.

"Endişe etmeyin, Mr. Pitt," diyerek güldü. "Harvey ile aramızda bir kural vardır: İş saatlerinde birbirimize canavar kesiliriz. Ama saat beş oldu mu, bütün hırtlığı bir yana atıp gider, birlikte bira içeriz."

Dolan, "Parası genellikle benden çıkmak koşuluyla," dedi kuru bir sesle.

Devine, "Siz devlet memurları bizden çok kazanıyorsunuz, ama" diyerek saldırıyı geri püskürttü .

Pitt, "Şu burun tekerlekleri için..." dedi yavaşça.

"Haa, evet, sanırım bir şeyler çıkarabilirim." Devine masasından kalkarak baştan aşağı siyah vinil kaplı kitaplarla dolu bir dolap açtı. "Çok eski bakım kitaplarıdır," diye açıkladı. "Serbest havacılık

piyomasında bunları karıştıran tek kaçık benim herhalde." Hiç duraksamadan, yığının altına gömülü bir tanesini çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Bir dakika sonra aradığını bularak kitabı masanın karşısına koydu. "Buna benziyor muydu?"

Pitt ve Dolan eğilip burun donanımını gösteren çizimi incelediler. Dolan parmağıyla sayfanın üstüne vurarak, "Jantlar, öbür aksam, boyutlar... tümüyle aynı," dedi.

Pitt, "Ne uçağı bu?" diye sordu.

Devine, "Boeing Stratocruiser," diye yanıtladı. "B 29 diye tahmin ettiğim zaman çok yanılmamışım. Stratocruiser o bombardıman uçakları modeli üzerine geliştirilmişti. Hava Kuvvetlerindeyse C-97 modeline değiştirildi."

Pitt kitabı kendine doğru çevirdi ve aracın havadayken çekilmiş resmine baktı. Tuhaf biçimli bir uçaktı; iki katlı gövdesiyle çift karınlı bir balınaya benziyordu. "Çocukken bunlardan gördüğümü anımsıyorum. Pan Amerikan kullanırdı," dedi.

Devine, "Birleşik Havayolları da kullanmıştı," diye ekledi. "Hawai seferlerinde çalışırdı. Çok iyi uçaktı."

Pitt, Dolan'a dönerek, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Şimdi dikme üstündeki seri numarasını Seattle'da Boeing'e gönderip benzerlerine uyup uymadığını soracağım. Ayrıca Washington'daki Ulusal Taşımacılık Güvenlik Kuruluna telefon edip kayıtlarında Amerika kıtasal sınırları içinde kaybolmuş ticari bir Stratocruiser var mı, onu öğreneceğim."

"Eğer varsa?"

Dolan, "O zaman, bizim kurum resmi bir araştırma başlatır," dedi. "Ondan sonra da ne olur göreceğiz."

Pitt sonraki iki günü kiralık bir helikopter içinde, dağları tarayarak geçirdi. İki kez kaza yerlerine rastladılar, fakat ikisi de eskiden işaretlenmiş, bilinen yerlerdi. Havada geçen saatler sonucu oturmaktan kalçaları uyuşmuş, bedeninin öteki yanları, motorun titreşiminden ve tokat gibi gelen yan rüzgârdan bitkin düşmüştü. Loren'in kulübesi görünüp helikopter yakındaki bir düzlüğe inince çok rahatladı.

Aracın ayakları yumuşak otların içine gömüldü. Pervane gürültüsü kesilerek motoru durdu. Pitt güvenlik kemerini çözüp kapıdan çıktı. Kaslarını geren bir iki hareket korkunç bir zevk verdi.

"Yarın aynı saatte değil mi, Mr. Pitt?" Pilotun Oklahoma aksanıyla kısa kesilmiş saçları birbirine uymuştu.

Pitt başını salladı. "Güneye doğru gidip vadinin öbür ucuna bakarız."

"Orman sınırı üstündeki yamadan aramayacak mısınız?"

"Eğer açık bir alana düşseydi, otuz yıl içinde mutlaka farkedilirdi."

"Hiç bilinmez. Bir keresinde Hava Kuvvetlerine ait bir jet eğitim uçağı San Juan'larda bir dağa çarpmıştı. Çarpma sonucu meydana gelen toprak kayması uçağın kalıntısını tümüyle gömmüş. Cesetler hâlâ o kayaların altında şimdi."

Pitt, "Sanırım, bu uzak bir olasılık," dedi yorgunca.

"Bana sorarsanız tek olasılık budur." Pilot burnunu silmek için sustu. "Küçük ve hafif bir uçak ağaçların içine düşüp sonsuza dek gizli kalabilir, ama dört motorlu bir hava gemisi için böyle bir şey söz konusu olamaz. Bu boyutlarda bir kalıntı çam ve kavaklar arasında saklı kalamaz. Öyle olsaydı bile, bugüne kadar bir avcı nasıl olsa görmüş olurdu."

Pitt, "Bu konuda her türlü varsayımı dinlemeye hazırım," dedi. Gözünün ucuyla kulübeden kendisine doğru koşmakta olan Loren'i gördü. Aracın kapısını kapatarak pilota eliyle veda etti. Arkasını döndüğünde, helikopter havalanmaya başlamıştı bile.

Bu yükseklikte oksijen yetersizliği Loren'i soluk soluğa bırakmıştı. Pitt'in kollarına atıldı. Dar beyaz pantolonu ve kırmızı kazağıyla dipdiri görünüyordu. Akşam üzeri güneşi altında biçimli yüzü ve teni, altın gibi parlıyordu. Kadını kollarında döndürüp dilini onun dudaklarına bastırdı. Gözleri bir çift menekşe gözle karşılaştı. Loren'in öpüşürken ya da sevişirken gözlerini açık tutması Pitt'in çok hoşuna gidiyordu Neden olarak Loren, hiçbir şey kaçırmak istemediğini söylemişti.

Sonunda soluk almak için ayrıldı ve burnunu buruşturarak Pitt'i biraz itti. "Üf, fena halde kokuyorsun."

"Özür dilerim ama bütün gün bir helikopterin plastik döşemesi üstünde oturmak sucuk gibi terletiyor insanı."

"Neden göstermek zorunda değilsin. Erkek kokusunda kadınların içini gıcıklayan bir şey vardır. Tabii, senin ayrıca benzin ve yağ kokman bu kuralı biraz zorluyor."

"O zaman hemen geçiş izni alıp duşa gideyim."

Saatine bir göz attı. "Sonra duş yaparsın Acele edersek belki hâlâ yetişebilirsin."

"Kime yetişebilirim?"

"Harvey Dolan. Seni aradı."

"Nasıl aradı? Telefonun yok ki."

"Bütün bildiğim, orman bekçisinin gelip Dolan'ı ofisinden araman gerektiğini söylemesi. Çok önemliymiş."

"Nereden telefon edebilirim?"

"Nerden olacak, tabii Raferty'lerden."

Lee kente inmişti, fakat Maxine seve seve telefonu Pitt'e gösterdi. Eski model bir yazı masasına oturup ahizeyi eline tutuşturdu. Santral becerikliydi. On saniye geçmeden Dolan telefonun öteki ucunda belirmişti.

Dolan, "Ne demeye beni ödemeli arıyorsun?" diye homurdandı.

Pitt, "Devletin parası bol," dedi. "Sen nasıl buldun beni?"

"Arabamdaki radyodan. Kamu iletişim uydusuyla White River Ulusal Ormanında korucu istasyonunu arayıp seni bulmalarını rica ettim."

"Ne haber?"

"İyi haber de var, o kadar iyi olmayanı da var."

"Bu sırayla söyle bakalım."

"İyi haber şu: Boeing'den bilgi aldım. Burun takımı, 75403 seri numaralı uçağa orijinal olarak monte edilmiş. O kadar iyi olmayan habere gelince, söz konusu uçak, ordu tarafından alınmiş."

"O halde Hava Kuvvetleri almıştır."

"Öyle görünüyor. Her neyse. Ulusal Taşımacılık Güvenlik Kurulunda kayıp Stratocruiser kaydı yok. Korkarım, benim işim burada bitiyor. Bundan sonra araştırmanı özel kişi olarak yürütmek istiyorsan, ordu kanalına başvuracaksın. Onların hava güvenliği bizim yetkimiz dışında kalıyor."

Pitt, "Öyle yaparım," diye karşılık verdi. "En azından, bu hayalet uçakla ilgili kuruntulardan kurtulurum."

Dolan, "Böyle bir şey söyleyeceğini umuyordum," dedi. "Bu yüzden, California, Norton Hava üssündeki Güvenlik Başmüfettişine, Boeing 75403'ün güncel durumu hakkında bilgi isteyen bir yazı gönderdim, tabii senin adına. Adı Abe Steiger olan bir albay, bir şey bulur bulmaz seninle ilişi kuracak."

"Bu Steiger denen odamın görevi nedir?"

"Benimkinin aynı, sadece o asker, bense sivilim. Batı bölgelerindeki Hava Kuvvetleri kazalarının nedenlerini araştıran soruşturmaları yürütüyor."

"O zaman, bilmecemos hemen çözüldü demektir."

"Öyle görünüyor."

Pitt, "Senin fikrin ne Dolan?" diye sordu. "Gerçekten ne diyorsun bu işe?"

Dolan, "Bilmem ki..." diye ihtiyatla başladı. "Sana doğruyu söyleyim mi, Pitt? Bence, senin kayıp uçağın, devletin artık malzemelerini satan bir üç kâğıtçının kayıtlarında çıkar ortaya."

"Ben de seni dost sanmıştım."

"Gerçeği istedin, ben de söyledim."

"Şaka bir yana Harvey, yardımların için çok teşekkür ederim. Denver'e gelirim, birlikte yemek yeriz."

"Yemek davetlerini hiç geri çeviremem."

"Güzel. Umarım yakında görüşürüz."

Dolan, "Ha, Pitt, bir dakika," dedi ve derin bir soluk aldı. "Ne dersin, bu uçağın burun tekerleklerinin Miss Smith'in garajında bulunmasının ilginç bir nedeni olsa gerek, ha?"

Pitt, "Bana öyle gelmiyor," diye cevapladı.

Dolan ahizeyi yerine koyup oturduğu yerde bakakaldı. Sırtında garip bir ürperti hissederek tüyleri diken diken oldu. Pitt'in sesi sanki bir mezardan geliyor gibiydi.

Loren akşam yemeği bulaşığını kaldırdıktan sonra, verandaya iki büyük bardak dumanı tüten kahve getirdi. Pitt ayaklarını uzatmış bir koltukta oturuyordu. Eylül gecesinin serinliğine karşı, kısa kollu bir süveter giymişti.

Loren, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Sanki trans içindeymiş gibi dönüp kadına baktı. "Ne?" Sonra, "Özür dilerim, geldiğini duymadım," diye mırıldandı.

Kadın menekşe gözleriyle onu inceledi. Birden nereden aklına geldiyse, "Sen büyülenmiş gibisin," dedi.

Pitt, "Acaba, sapıtıyor muyum?" diyerek hafifçe güldü. "Kafamın içinde devamlı uçak kalıntıları görmeye başladım."

Loren kahve bardağını ona iletip sıcaklığını içine çeker gibi elindeki sımsıkı kavradı. "Babamın şu saçma hurdaları... Buraya geldiğinden beri aklına başka şey girmiyor. Bana sorarsan, bu işi gereğinden çok fazla önemsiyorsun."

"Ben de bir anlam veremiyorum." Susup kahvesinden bir yudum aldı. "İstersen buna Pitt'in laneti de. Akla yatkın bir çözüm buluncaya dek sorunları bir yana atamam." Kadına dönüp, "Sana tuhaf mı geliyor," diye sordu.

"Herhalde bazı insanlar, bilinmeyen şeylere cevap bulmak zorunda kalıyorlar."

Sonra Pitt kendini inceler gibi sürdürdü. "Bir şey hakkında güçlü sezgiler duymam ilk kez olmuyor."

"Hep doğru çıkar mı?"

Omuz silkip güldü. "Doğrusunu istersen, başarı oranım beşte bir filan."

"Ya babamın bulduğu parçalar, yakınlarda düşen bir uçaktan değilse? O zaman ne yaparsın?"

"O zaman her şeyi unutup günün gerçekçi dünyasına dönerim."

İkisine de bir durgunluk geldi. Loren yaklaşıp Pitt'in kucağına çöktü. Dağlardan gelen serin esintiyle ürpererek sanki vücut ısısını içine çekmek istercesine adama sokuldu. "Washington'a dönmemize daha on iki saatimiz var. Birlikte geçireceğimiz son gece bozulsun istemiyorum. Lütfen içeri girip yatalım."

Pitt gülüp kadının gözlerini hafifçe öptü. Ağırlığını iki kolunda dengeleyerek hiç zorlanmadan onu bir bebek gibi taşıyarak ayağa kalkıp kulübenin içine götürdü. Birlikte dönmeyeceklerini, burada kalıp araştırmayı sürdüreceğini, sonra söylerim, diye düşündü yerinde bir kararla.

İki gece sonra, kulübenin yemek masasında, Pitt oturmuş, arazi haritalarını inceli/ordu. İskemleye sırtını dayayıp gözlerini ovuşturdu. Tüm çabaları, küskün bir sevgiliyle helikopter şirketinin yüklü faturasından başka bir şey kazandırmamıştı.

Ön balkona çıkan merdivenden ayak sesleri geldi. Hemen sonra, tümüyle kazınmış bir baş, kocaman bıyıkları ve dost gözleriyle kapı penceresinden içeri baktı. Kalın bir ses "Hey! Evde kimse yok mu?" diye gürlendi.

Pitt, "Girin," dedi yerinden kalkmadan.

Adam fiçı gibiydi. Yaklaşık yüz on kilosuyla epey tartı çökertmiş olmalı, diye düşündü Pitt. Yabancı, içeri girip kalın elini uzattı.

"Pitt olmalısınız."

"Evet, Pitt benim."

"Güzel. İlk denemede buldum sizi. Karanlıkta yanlış yola sapmaktan korkuyordum. Adım Abe Steiger."

"Albay Steiger mi?"

"Rütbeyi boşverin. Görüyorsunuz, yaşlı bir fare gibi giyindim."

"Cevap vermek için buralara kadar geleceğinizi hiç ummuyordum. Bir mektup da yeterdi."

Steiger geniş bir gülümsemeye, "Aslında, arama yapabileceğim böyle bir gezi fırsatı varken, bir zarf ve pulla geçiştirmek istemedim," dedi.

"Arama gezisi mi?"

"Bir taşla iki kuş vurmuş oluyorum. Bir, gelecek hafta İllinois, Chanute Hava üssünde uçak güvenliği ile ilgili bir konuşma yapmam isteniyor. İki, şu anda üzerinde bulunduğunuz yer, Colorado maden bölgesinin tam ortası. Benim de maden aramaya çılgınca bir düşkünlüğüm olduğundan, konferansa gitmeden burada biraz altın ararım diye düşündüm."

"Burada kalmak isterseniz, buyurun. Zaten şu sıra tek başıma oturuyorum."

"Mr. Pitt, konukseverliğinizi kabul ediyorum."

"Bavulunuz var mı?"

"Dışarda, kiraladığım arabada."

"Siz onu alıp gelirken, ben de kahve yapayım." Sonra birden aklına gelerek, "Yemek ister misiniz?" diye sordu.

"Sağ olun. Buraya gelmeden Harvey Dolan ile bir şeyler atıştırdık."

"O halde, burun tekerleklerini gördünüz."

Steiger başını sallayıp eski bir deri çanta çıkardı. Yanlarındaki fermuarı açıp Pitt'e bir dosya verdi. "Vylander adında bir binbaşı yönetimindeki Hava Kuvvetleri Boeing C 97, 75402 seri numaralı uçağın durum raporu. Ben bavulumu boşaltırken, sen bir göz gezdir istersen. Eğer bir şeye

takılırsan bana seslen."

Steiger beş yatak odasında işini bitirdikten sonra Pitt'in yanına, masaya geldi. "Merakını giderdimi?"

Pitt dosyaya bir kez daha baktı. "Bu rapora göre 03, California Hawaii arası her zamanki uçuşunu yaparken, Ocak 1954 sıralarında Pasifik üzerinde kaybolmuş."

"Hava Kuvvetleri kayıtları bunu gösteriyor."

"Burun takımının burada, Colorado'da oluşunu nasıl açıklıyorsun?"

"Büyük bir sır değil bu. Uçak bakıma girdiğinde burun bölümü yeni bir parçayla değiştirilmiş olacak. Olağan bir şey. Makinistler yapısında bir kusur buldular ya da sert bir iniş yaparken dikmesi çatladı. Belki de yedekte çekilirken hasar görmüş olabilir. Parçanın değişmesini gerektirecek düzineyle neden var."

"Bakım kayıtlarında parça değişikliği gözükmüyor mu?"

"Hayır, gözükmüyor."

"Biraz tuhaf değil mi?"

"Düzensizlik diyebilirsin ama tuhaf değil. Hava Kuvvetleri bakım personeli mekanik onarım konusunda çok yeteneklidir, ama yönetsel kayıt tutma işlerinde değil."

"Rapor, uçağın ve personelin hiç bulunamadığını yazıyor."

"İşte burasını açıklamak zor. Kayıtlara göre yapılan aramalar, yönetmelikte yazılı olağan hava deniz kurtarma aramalarından çok daha geniş kapsamlı olmuş. Yine de bu ortak çalışmaya karşın bir şey bulunamamış." Pitt kahvesini uzatırken Steiger başıyla teşekkür etti. "Fakat böyle olaylar da ender sayılmaz. Dosya erimiz, 'boşluğa' uçan uçaklarla dolu."

"Boşluğa uçanlar ha? Ne şiirsel." Pitt sesindeki alayı gizlemeye çalışmadı.

Steiger bu ses tonunun üzerinde durmayıp kahvesini yudumladı. "Sonuç alınmamış her uçak kazası, hava güvenlikçileri için bir yaradır. Ara sıra ameliyat masasında hastalarını kaybeden doktorlara benzeriz. Bunlar geceleri uykumuzu kaçıırır."

Pitt, "Ya 03?" diye sordu. "Uykunu kaçırıyor mu?"

"Ben dört yaşındayken olmuş bir kazayı soruyorsun. Benimle ilgisi yok. Bildiğim kadarıyla, Hava Kuvvetlerinin de bildiği kadarıyla, 03'ün ortadan kaybolması kapanmış bir olaydır. Şu anda başına gelen felaketin tüm sırlarıyla birlikte denizin altında yatıyor. Sonsuza dek de orada kalacak."

Pitt bir an Steiger'a baktı, sonra adamın kahve fincanını doldurdu. "Yanıyorsun Albay Steiger, hem de fena halde yanıyorsun. Bu sırrın cevabı var, üstelik buradan üç bin mil uzakta değil."

Kahvaltıdan sonra Pitt'le Steiger farklı işleri için ayrıldılar. Pitt helikopterin giremeyeceği dar bir dere yatağını araştırmaya, Steiger ise altın bulmayı umduğu bir ırmak aramaya gitti. İnsanı canlandıran bir hava vardı. Tepelerin üzerinde tek tük bulutlar dolaşıyor, ısı on beş dereceyi gösteriyordu.

Pitt dere yatağından çıkıp kulübeye doğru yollandığı zaman öğlen olmuştu. Belli belirsiz bir iz görüp peşinden Masa Gölüne kadar yürüdü. Burada, suyunu göle boşaltan bir çay çıktı karşısına. Çay

boyunca giderken Steiger'e rastladı.

Albay suyun ortasında düz bir kayaya oturmuş, elindeki büyük metal taşı sallıyordu.

Pitt, "Umut var mı?" diye seslendi.

Steiger dönüp elini salladı, sonra kıyıya doğru yürüdü. "Yarım gram çıkarsam şanslı sayarım kendimi." Pitt'e dostça fakat külyutmaz bir bakışla, "Senden ne haber?" diye sordu. "Aradığımı buldun mu?"

Pitt, "Boşuna dolaştım," dedi.. "Ama sağlıklı bir yürüyüş oldu."

Steiger bir sigara tuttu, fakat Pitt almadı.

Steiger, "Biliyor musun," dedi sigarasını yakarken. "İnatçı tanımına iyi örnek olursun."

Pitt güldü. "Evet, öyle derler."

Steiger oturup sigarasından derin bir soluk çekti. Konuşurken dumanı dudaklarından püskürüyordu. "Oysa ben bir şeyden rahatlıkla cayabilirim, ama önemli birşey değilse tabii," dedi. "Bilmeceler, sıkıcı kitaplar, evle ilgili tasarılar, bu gibi şeyleri hiç bitirmem.. Bir hesapladım, bütün o zihinsel gerilim olmaksızın, on yıl daha çok yaşayabilirim."

"Ama yazık ki sigarayı bırakamıyorsun."

Steiger, "Bak, bunda haklısın," dedi.

Bu sırada genç bir erkek ve kız, sırtlarında can yelekleriyle uyduruk bir sal üstünde akıntıyla koyarcasına geçtiler. Ergenlik döneminin umursamazlığıyla gülüşüyorlardı. Kıyıda duran iki adamı farketmediler bile. Çocuklar gözden kayboluncaya dek Pitt'le Steiger arkalarından baktılar.

Steiger, "İşte hayat diye buna derim," dedi. "Çocukluğumda Sacramento nehrinde sal sürerdim. Sen denedin mi hiç?"

Pitt soruyu duymadı. Gözlerini kızla erkeğin kayboldukları noktaya dikmiş, bir şey ararcasına bakıyordu. Yüzündeki düşünceli anlam bir anda aydınlanıverdi.

Steiger, "Senin neyin var yahu?" dedi. "Tanrıyı görmüş gibisin."

Pitt, "Bunca zamandır burnumun dibindeydi de hiç üzerinde durmamıştım," diye mırıldandı.

"Neyin üstünde durmamıştın?"

"En zor sorunların, en kolay çözümleri old üğü bir kez daha kanıtlandı."

"Soruma hâlâ cevap vermedin." Pitt, "Oksijen tankı ve burun takımı," dedi. "Nereden geldiklerini biliyorum."

Steiger bir şey demeden Pitt'e baktı. Gözleri kuşkuluydu.

Pitt, "Demek istediğim," diye devam etti. "Gözümüzden kaçan ortak bir özellikleri var."

Steiger, "Hâlâ bağlantı kuramadım," dedi. "Uçağa monte edildiklerinde her ikisi de değişik sistemlerle çalışırlar. Biri gaz gerektirir, diğeri hidroliktir."

"Evet ama ikisini de çıkar uçaktan, o zaman ortak bir yanları olur." "Neymiş o?"

Pitt, Steiger'a bakıp güldü. Sonra sihirli sözcükleri söyledi. "Suda batmazlar."

Havada koyarcasına giden diğer jetlerle kıyaslandığında, Catlin M.200, uçan bir kurbağaya benziyordu. Hızı da diğerlerine oranla düşük olmasına karşın, kendi boyutlarındaki tüm uçaklardan üstün bir niteliği vardı. Öz ağırlığının iki katı yüklüken bile, en elverişsiz yerlere inip kalkabilirdi.

Mavimsi gövdesi güneşin altında parlayan uçak, ustaca bir yönetimle kayış yaptırılarak, Lake County Havaalanının dar asfalt şeridine indi. Pistin bitimine altı yüz metre varken bir anda durdu, dönüp Pitt'le Steiger'in buldukları yere geldi. Yaklaştığı zaman, üzerinde yazılı NUMA harfleri açıkça seçilebiliyordu. Uçak durdu, motorları sustu. Bir dakika sonra pilot inip iki adama yaklaştı.

"Aman sağdasın dost..." diyerek Pitt'e yüzünü ekşitti.

"Neden? Rocky'lerde bedava bir tatil için mi?"

"Hayır. Geceyarısı kaldırıp monte ettirdiğin şeyi, ta Washington'dan buraya getirttiğin için."

Pitt, Steiger'e döndü. "Albay Abe Steiger, sizi Al Giordino ile tanıştırayım. Kendisi, 'bazen işe yarar yardımcım' ve NUMA'nın baş karın ağrısıdır."

Giordino ve Steiger iki profesyonel boksör gibi birbirlerini tartarak bakiştılar. Steiger'in Musevi yüz çizgileri ve pırıl pırıl kazınmış kafasıyla Giordino'nun haylaz İtalyan gülüşü ve kıvırcık saçları dışında, iki adamı gören, kardeş sanırdı. Yapıları tıpatıp aynıydı. Aynı boy, ağırlık, hatta giysileri içinde belli belirsiz görünen kasları bile aynı kalıptan çıkmış gibiydi. Giordino elini uzattı. "Albayım, umarım hiç dövüşmek zorunda kalmayız."

Steiger, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi sıcak bir gülüşle.

Pitt, "İstediğim malzemeyi getirdin mi?" diye sordu.

Giordino evet anlamında başını salladı. "Biraz dalavere gerekti. Senin bu dümenin amiralin kulağına gidecek olursa öfkesinden tepinir."

Steiger, "Amiral mi?" diye merakla sordu. "Deniz Kuvvetlerinin bu işe nasıl bulaştığını anlayamadım."

Pitt, "Bulaşmadı zaten," dedi. "Amiral James Sandecker emeklidir ve NUMA'nın genel müdürüdür. Hiç hoşlanmadığı şey de, dışardan çalıştırılan kişilerin örgüt bütçesinde gözükmeyen harcamalar yapmasıdır."

Steiger durumu anlayınca kaşlarını kaldırdı. "Yani şimdi sen hiç yetkin olmadığı halde Giordino'ya devletin uçağını, çalınmış bir yükü devletin hesabına ülkenin bir ucundan buraya mı getirttin?"

"Aşağı yukarı öyle."

Giordino, "Bu işin ustasıyız biz," dedi anlamsız bir yüzle.

Pitt kayıtsız bir sesle açıkladı. "Korkunç zaman kazanıyoruz. Bürokratik işlemler öyle can sıkıcı olabiliyorlar ki..."

Steiger, "İnanılır gibi değil," diye söylendi. "Suç ortağı olduğum için beni de mahkemeye verirler."

Pitt, "Eğer becerebilirsek, bir şey yapmazlar," dedi. "O halde, şimdi siz ikiniz yükü çözerken, ben de cipi uçağa yanaştırıyım." Otopark yerine doğru yürüdü.

Steiger bir süre arkasından baktıktan sonra Giordino'ya döndü. "Onu uzun zamandır tanır mısın?"

"Birinci sınıftan beri. Ben sınıfın kabadayısıydım. Dirk mahalleye taşınıp okula ilk geldiği gün ona bir güzel giriştim."

"Kimin patron olduğunu gösterdin, ha?"

"Pek öyle olmadı." Giordino uzanıp yük kapısını açtı. "Burnunu kanatıp gözünü morattıktan sonra yerden kalkıp apış arama bir tekme attı. Tam bir hafta çarpık yürüdüm."

"Sıkı çocukmuş demek."

"Kısaca, Pitt'in bir tonluk bir yüreğiyle ona eşlik eden bir beyni ve insan olsun, başka şey olsun, her engeli aşabilecek becerisi vardır, diyelim. Çocuklara karşı yumuşaktır, yaşlı kadınlara asansörde yardım eder. Bildiğim kadarıyla ne bir kuruş çalmıştır, ne de üstün yeteneklerini kişisel bir kazanç için kullanmıştır. Bütün bunları saymazsak bile bayağı iyi çocuktur."

"Bu kez fazla ileri gitmedi mi dersin?"

"Olmayan bir uçak için bunca işe girişti diye mi?"

Steiger başını salladı.

"Eğer Pitt sana Noel Baba vardır derse, git armağan torbanı şöminenin yanına koy. Çünkü mutlaka doğrudur."

Alüminyum bot içinde Pitt çömelip televizyon monitörünün ayarını yaptı. Steiger küreklerle boğuşuyordu. Giordino altı metre ötede başka bir botun içindeydi. Pille çalışan bir sürü vericinin arkasında neredeyse görünmüyordu. Kürek çekerken, boyun ardından suya bırakılmış kabloyu dikkatle gözlemekteydi. Diğer uçtaysa su geçirmez bir koruyucu içinde televizyon kamerası vardı.

Giordino, "İyi bir korku filmi başlarsa beni uyandırın," diye seslendi esneyerek.

Steiger, "Haydi, kürekleri bırakma." diye homurdandı. "Sana yetişiyorum."

Pitt bu şakalaşmaya katılmadı. Tüm dikkati ekran üzerinde toplanmıştı. Dağlardan kopup gelen serin rüzgâr, göl yüzeyinde çırpıntı yapıyor, Steiger ve Giordino'nun yorgun kolları için botları eşit uzaklıkta tutmak zorlaşıyordu.

Sabahın erken saatlerinden beri, çamurlu kaya tepelikleri, çürümüş ağaç kalıntıları, kameraya dolaşan yapraksız dallar ve yanlarından geçerken saygıyla selam duran birkaç tane alabalık, monitorda görülen en ilginç şeylerdi.

Steiger, Pitt'in dikkatli bakışını eliyle keserek, "Dalgıç takımlarıyla araştırsaydık daha kolay olmaz mıydı?" dedi.

Pitt avuçlarıyla yorgun gözlerini ovuşturdu. "TV daha çok işe yarıyor. Üstelik çeşitli kesimlerde gölün derinliği altmış beş metreyi buluyor. Bu derinlikte dalgıcın dipte geçirebileceği zaman birkaç dakikadır ancak. Bir de buna, yüzeyin yirmi metre altındaki suyun dondurucu soğukluğunu da eklersen, oldukça tatsız bir durum çıkar ortaya. Bu soğuk karşısında on dakikadan fazla dayanırsan şanslı sayılırsın."

"Ya bir şey bulursak?"

"O zaman dalgıç giysimi giyip şöyle bir bakarım, ama daha önce değil."

Monitörde bir şeyin somutlaştığı görüldü. Pitt daha yakından bakabilmek için eğilip siyah bir örtüyle aydınlığın gelmesini önledi. "Sanırım, Giordino'nun istediği korku filmi bulduk," dedi.

Steiger, "Nedir acaba?" diye merakla sordu.

"Eski bir ahşap kulübeye benziyor."

"Ahşap kulübe mi?"

"Gel kendin bak."

Steiger, Pitt'in omzu üzerinden eğilip ekrana baktı. Elli metre derinlikte, kamera eğri büğrü bir yapıyı gösteriyordu. Çırpıntılı yüzeyden kırılarak gelen güneş ışığı ve o derinlikteki sisli görüntüde hayalet gibiydi. Steiger, "Ne işi var bu kulübenin orada?" diye şaşkınlıkla sordu.

Pitt, "Nedeni belli," dedi. "Masa Gölü yapaydır. 1945 yılında devlet, vadiden akan nehri barajla tıkadı. Eski nehir yatağı yakınında bir kereste fabrikası vardı. Nehir kabarınca sular altında kaldı. Gördüğümüz kulübe, işçi yatakhanesiydi herhalde."

Giordino da bakabilmek için yaklaştı. "Bir satırlık ilanı eksik."

Steiger "Haydi, ne kadar iyi durumda kalmış," diye mırıldandı.

Pitt, "Donma derecesine yakın tatlı su sayesinde," dedi. "Evet, turistik gösterimiz bu kadar. Devam edelim mi?"

Giordino, "Daha ne kadar?" diye sordu. "Biraz sıvı besin almam gerek, özellikle şişeden çıkan cinsten."

Steiger, "Birkaç saate kadar hava kararacak," dedi. "Bu günlük burada bitirelim isterseniz."

Giordino, "Oybirliğiyle kazandın," diyerek Pitt'e baktı. "Ne dersin, zalim kaptan? Kamerayı çekeyim mi?"

"Yok, bırak sallansın. İskeleye kadar öyle gidelim."

Giordino kendi botunu yüz seksen derece çevirip iskeleye yöneldi.

Steiger, "Galiba varsayımın iflas bayrağını çekti," dedi. "İki kez gölün ortasını geçtik, kaslarımızın tutulmasından ve uyduruk bir kulübenin görüntüsünden başka bir şey geçmedi elimize. Gerçeği kabul et Pitt, bu gölde balıktan başka ilgiye değer bir şey yok." Steiger sustu. Televizyon donanımını işaret ederek, "Derinlerde gördüklerimizi düşünecek olursak," dedi. "Balıkçılar böyle bir aygıt için neler vermezdi."

Pitt başını kaldırıp Steiger'e dalgınca baktı. "Sol kıyıdan olta atan yaşlı adama doğru yaklaşalım "

Giordino olduğu yerde dönüp Pitt'in gösterdiği yönü saptadı. Başıyla onaylayıp yönünü oraya çevirdi. Steiger de onu izledi.

Birkaç dakika kürek çektikten sonra yaşlı balıkçıya seslenecek yakınlığa geldiler. Adam göl yüzeyinden dışarı fırlamış iri bir kayanın yanına ustaca oltasını yerleştiriyordu. Pitt'in selamını, başını kaldırıp tüylü şapkasının ucuna dokunarak cevapladı.

"Nasıl gidiyor?"

Steiger, "Hiç de orijinal bir soru değil," dedi kendi kendine.

Adam, "Bugün pek iş yok galiba," diye yanıtladı.

"Masa Gölünde sık sık balığa çıkar mısınız?"

"Yirmi iki yıldır gelir giderim."

"En çok yem alan yeri neresidir?"

"Anlamadım."

"Balıkçıların sık sık yemlerini kaptırdıkları; bir yer var mıdır?"

"O dediğinizi çok sık yapan bir yer biliyorum, yukarıda, baraja doğru giderken. Su altında eski bir kulübe var."

"Derinliği ne kadar?"

"Üç dört metre kadar."

Pitt, "Benim aradığım daha derin bir yer, çok daha derin"" dedi.

Yaşlı adam bir an düşündü. "Gölün kuzey ucundaki bataklığa giderken büyük bir çukur var. Geçen yaz derinde avlanırken, iki tane en güzel oltamı kaybettim. Hava ısınınca büyük balıkların çoğu orada

yüzer. Ama bence şansınızı orada denemeyin. Tabii, eğer oltacı dükkânıyla ortak değilseniz."

Pitt, "Yardımanız için sağolun," diyerek el salladı. "İyi şanslar."

Yaşlı balıkçı, "Size de," dedi. Yeniden oltasına döndü. Birkaç dakika geçmeden iğnesine takılan bir balık kamışını gerdi.

"Duydun değil mi, Al?"

Giordino içini çekerek önce iskeleye, sonra çeyrek mil ötede gölün kuzey ucuna baktı. Sonra işe koyularak göl zeminine sürünmesin diye kamerayı yukarı çekti. Eldivenlerini giyip yeniden küreklere sarıldı. Steiger bir süre Pitt'e kötü kötü baktı, ama sonra o da teslim oldu.

Ters yönden gelen rüzgâra karşı yarım saat mücadele ettiler. Giordino, Pitt'in kararlarına tartışmasız inandığı için, Steiger ise Giordino'nun daha dayanıklı olmasını kendine yediremediğinden her iki adam da sızlanmaksızın çalışıyorlardı. Pitt monitörün içine girecekmiş gibi bakıyor, arada sırada Giordino'ya derinlik hakkında bir şeyler söylüyordu.

Bataklığa yaklaştıkça Masa Gölünün dibi yükselmekteydi. Sonra birden çamur ve yosunlar gözden kaybolup su karardı. Kamerayı daha aşağı sarkıtmak için durduktan sonra yeniden küreklere asıldılar.

Birkaç metre ilerlemişlerdi ki, ekranın köşesinde kıvrımlı bir cisim belirdi. Tanımlanamayan biçimi doğal görünmüyordu.

Pitt telaşla "Küreklere bırakın," dedi.

Ara vermektense hoşnut olan Steiger oturduğu yere neredeyse çöktü. Fakat Giordino iki bot arasındaki uzaklığa delercesine bakıyordu. Pitt' in bu ses tonuna yabancı değildi.

Suyun soğuk derinliğinde, kamera ekranda somutlaşan cisime doğru yavaşça sürüklendi. Lacivert fon üzerinde beyaz bir yıldız görünce, Pitt oturduğu yerde çarpılmış gibi oldu. Heyecanla kameranın daha iyi bir görüntü vermesini bekledi. Ağzının içi çöl kumu gibi kurumuştu.

Giordino oraya yaklaşmış, iki botu yan yana tutuyordu. Steiger gerilimin farkına varıp başını kaldırdı ve merakla Pitt'e baktı. "Birşey mi var?"

Pitt duyduğu heyecanı bastırarak, "Askerî işaretleri olan bir uçak," dedi.

Steiger sürünerek botun kış kısmına gidip inanamayan gözlerle monitöre baktı. Kamera bu sırada kanatın üstünden geçmiş, gövde boyunca yüzüyordu. Kare biçimindeki lombarı ve üzerinde ASKERİ HAVA ULAŞIM SERVİSİ yazısı ekrandan geçti.

Giordino, "Aman Tanrım!" diye içini çekti. <Askerî bir uçak."

Steiger, "Hangi model olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu soluk soluğa.

Pitt başını sallayarak "Daha değil," dedi. "Kamera, kolay tanımlanabilecek olan motorları ve burun kısmını almadan geçti. Sol kanat karşısından geldik, şimdi gördüğün gibi kuyruk bölümüne doğru ilerliyoruz."

Steiger sanki dua edercesine yavaş bir sesle, "Dikey stabilizatör üstünde seri numarası olacak," dedi.

Büyülenmiş gibi bakarlar, altlarındaki korkunç görüntü giderek belirleniyordu. Kanatların arkası kırılarak gövdeden ayrılmış, kuyruk kesimiyle hafif bir açıyla bükülmüştü.

Giordino dikkatle küreklerini suya daldırıp kameraya yeni bir yön verince görüş alanı düzeldi. Görüntü son derece net olmuştu şimdi. Neredeyse alüminyum yüzeyi üstündeki perçin başlan bile seçilebiliyordu. Her şeyiyle tuhaf ve akla sığmaz bir durumdu. Gördükleri şeyi kabullenmeleri zordu.

Dikey stabilizatörün üzerine kazılı seri numarası ekrana girmeye başlayınca, herkes soluğunu tuttu. Pitt uçağı tanıtlamada herhangi bir yanılğı olmasın diye merceğı yakın çekime ayarladı. Önce bir 7, sonra bir 5 ve bir 4, arkasından 03, Bir an Steiger, Pitt'e bakakaldı. Kabul edemeyeceğı, fakat artık gerçek olduğunu öğrendiğı şeyin şaşkınlığıyla gözleri, bir uyurgezerin gözleri gibi donuklaşmıştı. "Tanrım, bu 03. Ama nasıl olur?"

Pitt, "Ne görüyorsan odur işte," dedi.

Giordino bulunduğu yerden uzanıp Pitt'in elini sıktı. "Hiç kuşku yoktu ortak."

Pitt, "Bana güvendiğini biliyordum," dedi.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Şuraya bir şamandıra bırakıp bugünlük işimizi bitirelim. Yarın sabah gelip içinde ne varmış ona bakarız."

Steiger oturduğu yerde başını sallayıp kendi kendine, "Burada olmaması gerekir... burada olmaması gerekir..." deyip duruyordu.

Pitt güldü. "Galiba sevimli albayımız gözlerine inanmakta güçlük çekiyor."

Giordino, "Ondan değil," dedi. "Steiger'in ruhsal bir sorunu var."

"Ruhsal bir sorunu mu var?"

"Evet. Noel Baba'nın varlığına inanmıyor."

Sabahın dondurucu soğuşuna karşın, Pitt dalgıç giysisi içinde terliyordu. Soluma regülatörünü kontrol ettikten sonra, Giordino'ya başparmakları havada 'her şey tamam' işaretini verip kendini suya bıraktı. Birkaç dakika su yüzeyinin hemen altında asılmış gibi kaldı. Giysisini saran su tabakası beden ısıyla ısınmaya dek korkunç bir acı içinde bekledi. Isı dayanılır düzeye çıkınca, kulaklarını yoklayıp rüzgâr ve havanın bilinmediğı ürkünç dünyanın derinliklerine doğru inmeye başladı. Dibe inerken, işaret şamandırasının halatını izliyordu.

Gölün zeminine vardı. Sağ ayağındaki palet çamura değince, petrol tankeri patlamış gibi, mantar biçiminde gri bir bulut oluştu. Pitt bileğindeki derinlik ölçeri yokladı. Elli metreyi gösteriyordu. Basınç düşmesini düşünmeden on dakika dipte kalabilirdi.

Baş düşmanı suyun soğukluğuydu. Buz gibi suyun basıncı, dikkatini ve iş görebilmesini son derece etkileyecekti. Çok geçmeden beden ıslı bu soğukta düşer, dayanma gücü azalır korkunç bir bitkinlik başlardı.

Görüş uzaklığı üç metreyi aşmıyordu, fakat böyle olması işine engel değildi. İşaret şamandırası batık uçağın beş on santim yanına düşmüştü. Elini uzatınca uçağın meta! yüzeyine değdi. Pitt neler hissedebileceğini düşündü. Korku ve endişenin egemen olacağından emindi. Ama öyle olmadı. Tersine, bir işi başarmış olmanın zevkini duydu. Sanki uzun ve yorucu bir yolculuğun sonuna varmıştı.

Motorların üzerinde yüzdü. Pervanelerin palaları zarif bir biçimde geriye bükülmüştü. Tırtıklı

silindir başlıkları yanma sıcaklığını bir daha hiç duymayacaklardı. Pilot kabininin pencereleri önünden geçti. Cam hâlâ sağlamdı, fakat çamurla kaplı olduğundan içersini göstermiyordu.

Pitt dipte kalma süresinden iki dakika harcadığını farkettil. Ana gövdeye doğru çabucak yüzerek oradaki delikten içeri süzöldü ve sualtı fenerini açtı.

Yarı karanlıkta ilk gözüne çarpan şey, gümüş renkli büyük kutular oldu. Yere bağlayan kayışları, düşme anında koptuğu için kutular yük bölümünün zemini üzerine serpilmişti. Dikkatle aralarından sıyrılarak, pilot kabininin açık kapısından içeri daldı.

Dört iskelet, görev yerlerinde, naylon koltuk kemerleriyle bağlı olarak oturuyorlardı. Seyir subayının kemik parmakları hâlâ yumruk durum unda sıkılıydı. Gösterge tablosunun önünde oturansa geriye doğru eğilmiş, başı yana çevrilmişti.

Pitt göğsünde biriken korku ve tiksintiyle ilerledi. Hava regölatöründen çıkan kabarcıklar, pilot bölümünün tavanında toplanıyordu. Görüntüyü daha da korkunç yapan şey, cesetlerin üstündeki etlerin tümenden yok olmasına karşın, üniformalarının sağlam kalmasıydı. Buz gibi su, onca yıl çürüme sürecini önlemiş, personelin üniformalarının öldükleri anda nasılsa, şimdi de aynı kalmasını sağlamıştı.

Yardımcı pilot oturduğu yerde dimdik, ağzı açılmış duruyordu. Pitt bu ağızdan çıkan en son şeyin, korkunç bir çığlık olabileceğini düşündü. Pilotun başı öne düşmüş, gösterge donanımına değer gibiydi. Küçük metal bir plaka, göğüs cebinden dışarı uzanıyordu. Pitt bu küçük dikdörtgen şeyi yavaşça alıp giysisinin koluna yerleştirdi. Pilotun yanında plastik bir dosya duruyordu. Pitt onu da aldı.

Saatine baktığında, süresinin bittiğini anladı. Zaten güneş ışığına kavuşmak için süslü bir davetiye de gerekmezdi. Soğuk kanına işlemiş, aklını bulandırmaya başlamıştı. Bütün iskeletlerin dönüp göz çukurlarıyla kendisine baktığından emindi.

Olabildiğince çabuk geri geri giderek pilot kabininden çıkıp yeterli boşluk bulunca, yük bölümünde döndü. Tam o sırada, çelik kutuların arkasına gizlenmiş iskelet gibi bir ayak gözüne çarptı. Bu ayağın bedenî, birkaç tane kargo halkasına kayışlarla bağlanmıştı. Diğer bölümdeki personel iskeletlerinden farklı olarak, bunun kemikleri üzerinde hâlâ et vardı.

Pitt boğazında biriken safrayla savaşıp bir zamanlar canlı, soluk alan bir insan olan bu şeyi incelemeye koyuldu. Üzerinde Hava Kuvvetlerinin üniforması yerine, eskiden Kara Ordusunda kullanılan haki renkte bir giysi vardı. Ceplerini araştırdı fakat boştu.

Birden kafasında bir alarm çınladı. Kolları ve bacakları amansız soğukta duyarlığını yitirerek uyuşmuştu. Ağdalı bir sıvı içinde yüzer gibiydi. Eğer bir an önce bedeni biraz ısınmazsa, bu eski uçağa bir ceset daha katılacaktı. Kafası iyice dumanlanmıştı. Bir an yönünü şaşırınca, bıçak gibi keskin bir panik duydu. Sonra yük bölümünden çıkıp yüzeye doğru yükselen hava kabarcıklarını farkettil.

Büyük bir rahatlamayla iskeleti bıraktı ve hava kabarcıklarını izleyerek dışarı çıktı. Su yüzüne üç metre kala, kırılmış güneş ışığında dalgalanan botun altını gördü. Gerçeküstü filmlerdeki görüntülere benziyordu. Botun bir yanından sarkmış Giordino'nun başını farkettil.

Gücünün son damlasıyla uzanıp küreklerden birine sarıldı. Giordino ve Steiger güçlü kollarıyla onu küçük bir çocuk gibi kolayca botun içine çektiler.

Giordino, "Üstündekini çıkarmama yardım et," dedi.

"Tanrım, mosmor olmuş."

"Beş dakika daha kalsaydı, hypothermia başlardı."

Steiger "Hypothermia mı?" diye sordu Pitt'i soyarken.

Giordino, "Benden ıssısının aşırı derecede düşmesi demektir," diye açıkladı. "Bu yüzden ölen dalgıçlar bilirim."

Pitt titremeler arasında "Daha... ölüm nedeni bulman için erken, anladın mı?" dedi.

Dalgıç giysisini soyduktan sonra Pitt'i havlularla ovalayıp kalın yün battaniyeler içine sardılar. Kasları yavaş yavaş yeniden duyarlılık kazanmaya başlarken, güneşin tatlı sıcaklığıyla gevşedi. Termostan çıkan sıcak kahveyi yudumlarırken, duyduğu rahatlamanın fizyolojik değil, sadece psikolojik olduğunu farkındaydı.

Giordino, "Çok budalalık ettin," dedi öfkeden çok endişeyle. "O kadar uzun kalmakla, az kalsın kendini öldürüyordun. O derinlikte su, donma derecesinde olmalı."

Steiger, "Ne buldun aşağıda?" diye merakla sordu.

Pitt doğruldu. Kafasındaki son dumanları da dağıtarak, "Dosya... bir dosya vardı yanımda," dedi.

Giordino elindeki şeyi gösterdi. "Hâlâ var. Mengene gibi tutmuştun sol elinde."

"Ya o küçük metal plaka?"

Steiger, "Bende," dedi. "Kolundan çıktı."

Pitt ferahlayarak botun kenarına yaslandı ve dumanı tüten kahvesinden bir yudum daha aldı. "Yük bölümü büyük kutularla dolu. Hemen hiç çürümemiş olduklarına bakılırsa, paslanmaz çelikten olmalılar. İçlerinde ne olduysa tahmin konusu. Üstlerinde hiçbir belirti yoktu."

Giordino, "Biçimleri nasıldı?" diye sordu.

"Silindir gibi."

Steiger düşünmeye başladı. "Paslanmaz çelik kutularla gönderilebilecek ne tip bir askeri yük olur, anlamıyorum." Sonra kafasında değişik bir ilgi doğarak Pitt'e döndü. "Ya personel? Personelden herhangi bir iz kalmış mı?"

"Ne kalmışsa hâlâ oturdukları yerde duruyor, hem de kemerleriyle bağlı olarak..."

Giordino dikkatle dosyanın bir ucunu açtı. "Bu kâğıtlar okunabilir. Sanırım, kulübede onları kurutup ayırabilirim."

Steiger, "Herhalde uçuş planıdır," dedi. "Hava Kuvvetlerinde görev kâğıtlarını hâlâ bu çeşit dosyalarda taşıyan eski kafalı pilotlar var."

"Belki neden rotasının bu kadar dışında olduğunu anlayabiliriz."

Steiger, "Özellikle bunu öğrenmeyi çok isterim," dedi. "Pentagon'a bu konuda güzel bir rapor vermeden önce, bu işle ilgili tüm verileri bilmek istiyorum."

"Şey... Steiger..."

Albay merakla Pitt'e döndü.

"Güzel tasarılarını bulandırmak istemezdim ama Hava Kuvvetlerinin 03 bilmecesiyle ilgili her şey, gördüklerimizden ibaret değil."

"Enkazı tastamam bulmadık mı?" Steiger sakin konuşmaya çalışıyordu. Bu zafer anı elinden alınsın istememişti. "Her şey birkaç metre ötemizde. Yapılacak iş uçağı gölün dibinden çıkarmak. Başka ne var ki?"

"Hiçbirimizin hesaba katmadığı bir çıkmaz."

"Ne çıkmazı?"

Pitt, "Korkarım," dedi sakince. "Çözmemiz gereken bir de cinayet olayı var."

Giordino dosyadan çıkanları mutfak masasının üzerine yaydı. Tamamı altı sayfaydı. Pitt'in pilotun cebinde bulduğu metal plaka, üstündeki kirlere arınsın diye Giordino'nun hazırladığı bir karışımın içinde kayınıyordu.

Pitt ve Steiger çıtırtılarla yanan ateşin önünde kahvelerini yudumluyorlardı. Doğal taştan yapılmış şömine bütün odayı ısıtmıştı.

Steiger, "İleri sürdüğün şeyin neler doğurabileceğini hiç düşündün mü?" diye sordu. "Ortada hiçbir şey yokken, en küçük bir kanıt olmaksızın çok ciddi bir suç ortaya çıkarıyorsun."

Pitt, "Şunu kafana sok," dedi. "Sanki bütün Hava Kuvvetlerini cinayetle suçlamışım gibi davranıyorsun. Kimseyi suçladığım yok. Kabul, elimizde önemli bir kanıt olduğunu söyleyemem ama her şeyim üzerine bahse girerim ki, adli tıp savımı doğrular. Yük bölümündeki iskelet, uçağın personeliyle birlikte otuz dört yıl önce ölmedi."

"Nasıl emin oluyorsun?"

"Birbirine uymayan birkaç şey var. Her şeyden önce, hesaba katmadığımız yolcunun kemiklerinin üstünde et duruyordu. Diğerlerindeki etler yıllar önce dökülmüş. Bu da en azından, onun kazadan çok sonra öldüğünü gösteriyor. Ayrıca, bu adam yük tespit halkalarına ellerinden ve ayaklarından bağlanmış. Biraz düş gücüyle eskiden gangsterlere özgü öldürme yöntemleri akla geliyor."

"İyi bir melodram yazmaya başladın."

"Aslında görünen şey ona benziyor. Bir bilinmeyen, hiçbir ilişkisi olmadığı halde, diğerine bağlanıyor."

Steiger, "Peki, elimizdeki verilere bakalım," dedi. "75403 seri numaralı uçak hiç olmaması gereken bir yerde bulunuyor. Ama varlığı kesin." Steiger devam etti. "Sanırım, uçağın kayıtlı personeli yerinde oturuyor dersek, yanılmış olmayız. Fazladan çıkan cesete gelince, belki de adı rapora yazılmamıştı. Son anda gönderilmiş biri olabilir. Çarpma anından önce kendini kayışla bağlamış, yardımcı mühendis ya da bir makinist."

"Öyleyse üniforma farkını nasıl açıklarsın? Havacıların mavisi yoktu adamın üstünde. Haki vardı."

"Buna vereceğim cevap, adamın kazadan çok sonra öldürüldüğünü açıklamandan daha doyurucu değil."

Pitt, "Bütün iş burada işte," dedi. "Bu davetsiz konuğun kim olduğunu büyük olasılıkla biliyorum. Eğer yanılmamışsam, o zaman kuramım yüzde yüz kesinlik kazanır."

Steiger kaşlarını kaldırdı. "Dinliyorum," diye geveledi. "Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bu kulübeyi yapan adam. Adı Charlie Smith. Loren Smith'in babası."

Steiger, Pitt'in sözlerini sindirmeye çalışarak oturduğu yerde birkaç dakika' durakladı. Sonra, "Nasıldın bu sonuca?" dedi.

Steiger, Pitt'in sözlerini sindirmeye çalışarak oturduğu yerde birkaç dakika durakladı. Sonra, "Nasıl vardın bu sonuca?" dedi.

"Tam anlamıyla bölük pörçük bilgilerden. Bildiğim kadarıyla Charlie Smith'in ölüm raporu, yeni bir buluş üzerinde çalışırken, havaya uçup parçalandığını yazıyor. Parçalarından yalnız başparmağı ve çizmesi bulunabilmiş. İyi bir yöntem, değil mi? Gayet temiz ve kesin. İlerde birisini temizlemek istersem, bunu aklımdan çıkarmayayım. Bir patlama düzenleyip, tozu dumanı geçtikten sonra, öldürdüğüm kimsenin kolay tanınabilecek bir ayakkabısını ve en kolay tanıtlama organı olan başparmağını alarak dumanı tüten çukurun yanına korum. Dostları ayakkabısını tanırlar, şerif de bir zamanlar kimlik kartı için aldığı parmak izini karşılaştırır. Bu arada ben de cesedi hiç bulunamayacağını umduğum bir yere gömerim. Kurbanımın ölümü kaza olarak kaydedilir. Ben de tasasız, yoluma devam ederim."

"Uçaktaki iskeletin başparmağı ve bir çizmesi yok muydu, diyorsun?"

Pitt evet anlamında başını salladı.

Saat dokuz buçukta Giordino hazırlığını bitirmişti. Pitt'le Steiger'e lise öğrencilerine kimya dersi verir gibi anlatmaya başladı. "Gördüğünüz gibi, otuz yıldan fazla bir süredir su altında kalmasını karşın vinil kapak sentetik olduğu için hiç bozulmamış, ama içindeki kâğıt neredeyse hamur olmuş. Yazılar teksir makinesiyle yazılmış. Xerox bulunmadan önce yaygın bir yöntemdi bu. Fakat mürekkebi tümüyle kaybolmuş. Dünyadaki hiçbir laboratuvar da yerine getiremez bunu. Sayfalardan üçünü, umutsuz diyerek ayırabiliriz. Biraz bile okunabilecek bir şey kalmamış. Dördüncüde, sanki hava raporu yazılıymış gibi. Şurada burada çıkan sözcükler rüzgâr, yükseklik ve atmosfer ıslısıyla ilgili. Kısmen sökebildiğim tek cümle, 'Batı yamaçlarının arkasında hava açılıyor,' diyor."

Pitt, "Batı yamaçlarıyla Colorado'nun, Rocky Dağları demek istiyor," dedi.

Steiger'in elleri masanın kenarlarını kavradı. "Tanrım, bu ne demek oluyor, anladınız mı?"

Pitt, "03'ün uçuşu, raporda belirtildiği gibi California'dan başlamadı demek," dedi. "Personel, deniz sınırı üzerindeki hava koşullarıyla ilgilendiğine göre, bulunduğumuz yerin doğusundan kalkmış olmalı."

Giordino, "Dördüncü sayfanın ayrıntıları bu kadar," dedi. "Şimdi, diğerleriyle kıyaslandığında, beşinci sayfa âdeta bir bilgi hazinesi, Bu sayfada, aralarında personelden ikisinin adları da olmak üzere, birkaç sözcük dizisi sökebiliyoruz. Harflerin çoğu gözükmüyor ama biraz 'tümünden gelim' kullanarak anlam çıkarabiliriz. Örneğin, şurada... "

Giordino sayfanın üstünü gösterirken, diğer ikisi eğilip baktı.

U ak om ta 1 : Bi ay on VI nde

Giordino, "Şimdi boşlukları dolduruyoruz," diye devam etti. "Ve önümüze çıkan şey: Uçak Komutanı: Binbaşı Raymond Vylander."

Pitt, "Şuradaki harfler," diye eliyle gösterdi. "Bu da, uçuş mühendisinin adını ve rütbesini gösteriyor."

Giordino, "Joseph Burns," diye açıkladı. Geri kalan satırların ne anlama geldiğini tahmin etmek çok zor. Ama bir de şu var..." Giordino kâğıdın daha altında bir yer gösterdi, i fre a 1 : ix n 03

Pitt, "Gizlilik şifresi," diye araya girdi. "Güvenlik açısından önemli uçuş yapan her uçağa verilir. Genellikle uçağın seri numarasından son iki sayı alınır ve önüne bir ad konur."

Steiger, Pitt'e içten bir saygıyla baktı. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

Pitt üstünde durmayarak, "Bir yerden duymuştum," dedi.

Giordino gözlerini boş kalan yerlerde gezdirerek, "O halde, elimizde, 'şifre adı: Bir şey 03' var."

Steiger, "Hangi isimlerin ortasında 'ix' vardır?" diye söylenecekti.

"X'ten sonra gelen harf e ya da o olabilir."

Giordino, "Nixon olmasın?"

Pitt, "sıradan bir taşıma uçağına bir başkan yardımcısının adını vereceklerini hiç sanmam," dedi. "Vixen 03 olması daha akla yatkın."

Steiger, "Vixen 03," diye yineledi. "Pekâlâ bu da olabilir."

Giordino, "Devam ediyoruz," dedi. "Beşinci ••uylada okunabilen son harfler 'V boşluk . S, ı iKjelo 060 boşluk.'"

Steiger yüzünde hâlâ şaşkın bir ifadeyle, "Tahmini varış saati, Rongelo, sabah altıda. Nerede bu Tanrının belası yer acaba? Vixen 03'ün Hawaii'ye gideceği kayıtlıydı."

Giordino, "Ben gördüğümü söylüyorum," d cılı,

Pitt, "Ya altıncı sayfa?" diye sordu.

"Çoğunlukla okunGinayacak durumda, yalnız altta tarih ve gizlilik derecesi var. Al kendin bak." cak 2, 954 arihl mirler Yetk 1 : r İt r B s S N DE CE G ZLİ R 1 A"

Steiger belirsiz sözcükleri gözden geçirdi. "Birinci satırda 'Ocak 20 ile 29 arası 1954 tarihli emirler' yazıyor."

Pitt, "İkinci satırda 'Yetkili' yazıyor herhalde, fakat subayın adı belirsiz. General olabilir ama" diye tahminde bulundu.

Giordino, "Sonra, 'son derece gizlidir. Bir A' geliyor," dedi. "Bundan daha yüksek dereceli gizlilik kodu yoktur."

Pitt, "Pentagon ya da Beyaz Saray, belki de her ikisinden bir yetkilinin, bir şeyi örtbas etmek için Vixen 03 hakkında sahte bir rapor düzenlediğini varsaymak yanlış olmaz sanırım," dedi.

"Hava Kuvvetlerinde geçirdiğim onca yıl boyunca böyle bir olayla karşılaşmadım. Her zamanki uçuşunu yapan sıradan bir uçak için neden böyle yüz kızartıcı bir yalan uyduruyorsun?"

"Gerçekleri kabul et, albayım. Vixen 03 sıradan bir uçak değildi. Rapora göre, uçuş San Fransisco yakınında Travis hava üssünden başlayacak, Hawaii'de Hickam Havaalanında son bulacaktı. Şu anda uçağın Rongelo denen yere gittiğini öğrenmiş bulunuyoruz."

Giordino başını kaşıyarak, "Rongelo diye bir yer duyduğuma hiç anımsamıyorum," dedi.

Pitt, "Ben de," diye katıldı. "Dünya haritasını acar açmaz bunu öğreniriz."

Steiger sordu. "Peki, o zaman neleri biliyoruz şimdi?"

Pitt, "Qok sayılmaz," diye itiraf etti. "1954 Ocak ayının son günlerinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin ya doğusunda ya da orta-batısında bir yerden, çok gizli amaçlarla bir C 97 havalandı. Colorado üzerindeyken bir aksilik çıktı. Mekanik bir sorun yüzünden, olabilecek en elverişsiz arazi üzerine inmek zorunda kaldılar. İnanılmayacak bir biçimde, dağlara çarpmadan geçerken, Vylander açık bir alan görüp Stratocruiser'i mecburi inişe hazırladı. Bir an bir umut doğmuştu ya da öyle sandılar. Çünkü unutmayın, ocak ayıydı, ve kuşkusuz her yer karla örtülüydü. Gördükleri alan gerçekte, buzla kaplanmış bir göldü."

Steiger, "Böylece uçağın momenti durup ağırlığı çökünce," dedi. "Buz açıldı ve uçağı yuttu."

"Evet. İçeriye büyük bir basınçla dolan suyun ve soğuğun yarattığı şok nedeniyle personel oldukları yerde kalıp koltuklarından bile kalkamadan boğuldular. Kimse olayı görmemişti. Buzun açıldığı yerin yeniden donmasıyla, bu felaketin tüm izleri silinmiş oldu. Yapılan aramalar sonuç vermeyince, sahte bir kaza raporuyla Vixen 03 kolayca unutuldu."

Giordino, "İlginç bir senaryo yazdın," dedi. "Ve tutarlı da oldu. Peki, Charlie Smith nasıl girdi devreye?"

"Balık tutarken, oksijen tankına oltası takılmıştır. Meraklı bir adam olduğundan çevreyi tarayıp zaten kırık olan burun tekerleklerini dikmesiyle birlikte söküp koparmış olsa gerek."

Giordino gülerek, "Tank hop diye suyun yüzüne çıkınca kimbilir ne şaşmıştır," dedi.

Steiger, "Smith'in öldürüldüğünü kabul etsem bile," dedi. "Nedenini anlamıyorum."

Pitt gözlerini kaldırıp Steiger'a baktı. "Adam öldürmek için her zaman bir neden vardır."

Giordino, "Taşınan yük," dedi birden aklına gelmişçesine. "Son derece gizli bir sefer yapılıyordu. Vixen 03'ün taşıdığı her neyse, birisi için çok büyük bir değer taşımaktaydı. Adam öldürecek kadar."

Steiger başını salladı. "Eğer o denli önemliyse, neden Smith ya da varsayılan katil, bu yükü dışarı çıkarmadılar? Pitt'in söylediğine bakılırsa, hâlâ yerinde duruyor."

Pitt, "Hem de sımsıkı kapalı," diye ekledi. "Görebildiğim kadarıyla kutular açılmamıştı."

Giordino genzini temizleyip, "Bir başka soru daha var," dedi.

"Sor bakalım."

"Kutuların içinde ne var?"

Pitt, "Soracağımı biliyordum," dedi. "Bir varsayım üzerinde durabiliriz. Düşünün, silindir kutular taşıyan bir uçak var. 1954 Ocak ayında Pasifik Okyanusunda gizli bir göreve gidiyor..."

Giordino, "Tamam!" diye kesti. "O sıralarda. Bikini Adalarında nükleer bomba denemeleri yapılıyordu."

Steiger ayağa fırlayıp taş gibi kaldı. "Vixen 03'ün, nükleer mermi başlıkları taşıdığını mı söylüyorsun?"

Pitt umursamadan, "Herhangi bir şey iddia, etmiyorum," dedi. "Sadece bir olasılık öne sürdüm, ama düşünmeye değer bir olasılık. Yoksa neden Hava Kuvvetleri kayıp bir uçağını örtbas etmek için bir sürü gerçekdışı rapor düzenlesin? Neden uçuş personeli paraşütle atlamak dururken, yüzde yüze yakın ölüm tehlikesini göze alıp sakat bir uçakla iniş yapmaya kalksın?"

"Kuramını çürüten önemli bir nokta var: devlet nükleer mermi başlıkları dolu kayıp bir uçağın aranmasının peşini asla bırakmazdı."

"İtiraf edeyim, bu konuda beni zorlarsın. Ülkenin yarısını yok edecek kadar patlayıcının, çöp gibi bir yerde bırakılması çok tuhaf."

Steiger birden burnunu buruşturdu. "Nedir bu feci koku?"

Giordino hemen yerinden fırlayıp ocağa koştu. "Galiba metal plakanın işi tamam."

"Neyin içinde kaynatıyorsun?"

"Sirke ve soda karışımı. Yalnız bunlar vardı."

"Oyma yazıyı belirler mi dersin?"

"Ne bileyim ben. Kimyager değilim. Ama bir zararı da dokunmaz."

Steiger öfkelenerek ellerini havaya kaldırıp Pitt'e döndü. "Bu işi profesyonel laboratuvar teknisyenlerine bırakmalıydım."

Giordino, Steiger'in söylenmesini umursamadı. İki çatalla plakayı tutup suyun içinden çıkardı ve kurulama beziyle üzerini ovaladı. Sonra ışığa doğru tutup değişik açılara çevirdi.

Pitt, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Giordino küçük alüminyum plakayı masanın üstüne, önlerine koydu. Derin bir soluk aldı, yüzü ciddileşti. "Bir simge," dedi. "Radyoaktivite simgesi."

İKİNCİ BÖLÜM

YABANGÜLÜ OPERASYONU

Natal, Güney Afrika, Ekim 1988

11

Kim olsa, kurumuş baobab ağacının büyük gövdesini, Güney Afrika'nın Natal eyaletinde bulunan binlerce benzerinden farklı bulmazdı. Neden ya da ne zaman kurumuş olduğu belli değildi. Tuhaf bir güzelliği vardı. Yapraksız dalları, tahtadan parmaklarla sanki göğü avuçluyor, çürüyen kabuğu toprağın üstünde ufalanarak ilaç gibi kokan bir humus oluşturuyordu. Fakat bu baobab ağacını benzerlerinden ayıran önemli bir fark vardı: oyulmuş gövdesi içine bir adam gizlenmiş, elinde dürbün, küçük bir delikten dışarısını gözetliyordu.

Eşsiz bir gizlenme yeri idi. Uzun zamandır kullanılmayan bir gerilla savaşı kitabından esinlenmişti. ADO'dan yani Afrika Devrim Ordusundan takım komutanı Marcus Somala, el becerisinden övünç duyuyordu. Bir gece önce ağacın süngersi gövdesini oymak ve artıkları yakındaki çalıların arasına gizlemek iki saatten fazla sürmemiştir. Rahatça içine yerleştikten sonra ne denli iyi saklandığının ilk sınaması başladı.

Gün doğuşunun hemen ardından, Somala'nın gözetlediği çiftlikten çıkan bir zenci tarla işçisi, oralarda bir süre dolaştıktan sonra durdu. Çevresine bakındı ve ağacın dibine işlemeye başladı. Somala içinden gülerek zenciye izledi. Kıvrımlı bıçağını delikten çıkarıp adamın erkeklik organını kesmek geçti aklından. Bu fikir, onu sadece eğlendirmekle kaldı o kadar. Ahmakça dürtülere kapılmazdı. Hem profesyonel bir asker, hem de kendini adanmış bir devrimciydi. En azından yüz baskına katılmış, büyük deneyim kazanmıştı. Afrika kıtasını en son izine dek İngiliz mikrobundan temizleme savaşında ön saflarda yer almak ona gurur veriyordu.

Mozambik'de bulunan üslerinden kalkıp, on kişilik takımıyla Natal sınırını asalı on gün olmuştu. Sadece geceleri yol alarak, polisin devriye gezdiği belli yollardan uzak durup, Güney Afrika ordusunun helikopterlerine karşı çalılarının içinde gizlenmişlerdi. Yorucu bir yolculuk olmuştu. Güney yarımkürede ekim baharı, görülmemiş serinlikte geçiyordu ve çalılar sürekli yağmurlar yüzünden hep ıslaktı.

Sonunda bir tarım kenti olan Umkono'ya vardıklarında, Somala Vietnamlı danışmanından aldığı planı uygulayarak adamlarını çevreye dağıttı. Her biri, ya bir çiftliği ya da askeri bir tesisi, ilerde olası bir baskın için beş gün boyunca gözetleyeceklerdi. Somala, Fawkes çiftliği için kendini görevlendirmişti.

Tarla işçisi, günlük işine başlamak üzere uzaklaştıktan sonra Somala yeniden dürbününü Fawkes topraklarına yöneltti. Çalılık ve otlardan arınmış alanın büyük bölümünde şeker kamışı yetiştiriliyordu. Geri kalan yerler, az sayıda kesim hayvanı ve süt veren hayvanlar için otlak olarak bırakılmış, küçük bir bölümde çay ve tütün için ayrılmıştı. Evin hemen arkasındaysa Fawkes ailesinin kendi tüketimleri için sebze yetiştirdikleri bir bahçe vardı.

Yem ve gübre, taş yapısı bir ambar içinde depo ediliyordu. Bunun az ötesinde kamyonların ve tarım gereçlerinin bulunduğu büyük bir hangar vardı. Yaklaşık eyrek mil uzakta, Somala' nın tahminiyle elli kadar işçinin aileleri ve hayvanlarıyla barındıkları konutlar görünüyordu.

Daha çok bir malikneyi andıran Fawkes'ların evi, tepeye egemen bir noktada kurulmuştu. Sık ekili bahçe sıra sıra bougainvilla'lar (Güney Afrika'da yetişen bir iek.) ve kılıç çiçekleriyle çevrilmişti. Evin dört yanını saran  metre yüksekliğindeki zincir bağlantılı bir it ve birkaç sıra dikenli tel, bu şiirsel manzaraya ters düşüyordu.

Somala bu engeli dikkatle inceledi. Açılması zor görünüyordu. Destek kazıkları kalındı ve hiç kuşku yok, beton yuvalar içine gmlmştu. Somala'nın gözüne omzunda tüfek asılı ve sağlam yapılı bir adam çarptı. Nöbetçi kayıtsızca kapı yanındaki ahşap korugana sırtını dayadı. Somala nöbetçilerin kolay etkisiz bırakılabileceğini düşündü. Ama güvenini bulandıran şey, çitten çıkıp evin bodrumuna kadar uzayan ince bir çizgiydi. Çitin bir jeneratöre bağlı olduğunu anlaması için elektrik mühendisi olması gerekmezdi. Sık rgl parmaklıklar arasında görünmeden dolanan akımın ancak kaç volt gücünde olduğu tahmin konusuydu. Tellerden birinin nöbetçi kulübesine girdiğini saptadı. Demek kapı açılıp kapanırken nöbetçi buradan akımı kesiyordu. Bu da, Fawkes savunmasının can alıcı noktasıydı. Buluşundan hoşnut olan Somala karanlık oyuğunda gzetlemesini sürdürdü.

Kraliyet Donanmasından emekli Albay Patrick McKenzie Fawkes, tıpkı bir zamanlar limana yaklaşan gemilerde yaptığı gibi, veranda üzerinde çabuk adımlarla volta atıyordu. İki metreye varan boyu ve yüz kırk kilo ağırlıyla dev yapılı bir adamdı. Kasım fırtınasında Kuzey Denizi'nin rengi gibi koyu gri gözleri vardı. Kum rengi saçının her teli gibi, kırılmış sakalı da düzenle fırçalanmış Fawkes'u gören, İskoçyalı bir gemi kaptanı sanırdı. Natal'da çiftçiliğe başlamadan önce gerçekten de öyleydi.

"İki gün," dedi, gürültülü bir İskoç aksanıyla. "Çiftliğin başından iki gün ayrılamam. İnsanlığa sığmaz bu... evet, insanlığa sığmaz." Her nasılsa, elinde salladığı fincandan bir damla bile çay dökülmemişti.

"Eğer Savunma Bakanı seninle tanışmak istemişse, gitmen gerekir."

"Ama kadın, bu herif benden ne istediğinin farkında değil." Fawkes başını salladı. "Yeni alanı temizleme işine başladık. Geçen ay Durban'da satın aldığım boğa, yarın burada olacak. Traktörler bakım istiyor. Yok! Yok, gidemem."

"Arazi vitesli aracın motorunu ısıtsan iyi olur." Myrna Fawkes elindeki dikiş işini bırakıp gözlerini kocasına dikti. "Her şeyini hazırladım. Pembroke'da bakanın trenini karşılayacağın saate kadar yeterli yiyeceğin bile hazır."

Fawkes karısının başına dikilip kaşlarını çatarak baktı. Yirmi beş yıl içinde karısı, daha bir kez bile önünde eğilmemişti. Salt inadından yeni bir denemeye girişti. "Çevrede bir sürü allahsız terörist, tanrısını bilen Hıristiyanları sağda solda öldürürken, seni ve çocukları bırakmam doğru olmaz."

"Bu ayaklanma olayını bir din savaşıyla karıştırdın galiba."

Fawkes, "Öyle diyorsun ama" diye üsteledi. "Bir çiftçiyle karısı Umoro'da pusuya düşürüldü."

Karısı, "Umoro seksen mil uzakta," dedi kaygısızca.

"Aynı şey burada da olabilir."

"Pembroke'a gidip Savunma Bakanını göreceksin." Kadının ağzından çıkanlar sanki taş üstüne kazanmıştı. "Bütün sabah seninle boşuna tartışmaktan daha önemli işlerim var, Patrick Fawkes. Haydi şimdi düş yoluna. Pembroke barlarından da uzak durasın."

Myrna Fawkes boş verilecek bir kadın değildi. Zayıf ve ufak tefek olmasına karşın, iki sağlam adamın dayanıklılığına sahipti. Fawkes karısının blucin, kısa çizmeler ve kendisine ait haki bir gömlek giymediği zamanı anımsamıyordu. Kendi yapabileceği her işi karısı da yapabiliyordu. İnek doğurtabilir, yerlilerden oluşan işçi ordusunu yönetebilir, mekanik gereçlerin yüzlerce değişik parçasını onarabilir, hasta kadınları ve çocukları tedavi eder, üstelik, bir Fransız aşçısı gibi de yemek yapardı. Nedense, araba kullanmasını ve ata binmesini öğrenmemişti, öğrenmek için de gayret göstermemişti. Sırım gibi bedenini dinç tutmak için her gün kilometrelerce yürüdü.

"Bizim için endişe etme," diye devam etti karısı. "Beş tane silâhlı gözcümüz var. Jenny ve Patrick Junior elli metreden bir maymunu kafasından vurabilirler. Herhangi bir şey olduğu taktirde telsizle jandarmayı adayabilirim. Sonra elektrikli çiti unutma. Saldırganların onu da aştığını düşünsek bile, elimizde Lucifer'imiz var." Başıyla kapı eşiğine asılı on ikilik Holland ve Holland marka av tüfeğini

gösterdi.

Fawkes'un homurdanıp son bir cevap vermesine fırsat kalmadan, oğluyla kızı, İngiliz yapısı Bushmaster içinde verandaya gelerek basamakların önüne park ettiler.

Patrick Junior, "Depo dolu, aracın yola hazır, kaptan," diye bağırdı. Yirmi yaşını iki ay aşmıştı, annesinin yüzünü ve zayıflığını yansıtıyordu. Ama boyu, babasının üç santim üstündeydi. Ondan bir yaş küçük, kalın kemikli, iri göğüslü kız kardeşi, çilli yüzüyle gülerek, "Banyo o yağım hiç kalmadı baba," dedi. "Pembroke'dan almayı unutma, ne olur."

Fawkes, "Banyo yağı ha!" diye hırladı "İşte, bu ihanettir. Tüm yaşamım, kendi etimden kanımdan insanların düzenledikleri ihanetlerle dolu. Demek, ben olmadan da idare edebileceğinizi sanıyorsunuz. Peki, öyle olsun. Ama bunu unutmayacağım. Gözümde hepiniz birer isyancısınız."

Myrna'nın kahkahalar arasında öptüğü Fawkes'u, çocukları da iteleyerek aracın içine oturtular. Nöbetçinin kapıyı açmasını beklerken dönüp evine baktı. Hâlâ verandanın basamaklarında duruyorlardı. El sallamalarına karşılık verdi. Sonra arkasında bir toz bulutu bırakarak Bushmaster'i gazladı.

Somala kaptanın ayrılışını ve kapı açılıp kapanırken nöbetçinin akımı kesip yeniden verişini dikkatle izledi. Hareketler mekanik bir biçimde yapılmıştı. Bu iyi, diye düşündü Somala. Adam bu işten sıkılmışsa benziyordu. Saldırı anında böylesi daha elverişli olurdu.

Dürbününü filotlarına ve çiftliğin sınırlarını oluşturan kısa çalılıklara doğru tuttu. Az kalsın gözünden kaçıracaktı. Yıldırım hızında bir güneş yansıması görmeseydi, belki de gözünden kaçmış olurdu. İçgüdüsel tepkisi, gözlerini yumup elleriyle ovuşturmak oldu. Sonra yine baktı.

Bir akasya ağacının yaprakları arasına kısmen gizlenmiş olan siyah bir adam, yerde bir platform üzerinde uzanmıştı. Biraz daha genç görünümlü ve bir ton daha açık rengi dışında.

Somala'ya çok benziyordu. Bu yabancı, kamuflaj giysileri, Çin yapısı CK-88 otomatik tüfeği ve fişekliğiyle ADO'nun standart askeri idi. Somala uzakta duran bir aynaya baktığını sandı.

Kafası karışmıştı. Takımındaki adamları tanıyordu. Bu adamı çıkaramamıştı. Yoksa Vietnamlı danışmanlar, onun öncülük becerisini' yoklamak için peşine bir gözetici mi takmışlardı? ADO'na bağlılığından kimsenin kuşkusu yoktu herhalde. Somala boynunun üstüne kadar tırmanan bir ürperme hissetti.

Diğer asker Somala'yı izlemiyor, dürbünüyle Fawkes'ların evini gözetliyordu.

Rutubet ıslak bir battaniye gibi yapışmış, çukurları dolduran su birikintileri hâlâ kurumamıştı. Fawkes önünde duran saate baktı, üçü beş geçiyordu. Bir saat sonra Pembroke'a varmış olurdu. Cami fena halde viski istedi.

Yolun eşiğindeki hendeğe çömelmiş iki siyah genç gördü fakat aldırış etmeden geçti. Arabanın arkasından koştuklarını da farketmedi. Yüz metre ötede yol damlıyordu. Sağ yanında çürüyen kamışların oluşturduğu bataklık, sol yanındaysa otuz metre derinliğinde bir dere yatağı vardı. Tam önünde on altı yaşlarında bir çocuk belirdi. Çocuk, bir elinde geniş ağızlı bir Zulu kargısı, havaya kalkmış öbür elindeyse iri bir taş tutuyordu.

Fawkes hemen durdu. Çocuk direksiyonda gördüğü sakallı yüze kararlı bir şekilde bakarak yerinden kıpırdamadı. Üzerinde hiç sabun görmediği belli olan yırtık bir tişörtle eski bir şort vardı. Fawkes penceresini açarak başını çıkardı. Gülümseyerek yavaş ve dostça bir sesle konuştu. "Ejderhayla şövalye oyunu oynamak istiyorsan, iyi düşün delikanlı."

Cevap alamadı. Birbiri ardına farketdiği üç şey, Fawkes'un gerilmesine neden oldu: yerde parlayan cam parçacıkları; dere yatağına inen yamaçta birbirine paralel tekerlek izleri ve dikiz aynasından gördüğü, tehlikenin en belirgin kanıtı, arkadan saldıran iki genç... Tombulca bir genç olan bir tanesi, eski tip sürgülü bir tüfeği kendisine doğrultmuştu. Diğeriyse paslı bir palayı başının üstünde sallayarak geliyordu.

Tanrım, bacak kadar çocuklar beni pusuya düşürdüler, diye düşündü Fawkes.

Torpedo gözündeki av bıçağından başka silâhı yoktu. Evdekiler gidişini öyle aceleye getirmişlerdi ki, her zaman yanında bulundurduğu 0.44 Magnum tabancasını bile unutmuştu.

İhmalciliğine sövecek zamanı yoktu. Hemen geri vitese alıp gaza bastı. Kayarak geri atılan araç, elinde pala olan çocuğu ıskaladı fakat tüfek tutanı havaya fırlatıp bataklığa düşürdü. Fawkes frene basıp durdu, hemen vitesi bire takarak elindeki taş ve kargıyı atmaya hazırlanan çocuğun üstüne sürdü.

Siyah gencin gözlerinde korku belirtisi yoktu. Ayaklarını yere mıhlayıp elindekileri aynı anda fırlattı. Fawkes önce çocuğun yükseğe nişan aldığını düşündü ve kargının tavanda çıkardığı sesi duydu. Sonra ön cam tuzla buz oldu. Taş hemen yanına gelmiş, koltukta duruyordu. Fawkes cam parçalarının yüzünü kestiğini hissetti, fakat sonradan anımsayacağı tek: şey, saldırganın gözlerindeki soğuk nefretti.

Çarpma çocuğu oyuncak bir bebek gibi havalandırmış, ön tekerleklerin önüne fırlatmıştı. Fawkes hemen frene bastı fakat böyle yapması daha kötü oldu. Tekerlekler sinirlerin üstündeki deriyi yırtıp çocuğun yumuşak bedeni üzerinde sıçrayarak kaydı.

Fawkes telâş etmeden direksiyondan inip dikkatle geriye doğru yürüdü. Çocuk ölmüştü. Kafatası yamyassı olmuş, sıska bacakları ezilerek kırmızı bir külçe haline gelmişti. Tüfekli şişman çocuksa yarısı bataklığın içinde, yarısı dışında yatıyordu. Baş, belkemiğine degecek kadar geri bükülmüştü. Arkadaşı görünürlerde yoktu. Bataklığın içinde kaybolmuştu.

Fawkes yerde duran tüfeği aldı. Mermi haznesi açıldı. İçine mermi de yerleştirilmişti. Tüfeği inceleyip, nesi var diye baktı. Şişman çocuğun ateş etmemiş olmasının nedeni, tüfeğin ateş

olmamasıydı. Ateşleme iğnesi eğilmişti. Fawkes silâhı bataklığın en derin yerine doğru fırlatıp batışını izledi.

Dere yatağının içinde ters dönmüş bir kamyonet duruyordu. Bükülmüş kapılarından iki ceset sarkıyordu. Hunharca öldürülmüş bir kadın ve bir erkek, sineklerden oluşan koyu bir bulutla örtülmüşlerdi. Görüldüğü kadarıyla, Afrikalı üç çocuk hiçbir şeyden kuşkulananmayan bu insanları önce taşa tutup yaralamışlar, sonra da kamyoneti dere yatağına yuvarlayıp içindekileri doğramışlardı. Bu kolay zaferin sarhoşluğuyla yeni bir kurban yakalamak üzere pusuya yatmışlardı.

"Ahmak sıpalar," diye tısladı Fawkes "Tanrının belası ahmak sıpalar." Yarışı bir mil kala terkeden bir maraton koşucusu gibi yorgunluk ve üzüntüyle soluyordu. Ağır ağır aracına dönüp yanağındaki kanı sildi. Portatif radyosunu alıp frekansı ayarlayarak Pembroke jandarma karakolunu aradı. Durumu rapor ettikten sonra durup bekledi. Yavaş yavaş birikmeye başlayan akbabalara beceriksizce taş attı.

"Gecikti," dedi Pieter De Vaal, Güney Afrika Savunma Bakanı. Afrikaans (Güney Afrika'da konuşulan Hollanda lehçesi.) dilinde konuşuyordu. Vagonun penceresini kaldırıp dışarı sarktı. Demiryolunun hemen bitişiğinde uzanan karayolunu gözledi. Konuştuğu kimse, albay üniformalı zayıf, uzun boylu mavi gözlü bir adamdı.

Albay, "Eğer Patrick Fawkes gecikmişse," dedi elindeki bardağı çevirerek. "İyi bir nedeni olsa gerek."

De Vaal açık pencereden dönüp iki eliyle dalgalı kır saçlarını geriye taradı. Kıtadaki en büyük ikinci askeri gücün çelik iradeli başkanından çok, eski diller uzmanı bir profesöre benziyordu. Aslında devraldığı görev pek de iç açıcı bir iş sayılmazdı. De Vaal yedi yıl içinde işbaşına getirilen beşinci savunma bakanı oluyordu. Bir önceki bakan beş ay bile dayanamamıştı.

"Tipik İngiliz davranışı," dedi sabırsızca "Ah bu İngilizler, sadece cin içmeyi düşünür, kraliçeleri ve 'umursamaz havası' atmak için yaşarlar. Hiçbirine güvenemezsin."

"Eğer İngiliz olduğunu ima edecek olursanız, sayın bakanım, Fawkes son derece huysuzlaşabilir." Albay Joris Zeegler bardağını boşaltıp yeniden doldurmak için davrandı. "Fawkes İskoçtur. Bunu sakın unutmamanızı saygılarımla anımsatırım."

Zeegler'in öğüt verme tonu De Vaal'ı öfkelenmedi. Haberalma şefinden gelecek her türlü öğüdü ciddiye alırdı. Dışardan gelen terörist saldırılarının ve yerel ayaklanmaların bastırılmasında De Vaal'ın gösterdiği başarı, aslında Zeegler'in iyi eğitilmiş ajanlarının isyancı örgütlere sızmasıyla sağlanmıştı. Bakanlıkta herkes biliyordu bunu.

"Ne İngiliz, ne İskoç — bir Afrikander (Güney Afrika'da doğmuş Avrupalı) ile iş yapmayı yeğlerim."

Zeegler, "Ben de," dedi. "Fakat projemiz üzerinde bize fikir verebilecek nitelikteki en iyi adam Fawkes'dur. Bilgisayarla bir aydır yapılmakta olan 'deneyimli askeri personel' araştırması bu sonucu verdi." Bir dosya klasörü açtı. "Kraliyet donanmasında yirmi beş yıl. On beş yılı çarkçıbaşı, iki yılı Kraliyet gemisi 'Audacicus'un kaptanı olarak, son hizmet yıllarındaysa Grimsby Kraliyet tersanesi müdürü olarak görev yapmış."

"Bantu'lu işçilerine gösterdiği aşırı yakınlık için ne diyor bilgisayarınız?"

"İtiraf edeyim, yanında çalışan siyahlara çiftlik gelirinden pay vermesi tam bir liberal davranışı. Fakat Fawkes'un Kuzey Natal'ın en güzel çiftliğini son derece kısa bir zamanda kurmuş olduğu da yadsınamaz. Adamlar ona inanılmayacak kadar bağlıdır. Fawkes çiftliğinde olay çıkarmak isteyen radikal hapı yutar."

De Vaal yine kötümser bir şey söyleyecekti ki, kapı vuruldu. Genç bir subay içeri girip esas duruşa geçti. "Konuşmayı kestiğim için özür dilerim, sayın bakanım, fakat Kaptan Fawkes şu anda geldi."

De Vaal, "İçeri alın," dedi.

Alçak kapı eşiğinden geçerken Fawkes eğilmek zorunda kaldı. De Vaal sessizce onu tepeden tırnağa süzdü. Bu boyutlarda bir insan beklemiyordu. Yüzünde gördüğü kesik yaraları bakanı şaşırtmıştı. Elini uzattı. "Kaptan Fawkes, gerçekten onur duydum," dedi Afrikaans diliyle. "Buraya

kadar geldiğiniz için sağolun."

De Vaal'ın eli, "Fawkes'un avucu içinde kayboldu. "Özür dilerim fakat dilinizi anlamıyorum."

De Vaal hemen İngilizceye dönüp, "Bağışlayın," dedi gülümseyerek. "Siz Ing— ah— İskoçların yabancı dillerle ilgilenmediğinizi hep unutuyorum."

"Biraz kalın kafalı oluşumuzdan herhalde "

"Kusura bakmayın ama kaptan, bir demet dikenle traş olmuş gibisiniz."

"Pusuya düşürüldüm. Mendebur sıpalar ön camımı kırdılar. Hastanede durmayı düşündüm, ama o zaman toplantımıza geç kalırdım."

De Vaal, Fawkes'un koluna girip koltuğa götürdü. "Size bir içki gerek. Joris, bu ikramı sen yapar mısın? Kaptan, sizi Albay Joris Zegler ile tanıştırayım. Güney Afrika İç Savunma Müdürüdür."

Zeegler başıyla selâm verip elindeki şişeyi gösterdi. "Sanırım viskiyi yeğlersiniz, kaptan?"

"Evet, albayım, doğru tahmin ettiniz."

De Vaal kapıya kadar gidip, "Teğmen Anders, Dr. Steedt'i bulun ve bir hastamız olduğunu söyleyin. Kendi kompartımanında uyukluyordur herhalde." Kapıyı kapatıp odaya döndü. "Böyle şeyleri ihmal etmemeli. Evet kaptan, doktorumuzu beklerken şu pusu konusunda bizi aydınlatır mıydınız acaba?"

Doktor, Fawkes'un gergedan derisine benzeyen yüzünde gerekli ameliyatı yaptı. Her birine üç dikiş atması gereken iki kesik dışında, bandaj yapmamıştı. Çantasını kapatırken, "Şansınız varmış, tırnak yarasına benzemiyor, yoksa karınıza biraz zor açıklardınız," diyerek takıldı.

Doktor gittikten sonra Zegler sordu. "Düzenlenmemiş bir saldırı olduğundan emin misiniz?"

Fawkes, "Pek benzemiyordu." diye cevapladı. "Kılıksız, başıboş çocuklardı. Tanrı bilir hangi şeytana uyup böyle bir ölüm avına çıktılar."

De Vaal, "Korkarım, kana susamış çocuklarla çatışma olayı yalnız sizinki değil," dedi alçak bir sesle.

Zeegler onaylayarak başını salladı. "Anlattıklarınız, son iki ayda yapılan en az on iki tane saldırıda kullanılan yöntemle aynı."

Fawkes, "Bana sorarsanız," diye mırıldandı. "Bunun arkasında o Tanrının cezası ADO var."

"Dolaylı olarak bu suç Afrika Devrim Ordusuna yüklenebilir." Zeegler kalem gibi ince purosundan bir soluk çekti.

De Vaal, "Buradan Cape Town'a kadar, yaşı on ikiyle on sekiz arası zenci çocukların yarısı, ADO militanı olmak için seve seve hayatlarını bile verir," dedi. "Buna bir çeşit kahramanlık özentisi de diyebiliriz."

Zeegler, "Şeytana hakkını teslim etmeliyiz," diye kabul etti. "Hiram Lusana her bakımdan kurnaz bir psikolog, propagandacı ve taktik ustası."

Fawkes, "Evet," dedi albaya dönerek. "Bu hergele hakkında çok şey duydum. Nasıl geçmiş ADO'nun başına?"

"Kendi başına. Amerikan zencisidir. Uluslararası uyuşturucu madde kaçakçılığıyla büyük bir servet yapmış. Ama salt varlıkla yetinmeyip, güç ve büyüklük düşlerine kapılmış. Bu yüzden işini bir Fransız sendikasına devredip Afrika'ya gelmiş. Bir kurtuluş örgütü kurup silahlandırmış."

Fawkes, "Bir kişi için üstlenmesi çok zor bir iş," dedi. "Çok varlıklı bile olsa."

Zeegler, "Onca yardım sağlanırsa, o kadar zor değil," diye açıkladı. "Silahlarını Çinliler veriyor. Adamlarını Vietnamlılar eğitiyor. Neyse ki, güvenlik Kuvvetlerimizle her karşılaşmalarında hemen hep bozguna uğruyorlar."

De Vaal, "Fakat, uzun süren bir ekonomik ambargo karşısında kalırsak, hükümetimiz düşer," diye ekledi. "Lusana'nın planı, kurallara uygun, temiz bir savaş sürdürmek. Onun için suçsuz kadınların, çocukların öldürülmesi ve terörizm¹ yok. Bugüne dek birlikleri yalnızca askeri tesislere saldırdı. Böylece iyi yürekli kurtarıcı rolünü oynayarak, A.B.D., Avrupa ve Üçüncü Dünya ülkelerinden maddi manevi her türlü desteği görür. Amacına erişirse, dış dünyayla olan ekonomik ilişkilerimizi kesmek için bütün etkinliğini kullanır. O zaman da Beyaz Güney Afrika'nın sonu, birkaç haftalık iş olur."

Fawkes, "Bu Lusana'yı durdurmak için, hiçbir yol yok mu?" diye sordu.

De Vaal'ın gür kaşları kalktı. "Bir olasılık var, eğer onayınızı alırsak."

Fawkes şaşkın bir ifadeyle bakana baktı. "Ben sadece eskiden denizcilik yapmış bir çiftçiyim. İsyancılarla savaşma konusunda tek şeyb ilmem. Size ne yararım dokunabilir?"

De Vaal cevap vermedi. Deri kaplı kahn bir kitabı Fawkes'a uzatmakla yetindi. "Adı, Yabangülü Operasyonu."

Pembroke'un ışıkları akşam loşluğunda birer birer yandı. Hafif bir yağmur, vagonun tozla kaplı camlarında ıslak çizgiler bırakmıştı. Fawkes'un iri burnunun üstüne düşmüş okuma gözlükleri sayfaları çevirdikçe sağa sola oynayan gözlerini büyütüyordu. Okuduğu şeye öylesine kapılmıştı ki, ucunu kemirdiği piposunun çoktan sönmüş olduğunu farketmiyordu.

Yabangülü Operasyonu'nu bitirip kitabı kapattığında, saat sekizi birkaç dakika geçiyordu Uzun bir süre düşünerek oturduğu yerde kaldı. Sonunda yorgun yorgun başını sallayarak. "Tanrıdan dilerim, iş buna kalmasın," dedi yavaşça.

De Vaal, "Duygularınızı paylaşıyorum," dedi. "Fakat sırtımızın duvara dayandığı, bizi tümünden yok olmaktan kurtaracak tek yolun Yabangülü Operasyonu olabileceği günler yaklaşıyor."

"Hâlâ benden ne istediğinizi anlamış değilim."

Zeegler, "Sadece görüşünüzü," dedi. "Planın uygulanabilirlik incelemelerini yaptık. Bilgisayarların verdiği başarı şansını da biliyoruz Bir insan olarak, yıllara dayanan deneyiminiz le, bu işin lehinde ya da aleyhinde olan görüşlerinizi almak istiyoruz."

Fawkes, "Bu planın hemen hemen olanaksız olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Üstelik delice bir şey. Burada önerilen, en korkunç anlamda terörizm."

De Vaal, "Elbette," diye kabullendi. "Afrika Devrim Ordusu militanları gibi donatacağımız bir vurkaç ekibi kullanarak, siyahlara yönelmiş bulunan uluslararası sempatiyi, Güney Afrikalı beyazların üzerine çevirebiliriz."

Zegler, "Amerika gibi ülkelerin desteği olmadan yaşayamayız," dedi.

De Vaal devam etti "Rodezya'da olanlar, burada da olabilir. Orada tüm özel mülkiyete, çiftliklere, dükkânlara, bankalara el konup devletleştirildi. Siyah, beyaz yüzlerce insan sokaklarda öldürüldü. Binlerce insan, üstlerindeki giysileri zor kurtarıp kıtadan sürüldüler. Komünist kökenli yeni siyah yönetim, acımasızca ve kabilelere özgü bir diktatörlükle halkı sömürerek köle haline getirdi. Şundan kuşkunuz olmasın Kaptan Fawkes, eğer bir gün yönetimimiz yıkılacak olursa, yerine gelen yönetim demokratik çoğunluk falan düşünmeyecektir."

Fawkes, "Burada böyle bir şey olacağını kesinlikle bilmiyoruz," dedi. "Kristal bir küreye bakıp falımızın böyle olduğunu görsek bile, Yabangülü Operasyonu haklı gösterilemez."

De Vaal sertçe, "Ahlak yargınızı sormadım," dedi. "Planın olanaksız olduğunu söylediniz. Anlaşıldı."

Fawkes çıktıktan sonra De Vaal kendine bir içki doldurdu. "Kaptan en azından dürüst davrandı. Bunu inkâr edemem."

Zegler, "Üstelik haklıydı," dedi. "Yabangülü Operasyonu, gerçekten en korkunç biçimde terörizmin ta kendisi."

De Vaal, Zegler'in sözleri üzerine birkaç dakika düşündü. "Pekâlâ, albayım. Operasyonla ilgili tüm verileri toplayıp diğer varsayım planlarıyla birlikte bakanlıktaki kasaya saklayın."

Zegler, "Anlaşıldı, efendim," dedi belirgin bir rahatlamaıyla.

De Vaal bardağındaki içkiye dalgın dalgın baktı. Sonra başını kaldırıp, "Yazık, çok yazık. Pekâlâ işe yarayabilirdi," dedi.

Fawkes sarhoş olmuştu.

Dev bir pençe, Pembroke Otelinin uzun bar tezgâhını şöyle bir çekseydi, yüzüstü düşerdi. Bulanık gözlerle bakarak salonda kalan tek müşteri olduğunu farketti. Bir içki daha söyledi. Kapatma saatinin çoktan geçtiğini biliyor, fakat omzuna bile gelmeyen boyuyla barmenin karşı çıkamayışı sadistçe hoşuna gidiyordu.

Barmen, "Bir şeyiniz yok ya?" diye çekinerek sordu.

Fawkes, "Olmaz olur mu, Allah kahretsin!" diye kükredi. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Özür dilerim ama bu kadar dokunuyorsa neden içiyorsunuz?"

"Midemi döndüren şey viski değil. Yabangülü Operasyonu."

"Efendim?"

Fawkes sinsi sinsi çevresine baktıktan sonra barın üzerine eğildi. "Daha üç saat önce, Savunma Bakanıyla özel treninde görüştüğümü söylersen ne yaparsın?"

Barmenin dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman, bakan korkunç bir sihirbaz olmalı, Mr. Fawkes."

"Sihirbaz mı?"

"Aynı anda iki yerde birden olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

Barmen tezgâhın altındaki raftan bir gazete çıkarıp Fawkes'un önüne uzattı. Ön sayfada bir makaleyi göstererek başlığını yüksek sesle okudu. "Savunma Bakanı Pieter De Vaal, ameliyat edilmek üzere Port Elizabeth hastanesine yattı."

"Olamaz!"

Barmen, "Bu akşamın gazetesi," dedi. "Kabul etmek zorundasınız. Bakan olağanüstü güçlerle hemen iyileşmekle kalmamış, bir de çok hızlı giden bir trene binmiş olmalı. Çünkü Port Elizabeth bin kilometre güneydedir."

Fawkes gazeteyi kaptı. Daha net görmek için başını silkeleyip gözlüklerini taktı ve yazılanları okudu. Gerçekten de doğrudu barmenin söyledikleri. Şaşkınlık içinde cebinden bir avuç kâğıt para çıkarıp barmenin önüne fırlattı. Yalpalayarak kapıdan çıkıp kendini sokağa attı.

İstasyona vardığında orasını bomboş buldu. Ay ışığı boş raylar üzerinde parlıyordu. De Vaal'ın treni ortada yoktu.

Gün doğusuyla birlikte saldırı başladı. Somala kendisi gibi giyinmiş en azından otuz kişi saymıştı. Çalılarının arasından gölge gibi çıkıp şekerkamışlarının içine daldılar.

Dürbünüyle akasya ağacını taradı. Orada gizlenen öncü gitmişti. Herhalde birliğine katılmıştır, diye düşündü. Ama kimdi bu adamlar? Baskını yapan birlikten kimseyi tanıyamamıştı. Yoksa başka bir eylemci örgüt müydü? Öyleyse neden ADO'nun simgesi olan siyah bere giymişlerdi?

Somala bir an gizlendiği yeri bırakıp saldırganların yanına gidecek oldu, ama sonra sağduyuyla cayıp yerinde kımıldamadan oturdu. Oturup gözetleyecekti. Aldığı emir buydu, uyması gerekirdi.

Fawkes çiftliğinde günlük yaşam yavaş yavaş başlıyordu. Konutlardaki işçiler çevreye dağılmış, işlerine başlamak üzereydiler. Genç Patrick Fawkes, elektrik akımlı giriş kapısından çıkarak taş ambara girdi. Orada kamyonu ugraşmaya başladı. Giriş kapısında nöbet değişimi vardı. İki adam, aralarında kısa bir söyleşi yaparken bir tanesi kapı aralığında kalmıştı. Tam o sırada odam sessiz yere düştü. Aynı arıda, diğeri de bükülüp yere yıkıldı.

Dağınık saldırı düzeniyle eve doğru koşan saldırganları görünce, Somala ürperdiğini hissetti. Çoğu Çin yapısı CK-88 kullanıyor, iki tanesi de dürbünü ve susturucusu olan uzun amlulu tüfekte geride çömelerek atış yapıyorlardı.

C - 88'lerden çıkan en az on kurşunun delip geçtiği Patrick, bir an ayakta kaskatı kaldı. Havayı pençelemek istermişçesine elleri açıldı, sonra traktörün açık motoru üzerine yığıldı. Yaylım ateşin gürüldemesi üzerine Jenny üst kat pencerelerinden birine koştu. "Tanrım, anne, anne!" diye çığlık çığlığa bağırdı. "Bahçede askerler var, Pat'ı vurdular."

Myrna Fawkes tüfeği kaptığı gibi ön kapıya koştu. İlk bakışta savunma engelini yarıldığını anladı. Yeşil kahverengi lekeli üniformalarıyla Afrikalılar, elektrik devresi kesildikten sonra artık bir işe yaramayan giriş kapısından içeri dalmışlardı. Kapıyı kapayıp kilitleti ve Jenny'e seslendi. "Hemen radyonun başına geç jandarmayı ara." Sonra hiç telaş göstermeden oturup tüfeğine iki kurşun yerleştirdi ve beklemeye başladı.

Tüfek ateşinin bir anda sıklaşmasıyla, konutlardan kadın ve çocuk feryatları geldi. Fawkes'ların sığırları bile bağışlanmıyordu. Ölüm iniltilerini duymamak için Myrna kulaklarını tıkadı, ağlamaklı oldu. İlk saldırgan kapıyı kırıp içeri dalarken, ikili namlusunu doğrultmuştu.

O güne dek Myrna'nın gördüğü en güzel Afrikalıydı. Yüzü tipik bir Kafkasyalı, fakat rengi mavimsi siyahtı. Tüfeğin dipçiğiyle kafasını ezmek için kadının üzerine atıldı. Myrna ikili tetiğe birden asılınca Lucifer ateş kustu.

O yakınlıktan yapılan ateş neredeyse Afrikalının kafasını koparacaktı. Yüzü, kemik ve kırmızımsı gri bir doku püskürterek parçalandı. Kapı eşiğine kadar savrulmuş yığılıp kaldı. Gövdesi düzensiz titremelerle sarsılıyordu.

Büyük bir rahatlıkla, sanki baltrap yarışmasındaymışçasına Myrna tüfeğini yeniden doldurdu. Fişekliğini kapattığı anda iki adamın daha içeri daldığını gördü. Elindeki eski Lucifer, ilk gireni tam göğsünden yakalayıp yere mıhladı.

Arkadan gelen adam düşen arkadaşının üstünden atlayınca, Myrna'nın nişanı biraz aşağıda kaldı. Diğer namludan çıkan mermi saldırganı kasığından vurdu. Adam bir çığlık atarak silâhını fırlatıp iki

büklüm oldu. Böğüre böğüre verandaya doğru yalpaladı.

Myrna bir kez daha tüfeğini doldurdu. Birden yanındaki pencere parçalanarak koltuğun arkasındaki duvar kâğıdı delik deşik oldu. Keskin bir acı ya da bir yanma duymamıştı. Pantolonundan kan sızıyordu.

Üst kattan gelen gümbürtüyü duyunca, Jenny'nin, Kaptan'ın 0.44 Magnum'u ile bahçeye atış açtığını anladı.

Bir sonraki Afrikalı daha dikkatli davranmıştı. Kapı çevresini şöyle bir taradıktan sonra dışarıda bekledi. Ateşine karşılık almayınca güvenle içeri girdi. Myrna'nın atışı sol kolunu koparmıştı. Bir an ayakları dibinde duran organa bakakaldı. Parmaklar hâlâ kıpırdıyordu. Omzundaki boşluktan fişkırان kan, halının üstüne boşandı. Hâlâ şaşkınlık içindeki asker yavaşça dizleri üstüne çöktü. Yaşam sıvısı bedeninden akıp giderken sessizce inliyordu.

Myrna tek elle Lucifer'i doldurmaya uğraşıyordu. Son saldırganın mermileriyle sağ kolu ve bileği parçalanmıştı. Güçlkle fişekliği açıp boş kovanları çıkardı. Her hareketi sanki tutkal dolu bir havuzda yapıyor gibiydi. Dolu mermiler terli parmakları arasından kayarak,, uzanamayacağı bir yere düştü.

"Anne?"

Myrna yukarı baktı. Jenny tabancası elinde sarkmış, basamakların ortasında duruyordu. Gömleğinin önü kıpkırmızı olmuştu. Anne... yaralandım."

Myrna cevap veremedi odaya bir başkası girdi. Jenny tabancasını doğrultmak istedi. Hareketi yavaştı ve çok geç kalmıştı. Yeni gelen daha önce ateş etti ve kız basamaklardan eski bir oyuncak bebek gibi yuvarlandı.

Myrna oturduğu yerde Lucifer'i sımsıkı tutmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kon kaybıyla tüm gücünü tüketmiş, gözleri bulanmıştı. Tepesinde dikilen adama boş gözlerle baktı. Hayal meyal adamın tüfeğini alnına dayadığını gördü.

"Bağışla," dedi adan;

"Neden?" dedi belli belirsiz, "Neden bu korkunç işi yaptınız?"

Koyu soğuk gözlerden cevap çıkmadı. Myrna en son, veranda üzerindeki çiçekleri gördü, sonra her şey karardı.

Somala ölümlerinin arasında dolaşarak hayretten donakalmış yüzlerine bakıyordu. Baskıncılar, hemen hemen konutlarda kalan tüm işçileri ve ailelerini öldürmüşlerdi. Olsa olsa birkaç kişi çalılıklara kaçmış olabilirdi. Ambardaki yemler ve depoda bulunan malzemeler ateşe verilmişti. Yüksek alevler, Fawkes'ların üst penceresini yalamaya başlamıştı.

Ne tuhaf, diye düşündü Somaia. Baskıncılar işleri bittikten sonra hayalet gibi sessizce dolaşıp kendi ölümlerini topladılar. Hareketleri telâşsız ve bilinçliydi. Savunma Kuvvetleri helikopterlerinin yaklaşan sesi üzerine en küçük bir panik olmadı. Geldikleri gibi sessizce çalılıkların arasında kayboldular.

Somala bıraktığı takımlarını almak için baobab ağacına döndü, sonra kasabanın yolunu tuttu. Tek düşündüğü, bir an önce adamlarını toparlayıp, Mozambik sınırı ötesindeki kamplarına varmaktı. Çiftlikteki ölü yığınına dönüp bakmadı. Üşüşen akbabaları görmedi. Sırtını delip geçen merminin

patlamasını da duymamıştı.

Pembroke'dan Umkono'ya dönerken Fawkes hiçbir şey düşünecek durumda değildi. Mekanik hareketlerle direksiyonu yöneltmiş, pedallara basmıştı. İçgüdüleriyle yokuşlara atılırken ya da keskin dönemeçlere girerken gözlerini bile kırpmamıştı. Pembroke jandarma karakolundan bir çavuş haberi iletmek için onu bulduğunda küçük bir eczanede durmuş, Jenny için banyo yağı alıyordu. Fawkes önce inanmak istemedi. Umkono'nun İrlanda doğumlu jandarma şefi Shawn Francis'i telsizle bulunca, o zaman korkunç bir şey olduğunu anladı.

"Hemen eve gelsen iyi olur Patrick," diye hoparlörde cızırdamıştı adamın sesi. Francis ayrıntılara girmemişti, Fawkes da sormadı.

Çiftlik görüldüğü zaman daha öğlendi. Evinden pek bir şey kalmamıştı. Sadece şöminesi ve verandanın bir bölümü duruyordu. Gerisi kül yığınıydı. Bahçenin karşısında, traktörlerin kavrulmuş lastiklerinden koyu siyah bir duman çıkıyordu. İşçiler konutların önünde, hâlâ vuruldukları gibi yatıyorlardı. Akbabalar sığır cesetlerinin başında gaga sallıyorlardı.

Shawn Francis ve Savunma Kuvvetlerinden üç asker yerde battaniye örtülü üç şeklin başında toplanmışlardı. Fawkes bahçeye girip arabasından indi. Francis soluk granit bir yüzle yaklaştı.

Fawkes, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Küçük bir umut pırıltısı görebilmek için boş yere Francis'in gözlerini araştırdı. "Ailem, Ailem ne oldu?"

Francis bir şeyler söylemek için uğraştı, fakat sökemeyince başıyla battaniye örtülü cesetleri işaret etti. Fawkes onu itip geçti, fakat ilerleyemeden jandarma şefinin kısa kolları arkasından yetişip göğsünde kenetlendi. "Bırak bakmayı Patrick. Ben tanıtladım onları."

"Çekil yolumdan Shawn, orada yatan benim ailem."

"Yalvarırım dostum, ne olur bakma."

"Bırak beni. Görmem gerek."

"Hayır!" dedi Francis. Fawkes'un üstün gücüne karşı yılmadan asılıyordu. "Myrna ve Jenny yangında çok kötü yanmışlar. Ölmüşler

Patrick. Sevdiklerin artık yaşamıyor. Onları; canlı durumlarıyla hatırla, ölüleriyle değil."

Francis yavaş yavaş Fawkes'un kaslarının gevşediğini hissederek kollarını çözdü.

Fawkes, "Nasıl olmuş?" diye yavaşça sordu.

"Ayrıntıları bilmiyoruz. Tüm işçilerin ya öldürülmüş ya da kaçmışlar. Bize neler olduğunu anlatacak kimse yok."

"Mutlaka birisi biliyordur, birinin görmüş olması gerek."

"Gören birini buluruz. Sabah olmadan birisi çıkacaktır ortaya. İnan bana."

Yere konan helikopter gürültüsüyle konuşmaları kesildi. Askerler Myrna, Jenny ve Patrick Junior'un ölülerini dikkatle kaldırıp helikopterin içine yerleştirdiler. Fawkes yanlarına gitmek için davranmadı. Helikopter havalanıp Umkono morguna doğru yol alırken, büyük bir üzüntü içinde durup izledi. "Kim yaptı bunu?" dedi Francis'e. "Söyle, kim karımı, çocuklarımı, işçilerimi öldürüp çiftliğimi yaktı."

"Bir iki tane CK - 88 plastik mermi kovarı, bileğinde Çin yapısı kol saati olan kömürleşmiş bir kol ve asker postallarına ait izler var. Her ne kadar kesin değilse de, bu kanıtlar ADO'nun sorumlu olduğunu gösteriyor."

Fawkes, "Ne demek bir iki kovan?" diye onun sözünü kesti. "Bu köpekler, yüzlerce kovan bırakmış olmalı."

Francis elleriyle çaresizlik gösteren bir hareket yaptı. "Tipik ADO baskını. Saldırıdan sonra savaş alanını tarayıp izlerini yok ederler. Böylelikle sonradan onları suçlamak zor o

lur. Uluslararası bir soruşturma olduğunda, terörizmle ilgileri olmadığını iddia edip, suçu başka kurtuluş örgütlerinin üstüne atarlar. Elimizde bu Alsat köpekleri olmasaydı, boş kovanları hatta belki o kolu bile bulamazdık.

"Ayak izleri çalılardan şekerkamışlarına, oradan da eve gidip aynı yoldan döndüklerini gösteriyor. Sanırım, nöbet değiştirme sırasında gözcükleri vurup, kapı açıkken elektrik akımını kestiler. Pat Junior şu yanmış traktörün başında öldürülmüştü. Myrna ve Jenny evin içinde birkaç adım arayla yatıyorlardı. Acı çekmeden ölmüşler. Seni ne kadar avutur bilmiyorum ama tecavüz edildiklerini ya da işkence gördüklerini gösteren tek belirti yok." Francis matarasından bir yudum almak için sustu. Önce Fawkes'a ikram etti fakat o başıyla geri çevirdi. "Al bir yudum Patrick. Viski bu."

Fawkes yine reddetti.

"Jenny radyoyla büromu aramış. Korku içinde, Pat'ın vurulduğunu, kamuflaj giysileri içinde bir sürü adamın çiftliğe saldırdığını haber vermiş. Ana kız iyi çarpışmışlar. Arka bahçede, dört ayrı kan lekesi bulduk. İşte verandayı da gömüyorsun, tümüyle kana bulanmış. Jenny'nin son sözleri, Aman Tanrım! Konutlardaki çocukları vuruyorlar,' olmuş. Hemen toplandık ve helikopterlerin bütün hızıyla buraya vardık. Tam on üç dakikamızı almıştı bu. Geldiğimizde her yer alevler içindeydi ve baskıncılar yok olmuştu. İki birlikte bir helikopter, çalılarda onları arıyor şimdi."

Fawkes konutların önünde iki büklüm hareketsiz yatan şekillere bakarak, "Adamlarım," diye mırıldandı. "Onları akbabalara bırakamayız."

"Komşun Brian Vogel işçileriyle gelip onları gömecek. Neredeyse burada olurlar. O zamana kadar adamlarım kuşları kovalar, üzülme."

Fawkes verandanın basamaklarını çıkarken düşler içinde kaybolmuş gibiydi. Felâketin büyüklüğünü henüz sindirememişti. Üçünü de her an karşısında görecekmış gibi oluyordu. Pembroke'a gitmek üzere ayrılırken neşeyle el sallamaları gözünün önünde canlanıyordu.

Veranda pıhtılaşmış kana boyanmıştı. Küçük birikintiler halinde kan izleri basamaklardan bahçeye doğru iniyor, orada kesiliyordu. Fawkes, ev ateşe verilmeden önce üç ya da dört cesedin evden dışarı sürüklendiğini tahmin etti. Öğlen güneşi altında kan iyicene katılaşıp kabuk gibi olmuştu. Sinekler bulutlar halinde oradan oraya koşuyordu.

Fawkes sırtını pencere kafesine dayadı ve yavaş yavaş kontrol edemediği bir ürperme içine girdiğini farketti. Bir zamanlar ailesi için yapmış olduğu bu evden geriye sadece kararmış, biçimsiz bir yığın kalmıştı. Evi çevreleyen çiçeklerle süslü bahçeyse hemen hemen hiç dokunulmamış gibiydi. Evini gözünün önüne getirebilmek için daha şimdiden belleğini zorlaması gerekiyordu. Basamakların üstüne çöküp elleriyle yüzünü kapadı.

Jandarma şefi Francis yarım saat sonra yanına gelip de omzuna hafifçe dokunduğu zaman Fawkes

hâlâ orada oturuyordu.

"Gel Patrick, seni bize götüreyim. Burada kalmanın hiçbir yararı yok."

Francis hiç direnmeden gelen Fawkes'u arabaya götürdü ve içeri yerleştirdi.

Araç giriş kapısından çıkıp giderken Fawkes gözlerini dikmiş ileriye bakıyordu, dönüp bir kez bile geriye bakmadı. Bir daha asla çiftliğine ayak basmayacağını biliyordu.

Kapısı vurulup uyandırıldığı zaman Hiram Lusana daha yeni yattığını sanıyordu ama yedi saatten beri uyumaktaydı. Komodin üzerindeki saati altıyı gösteriyordu. Söverek gözlerini ovuşturdu ve yatağın içinde oturdu.

"Girin."

Kapı bir kez daha vuruldu.

"Girin dedim," diye yüksek sesle homurdandı.

Yüzbaşı John Mukuta odaya girip esas duruşta çakıldı. "Uyandırdığım için özür dilerim, efendim, fakat on dördüncü bölük Umkono keşfinden döndü."

"Öyleyse acelen nedir? Raporlarına daha sonra da bakabiliriz."

Mukuta'nın gözleri duvarda bir noktaya takılı kaldı. "Başları belâya girmiş. Bölük komutanı ağır yaralı olarak hastanede yatıyor. Sizden başka kimseye rapor vermemekte direniyor."

"Kim bu?"

"Adı Marcus Somala."

"Somala mı?" Lusana'nın kaşları çatıldı Yataktan kalktı. "Söyleyin ona hemen geliyorum."

Yüzbaşı selam verdi, kapıyı kapatıp çıktı. Yatakta, çarşafın içinde kıvrılmış olan ikinci kişiyi görmezlikten gelmişti.

Lusana uzanıp çarşafı açtı. Felicia Collins heykel gibi uyuyordu. Kısa kesilmiş Afro saçları yarı karanlıkta parlıyordu. Etil dudakları aralıktı. Derisi çikolata rengindeydi, koni biçimindeki göğüsleri ve dolgun siyah meme uçları her soluk alışında inip kalkıyordu.

Lusana gülerek çarşafı açık bıraktı. Hâlâ uykulu bir halde kendini banyoya atarak yüzüne avuç avuç soğuk su çarptı. Aynaya baktığında gözlerinde kırmızıçizgiler farkettiler. Bol içki ve seks dolu bir gecenin ardından yüzü kırıışmış ve yorgun görünüyordu. Yavaşça yüzünü kurulayıp yatak odasına döndü ve giyinmeye başladı.

Lusana ufak tefek, sıırım gibi bir adamdı. Yönetiminde bulunan Afrikalıların hepsinden daha açık renkteydi. Bu yüzden adamları arkasından 'Amerikan renkli' diyorlardı. Bununla birlikte gerek rengi, gerek Amerikanca davranışları hakkında yapılan söylentilerin nedeni ona saygı duyulmayışından değildi. Adamları ona doğüstü güçlere duyulan ilkel korkuyla bakıyorlardı. Genellikle hafif sıklet boksörlerinde görülen bir özgüven havası vardı onda; kimi buna kibir diyebilirdi. Son kez Felicia'ya beğeniyle bakıp kampın karşısındaki hastaneye doğru ilerledi.

Cinli doktor kötümserdi.

"Kurşun arkadan girmiş, akciğerinin yarısını koparmış, bir kaburgasını parçalamış ve sol göğsünün altından çıkmış. Adamın hâlâ canlı olması inanılmayacak şey."

Lusana, "Konuşabiliyor mu?" diye sordu.

"Evet ama her sözü gücünü tüketir."

"Ne kadar..."

"... Yaşar mı?"

Lusana başını salladı.

"Marcus Somala'nın son derece güçlü bir yapısı var," dedi doktor. "Ama bugünü çıkaracağını sanmıyorum."

"Birkaç dakika için bile olsa, duyularını uyaracak bir şey verebilir misin?"

Doktor bir an düşündü. "Sanırım, nasıl olsa olacak bir şeyi hızlandırmamız farketmeyecek." Dönüp yanındaki hemşireye bir şeyler mırıldandı, kadın odadan ayrıldı.

Lusana baygın yatan Somala'ya baktı. Bölük komutanının yüzü gergin, göğsü düzensiz soluklarla kısa kısa inip kalkıyordu. Yatağın yanında duran şeyden çıkan karmakarışık hortumlar koluna ve burnuna sokulmuştu. Göğsün' deki ameliyat yeri geniş bir pansumanla örtülmüştü .

Lusana doktor ve hemşireye sessizce başıyla işaret ederek odadan çıkmalarını istedi Onlar da çıkıp kapıyı kapadılar.

Yatağın üzerine eğildi "Somala, benim, Hiram Lusana. Beni anlayabiliyor musun?"

Somala'nın fısıltılı sesi çatlak fakat duygu doluydu. "İyi seçemiyorum, generalim. Gerçekten siz misiniz?"

Lusana, Somala'nın elini avuçları arasına alıp sımsıkı kavradı. "Evet yiğit savaşıyorum. Raporunu almaya geldim."

Yataktaki adam güler gibi oldu, sonra sorgu dolu gözlerle bakarak "Neden..." dedi. "Neden bana güvenmediniz, generalim?"

"Güvenmemek mi?"

"Fawkes çiftliğine baskın yapılacağını neden bana söylemediniz?"

Lusana sarsılmıştı. "Ne gördüysen anlat. Her şeyi anlat bana. Eksik kalmasın."

Yirmi dakika sonra bitkin düşen Somala kendinden geçti. Öğlen olduğunda ölmüştü.

Patrick Fawkes, ailesinin tabutları üzerine çamurlu toprağı küreklerken tek başınaydı. Hafif çiseleyen yağmur ve terden sıırılsıklam olmuştu. Toplu mezarı kazıp tabutları yerleştirmeyi kendisi istemişti. Cenaze töreni çoktan bitmiş, dostları ve komşuları ayrılmışlar, kahredici görevini yapması için onu yalnız bırakmışlardı.

Son kürek dolusu toprağı da küreğıyle düzledikten sonra geri çekilip baktı. Mezar taşı daha gelmemişti. Önündeki kum yığıını, kenarları çiçeklerle süslü, üstleri çim kaplı eski mezarların yanında kimsesiz ve sönük kalmıştı. Dizleri üstüne çöküp elini eskimiş ceketinin cebine götürdü. Bir avuç bougainville yaprağı çıkararak bunları ıslak toprağın üzerine serpiştirdi.

Daha fazla tutmadı kendini. Güneş ufuk çizgisinde kayboluncaya dek, gözlerinde yaş tükeninceye dek ağladı.

Belleğı on iki yıl öncesine uzandı ve sinema göstericisi gibi çeşitli görüntüler sıraladı. Kuzey Denizinde Aberdeen yakınlarındaki küçük kulübelerini, Myrna ve çocukları gördü. Her şeyi toplamalarını, Natal'e gidip orada çiftçiliğe başlayacaklarını söylediği zaman yüzlerindeki şaşkınlığı ve mutluluğu gördü. Jenny'le Pat Junior'un okuldaki çocukların yanında nasıl hasta gibi bembeyaz kaldıklarını anımsadı. Sonra nasıl hemen renklenmiş, gülbüzleşmişlerdi. Myrna yaşam biçimini tümünden değiştirmek üzere Iskoçya'dan ayrılırken nasıl da isteksizdi. Fakat sonra Afrika'yı ondan daha çok sevmeye başlamıştı.

"Damarlarındaki deniz suyunu tümüyle boşaltıncaya kadar iyi bir çiftçi olamayacaksın," derdi kocasına.

Sesi öylesine canlı geliyordu ki, önünde çömeldiği toprağın altında yattığını, gün ışığını bir daha hiç göremeyeceğini bir türlü kabul edemiyordu. Artık yapayalnızdı. Bunu düşünmek mahvetti onu. "Bir kadın erkeğini yitirdiği zaman, buna dayanır ve eskisi gibi yaşantısını sürdürür," diye duymuştu bir yerden. "Ama erkek, kadını yitirdiği zaman yarı yarıya ölmüştür."

Bir zamanların mutlu görüntülerini zorla çıkardı kafasından. Yerine, bir adamın bulanık şeklini oluşturmaya çalıştı. Yüzü belirsizdi, çünkü bu yüz Fawkes'un o güne dek hiç görmediği bir adama aitti. Hiram Lusana'nın yüzüydü bu.

Fawkes'un üzüntüsü, bir anda içinde giderek büyüyen soğuk nefretle boğulmuştu. Duygularını bastırıncaya dek ıslak toprağı yumruk indirdi. Sonra derin bir iç çekip bougainville yapraklarını, Myrna ve çocuklarının adı belirecek biçimde dizdi.

Sonra sendeleyerek ayağı kalktı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Lusana oval biçimli toplantı masasının başında oturmuş, gözleri dalgın, elindeki tükenmez kalemle oyalanıyordu. Önce, ADO'nun her zaman gülümseyen baş askerî danışmanı Duc Phon Lo'ya baktı, sonra yanındaki koltuklarda gerilim içinde oturan diğer subaylara döndü.

"Kana susamış bir ahmak, Natal'in en saygın insanına ait bir çiftliği yok etmeye karar veriyor, siz de burada oturmuş Zulu bakireleri gibi masum görünmeye çalışıyorsunuz." Bir süre durup yüzlerine bakındı. "Haydi beyler, oyun oynamayı bırakalım. Kimin marifeti bu?"

Lo başını eğerek ellerini masanın üstüne dayadı. Badem gözleri ve kısa kesilmiş düz saçlarıyla diğer adamların yanında uyumsuz duruyordu. Her sözcüğünü vurgulayarak ağır ağır konuştu. "Kesinlikle söyleyebilirim, generalim, emrinizde bulunan hiç kimse bu işten sorumlu değildir. Saldırı anında bütün birliklerin nerede olduklarını saptadım. Hiçbiri, Somala'nın götürdüğü dışında, Umkono'nun iki yüz kilometre yakınında bile değildi."

"O halde, nasıl açıklıyorsun bu durumu?"

"Açıklayamıyorum."

Lusana'nın gözleri bir açık yakalamak için Lo'nun yüzünde dolaştı. Kalıp gibi gülümsemesiyle bu yüzde herhangi bir çarpıklık görmediğine karar verdi. Sonra dönüp masada oturan diğer adamları inceledi.

Sağında Binbaşı Thomas Machita oturuyordu. Haberalma şefiydi. Yanında ikinci komutan Albay Randolph Jumana vardı. Karşılarında Lo ile ADO propaganda programları koordinatörü Albay Oliver Makeir duruyordu.

Lusana, "Bu konuda kimsenin bir diyeceği var mı?" diye sordu.

Jumana önündeki kâğıtları onuncu kez topladıktan sonra, Lusana'yla göz göze gelmekten kaçınarak konuştu. "Bu Fawkes baskını, ya Somala'nın kuruntusuysa? Belki de koma etkisiyle, bütün bunları gördüğünü sanıp sayıkladı. Herhalde uydurmuştur."

Lusana kaşlarını çatıp sinirli sinirli başını salladı. "Unuttuğün bir şey var, albayım, Somala'nın ifadesini ben aldım. Sağlam adamdı. Elimizdeki en iyi bölük komutanıydı. Ne kriz geçiriyordu, ne de masal uydurması için bir gerek vardı, çünkü öleceğini biliyordu."

Makeir, "Baskının olduğu bir gerçek," dedi. "Güney Afrika gazeteleri ve televizyon haberleri olaya geniş yer verdiler. Verdikleri bilgiler Somala'nın generale anlattıklarına tıpatıp uyuyor. Ancak Savunma Kuvvetleri saldırganları tanımlayacak bir tanık bulamadılar daha. Şansımız varmış, Somala geri gelip ölmeden önce gördüklerini anlatabildi."

Jumana, "Kendisini vuramı görebilmiş mi?" diye sordu.

Lusana, "Çek uzak mesafeden ve sırtından vurulmuş," diye cevapladı. "Sanırım, dürbünlü tüfekte vurmuşlar. Zavallı, üç mil sürünüp adamlarıyla buluşacağı yere gelmiş. Adamları ellerinden gelen ilk yardımı sağlayıp kampa kadar getirmişler onu."

Thomas Machita anlamakta güçlük çekerek başını salladı. "Hiçbir anlam veremiyorum Hiç sanmam ki, diğer kurtuluş örgütleri ADO askerlerinin kılığına girsin."

Makeir, "Belki de," dedi. "Suçu bize atıp yandaşlarımızı kendilerine çekmek için bu baskını düzenlemişlerdir."

"Kardeş devrimcilerinize danışmanlık eden yurttaşlarımla sürekli ilişki halindeyim," dedi Albay Lo. "Hepsi de kovanlarına girilmiş eşek arıları gibi öfkeli. Fawkes çiftliğine yapılan baskın kimsenin işine yaramadığı gibi, tüm beyazların, melezlerin, hatta birçok siyahın dış müdahalelere karşı birleşmelerine yal açtı.

Lusana çenesini kenetlenmiş elleri üzerine dayadı. "Peki o halde, onlar yapmadıysa, biz de yapmadığımızı bildiğimize göre baş sanık olarak kim kalıyor geriye?"

"Güney Afrikalı beyazlar," dedi Lo.

Tüm bakışlar Vietnamlı danışmana yöneldi. Lusana adamın gizemli gözlerine baktı. "Söylediklerini lütfen yineler misin?"

"Sadece bir olasılık öne sürüyorum. Güney Afrika hükümetinden birisi Fawkes ailesinin ve işçilerinin öldürülmesi için emir vermiş olabilir."

Birkaç dakika konuşmadan ona baktılar. Sonra Machita sessizliği bozdu. "Bunun için bir neden göremiyorum," dedi.

Lo, "Ben de," deyip omuzlarını silkti. "Ama düşünün. Başka kim bir komando grubu alıp, bizimkilerin aynısı olan üniforma ve silâhla donatabilir? Bir de, bence en önemli olanı... Size hiç tuhaf gelmedi mi? Saldırganlar Savunma Kuvvetleri helikopterlerinin sesini duyarak kaçmaya başlıyorlar ama bir tanesi bile yakalanamıyor. Gerilla yaşamının bir gerçeği olarak biliyoruz ki, başarılı bir kaçış için en azından bir saat gereklidir. Helikopter ve köpekleri olan bir birlik gelmeden on dakika önce çekilmek intihardır."

"Anlattıkların ilginç," dedi Lusana parmaklarıyla masaya vurarak. "Ama doğru olabileceğini bir an için bile kabul etmiyorum. Bununla birlikte, bir araştırma yapmakta sakınca yok." Machita'ya döndü. "Savunma Bakanlığında güvenilir bir muhabirin var mı?"

Machita, "Hem de oldukça yüksek düzeyde biri," diye yanıtladı. "Bize epey pahalıya mal oluyor ama verdiği bilgiler tümüyle güvenilir. Ama ne tuhaf, onu aynı yerde, aynı kimlikle görmek olanaksızdır."

Jumana, "Sanki mistik biriymiş gibi söz ediyorsun ondan," dedi.

"Belki de öyledir," dedi Machita. "Emma, onu hiç beklemediğimiz anlarda ortaya çıkar."

"Emma mı?"

"Şifre adı."

"Bu adamın ya çarpık bir espri anlayışı var ya da kadınsı şeylerden hoşlanıyor," dedi Lusana.

"Bilemem, generalim."

"Onunla nasıl ilişki kuruyorsunuz?"

"Biz kurmuyoruz. Satacak yararlı bilgisi olursa o bizi buluyor."

Jumana'nın yüzü buruştu. "Bize sahte bilgiler vermediğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Bugüne dek bakanlıktan bize iletildiği ne varsa yüzde yüz doğrulandı."

Lusana Machita'ya baktı. "O halde bu işle ilgilenir misin?"

Machita başını salladı. "Pretoria'ya kendim gidip Emma'nın görünmesini beklerim. Bu sırrı çözebilecek tek kişi odur."

Afrika Devrim Ordusu'nun kampı aslında hiç de kampa benzemiyordu. Karargâh olarak kullandıkları yer, Mozambik'te Portekiz yönetiminden kalma küçük bir üniversiteydi. Sonradan, Malawi Gölü üzerinde yeni kurulan kentte, ülkenin siyah yurttaşları için yeni bir üniversite yapılmıştı.

Değiştirilmiş kampus, Lusana'nın ordusu için ideal bir üs olmuştu. Askerler için yatakhaneler, yemekhaneye dönüştürülen kafeteryalar, savaş dersleri için kullanılan spor tesisleri, subaylar için konforlu odalar, sosyal faaliyetler için yeniden dekore edilmiş bir balo salonu vardı.

Kongre üyesi demokrat Frederick Daggat, New Jersey'li üç siyah üyeden biriydi ve gördüklerinden bir hayli etkilenmişti. Daggat, karşısında devrimci diye Çin uniformaları giymiş, bayatlamış Marksist sloganlar atan, Sovyet yapısı silâhlarla donanmış kabile reisleri bulacağını sanmıştı. Onun yerine, bir Amerikan petrol şirketi düzeniyle işleyen bir örgüt görüyordu. Lusana ve subayları, gerilladan çok dinamik satış müdürlerini andırıyordu.

Kokteyl parti her şeyiyle New York protokolüne uygun geçiyordu. Ev sahibesi Felicia Collins bile giyimi ve havasıyla tipik bir Manhattan partisi yaratıyordu.

Daggat bakışlarıyla onu yakalayınca, kadın çevresindeki Somalili yöneticilerden izin istedi. Yanına gelip elini adamın kolu üstüne koydu.

"Sayın Kongre üyemiz eğleniyor mu?"

"Hem de nasıl."

"Hiram'la ben haftasonuna kadar kalacağınızı umuyorduk."

"Ne yazık ki Kenya Eğitim Konseyinde bir toplantıya katılmak üzere yarın Nairobi'de olmalıyım."

"Umarım odanız rahattır. Hilton tipi konfor sağlamaktan oldukça uzağız."

"İtiraf edeyim, Bay Lusana'nın sağladığı olanaklar, benim bulmayı umduğumdan çok fazla."

Daggat kadına iyice baktı. Felicia Collins'i ilk kez bu gece yakından görüyordu. Üç altın plâklı şarkıcı, iki Emmy ödülü, bir de 'Gelincik Yolu' filmindeki siyah kadın hakları savunucusu rolüyle Oskar kazanmış büyük şöhret. Her haliyle perdede görüldüğü kadar büyüleyiciydi.

Felicia yeşil, pijama tipi krepdöşin giysisiyle kayıtsız ve ölçülü duruyordu. Giysinin askısız üst bölümü belinden bağlıydı; altındaki pantolonsa biçimli bacaklarını belli ediyordu. Saçları modaya uygun, Afrika modeli kısa kesilmişti. "Hiram çok büyük olma yolunda, biliyor muydunuz?"

Kadının yüksek perdeden konuşması üzerine Daggat gülümsedi. "Sanırım aynı şeyler bir zamanlar Hun kralı Atila için de söylenebilirdi."

"Washington muhabirlerinin neden basın toplantılarınızı kaçırmadıklarını şimdi anlıyorum." Elini adamın kolu üstünden çekmedi. "Diliniz oldukça iğneli."

"Zaten dilimden, 'Daggat'ın oku' diye söz ediyorlar."

"Beyaz yönetimin hakkından daha iyi gelmek için mi acaba?"

Kadının elini aldı ve giderek artan bir güçle, gözleri büyüyünceye dek sıktı. "Söyleyin Bayan

Collins, sizin gibi güzel ve tanınmış bir sanatçıyı ormanın içine çeken ne?"

"Amerika Birleşik Devletleri Kongresi'nin korkunç siyah çocuğunu da buraya çeken aynın eden," diye yanıtladı kadın. "İrkımızı yükseltmek için savaşan adama yardım etmek."

"Hiram Lusana'nın daha çok kendi banka hesabını yükseltmek için savaştığına inanasım geliyor."

Felicia alaycı bir gülüşle, "Beni düş kırıklığına uğrattıyorsunuz," dedi. "Eğer gelmeden önce biraz bilgi toplamış olsaydınız, bunun doğru olmadığını bilirdiniz."

Daggat gerildi. Maç başlıyordu.

Elini bırakıp yüzünü kadınınkinin birkaç santim uzağına kadar yaklaştırdı. "Dünyanın yarısı gözlerini Afrika ülkelerine dikmiş, ne zaman birlikte eyleme geçip, beyaz üstünlüğünün en son kalesini alaşağı edecekler diye beklerken ortaya kim çıkıyor dersiniz? Tam bir mesih gibi, her olaya bir atasözü yapıştıran, şu bizim uluslararası uyuşturucu madde kaçakçısı Hiram Lusana, değil mi? Karanlıkta bir vahiy gibi, kârlı işini bırakıp kendini Güney Afrika'nın pis kokulu siyah yığınlarına adıyor.

Kolay inanan siyah kamuoyuyla desteklenip, yeni bir tip bulmak için ne yapacağını şaşırılmış dünya basınını arkasına alınca, yakışıklı Hiram bir anda güler yüzünü, toplam tirajları altmış milyonu geçen en az on dört derginin kapağında görüyor. Cennetin güneşi parlamaya başlamıştır artık. Hiram Lusana sarsılmaz dindarlığıyla büyük hayranlık yaratıyor, dışışleri örgütleri onu partilerine çağırmak için yarışıyor, konferans turlarına çıkıp dilediği yüksek ücretler veriliyor ve sizin gibi eğlence dünyasından gelen asalaklar da, Bayan Collins, onun kıcını yalayıp, üründen pay almaya çalışıyorlar."

Felicia'nın güzel yüzü öfkeyle kızardı. "Çok kırıcı olduğunuzun farkında mısınız?"

"Sapına dek dürüstlük diyebilirsiniz buna." Daggat duraklayıp bir an Felicia'nın huzursuzluğuna bakarak keyiflendi. "Lusana savaşını kazanıp da Güney Afrika'nın ırkçı yönetimi teslim olursa, ne olur sanıyorsunuz? Cincinnatus gibi generalliğini bir yana atıp sabanı başına mı dönecek? Pek öyleye benzemiyor. Kendini başkan ilan edip diktatörlükten farksız bir yönetim kuracağından hiç kuşum yok. Afrika'nın en ileri ülkesinin zengin kaynakları cebinde olunca, büyük seferberliğine yeniden başlayıp ya zor kullanarak ya da bir bahane uydurup küçük siyah devletleri birer birer yutacak."

"Körsünüz," dedi Collins sertçe. "Hiram yaşamını yüksek ahlâk değerleriyle yönlendirir. Ülkülerini kişisel kazanç için satabilmesi düşünülmez bile."

Felicia, Daggat'ın gözlerindeki uyarıyı farketmedi. "Bunu size kanıtlayabilirim, Bayan Collins. Size en çok, paraca yani, bir dolara mal olur, o da kaybederseniz tabii."

"Kuru bir göle olta attınız, sayın kongre üyesi. Generali tanımadığınız belli."

"O zaman bahsi kabul edin."

Bir an için düşündükten sonra başını kaldırdı. "Peki, kabul."

Daggat kibarca eğildi ve Lusana'nın olduğu yere giderken ona eşlik etti. Lusana, Mozambik ordusundan bir subayla taktik üzerine konuşuyordu. Onları görünce konuşmasını kesip yanlarına geldi. "Oo, Amerikalı iki yurttaşım bir arada. Görüyorum tanışmışsınız."

Daggat, "Bayan Collins ve sizinle biraz yalnız konuşabilir miyiz, general?" diye sordu.

"Tabii, neden olmasın."

Lusana subaydan izin isteyerek onları modern Afrika motifleriyle döşenmiş konforlu bir çalışma odasına götürdü.

"Çok güzel," dedi Daggat.

"En sevdiğim dekor biçimi." Lusana başıyla oturmalarını işaret etti. "Üstelik atalarımıza özgü yerli desenler."

Daggat kayıtsız bir sesle, "Şahsen, yeni tip Mısır kreasyonlarını yeğlerim," dedi.

"Benimle görüşmek istediğiniz şey nedir," diye sordu Lusana.

Daggat hemen konuya girdi. "Açık konuşayım, general, bu geceki şamanın tüm amacı, beni üçkâğıda getirip Dışişleri Komisyonunda ADO için etkiyi kullanmamı sağlamaktı. Yalan mı?"

Lusana sıkıştırılmış olduğunu gizleyemedi ama kibarlığı da elden bırakmadı. "Özür dilerim. Gerçekten, bu denli belirgin olsun istememiştim ama doğrusu davamızı desteklemeniz için sizi inandırmayı umuyordum. Ama üçkâğıda getirmek. Asla. Sizin gibi keskin zekâsıyla ün yapmış bir kimseyi kandırmaya çalışacak kadar saf değilim."

"Bu kadar protokol yeter, herhalde. Benim payım ne olacak?"

Lusana, Daggat'a büyülenmiş gibi baktı. Bu kadar açık konuşulacağını hiç beklemiyordu. Adanı tavlama için daha dolambaçlı yollar tasarlamıştı. Şimdiyse hazırlıksız yakalanmıştı. Doğrudan rüşvet istenmesi onu çok şaşırttı. Zaman kazanıp düşünebilmek için anlamamış gibi davranmaya karar verdi.

"Korkarım, ne demek istediğinizi anlamadım."

"Anlamayacak bir şey yok. Eğer sizden yana olmamı istiyorsanız, bedelini ödemeniz gerek."

"Hâlâ anlayamadım."

"Bırakın palavrayı, generalim. Siz ve ben aynı bataktan geliyoruz. Siyah olmamıza karşın, o sefaletten şimdiki durumumuza gelebilmek için hiç mi yolumuzu bulmadık?"

Lusana başını çevirdi ve ağır ağır, özenerek bir sigara yaktı. "Hizmetleriniz karşılığı olarak size ne vereceğimizi mi soruyorsunuz?"

"Buna gerek kalmayacak. Zaten... istediğim miktar belli."

"Lütfen söyleyin."

Daggat gülümsedi. "Bayan Collins."

Lusana hayretle baktı. "Gerçekten çok sevimli bir miktar. Fakat yine de tam olarak ne istediğinizi anlamış değilim."

"Bana Felicia Collins'i verin, ben de komitede devriminize silâh yardımı yapılması için karar verilmesini sağlayayım."

Felicia ayağa fırladı. Maun rengi gözleri ateş çıkarıyordu. "Ne demek oluyor bu?"

Daggat, "Soylu savaşımızın için küçük bir özveri olarak niteleyin," dedi alaylı bir şekilde.

"Hiram, Tanrı aşkına," diye adamın sözünü kesti Felicia. "Şu hindi kılıklı herife söyle pilisini pırtısını toplayıp defolsun."

Lusana hemen cevap vermedi. Önüne baktı, pantolonunun üstünde bir iplik görmüş gibi eliyle fırçaladı. Sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Üzgünüm Felicia, fakat bu işde duygusal davranamam."

"Ne saçmalıyorsun!" İnanamayarak adama baktı. "Bir kâse mısır gibi beni elden ele dolaştıracağınızı sanıyorsanız, ikiniz de çıldırmışsınız."

Lusana ayağa kalkıp dudaklarını kadının alnına değdirdi. "Benden nefret etme ne olur." Daggat'a döndü. "Sayın Kongre Üyesi, ganimetiniz hayırlı olsun."

Sonra odadan çıktı.

Uzun bir süre Felicia olduğu yerde bakakaldı, yüzünde şaşkınlık ve nefret birbirine karışmıştı. Sonra ne olduğunu iyice kavrayıp gözlerine yaş doldu. Daggat yavaşça onu kendine çekip öptüğü zaman, ne bir direnme ne de isyan gösterdi.

"Seni piç!" diye fısıldadı yalnızca. "Seni soysuz piç. Yetinmişsindir umarım."

"Tam değil."

"Kazanacağını kazandın, daha ne istiyorsun?"

Daggat cebinden bir mendil çıkarıp kadının gözlerini sildi. "Unutuyorsun," dedi sırıtarak. "Bana hâlâ bir dolar borcun var."

Pieter Da Vaal, Fawkes çiftliği kıyımıyla ilgili rapor dosyasını kapadı. Başını kaldırıp baktığında yüzü gergin ve yorgundu. "Hâlâ bu korkunç felaketin sarsıntısı içindeyim. Ne anlamsız bir iş bu."

Fawkes tepki göstermedi. Savunma Bakanının karşısında oturmuş, elindeki eski pipoya tütün dolduruyordu. Odaya sessizlik çökmüş, sadece Burger Parkına bakan büyük pencerelerden Pretoria'nın trafik gürültüsü geliyordu.

De Vaal dosyayı bir çekmeceye koyup Fawkes'un gözlerine bakmaktan kaçınarak konuştu. "Bu kıyımdan sorumlu canavarları yakalayamadığımız için çok üzgünüm."

Fawkes, "Bu işten bir tek kişi sorumludur," dedi öfkeyle. "Ailemi öldüren adamlar onun emirlerini uyguluyorlardı."

"Ne düşündüğünüzü anlıyorum, Kaptan Fawkes, fakat bu işin arkasında Lusana'nın olduğunu kesinlikle bilmiyoruz."

"Ben yeterince biliyorum."

"Ne diyeyim? Eğer kesinlikle bilseydik bile, adam sınırlarımızın dışında. Ona elinizi süremeyiz."

"Ben yapabilirim."

"Nasıl?"

"Şu sizin Yabangülü Operasyonunuzu yönetmek için gönüllü olurum."

De Vaal, Patrick Hawkes'un içinde fokurdayan kin ve nefreti görebiliyordu. Savunma Bakanı ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti. Gözleri, kenti kaplayan Jacaranda ağaçlarının üstünde gezindi. "Neler hissettiğinizi anlıyorum, Kaptan. Fakat cevabım hayır."

"Ama neden?"

"Yabangülü korkunç bir tasarıdır. Bu operasyon başarısız olursa, sonuçları yönetimimiz için tam bir felâket olur."

Fawkes pipo ağızlığını sert bir şekilde çekip bakanın masasına vurdu. "Hiçbir şey olmaz! Benim çiftliğim sadece ilk kurbandı. Tüm ülke kana bulanmadan Lusana ve çetesi durdurulmalıdır."

"Bu işin tehlikeleri, olası yararlarından çok fazla."

"Mutlaka başaracağım." dedi Fawkes duygusuzca.

De Vaal vicdaniyla savaştan bir adam gibi görünüyordu. Odanın içinde sinirli sinirli turladı, sonra durup Fawkes'a baktı. "Zamanı geldiğinde sizi kaçırabileceğimizi garanti edemem. Ayrıca, eğer yakalanırsanız, Savunma Bakanlığı bu işle olan ilgisini kuşkusuz inkâr edecektir."

Fawkes, "Anlaştık," diyerek derin bir iç çekti. Sonra aklına bir şey geldi. "Şu tren işi, sayın bakan. Durban'da, bir hastanenin ameliyat odasından Pembroke istasyonuna o kadar çabuk nasıl gelebildiniz?"

De Vaal ilk kez gülümsedi. "Basit bir hile. Hastanenin ön kapısından girip arka kapısından çıktım. Ambulansla Heidriek Hava üssüne geldim, oradan askeri bir jet beni Pembroke'a getirdi. Gördüğünüz tren aslında Başkanındır. Birkaç saatliğine ödünç almıştım."

"Bu karmaşıklık neden gerekti?"

"Sık sık hareketlerimi böyle gizlemek zorunda kalırım," diye yanıtladı De Vaal. "Kabul edersiniz sanırım, Yabangülü operasyonu ilân etmek istediğimiz bir şey değil."

"Anlıyorum."

"Ya siz, Kaptan Fawkes. Kuşkulu gözlere görünmeden kaybolabilir misiniz?"

Fawkes ciddi bir şekilde başını salladı. "Üzüntümün ardına gizlenerek Umkono'dan ayrıldım. Dostlarım ve komşularım İskoçya'ya döndüğümü sanıyorlar."

"Peki o zaman." De Vaal masasının başına geçip bir kâğıda bir şeyler yazdı ve Fawkes'a uzattı. "Burada, kentin on mil güneyindeki bir otelin adresi var. Bir odaya yerleşin ve işe başlamak için gerekli belgelerle talimatın verilmesini bekleyin. Şu andan itibaren Güney Afrika hükümeti sizi ölmüş biliyor." Rahatlayıp omuzlarını gevşetti. "Tanrı yardımcımız olsun artık."

"Tanrı mı? Hayır, pek sanmam." Fawkes'un gözlerinde şeytanca bir ışık dans etmeye başladı. "Tanrı'nın bu işde rol almak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Bakan odasının bir kat altında, Albay Zeegler harekât bürosunu tek başına adımlıyordu. Geniş masasının üstü fotoğraflarla dolmuştu. Tüm askerî yaşamı içinde ilk kez böylesine aciz kalmıştı. Fawkes çiftliğine yapılan baskının teröristlerin olağan işlerinden değişik, gizemli bir niteliği vardı. ADO'nun beceremeyeceği kadar pürüzsüz ve üstün düzeydeydi. Ayrıca Lusana böyle bir şey yapmazdı. Haydi beyaz askerlerin öldürülmesini emretti diyelim, Fawkes çiftliğinde çalışan Bantu'lu işçileri, hele kadınları ve çocukları asla öldürmezdi. Baskının bu yönü, Lusana'nın bilinen tutumuyla uyuşmuyordu.

"Peki, kim o zaman?" diye yüksek sesle sordu.

Herhalde Güney Afrika Savunma Kuvvetlerinin siyah askerleri olacak değildi. Böyle bir şey Zeegler'in bilgisi olmadan yapılamazdı.

Oturup baskından sonra çekilmiş yığınla fotoğrafı bir kez daha karıştırdı. Ne bir tanık bulunmuş, ne de baskıncılardan biri yakalanmıştı. Çok başarılı bir uygulama olmuştu, fazlasıyla kusursuz.

Saldırgan'ın kimliğini belirtecek en küçük ipucu bile gözünden kaçmamalıydı. Yılların deneyimiyle onun orada, o resimlerin gerisinde gizlenmiş olduğunun farkındaydı.

Zor bir ameliyata hazırlanırken röntgen filmlerini inceleyen bir operatör gibi, eline büyülteç alıp belki yirminci kez resimleri incelemeye koyuldu.

Mozambik'ten gelen Malawi Havayollarına ait jet, Pretoria Havaalanına iniş yaparak terminal binasının önüne kadar geldi. Motorlarının gürültüsü durduktan birkaç dakika sonra yolcu rampası uzatıldı ve yolcular birer ikişer güzel hostese veda ederek uçağı boşaltmaya başladılar.

Binbaşı Thomas Machita diğer yolcularla birlikte pasaport kontrolü için beklemeye başladı. Sırası geldiğinde sahte Mozambik pasaportunu görevli memura uzattı.

Güney Afrikalı beyaz memur fotoğrafı ve altında yazılı George Yariko adını inceleyip gülümsedi. "Geçen ay da Pretoria'yı üç kez ziyaret etmişsiniz, Mr. Yariko." Machita'nın bileğine zincirle bağı kurye çantasını işaret etti. "Son zamanlarda konsolosluğunuza talimatlar yağıyor galiba."

Machita omuzlarını silkti. "Dışişleri bakanlığımız Pretoria Konsolosluğu olmasa başka yerlere gönderir. Hiç alınmayın ama Paris ya da Londra'ya gitmeyi yeğlerdim."

Memur çıkış yolunu göstererek, "Umarım yine görüşürüz," dedi alaylı bir nezaketle. "İyi vakit geçirmenizi dilerim."

Machita tüm dişlerini göstererek güldü ve dışardaki taksi durağına doğru ilerledi. Uzun bir taksi kuyruğunun başında bekleyen ilk taksiye işaret etti. Şoför işareti gördüğünü belirten bir hareket yapıp motoru çalıştırdı. Fakat bir anda sıranın gerilerinden bir taksi çıkıp adamın önüne geçerek Machita'nın önünde durdu. Sırasını bekleyen diğer şoförler kornaları ve öfkeli küfürleriyle durumu protesto ettiler.

Küçük gösteri Machita'nın hoşuna gitmişti. Çantasını arka koltuğa koyup sürücünün yanına oturdu. "Mozambik Konsolosluğu," dedi girişken şoföre.

Şoför şapkasının ucuna dokunarak anladığını gösterdi. Taksimetreyi kurup trafiğin içine daldı. Machita rahatça sırtını dayayıp çantayı bileğine bağlayan zinciri açtı. ADO davasına sempati gösteren Mozambik Konsolosluğu, Machita ve adamlarının diplomatik kurye gibi gelip gitmelerine izin veriyordu. Konsoloslukta gerekli bir süre kalıp ağırlandıktan sonra, küçük bir otele yerleşerek kendi haberalma işleriyle meşgul oluyorlardı.

Machita'nın beyninde bir uyarı işareti yanmaya başladı. Dikilip geçtikleri yerleri inceledi. Şoför konsolosluğa giden doğrudan yolu izlemiyordu. Onun yerine, Pretoria'nın kalabalık iş merkezine doğru gitmekteydi.

Machita şoförün omzuna dokundu. "Bak dostum, kazık atacağın bir turist değilim ben. Eğer paramı aimayı umuyorsan söylediğim yere en kısa yoldan git."

Cevap olarak adam kayıtsızca omuzlarını salladı. İşlek trafik içinde birkaç dakika daha gittikten sonra büyük bir mağazanın altındaki yeraltı otoparkına girdi. Machita bunun bir tuzak olduğunu anlamakta güçlük çekmedi. Dili kuru bir kuru bir sünger gibi kabarıp kalp atışı hızlandı. Dikkatle çantasını açıp içinden otomatik Mavzer .38 çıkardı.

Otoparkın en alt katında, şoför giriş tünelinin en uzak köşesine kadar gidip duvarın önünde durdu. Arkasına döndüğünde, Machita'nın burnuna doğrulttuğu silahıyla karşılaştı.

Machita şoförün yüzünü ilk kez dikkatle görebiliyordu. Pürüzsüz derisi ve yüz çizgilerinden Hintli olduğunu anladı. Güney Afrika'da yarım milyondan fazla Hintli vardı. Adam, telaşsız ve içten bir

şekilde güldü. Machita'nın umduğu gibi huzursuz değildi.

"Tiyatro yapmayı bıraksak iyi olur, Binbaşı Machita," dedi şoför. "Tehlikede değilsiniz."

Machita silâhını kıpırdatmadı. Kesinlikle çevresinin sarılı olduğunu sanıyor, silâhlı adamları görmek için park yerine bakmaya cesaret edemiyordu. "Herhangi bir şey olursa sen de benimle ölürsün," dedi.

Şoför, "Çok duygusal bir adamsınız," diye karşılık verdi. "Aslında ahmak demeli. Sizin mesleğinizdeki bir adamın, dükkândan şeker çalarken yakalanan bir çocuk gibi tepki göstermesi çok yakışsız oluyor."

Machita, "Bırak ulan şu süslü sözleri!" diye sözünü kesti. "Nedir bu numara?"

Şoför güldü. "İşte, gerçek kimliğin gibi, Amerikalı bir siyah gibi konuştun. Luke Sampson, Los Angeles'li, takma adı Charley Le Mat, Chicago'lu, bir başka kimliği ADO' dan Binbaşı Thomas Machita ve Tanrı bilir kaç kimliğin daha vardır."

Machita ürperdiğini hissetti. Aklında çılgınla gibi cevap arıyordu. Kimdi bu şoför, onu nasıl bu kadar iyi tanıyordu. "Yanılıyorsun, benim adım Yariko. George Yariko."

"Nasıl istersen," dedi şoför, "Ama konuşmamı Binbaşı Machita ile yapmayı daha uygun bulursam beni bağışlarsın umarım."

"Kimsin sen?"

"Bir istihbaratçı olarak sezme gücün çok zayıf." Adamın konuşması Afrikaans aksanı ol an bir İngilizceye değişti. "Daha önce iki kez karşılaştık."

Machita yavaşça silâhını indirdi. "Emma?"

"Hah, sonunda sis dağılıyor."

Machita rahatlayarak derin bir soluk verdi ve silâhını çantasının içine soktu. "Bu uçakla geleceğimi nasıl öğrendin?"

Emma, "Elimde bir falcı küresi var," diye cevapladı. Doğal olarak sırrını paylaşmak istememişti.

Machita şoför yerindeki adama dikkatle bakıp yüzünün en küçük ayrıntılarına kadar inceledi. Daha önceki iki karşılaşmada bahçıvan ve garson olarak gördüğü Emma ile bu adam arasında en küçük bir benzerlik yoktu.

"Benimle ilişki kurarsın diye umuyordum ama doğrusu bu kadar çabuk olacağını beklememiştim."

"Hiram Lusana'nın ilgileneceğini sandığım bir şey geçti elime."

Machita, "Bu kez ne kadar istiyorsun?" diye sordu kuru bir sesle.

Hiç duraksama olmadı. "İki milyon Amerikan doları."

Machita yüzünü buruşturdu. "Bu kadar para edecek bilgi olamaz."

Emma, "Bu konuyu tartışacak zamanım yok," dedi. Machita'ya küçük bir zarf uzattı. "Bunun içinde, Yabangülü Operasyonu denen son derece gizli bir karşı ADO planı kısaca anlatılmıştır. Planın özü ve amacı açıklanıyor. Lusana'ya ver bunu. İnceledikten sonra istediğim parayı kabul ederse, tüm planı getirebilirim."

Machita zarfı çantasının içine, bilek zinciri ve tabancanın üstüne yerleştirdi. "Yarın akşama kadar generalin eline geçer," diye söz verdi.

"Çok iyi. Şimdi o halde, seni konsolosluga götürüyüm."

"Bir şey daha var."

Emma başını döndürüp binbaşuya bekti. "Dinliyorum."

"General, Natal'deki Fawkes çiftliğine kim saldırmış bilmek istiyor."

Emma'nın koyu gözleri Machita'nın gözlerinde bir şeyler arandı. "Generalinizin tuhaf bir espri anlayışı var. Olay yerinde bulunan kanıtlar, kıyımın sorumlusu olarak insancıl ADO'nuzu gösteriyor."

"ADO'nun bu işle ilgisi yok. Gerçeği öğrenmek istiyoruz."

Emma başını salladı. "Pekâlâ, araştırırım."

Sonra otomobili geri alarak park yerinden çıktı. Sekiz dakika sonra Machita'yı Mozambik Konsoloslunun önünde bıraktı.

"Sana son bir öğüt vereyim, binbaşı."

Machita şoför penceresinin önüne eğilerek yaklaştı. "Neymiş?"

"İyi bir ajan önüne gelen ilk taksiye asla binmez. Sırada bekleyen ikinci ya da üçüncü arabaya bin. Böyle yaparsan başın belâya girmez."

Paylanmış bir çocuk gibi, Machita kaldırımın üstünde durup Pretoria trafiği içinde kayboluncaya dek taksinin ardından bakakaldı.

Akşamüstü güneşi, Nairobi'nin New Stanley otelinde balkona uzanmış vücudu okşuyordu.

Felicita Collins, bikinisinin alt parçasına uyan bir Kongo etekliğiyle renkli desenlerle süslü bir sutyen giymişti. Yanına doğru uzanıp bir sigara yaktı. Son birkaç günde yapmış olduklarını düşündü. Geçen yıllarda bir sürü değişik erkekle yatmıştı. İşin bu yanı onu pek rahatsız etmiyordu. İlk serüvenini on dört yaşındayken on altı yaşındaki bir kuzeniyle yaşamıştı. Geçen zamanla sislenmiş bir deneyimdi bu. Sonra yirmi yaşına gelinceye dek en az on erkekle daha yatmıştı. Çoğunun adını çoktan unutmuş, yüzleriyse silinmeye başlamıştı.

Umut veren bir şarkıcı olarak didindiği yıllarda yatağına girip çıkan erkekler, plak şirketi müdürleri, diskjokeyerler, müzisyenler ve bestecilerden kalabalık bir topluluk oluşturuyordu. Bunlardan çoğu şu ya da bu biçimde yükselmesine yardımcı olmuştu. Derken, büyük başarıya erişince, Hollywood ve ona özgü bir şehvet yaşantısı başlamıştı.

Yüzler, diye düşündü. Ne tuhaf, yattığı insanların yüzlerini ve şekillerini anımsayamıyordu. Ama yatak odaları ve dekorları çok canlı olarak gözünün önüne geliyordu. Yatakların dokusu, duvar kâğıtları, bitişikteki banyonun tesisleri, tavan süslemeleri aklından çıkmamıştı.

Başka birçok kadında olduğu gibi, Felicita için seks öteki eğlence biçimlerinden çok üstün değildi. Çoğu kez iyi bir roman alıp bir köşeye kıvrılmış olmayı yeğlemişti. Artık Hiram Lusana'nın yüzü de, diğerleriyle birlikte bulanıklaşmaya başlamıştı.

Önce Daggat'tan nefret etmiş, onunla yatarken zevk alabileceği düşüncesinden ürpermişti. Her fırsatta sövüp saymasına karşın adam kibarlığı elden bırakmıyordu. Ne yapsa, ne söylese onu öfkelen diremiyordu. Öf, çıldırmak işten değil, diye düşündü. Nefretini haklı gösterebilmek için neredeyse kendisine köle gibi davranmasını isteyecekti, ama böyle olmayacağı belliydi. Frederick Daggat çok kurnazdı. Oltasına rekor büyüklükte balık takılan balıkçının yaptığı gibi onunla dikkatli ve yumuşak bir şekilde oynuyordu.

Balkon kapısı açıldı ve Daggat geldi. Felicia oturduğu yerde dikilip güneş gözlüğünü çıkardı. Adamın gölgesi üzerine düşüyordu.

"Uyuyor muydun?"

Islak bir gülücük gösterdi. "Sadece düş kuruyordum."

"Hava serinlemeye başladı. İçeri girsen iyi olur."

Kadının elini tutup onu ayağa kaldırdı. Felicia bir an ona muzipçe baktıktan sonra bikinisinin sutyenini açarak çıplak göğüslerini adamın göğsüne dayadı. "Yemekten önce sevişmek için hâlâ zamanımız var."

Daggat, "Neden?" dedi yalnızca.

Kahve gözleri anlamlı anlamlı baktı. "Neden mi?"

"Neden Lusana'yı bırakıp benimle geldin?"

Kadınların başını döndüren bir adam değilim. Şu çirkin yüzümü kırk yıldır her gün aynada görürüm, bulunmaz Hint kumaşı olduğumu sanacak değilim. Değiş tokuş edilen bir inek gibi

davranmak zorunda değilsin, Felicia. Lusana'nın malı değildin, şimdi bana ait de değilsin, bundan sonra da hiç kimseye ait olacağını sanmam. Her ikimize de canın cehenneme deyip gidebilecekken, benimle gelmeye istekli davrandım hem de çok istekli. Neden?"

Felicia adamın güçlü erkek kokusunu soluyunca midesinin karıncalandığını hissederek yüzünü elleri arasına aldı. "Sanırım, Hiram'ın yatağından çıkıp seninkine atlamamın nedeni, eğer o bana gerek duymuyorsa, benim de onsuz yaşayabileceğimi kanıtlamak içindir yalnızca."

"İnsanca bir tepki."

Adamı çenesinden öptü. "Bağışla beni, Frederick. Bir anlamda hem Hiram hem de ben, seni kullanmış olduk. O, kongrede desteğini sağlamak için, bense toy bir çocuk gibi onu kıskandırmak için."

Daggat güldü. "Hayatımda ilk kez kullanılmaktan çok memnunum."

Felicia elinden tutup adamı yatak odasına götürdü ve ustaca soymaya başladı. "Bu kez," dedi kısık bir sesle. "Sana gerçek Felicia Collins'i göstereceğim."

Sonunda ayrıldıkları zaman saat sekizi oldukça geçiyordu. Daggat'ın sandığından çok daha güçlü çıkmıştı kadın. İstekliliğinin sonu yok denebilirdi. Banyodan gelen şarkı mırıltılar ını dinleyerek birkaç dakika yattığı yerde kaldı. Sonra yorgun bir şekilde yataktan kalkıp kısa bir kimono giyerek masanın başına oturdu. Önemli gibi görünen birtakım belgeleri eline alıp incelemeye başladı.

Felicia banyodan çıkıp üzerine kırmızı beyaz zebra deseni olan bir giysi geçirdi. Aynada baktığı görüntüsü hoşuna gitmişti. Vücudu hâlâ ince ve diriye. Kaslarındaki canlılık, az önce yaşamış olduğu hareketli anların izini siliyordu. Otuz iki yaşına karşın hâîâ hayli tahrik edici olduğuna karar verip, daha birkaç yıl anne rollerine çıkmadan bu işi götürebilirim, diye düşündü. Tabii, yapımcının biri gelip çok iyi bir senaryo ve gelirin yüksek bir yüzdesini böy'e bir rol için önermediği sürece...

Daggat, "Kazanabilir mi dersin?" diye sorunca düşünden uyandı.

"Anlamadım?"

"Lusana Güney Afrika Savunma Kuvvetlerini yenebilir mi, diye sordum."

Felicia, "Devrimin nasıl sonuçlanacağı hakkında bir yorum yapamam," dedi. "ADO içinde yardım toplamaktan başka görevim yoktu."

Daggat güldü. "Bunun yanında, birliklerin ve özellikle generallerin eğlenmesini sağlamak."

"O da işin ikramiyesi."

"Sorumu cevaplamadın."

Felicia başını salladı. "Bir milyonluk bir ordusu bile olsa, Hiram beyazları savaşarak yenemez. Fransızlar ve Amerikalılar Vietnam'da neden yenildilerse, aynı şey Rodezya'daki yönetimi de devirdi. Sık ormanlar içinde savaşan gerillaların büyük bir avantajı oluyor. Buradaki siyahların kötü şansı, Güney Afrika'nın yüzde seksen inin açık, geniş arazi olması. Zırhlı araçlar ve uçaklar için çok elverişli."

"Peki, amacı ne o zaman?"

"Hiram dünya çapında bir destek görüp yönetici beyaz sınıfı ekonomik baskılarla çökertebileceğim umuyor."

Daggat çenesini iri elleri arasına dayadı. "Komünist mi?"

Felicia başını arkaya atıp güldü. "Yok canım, Hiram servetini kapitalist olarak yaptı. Kızılılarla kucaklaşamayacak kadar para hırsı vardır."

"Vietnamlı danışmanları ve Çin'den bedava gelen malzemeleri nasıl açıklıyorsun?"

"Gayet basit. Vietnamlılar o kadar devrim heveslisi oluyorlar ki, onları devrim diye Florida bataklıklarına çağırırsan, sana hemen gerilla savaş uzmanı gönderirler. Çinlilerin eli açıklığına gelince, sekiz Afrika ülkesinden kovulduktan sonra, kıtada küçük bir yer bulabilmek için kimin kıcını öpeceklerini bilmiyorlar."

"Farkında olmadan batağa saplanabilir ama..."

Felicia, "Hiram'ı bilmiyorsun," dedi. "ADO için yararlılıkları bittiği anda Asyalıları atar başından."

"Söylendiği kadar kolay değil bu."

"Ne yaptığını biliyor. İnan bana. Hiram Lusana programa göre dokuz ay sonra Cape Town'da başbakanlık koltuğunda oturuyor olacak."

Daggat şaşırarak, "Programı da mı var?" diye sordu.

"Günü gününe."

Daggat masaya yayılmış olan kâğıtlarını, ağır ağır toplayıp düzenledi.

"Haydi, topla çantanı."

Felicia'nın kaşları kalktı. "Nairobi'den gidiyor muyuz?"

"Washington'a gideceğiz."

Adamın otoriter konuşması onu şaşırtmıştı. "Neden seninle gelecek misim?"

"Yapacak daha iyi bir şeyin yok. Üstelik, tanınmış radikal bir devrimciyle bir yıl düşüp kalktıktan sonra, ülkeye saygın bir kongre üyesinin kolunda gelmen, hayranlarının gözünde yitirdiklerini yine kazandırabilir."

Felicia surat asar gibi yaptı. Fakat Daggat'ın söylediklerine aklı yatmıştı. Plak satışları düşmeye başlamış, yapımcılardan gelen çağırılar giderek azalmıştı. Şöyle bir silkinip mesleğini yeniden düzene koyma zamanıydı. "Yarım saate kadar hazır olurum," dedi.

Daggat başını sallayarak güldü. İçinde bir heyecan kıpırtısı geliyordu. Eğer Felicia'nın dediği gibi, Lusana'nın Güney Afrika'nın ilk siyah başkanı olması sadece zaman sorunuysa, Daggat kazanılmış bir davayı başından beri desteklediği için siyasal boyutlarını çok büyütmüş olur, seçmenlerinin saygısını kazanırdı. Kumarı oynamaya değerdi. Biraz da dikkatli olursa, sözlerini ve programlarını akıllıca seçerse... kimbilir.. belki de... Başkan yardımcılığı için bir şans doğabilirdi. Bu da, düşlerinde yatan büyük amaca doğru en büyük adım olurdu.

Lusana elini gözlerinin hizasına kadar kaldırıp usta bir bilek hareketiyle oltasını fırlattı. Ucuna küçük bir peynir parçası takılı olta nehrin üstüne düşüp batmaya başladı. Orada balık vardı. Lusana'nın içgüdüleri umutla titreşiyordu. Nehrin kıyısına doğru eğilmiş ağaçların gölgesinde, beline kadar suya girmişti. Yavaş yavaş oltasını çekti.

Sekizinci atışta, balık iğneye takıldı. İğnenin ucundaki güçlü bir çarpınma neredeyse gevşek ellerle tuttuğu oltayı koparıp götürecekti. Kaplan balığı yakalamıştı, Amazon'da yaşayan yırtıcı piranhaların akrabası bir balık. Misinayı biraz açarak balığı serbest bıraktı. Kamışı neredeyse ikiye katlanmıştı. Sonra birden, daha aralarındaki savaş kızışmadan, kaplan balığı batık bir ağaç kökünün çevresinde dönüp oltayı kopararak kaçtı.

"Bir parça peynirle kaplan balığı yakalayabileceğini hiç sanmamıştım," dedi Albay Jumana. Sırtını bir ağaca dayamış, yerde oturuyordu. Yabangülü Operasyonu'nu özetleyen zarf elindeydi.

"Eğer avın açsa, kullandığın yem önemli değil," diye açıkladı Lusana. Kıyıya çıkıp kamışına yeni bir olta takmaya başladı.

Jumana yana dönüp Lusana'nın güvenlik gözcülerinin yerlerinde ve tetikte olup olmadıklarına baktı. Aslında bu hareketi boşunaydı. Hiçbir yerde askerler bu denli istek ve bağlılıkla hizmet etmemişlerdi. Sırım gibi ve güçlüydüler. Lusana onları birer birer seçerken korkusuzlukları ve fizik yapıları yanında zeki olmalarına da dikkat etmişti. Çalıların arkasında ellerinde silâhları, kararlı ve hazır bir şekilde bekliyorlardı.

Lusana oltasını atmak için dönerken, "Ne dersin bu işe," diye sordu.

Jumana elindeki zarfa bakıp yüzünü şüpheli bir şekilde buruşturdu. "Üçkâğıt. İki milyonluk bir üçkâğıt."

"Yani, elmam diyorsun."

"Evet, efendim. Açık söyleyim, ben olsam almam." Jumana ayağa kalkıp üstünü silkeledi. "Galiba bu Emma bizim binbaşığı büyük bir vurguna hazırlamak için ufak tefek haberlerle beslemiş bugüne kadar." Başını salladı. "Bu rapor hiçbir bilgi vermiyor. Sadece beyazların dünyanın herhangi bir yerinde büyük bir terörist saldırı yapacağını, bunun için de siyah, askerler kullanıp suçu ADO'ya yükleyeceğini yazıyor. Güney Afrikalılar böylesine saçma bir planın doğuracağı uluslararası tepkiyi göze alacak kadar enayi değildir."

Lusana oltasını attı. "Ama düşün bir, ya Başbakan Koertsmann sonunun geldiğini iyice görüp de umutsuz bir oyuna girişmişse. Son bir zar atar gibi."

"Ama nasıl?" diye sordu Jumana, "Nerede?"

"İşte dostum, bu soruların cevabı iki milyon Amerikan dolarıyla öğreniliyor."

"Bu Yabangülü Operasyonu'nu hâlâ dolandırıcılık olarak görüyorum." Lusana, "Aslında p lân dâhice bir buluş," diye devam etti. "Eğer bu saldırı büyük can kaybına yol açarsa, söz konusu ülke davamızı desteklemekten cayarak Koertsmann'ın yönetimine silâh yardımı yapar."

Jumana, "Soruların sonu yok," dedi. "Hangi ülkeyi hedef olarak seçmişler?"

"Amerika olduğunu sanıyorum."

Jumana elindeki zarfı yere fırlattı. "Bırakın bu aptalca hileyi inanmayı, generalim. Parayı daha iyi işlerde kullanın. Beyazların yüreklerine korku salmak için önerdiğim dizi halinde baskınları dikkate alın."

Jumana'nın gözleri çelik gibi soğuk bakışlarla karşılaştı. "Kasaplık hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Jumana devam etmek istedi. "Ülkenin bir ucundan öbür ucuna kadar kentlere, köylere çiftliklere yapacağımız bin tane vurkaç baskınıyla yılbaşına kalmaz Pretoria elimize düşer."

Lusana, "Uyguladığımız savaş biçimini sürdüreceğiz," dedi soğukça, "Bu kez serseriler gibi hareket etmeyeceğiz."

"Afrika'da çoğu zaman insanları demir bir elle yönetmek gerekir. Genellikle kendileri için neyin daha iyi olduğunu bilmezler."

"Söyler misin, albay, hep bilmek isterim. Afrika halkı için neyin daha iyi olduğunu kim bilirmiş?"

Jumana'nın yüzü kontrol etmeye çalıştığı öfkeyle morardı. "Afrikalılar için neyin iyi olduğunu Afrikalılar bilir," dedi.

Lusana, Amerikan kanına atılmış olan bu taşı dikkate almadı. Jumana'nın içindeki dürtül eri hissedebiliyordu. Dışardan gelmiş her şeye karşı duyduğu nefret, kendisini sürükleyen ihtirası, yeni tadına vardığı güçlülük, yeni yöntemlere olan güvensizliğiyle kan dökücü vahşeti neredeyse bir çocuk gibi kabullenebiliyordu. Lusana, bu adamı yüksek komuta düzeyine getirmekle çok korkunç bir hata mı yaptım, diye düşünmeye başladı.

Gözcülerin bir anlık gerginliği ve hemen rahatlamalarıyla birlikte Binbaşı Machita yolun başında gözüktü. Lusana'nın önünde durup selam çaktı.

"Ajanlarımdan biri Pretoria'dan geldi, Emma'nın Fawkes çiftliği baskını konusunda edindiği bilgiyi iletti."

"Ne öğrenmiş?"

"Dediğine göre, Emma, Güvenlik Kuvvetlerinin bu işle ilgisini gösterecek bir kanıt bulamamış."

Lusana düşünceli düşünceli baktı. "Demek başladığımız yere dönüyoruz yine."

Machita, "Neredeyse elli kişiyi öldürüp giden bir birliğin tanıtlanamaması inanılır şey değil," dedi.

"Emma yalan söylemiş olabilir mi?"

"Olabilir. Ama yalan söylemesi için hiçbir neden yok."

Lusana cevap vermedi. Dikkatini yeniden balığa çevirdi. Oltası nehrin üstünde hışırdıyordu. Machita soran gözlerle Jumana'ya baktı, fakat albay göz göze gelmekten kaçındı. Machita bir an şaşkın şaşkın bakakaldı; iki üst subayı arasındaki bu gerginliğin nedenini anlayamadı. Uzun ve huzursuz bir sessizlikten sonra yerde duran zarfı gösterdi.

"Yabangülü Operasyonu'yla ilgili bir karara vardınız mı, generalim?"

Lusana oltasını toplarken cevapladı. "Evet."

Machita susup bekledi.

"Planın geri kalan bölümünü almak için Emma'ya istediği parayı vermeyi düşünüyorum," dedi Lusana.

Jumana öfkeyle, "Yapmayın, bu dolandırıcılıktır. Generalim, sizin bile ordumuzun parasını aptalca savurmaya hakkınız yok."

Machita soluğunu tutup gerildi. Albay rütbesini çok aşmıştı. Ama Lusana arkasına bile dönmeden kayıtsızca balık tutmaya devam etti. "Sana hatırlatayım," dedi gösterişsiz bir otoriteyle. "Hazinemizin aslan payını ben sağladım. Bana ait olanı ister alırım, istersem uygun gördüğüm biçimde kullanırım."

Jumana yumruklarını sıktı, boynundaki damarlar kasıldı. Suyun kenarına doğru bir adım attı, dudakları dişlerinin üstünde geri çekilmişti. Sonra bir anda beyninde bir devre kapanmış gibi yüzündeki tüm öfke kaybolup gülümsemeye başladı. Sözleri kayıtsız gibi fakat biraz incilmiş bir tonda çıktı. "Söylediklerim için özür dilerim. Çok yorgunum her halde."

Lusana, "Boşver," dedi. "Şu anda önemli olan Yabangülü'nü ele geçirmemiz."

"Takas için gerekli hazırlıkları yaparım," dedi Machita.

Lusana yüzünü dönerek, "Bundan daha fazlasını yapacaksın," dedi. "Ödemeyi yapmak için bir plân hazırla. Sonra da Emma'yı öldüreceksin."

Jumana'nın ağzı bir karış açıldı. "Demek, iki milyon doları kaptırmayı hiç düşünmemiştiniz..." diye kekeledi.

Lusana güldü. "Tabii düşünmedim. Eğer biraz sabırlı olsaydın, çocuk gibi kriz geçirmezdin karşımızda."

Jumana cevap vermedi. Söyleyebileceği tek şey yoktu. Ağzındaki gülümseme daha da yayıldı ve omuzlarını salladı. Tam o sırada Machita albayın gözlerini yakaladı. Jamana karşısındaki generale bakmıyordu; üç metre ötesindeki bir noktaya takılmıştı.

"Gözcüler!" Machita eliyle deli gibi işaret ederek haykırdı. "Nehire! Ateş edin! Çabuk ateş edin!"

Gözcülerin tepkisi iki saniyeyi geçmedi. Açtıkları ateş Machita'nın kulakları dibinde patlayıp Lusana'nın bir metre ötesine yağdı. Altı metrelik korkunç, kahverengi bir şekil su yüzüne sıçrayıp yuvarlanmaya başladı. Mermiler kalın derisine dolu gibi yağarken kuyruğu çılgınca çırpınıyordu. Sonra ateş kesildi ve dev sürüngen son bir kıpırtıdan sonra battı.

Lusana uzun çizmeleri içinde taş kesilerek anlamsız bir yüzle duru suda uslu uslu yatan timsaha bakıyordu.

Kıyıdaysa Machita ürpermişti. Lusana'nın kıl payı kurtulmasından çok, Jumana'nın taş devri insanına benzeyen yüzündeki şeytanca ifade onu korkutmuştu.

Piç herif farkındaydı, diye düşündü Machita. Timsahın karşı yakadan suya girdiğini ve generale yaklaştığını başından beri biliyordu ama sesini çıkarmadı.

Chesapeake Körfezi, A.B.D., Ekim 1978

Patrick Fawkes taksi şoförüne parasını ödeyip Forbes Deniz Hurda ve Kurtarma Şirketinin kapısına yürüdüğü zaman, gün doğmasına daha iki saat vardı. Giriş kapısının camlı bölümünden küçük bir dosya uzatınca içerdeki esneyerek televizyonun başından kalktı.

Nöbetçi, imzaları ve karşısında duran adamı resimleriyle karşılaştırdıktan sonra dosyayı geri verdi. "Amerika'ya hoş geldiniz, kaptan Patronlarım sizi bekliyordu."

Fawkes, "Tekne burada mı?" diye sordu sabırsızca.

Nöbetçi, "Doğu iskelesinde bağlı," diye yanıtlayıp buldukları alanın bir haritasını gösterdi. "Aman dikkatli yürüyün. Elektrik kısıtlaması başladığından beri gece ışıklar söndürülüyor. Orası zifiri karanlıktır şimdi." Fawkes dev gibi vinçlerin arasından iskeleye doğru yürürken denizden esen rüzgâr burnuna yoğun bir koku getirdi: deniz kenarının keskin kokusu. Dizel yağı, katran ve tuzlu su karışık bu kokuyu içine çekti. Her zaman olduğu gibi canlanmıştı.

İskeleye varınca kimse var mı diye bakındı. Gece personeli çoktan evlerine gitmişlerdi

Sadece ahşap bir kazık üstüne tünemiş bir martı, boncuk gibi gözüyle Fawkes'un bakışını iade etti.

Yüz metre daha yürüdükten sonra karanlığın içinden dev bir hayalet gibi yükselen şeyin önünde durdu. İskeleyi tırmanıp güverteye çıktı. Çelik labirentin içinde hiç yolunu şaşırmadan kaptan köprüsüne ulaşmıştı.

Daha sonra, güneş körfezin doğusundan süzülürken, geminin bütün hurdalığı gözönüne serildi. Ancak kurumuş boyaları, pasları ve tüm yıpranmışlığı Fawkes'un gözüne batmıyordu. Korkunç çirkinlikte bir kızı olan bir baba gibi, onun sadece güzelliğini görüyordu. Sessiz güvertesine doğru bağırdı. "Evet, iyi bir gemiymişsin. İşimizi görürsün."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ENKAZ

26

Washington D.C. Kasım 1988

Steiger'in Pentagon'daki üstleri, Vixen 03'ün bulunmasıyla ilgili raporunu yaklaşık iki ay inceledikten sonra kendisini Washington'a çağırdılar. Karşılarında otururken Steinger kâbus gördüğünü sandı. Sanki soruşturmacı değil de, söyleyecekleri hoş gitmeyen bir tank gibi davranılıyordu kendisine.

Video teyple görüntülenmiş kanıtlara karşın, Hava Kuvvetleri Güvenlik Başkanı General Ernest Burgdorf ve Genel Kurmay Başkan Yardımcısı General John O'Keefe, batık uçağın önemli olabileceğine inanmıyorlar, onu aydınlığa çıkarmakla sansasyonel bir haber yaratmaktan başka bir şey kazanılmayacağını savunuyorlardı. Steiger şaşır kalmıştı.

"Ya aileleri?" diye isyan etti. "Personelin ailelerine cesetlerin bulunduğunu söylememek suç olur."

"Mantıklı olun, albay. Eski anıları yeniden canlandırmanın ne yararı var? Personelin anneleri babaları çoktan ölmüşlerdir. Karıları yeniden evlenmiştir. Çocukları yeni babalar tarafından yetiştirilmiştir. Bırak nasıl yaşıyorlarsa öyle kalsınlar."

"Yük hâlâ uçağın içinde," dedi Steiger. "Vixen 03'ün nükleer mermi başlığı taşıma olasılığı var."

"Bütün bunları araştırdık," diye kesti O'Keefe. "Askeri depo kayıtlarında bilgisayarlarla yaptığımız araştırma, kaybolmuş ya da eksik nükleer mermi başlığı olmadığını gösterdi. Hiroşima'da atılan bombadan bu yana atom malzemelerinin en küçük parçası bile kayıtlarda gözüküyor."

"Nükleer malzemenin eskiden beri ve halen de paslanmaz çelik kutular içinde taşındığını biliyor musunuz, efendim?"

"Ya siz hiç düşündünüz mü, albayım," dedi Burgdorf. "Bulduğunuzu söylediğiniz kutuların boş olabileceğini?"

Steinger yenik bir şekilde çöktü koltuğuna Rüzgârla tartışmaya benziyordu bu. Minnesota mısır tarlasında bir fil gördüğünü iddia eden hayalperest bir çocuk gibi davranıyorlardı ona.

"Üstelik, gerçekten Pasifik'te kaybolduğu sanılan uçak buysa," diye ekledi Burgdorf. "Çamura taş atıp bulaşmayalım."

"Anlayamadım efendim?"

"Uçağın bu kadar büyük bir farkla rotasından sapmış olma nedenleri, Hava Kuvvetlerince duyulması istenmeyen şeyler olabilir. Olasılıkları düşünün. Tam ters yönde bin mil uçmuş olmak, ya uçakta en az beş sistemin birden bozulmuş olabileceğini, personelin büyük ahmaklığını seyir subayının kafasını üşütmüş olduğunu, ya da Tanrı bilir hangi amaçlarla, tüm personelin uçağı kaçırmak niyetinde olduğunu gösterir."

Steiger şaşırmış bir halde, "Ama birisi uçuş emirlerini imzalamış olmalı," dedi.

"Evet, birisi imzalamış," dedi O'Keefe. Emirlerin aslı California'daki Travis Hava Üssünde Albay Michael Irwin tarafından imzalanmış."

Steiger generale kuşkuyla baktı. "Uçuş emirleri dosyada birkaç aydan fazla saklanmaz. Nasıl oluyor da bunlar 30 yıldan beri duruyor?"

O'Keefe omuz silkti. "Nasıl olduğunu bana sormayın, albayım. İnanın, Vixen 03'ün son uçuş planı Travis yönetim bürosundaki eski dosyalardan bulundu."

"Ya enkazda bulduğum emirler?"

"Kaçınılmaz olan gerçeği artık kabul edin," dedi Burgdorf. "Colorado gölünden çıkardığınız belgeler kesin yargıya varılmayacak denli bozulmuştu. Orada yazılı olmayan şeyleri okuduğunuzu sandınız."

O'Keefe, "Bildiğim kadarıyla," dedi kararlı bir şekilde. "Vixen 03'ün rota sapması açıklanamaz bir olaydır." Burgdorf'a döndü. "Ne dersiniz, generalim?"

"Aynı fikirdeyim."

O'Keefe, Steiger'e baktı. "Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, albayım?"

Steiger'in üstleri oturmuş, cevap vermesini bekliyorlardı. Söylemeye değer bir şey gelmedi aklına. Çıkmaza girmişti. Kendisine ima edilen şey tepesinde sallanan keskin bir kılıç gibi duruyordu. Ya Abe Steiger, Vixen 03 olayını unutacaktı ya da Hava Kuvvetlerindeki kariyeri erken bir sona varacaktı.

Başkan, Beyaz Saray'ın arkasındaki yeşil alanın içinde durduğu yerden önündeki bir düzine topu iki metre ötesindeki deliğe yolladı. Golf beceremediğini kanıtlamak istercesine, toplardan hiç biri deliğe girmedi. Tenis, el topu, hatta hızlı bir bilardo partisi bile iddialı olabileceği dallarken, neden hiç beceremediği bir işe kalkıştığını anlayamıyordu.

"Neyse, bunu da denemiş oldum, artık rahat rahat ölebilirim."

Başkan başını kaldırıp Savunma Bakanı Timothy March'ın gülümseyen yüzüne baktı. "Artık süresini doldurmuş bir başkan olarak ne kadar zamanım olduğunu kanıtlayabilir bu."

Kısa tıknaz bir adam olan ve her türlü bedensel hareketten nefret eden March, Başkanın yanına yaklaştı. "Seçim sonuçlarından hoşnut olmanız gerek. Hem partiniz, hem' de adamınız kazandı."

"Aslında kimse seçimlerde gerçekten kazanamaz," diye homurdandı Başkan. "Sen bir şey söylemek mi istiyorsun, Tom?"

"Belki bilmek istersiniz, şu Rocky Dağlarında bulunan kaçak hakkındaki sızıntıları örtbas ettim."

"Sanırım, iyi yaptın."

"Karmaşık bir iş," dedi Marc. "Hava Kuvvetleri dosyalarındaki düzmece plânların dışında, personelin gerçek görevini açıklayan hiçbir şey yok."

Başkan, "Bırak o zaman, öyle kalsın," dedi sonunda bir topu deliğe sokarak. "Bırakalım öyle kalsın. Eğer Eisenhower kendi yönetimi sırasında bu olayı gömmek istemişse, neden ben toprak altında yatan bir sürü solucanı eşleyeyim?"

"Askeri bir cenaze töreni için personelin ölülerini çıkarmamız iyi olur. Bunu yapmak zorundayız sanırım."

"Olur, ama pek duyulmasın."

"Bunu görevli Hava Kuvvetleri subayına bildiririm."

Başkan elindeki golf sopasını yanlarında beklemekte olan Gizli Servis memuruna atıp, kendisiyle gelmesi için March'a işaret etti. "Sen ne düşünüyorsun Tim? İke, 1954'lerde neyi gizlemek istemişti dersin?"

"Bu soru, son birkaç gecedir tavana bakarak sabahlamama neden oluyor," dedi March. "En küçük bir fikrim yok."

Steiger, Cottonwood Inn'i dolduran müşteriler arasından yolunu yararak bara doğru ilerledi. Arkalardan bir yerden Pitt elini kaldırıp işaret etti. Aynı el hareketiyle Pitt içki servisi yapan garson kızı da çağırmıştı. Steiger masanın karşısındaki koltuğa otururken garson kız da mini giysileri ve çekici göğüsleriyle sipariş bekliyordu.

Steiger, "Buzlu bir martini," dedi kızın göğüslerine takılarak. "Ama durun, duble olsa daha iyi. Kötü bir sabah geçirdim."

Pitt boşalmış bardağını göstererek, "Bir tane daha 'keskin' lütfen."

Steiger, "Tanrım," diye öğürdü. "Nasıl içebiliyorsun bunu?" diye sordu.

"Kilo vermek için iyi olduğunu duydum," dedi Pitt. "Greyfurt suyundaki enzimler votkanın kalorisini alıyor."

"Bence kocakarı masalı hepsi. Hem ne gereği var? Bir gram yağ bile yok vücudunda."

"Gördün mü," diye güldü Pitt. "Demek doğruymuş."

Bu espri iyi gelmişti. O gün ilk kez Steiger içten güldü. Fakat içkiler masaya gelir gelmez yüzü yine asıldı. Sessizce elindeki bardakla oynuyor, içindekine dokunmuyordu.

Pitt albayın düşüncelerini okuyarak, "Söylemene gerek yok," dedi. "Pentagon'daki dostların sana yüz vermediler her halde."

Steiger ağır ağır başını salladı. "Raporumun her cümlesini alıp Washington kuburuna attılar. Üzerine bir de sifon çektiler."

"Ciddi misin?"

"Duyman bile istemediler."

"Ya o kutular ve beşinci iskelet?"

"Kutuların boş olduğunu iddia ediyorlar. Loren Smith'in babasıyla ilgili kuramına gelince, o konuyu açmadım bile. Zaten her söylediğimi inanmadan dinliyorlardı, üstüne üstüne gitmek istemedim."

"O halde soruşturmayı bırakıyorsun."

"Eğer general olmak istiyorsam öyle yapmalıyım."

"Baskı mı yaptılar?"

"Gerek yoktu baskı yapmalarına. Ne demek istedikleri açıktı."

"Şimdi ne olacak?"

Steiger gözlerini ayırmadan Pitt'e baktı "Senin bu işi yalnız yürüteceğini umuyordum."

Bakıştılar.

"Uçağı Masa Gölünden çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın? Yahu, Titanik'i Atlantik'in ortasından, dört bin metre derinlikten çıkardın. Senin gibi yetenekli bir adam için Stratocruiser'i her yanı kapalı bir gölden çıkarmak çocuk oyuncağı olmalı."

"Övgü için sağol. Ama unuttuğın bir şey var, patron ben değilim. Vixen 03'ü çıkarmak en azından yirmi kişilik bir ekip, birkaç kamyon dolusu malzeme, en azından iki hafta zaman ve yaklaşık dört yüz bin dolarlık bir bütçe gerektirir. Bütün bunları tek başıma sağlayamam Hükümet ek ödenek vermeyi garanti etmezse. Amiral Sandecker Numa'nın bu boyutlarda bir projeye girişmesini asla onaylamaz."

"O zaman, kutulardan birini ve Smith'in cesedini kesin kanıtlama için çıkarmaya ne dersin?"

"Bilmem olur mu?"

Steiger, "Denemeye değer," dedi sesinde giderek yükselen bir heyecanla. "Yarın Colorado'ya gidersin. Bu arada ben de personel cesetlerinin çıkarılması için bir sözleşme hazırlar ım. O zaman Pentagon ve NUMA ile başın derde girmez."

Pitt başını salladı. "Üzgünüm ama hemen başlayabileceğimi sanmıyorum. Sandecker, beni Georgia açıklarında İç Savaş sırasında batmış bir zırhlının çıkarılması işinde görevlendirdi." Saatine bakmak için sustu. "Altı saat sonra Savannah'a kalkacak uçağa yetişmeliyim."

Steiger iç çekip omuzlarını sarkıttı. "Belki daha ileri bir tarihte yaparsın."

"Sen sözleşmeyi hazırla, beklet. İlk fırsatta Colorado'ya gelirim. Söz veriyorum."

"Kongre üyesi Smith'e babasından söz ettin mi?"

"Doğrusunu istersen, pek cesaret edemedim."

"Yanılmış olabilirsin diye düşündüğün için mi?"

"Biraz da o yüzden."

Abe Steiger'in yüzünde anlamsız bir ifade belirdi. "Hay Allah, ne karışık iş." Bir dikişte önündeki martiniyi yuvarlayıp boş bardağa üzgün üzgün baktı.

Garson kız menüyü getirdi ve siparişlerini verdiler. Kız kırıtarak mutfağa doğru yürürken Steiger dalgın dalgın arkasından baktı. "Burada oturmuş, kimsenin umursamadığı bir şeye kafa patlatmak yerine California'ya dönüp karımı çocuklarımı düşünmem gerekir."

"Kaç tane?"

"Çocuk mu? Hepsi sekiz. Beş erkek, üç kız."

"Katolik olmalısın."

Steiger güldü. "Abe Steiger gibi bir adla mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Az kaldı unuttuyordum, senin omzu kalabalıklar Vixen 03'ün uçuş planını nasıl açıkladılar?"

"General O'Keefe aslını bulmuş. Bizim enkazdan çıkardığımızla uyuşmuyor."

Pitt bir an durakladıktan sonra sordu. "Bana verebileceğin bir kopyası var mı?"

"Uçuş planının mı?"

"Sadece altıncı sayfasının."

"Var, dışarda otomobilimin içinde. Neden istiyorsun?"

"Bir olasılık," dedi Pitt. "FBI'da bir arkadaşım var, böyle bulmacalara dayanamaz."

Loren, "Bu gece gitmen şart mı?" diye sordu Pitt'e.

Traş takımlarını toplarken banyodan seslendi. "Kurtarma işlemlerini tartışacağımız bir toplantıya katılmam gerek."

Loren, "Aman be," dedi suratını asarak "Bir seyyar satıcıyla aşk yaşasaydım bundan farklı olmazdı herhalde."

Pitt yatak odasına girdi. "Haydi canım, senin için ben gündelik bir oyuncakım nasıl olsa."

"Hiç de değil." Loren kollarını onun omzuna dayadı. "Phil Sawyer'dan sonra benim için en gözde insansın."

Pitt kadına baktı. "Ne zamandan beri Başkanın basın sekreteriyle görüşüyorsun?"

"Damızlığı gidince, Loren de başının çaresine bakar tabii."

"Ayy, Phil Sawyer ha? Daima beyaz gömlek giyip ansiklopedi gibi konuşur."

"Bana evlenme teklif etti."

"Kusacak gibi oluyorum."

Pitt'i sımsıkı tuttu Loren. "Lütfen, bu gece alay etmeni istemiyorum."

"Üzgünüm ama senin istediğin gibi bir âşık olamayacak kadar bencilim. Kendimi yüzde yüz veremiyorum."

"Yüzde kaç alabilirsem razıyım."

Pitt eğilip kadının boğazını öperek, "Phil Sawyer için çok kötü bir eş olurdun," dedi.

Thomas Machita giriş ücretini verip gezici eğlence fuarına girdi. Güney Afrika'da tatil günleri çok sık kurulurdu böyle panayırlar. Pazar günüydü; Bantu'lu işçiler ve ailelerinden oluşan kalabalık gruplar, dönme dolabın, atlıkarıncanın ve öteki eğlencelerin önünde sıralar oluşturmuşlardı. Emma'nın telefondaki talimatına uyan Machita korku tüneline doğru yollandı.

Emma'yı nasıl bir araçla öldüreceğine karar vermemişti. Kolunun önüne bantla yapıştırılmış olan ustura her koşul altında kullanılamazdı. Bu küçük çelik parçası, diye düşündü Machita, ancak çok yakından kullanılabilir ve düşmanı korunmasız yakalayıp atar damarını kesebilirse öldürücü olur. Çevredeki kalabalıksa bu olasılığı çok azaltıyordu.

Machita sonunda buz keseri kullanmaya karar verdi. Sanki bilimsel bir problem çözmüş gibi rahatlamıştı. Keser, elinde sımsıkı tuttuğu sepetin telleri arasında görülemeyecek biçimde iliştilmişti. Tahta sapı çıkarılmış, yerine birkaç kez bant izole dolanmıştı. Sivri bir iğneye benziyordu. Bununla kaburgaları arasından kalbine ya da gözüne veya kulağına seri bir vuruş yapabilse, hatta kulağında östaki borusuna isabet ettirebilirse, bir damla bile kan akmaz, kimse de ne olduğunu anlayamazdı.

Machita içinde hem buz keseri, hem de iki milyon dolar olan sepeti daha sıkı tuttu. Sırası gelince giriş ücretini ödeyip korku tüneline ait platforma çıktı. Önünde kıkırdayan bir adam ve geveze karısından oluşan bir çift, iki kişilik arabaya bindiler. Yaşlı ve pis görünümlü bir görevli, ikide bir akan burnunu çekerek, çiftin bacakları üzerine güvenlik demirini indirdi, sonra yerden yükselen bir manivelayı çekti. Araba öne doğru fırlayıp ray üzerinde harekete geçti. Kapı sert bir çarpma ile açılınca içerden kadın çığlıkları geldi.

Machita bir sonraki arabaya bindi. Yapacağı geziyi düşünmek hoşuna gitmiş, onu rahatlatmıştı. Karanlığın içinde fosforlu ecinliler üzerine atılırken, çocukluk günleri ve buna benzer bir arabayla başka bir korku tüneline yaptığı gezi gözünün önünde canlandı.

Görevli manivelayı çekerken dikkat etmemişti. Yaşlı adam yanındaki boş yere atlayıp güvenlik demirini indirirken de hemen tepki göstermedi.

"Umarım eğlenirsiniz." Machita bu sesin Emma'ya ait olduğunu anlamıştı.

Esrarengiz adam bir kez daha Machita'nın gevşekliğinden yararlanmıştı. Temizlik işi sandığı kadar kolay olmayacağına benziyordu.

Emma'nın elleri ustaca üstünü aradı. "Silahsız gelmekle çok akıllılık etmişsiniz, sevgili binbaşım."

Neyse buradan bir puan aldık, diye düşündü Machita. Sepeti kayıtsızca tutuyor, elleriyle buz keserini gizliyordu. "Yabangülü Operasyonu yanında mı?" diye resmi bir sesle sordu.

"İki milyon Amerikan doları yanında mı?"

Machita duraksadı. Araba, tepelerine düşen bir sürü büyük fiçinin altından geçiyordu. Fıçılar başlarının birkaç santim üstünde durdu. Machita farkında olmadan eğilmişti.

"İşte burada... sepetin içinde."

Emma kirlili ceketinin cebinden bir zarf çıkardı. "Patronun okuduğu şeyleri çok ilginç bulacak."

"Bu paraya değer bulursa."

Tam sırası, diye dūşündü Machita. Buz keserini çıkarıp Emma'nın saę gözünün olması gerektiği yere savurdu. Ama tam o anda, araba keskin bir dönemece girmişti. Karşılarında portakal renkli bir ışıkla aydınlanan sakallı bir şeytan elindeki tırmığı başının üstünde sallıyordu. Machita'nın vuruşu şaşmıştı. Keser, Emma'nın gözünü ıskalayarak kaşının üstündeki kemiğe saplandı.

Adam bir çığlık atarak Machita'nın elini geri itti ve kafasına saplanan ince demiri çıkardı. Machita kolundaki usturayı kaptığı gibi, Emma'nın gırtlacağına savurdu. Fakat şeytanın tırmığıyla bileğine vuruldu ve kemiği çatırdadı.

Şeytan gerçek bir insan, Emma'nın yardımcılarında biriydi. Machita hemen önündeki güvenlik demirini açıp ayaklarını savurdu. Topukları adamın kasığına gömülmüştü. Sonra araba yine karanlığın içine daldı. Şeytan geride kalmıştı. Machita hemen toplanıp Emma'ya döndü ama yanındaki koltuk boşalmıştı. Birkaç metre ötesinde bir kapının açılıp kapanmasıyla içeri ışık sızdı. Emma oradaki çıkış yerinden kaçmış, para dolu sepeti de götürmüştü.

Albay Jumana, "Büyük ahmaklık," dedi şey tanca bir zevk duyarak. "Kusura bakmayın, generalim, ama böyle olacağını söylemiştim."

Lusana dışarda eğitim yapan adamlarına dalmış bakıyordu. "Yanlış bir değerlendirme yaptık, albayım, o kadar. İki milyon dolar yitirdik diye savaşı kaybetmeyiz."

Thomas Machita oturduğu yerde koyun gibi dinliyordu. Yüzünde boncuk boncuk ter, bileğini saran alçı kalıbına bakıyordu. "Hiç böyle bir şey tahmin..."

Jumana oturduğu yerden ayağa fırlayınca korkudan kasıldı. Yüzünden öfke saçan albay, Emma'nın zarfını kaptığı gibi Machita'nın suratına fırlattı.

"Tuzağa düşürülebileceğini mi hiç tahmin etmiyordun? Ahmak herif! Karanlıkta bir adamı bile öldüremezsin, sonra karşımıza geçip görk emli istihbarat şefimiz olarak oturuyorsun. Üstelik bir de hakarete uğruyoruz. İki milyon bedelindeki zarfın içinden askeri çöp dökme talimatı çıkıyor."

"Yeter artık!" diye kesti Lusana.

Sessizlik oldu. Jumana derin bir soluk aldı, sonra ağır ağır koltuğuna doğru yürüdü. Gözlerinden öfke fişkırıyordu. "Böyle ahmakça hatalarla," dedi acı acı. "Kurtuluş savaşı kazanılmaz."

Lusana, "Yeter artık, çok büyütüyorsun," diye kesti. "Çok iyi bir öndersin Albay Jumana, savaşta da kaplan gibisin. Ama çoğu profesyonel asker gibi ne yazık ki yönetim bilmiyorsun."

"Yalvarırım, generalim, öfkenizi benden çıkarmayın." Jumana eliyle Machita'yı göstererek, "Ceza alması gereken budur," dedi.

Lusana bir an hüsrana kapıldı. Ne denli akıllı, eğitilmiş olursa olsun, bir Afrikalı suçlanmaya karşı hep aynı çocuksu tepkiyi gösteriyordu. Hâlâ kana boyanmış törenler, masa başında ciddi bir toplantı Yapmaktan daha adaletli geliyordu. Lusana yorgun yorgun Jumana'ya baktı. "Hata benim. Sadece ben sorumluyum. Eğer Emma'yı öldürme emrini vermeseydim, şimdi Yabangülü Operasyonu elimizde olurdu. Aklı öldürme işiyle meşgul olmasaydı, Machita parayı vermeden önce zarfın içindekilere mutlaka bakardı."

Jumana, "Halâ planın geçerli olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu hayretle.

Lusana kararlı bir tavırla, "Evet," dedi "Gelecek hafta Washington'a gidiyorum. Afrika ülkelerine yardım konusunda bir oturum var. Bunlardan söz edip Amerikalıları uyaracağım."

Machita'nın gözlerinde panik okunuyordu. "En önemli göreviniz burada," dedi. "Yalvarırım, generalim, başkasını gönderin."

Lusana, "Bu işi başka kimse yapamaz," dedi. "Hâlâ Amerikan vatandaşlığındayım. Davamızla ilgilenen yüksek düzeyde tanıdıklarım var."

"Buradan ayrılırsanız, büyük bir tehlikeye atılmış olursunuz."

"Hepimiz tehlike içinde değil miyiz?" diye sordu Lusana. "O da silah gibi ayrılmaz yoldaşımız." Sonra Jumana'ya döndü. "Albayım, yokluğum sırasında kumanda sende olacak. Eylemimizin yürütülmesi için ayrıntılı emirler bırakacağım. Harfî harfine yerine getirilmesini sağlayın."

Jumana başını salladı.

Machita'nın içinde bir korku kabarmaya başlamıştı. Böyle davranmakla Lusana kendi çöküşünü hazırlayıp, yakında tüm Afrika'yı kaplayacak bir kan selini mi başlatıyor, diye düşündü.

Frederic Daggat odasına getirildiği zaman Loren Smith masasının arkasından kalkıp elini uzattı. Daggat en politik gülümsemesini takınarak, "Rahatsız ettiğim için bağışlayın... Bayan Kongre Üyesi." dedi.

Loren adamın elini sıktı. Unvanını söylerken erkeklerin takılması hoşuna giderdi. Bir türlü 'Bayan Kongre Üyesi' demeye alışamıyorlardı.

"Geldiğimize sevindim," diyerek oturmasını işaret etti. Bir kutu puro tutunca, Daggat şaşırdı. Bir tane aldı.

"Böyle bir ikram beklemiyordum doğrusu... burada içsem rahatsız olur musunuz?"

Loren, "Lütfen buyurun," dedi gülerken. "Bir kadının puro ikram etmesi tuhaf geliyor ama bana gelen konukların yirmisi erkekse ancak bir tanesi kadın oluyor."

Daggat tavana doğru kalın, mavi bir duman üfleyerek ilk atışını yaptı. "Afrika Devrim Ordusuna yardım bütçesi için getirdiğim öneriye olumsuz oy kullandınız."

Loren başını salladı. Cevap vermeden Daggat'ın tüm atışının bitmesini bekledi.

"Güney Afrika'daki beyaz yönetim içinden çökmek üzere. Ülkenin ekonomisi son yıllarda sürekli gerileme gösterdi. Hazinesi tükenmiş. Bir avuç beyazın siyah çoğunluğu acımasızca köle gibi kullandığı yetti artık. On yıl önce Rodezya'da siyahlar yönetimi aldığından beri iyice gözü dönen Afrikalı beyazlar Bantu yerlilerini kırıp geçiyorlar. İç ayaklanmalar sonucu beş bin kişi öldü. Bu kan seli daha fazla sürmemeli. Hiram Lusana'nın ADO'su barış için tek umut. Desteklememiz gerek, hem paraca hem askerse."

"Hiram Lusana'nın komünist olduğunu sanıyordum."

Daggat başını salladı. "Korkarım yanlış bilgi edinmişsiniz. Bayan Smith. Evet, Lusana'nın Vietnamlı danışmanları olduğu doğrudur, fakat sizi bizzat temin ederim, uluslararası komünizmle hiçbir ilgisi yoktur."

"Bunu duyduğuma sevindim." Loren'in sesinde belli bir ton yoktu. Aklından, Daggat'ın kendisine bir şeyler satmaya çalıştığını, fakat bunları almamakta kararlı olduğunu geçirdi.

"Hiram Lusana yüksek ülkeleri olan bir adam." diye sürdürdü Daggat. "Suçsuz kadınların ve çocukların kıyımına izin vermiyor. Savaşını kesinlikle askeri hedeflere karşı yürütüyor. Diğer kurtuluş örgütleri gibi kentlere, köylere ayırım gözetmeksizin yapılan saldırıları hoş görmüyor. İşlerini böylesine erdemli bir akılcılıkla yürüten bir önderi Kongre desteklesin istiyorum."

"Bırakın masalı. Siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum. Hiram Lusana büyük bir artist. FBI dosyasını inceledim. Azılı bir Mafya üyesi bundan farklı olmazdı. Irza tecavüzden, saldırıya kadar çeşitli suçlarla Lusana ömrünün yarısını hapiste geçirmiş. Bir de asker kaçaklığıyla Alabama meclis binasını uçurma girişimi var. Çok kazançlı bir banka arabası soygunundan sonra uyuşturucu madde kaçakçılığına başlayıp büyük bir servet yapmış. Sonra vergi borcunu ödememek için ülkeden kaçmış. Sanırım, adamın bir kahraman olmadığını kabul edersiniz."

"O banka arabası soygunuyla resmen suçlanmamıştı."

Loren omuzlarını kaldırdı. "Peki, bu olayda sadece şüpheliydi diyelim. Fakat diğer suçlarına bakınca ezilmiş kitlelerin kutsal savaşını yürütecek bir adam olduğuna inanmak zor."

Daggat ısrar etti. "Geçmişte yapılan geçmişte kalır. Karanlık geçmişi bir yana, Güney Afrika parlamentosu siyahların eline geçince dengeli bir hükümet için yine tek umudumuz Lusana'dır. Ona dostluk göstermenin Amerikalıların yararına olacağını inkâr edemezsiniz."

"Neden bir yanı desteklememiz gerekiyor?"

Daggat'ın kaşları yukarı fırladı. "Soyutlama siyaseti mi öneriyorsunuz yoksa?"

Loren devam etti. "Rodezya'ya burnumuzu soktuk da ne oldu? Eski içişleri bakanımızın dâhice planına göre beyaz yönetimi değiştirip siyahları oturttuk. Birkaç ay geçmedi, radikal fraksiyonlar arasında iç savaş çıktı, ülkenin gelişmesi on yıl geri bırakılmış oldu. Aynı şeyin Güney Afrika'da olmayacağını garanti edebiliyor musunuz?"

Daggat bir kadın tarafından köşeye sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmamıştı. Koltuğundan kalkıp Loren'in masası üzerine eğildi. "Temsilciler meclisine getirmeyi düşündüğüm öneriyi destekleyen bir oy vermezseniz, sevgili Bayan Smith, korkarım siyasal kariyeriniz için öyle derin ve büyük bir mezar kazmış olursunuz ki, gelecek seçimlere kadar içinden çıkamazsınız."

Loren kahkahalarla gülmeye başladı. Daggat'ın hiç beklemediği bir şeydi bu. "Hay allah, yoksa beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Afrika milliyetçiliğini desteklemezseniz, yemin ederim, seçim bölgenizdeki bütün siyahların oyunu kaybetmenize neden olabilirim."

"İnanamıyorum."

"İnansanız iyi olur. Çünkü, eğer Hiram Lusana ve Afrika Devrim Ordusuna arka çıkmazsak, bugüne kadar bu ülkede görmediğiniz ayaklanmalara tanık olursunuz."

"Nereden aldınız bu bilgiyi?" diye sordu

Loren.

"Ben de siyahım ve biliyorum."

"Sen sadece bok yemeyi bilirsin," dedi Loren. "Bölgede yaşayan yüzlerce siyahla konuştum. Herhangi bir Amerikan vatandaşından farklı düşünmüyorlar. Her biri aynı şeylerle ilgileniyor. Beyazlar, Kızılderililer gibi onlar da yüksek vergilerden, yiyecek maddelerinin artan fiyatlarından, yakıt pahalılığından yakınıyor. Eğer ülkemizdeki siyahların, Afrika'daki siyahlar ülkelerinde ne yapıyor diye düşündüklerini sanıyorsan, kendini kandırıyorsun, Daggat. Hiçbirinin umurunda bile değil. Afrikalıların da onları umursamadığı gibi."

"Çok acı bir hata yapıyorsunuz."

"Hayır, o hatayı yapan sensin," diye kesip attı Loren. "Hiç gereği yokken bela çıkarmaya çalışıyorsun. Siyah ırk eşit fırsatlara eğitim yoluyla kavuşabilir, herkes gibi. İkinci Dünya Savaşından sonra Japon göçmenler böyle yaptı. Toplama kamplarından döndükten sonra, Güney California çiftliklerinde çalışarak oğullarını, kızlarını üniversitelere yolladılar. Kimi avukat oldu, kimi doktor. Şimdi sıra siyahlarda. Onlar da aynı şeyi yapabilir, yeter ki senin gibi her fırsatta ortalığı ayağa kaldıran adamlar tarafından engellenmesinler. Şimdi odamdan defolup gidersen çok memnun olurum."

Dagat yüzünde bir öfke maskesiyle bakakaldı. Sonra dudakları gerilerek gülümsemeye zorlandı. Kolunu uzatıp kapının tokmağını tuttu ve elindeki puroyu halının üzerine bıraktı. Arkasını dönüp hızla odadan çıktı.

"Bisikleti çalınmış küçük çocuklara benziyorsun," dedi Felicia Collins. Dagat'ın resmi otomobili içinde oturmuş, tırnaklarını törpülüyordu.

Dagat yanına oturup şoföre hareket etmesini işaret etti. Taş gibi kımıldamadan ileri bakıyordu. Yüzü anlamsızdı.

Felicia törpüsünü çantası içine atıp bekledi. Sonunda suskunluğu bozarak konuştu. "Galiba, Loren Smith seni geri çevirdi."

Dagat, "Ağzı bozuk beyaz kaltak!" dedi tükürürcesine. İç savaş öncesi bir çiftlikteki bir zenciymişim gibi davranacağını sanıyor bana."

"Ne diyorsun kuzum sen?" diye hayretle sordu Felicia. "Loren Smith'i tanırım. Şu kadarcık ırkçılığı yoktur."

Dagat ona döndü. "Onu tanıyor musun?"

"Loren ve ben lisede sınıf arkadaşydık. Şimdi de ara sıra buluşuruz." Felicia'nın yüzü bir anda gerildi. "Frederick, aklından bir şeytanlık geçiyor senin. Ne kuruyorsun?"

"ADO'ya silah yardımı yapılması için Loren Smith'in beni desteklemesi gerek."

"Loren ile konuşmamı ister misin? Hiram adına bir lobi kurulsun."

"Yalnız o kadar değil, bir şey daha yapabilirsin."

"Neymiş o?"

"Onunla ilgili bir şey ele geçirmeliyim. Bizim gibi düşünmesini sağlamak için,"

Felicia şaşkınlıkla baktı. "Loren'e şantaj mı? Sen ne istediğini bilmiyorsun. İyi bir dostu, casus gibi gözetleyemem. Kesinlikle hayır."

"Çok basit bir seçim yapacaksın. Okuldan tanıdığın bir arkadaşın mı, yoksa acımasız bir yönetimin altında köle olmuş milyonlarca kardeşimizin özgürlüğü mü daha önemli?"

"Ya herhangi bir ayıbını bulamazsam?" dedi Felicia, kurtuluş yolu ararcasına. "Siyasal kariyerinin lekesiz olduğunu herkes biliyor."

"Kimse mükemmel değildir."

"Peki, nasıl bir şey aramamı istersin?"

"Loren Smith güzel ve tek başına yaşayan bir kadın. Mutlaka bir seks hayatı vardır."

Felicia, "Var olsa ne olacak?" diye tartışmak istedi. "Yalnız yaşayan her kadının kendine göre cinsel ilişkileri olur. Kocasız olmadığına göre, zinayla ilgili bir skandal yaratamazsın."

Dagat güldü. "Çok akıllısın. Tam dediğin gibi yaparız. Skandal yaratırız."

"Loren'e yazık olur."

"Eğer davamızı desteklerse, korkacak bir şeyi olmaz."

Felicia dudağını ısırđı. "Yok, arkadaşıımı sırtından bıçaklayamam. Üstelik Hiram da böyle bir alçaklığı asla bağışlamayacaktır."

Daggat bu oyuna gelecek adam değildi. "Öyle mi? Afrika'nın kurtarıcısıyla yatmış olabilirsiniz ama o bedenin içindeki insanı tanımış olduğunu hiç sanmıyorum. Zaman bulursan geçmişine bir bak şöyle. Al Capone ve Jesse James, Hiram Lusana'nın yanında muhallebi çocuğu gibi kalır. Onu ne zaman savunmak istesem kirli geçmişini suratıma çarpıyorlar." Daggat'ın gözleri kısıldı. "Seni nasıl kelimenin tam anlamıyla bana sattığını unuttun mu yoksa?"

"Unutmadım." Felicia başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı.

Daggat elini sıktı. Gülerek "Hiç merak etme," dedi. "Onu mahvedecek bir şeyler yapacağız."

Felicia adamın elini dudaklarına götürüp öptü. Fakat söylediklerine bir an olsun inanmamıştı.

Ünlü benzeri 'Monitor'un tersine, 'Chenago' bir avuç deniz tarihçisi dışında kimsenin tanımadığı bir gemiydi. 1862 yılında New York'ta donanmaya katılan gemi, Savannah girişini kapatmakla görevli Güney filosuna katılma emri almıştı. Şanssız Chenago, gideceği yere bir saat uzaklıkta toplarının bir tanesini bile ateşleme olanağı bulmadan müthiş bir fırtınaya tutulup battı. Kendisiyle birlikte kırk iki tayfası da dalgaların otuz metre altına gömülmüştü.

Pitt, NUMA'nın kurtarma gemisi 'Visalia'nın toplantı odasında oturmuş, Chenago'nun dipte çekilmiş fotoğraflarını inceliyordu. İri yapılı kurtarma uzmanı Jack Folsom, ağzında büyük bir çiklet çiğneyerek nasıl olsa sorulacağını bildiği soruları bekliyordu.

Pitt onu yanıltmadı. "Geminin tekne kısmı sağlam mı?"

Folsom çikletini topladı. "Gördüğümüz kadarıyla enine bir çatlak yok. Tümünü göremiyoruz tabii, omurgasının üç metrelik bölümü zeminin altında kalmış, üstelik iç de kum dolmuş. Ama sanırım, uzunlamasına bir kırık olasılığı az. Gemiyi tek parça olarak çıkaracağımıza bahse girerim."

"Nasıl bir yol öneriyorsun?"

Folsom, "Dollinger hava tanklarıyla," diye yanıtladı. "İki tane indirip teknenin iki yanına yerleştir. Sonra onları bağlayıp hava ver. 1915'te Hawai'de batan F-4 denizaltısını çıkardığımız gibi."

"O zaman kumu boşaltmak için emme pompalarını da kullanmak zorundasın. Ne kadar hafiflerse, dağılma olasılığı o kadar azalır. Kalın demir zırh iyi dayanmış ama arkasındaki meşe kaplama çoktan çürüyüp gitmiş."

Folsom, "Topları da çıkarabiliriz," dedi. "Sökülebiliyorlar."

Pitt, Chenago'nun orijinal halini gösteren resmi inceledi. Geminin ikizi Monitör'de sadece bir top taretı vardı, fakat Chenago'nun her iki ucunda birer tane olmak üzere, iki taret görülüyordu. Taretlerin içinden her biri birkaç ton ağırlığında otuz santimetrelik namlular çıkmıştı.

"Bu Dollinger hava tankları," dedi Pitt. Bir anda aklına bir şey gelmişti. "Batık bir uçağı kaldırmaya yeterli mi?"

Folsom çiğnemesini keserek Pitt'e baktı. "Ağırlığı ne kadar?"

"Yüküyle birlikte doksan ton filan."

"Ne kadar derinlikte?"

"Elli metre."

Pitt, Folsom'un beynindeki dişlilerin çalışmasını neredeyse duyar gibi olmuştu. Bir süre sonra adam sakız çiğnemeyi kesip, "Vinç kullanmak daha iyi olur," dedi.

"Vinç mi?"

"Sağlam platformların üzerinde iki vinçle bu ağırlık kolayca kaldırılabilir. Uçak gövdesi dayanıklı değildir. Dollinger tankları kullanırsan, kaldırma sırasında en küçük bir senkron hatası uçağı parçalar." Durup Pitt'e baktı. "Nereden çıktı bu varsayım soruları?"

Pitt güldü. "Hiç bilinmez, belki bir uçak çıkarmamız istenir?"

Folsom omuzlarını salladı. "Bu kadar düş kurduğun yeter. Şimdi işimize bakalım... Chenago..."

Pitt'in gözleri, Folsom'un tahtada çizdiği şekilleri izliyordu. Dolma programı, hava tankları, yüzeydeki gemiler ve batık zırhlı resimleri Folsom'un yaptığı açıklamalarla anlam kazanıyordu. Pitt'i gören biri, onun büyük bir ilgiyle dinlediğini sanırdı, fakat gözlerini yönelttiği hiçbir şekil, beynine ulaşmıyordu bile. Aklı iki bin mil ötede, Colorado'da bir gölün derinliklerindeydi.

Tam Folsom enkazın nasıl çekileceğini anlatırken, Visalia personelinden biri başını kapıdan uzatıp Pitt'e işaret etti. "Sizi sahilden arıyorlar."

Pitt yerinden kalkıp adamın yanına gitti. Oradaki rafın üstünde duran telefonu aldı. "Ben Pitt."

Telefonun ucundaki ses, "Dağ adamını bulmak daha kolaymış yahu," dedi.

"Kiminle konuşuyorum?"

"Nankörlük diye buna derim işte," dedi karşısındaki ses alayla. "Sana bir iyilik yapayım diye sabahın üçüne kadar masa başında köle gibi çalışayım, sen adımı bile anımsama."

Pitt, "Kusura bakma Paul," dedi gülererek. "Ama sesin radyofonda iki oktav daha yüksek geliyor."

Pitt'in çok eski bir arkadaşı olan Paul Buckner Federal Araştırma Bürosunda çalışıyordu. Sesini biraz alçaltıp, "Nasıl, şimdi daha mı iyi?" diye sordu.

"Çok daha iyi. Bana verebileceğin bir şey var mı?"

"İstediğin her şey ve bir daha çoğu."

"Dinliyorum."

"Madde bir, Vixen 03'ün uçuş emirlerini imzalayan adamın rütbesi için yaptığın tahmin tutmadı."

"Ama oraya uyan tek rütbe 'general'di."

"Hiç de öyle değil. Rütbe yedi harfli bir kelimeydi. Sadece beşinci harf olan 'R' okunabiliyordu. Tabii, Vixen 03 Hava Kuvvetleri uçağı olduğundan ve personeli de Hava Kuvvetlerine bağlı olduğundan uçuş emirlerinin de bir Hava Kuvvetleri subayı tarafından onaylanacağını sandın."

"Bunlar bildiğim şeyler."

"Ukalalık etme. Hava Kuvvetleri personel dosyalarında elimizdeki harflere uyan bir ad bulamayınca bir an zorlandığımı itiraf ederim. Sonra birden aklıma geldi: 'amiral' (İngilizce : Admiral) de yedi harfli bir kelime, üstelik yedinci harfi 'r'."

Pitt ağır sıklet boks şampiyonundan midesinin altına sert bir yumruk yemiş gibi oldu. 'Amiral...' Bu sözcük zihninde yankılandı. Bir Hava Kuvvetleri uçağının... Donanmaya ait malzeme taşıyabileceği hiçbirinin aklına gelmemişti. Sonra aklına gelen başka bir şeyle Pitt uyandı. "Adı belli mi?" dedi alacağı cevaptan korkar gibi. "Adını bulabildin mi?"

"Benim gibi keskin zekâlı biri için çocuk oyuncağı, İlk adı kolay çıktı. Altı harften üçü biliniyordu, iki boşluk, sonra LT sonra bir boşluk daha ve sonunda R. Buradan 'Walter' belli oldu. Gelelim asıl bulmacaya: Soyadı? B ile başlayıp S ile biten dört harfli bir ad. Baktım, 'boksoyu' uymuyor, ama rütbesini ve ilk adını biliyorum, hemen Deniz Kuvvetleri dosyalarına ve FBI kayıtlarına başvurdum. Çıkan soyadı ve ad tutmuştu. Amiral Walter Horatio Bass."

Pitt biraz daha kurcaladı. "Eğer Bass 1954 yılında amiral idiyse şimdi seksen, seksen beş

yaşlarında ya da ölmüş olmalı... büyük bir olasılıkla ölmüştür."

"Bu kötümserlikle hiçbir şey kazanamazsın," dedi Buckner. "Bass, harika çocuklardanmış. Dosyasını okudum. Son derece etkileyici. Amiral olduğunda daha otuz sekiz yaşındaymış. Bir süre Deniz Kuvvetleri Komutanı olur diye bakmışlar. Ama sonra ne olduysa, ya bir üste karşı gelmiş ya da gerektiği yerde susmamış, bir anda kendini Hint Okyanusunda önemsiz bir filo üssüne komutan olarak bulmuş. Bu da hırslı bir deniz subayını Gobi Gölüne atmak gibi bir şey. Sonra Ekim 1959'da emekli olmuş. Gelecek aralıkta yetmiş yedi yaşında olacak."

Pitt, "Bass hâlâ buralarda mı diyorsun?" diye sordu.

"Deniz Kuvvetlerinden emekli maaşı alıyor."

"Adresi var mı?"

"Virginia'da, Lexington'un güneyinde bir kır oteli almış, kendisi işletiyor. Adı 'Demiratma Evi'. Hani bilirsin, çocuk ve hayvan getirmenin yasak olduğu cinsten. On beş odası var, tümüyle antika döşenmiş, yatakların hepsi George Washington'dan kalma."

"Paul, sana çok şey borçluyum."

"Bana da anlatır mıydın olup bitenleri?"

"Şimdilik erken."

"FBI'nın bilmesi gereken bir dolap olmadığından emin misin?"

"Sizin büroyu pek ilgilendirmez."

"Anlıyorum."

"Sana bir kez daha teşekkür edeyim."

"Tamam, dostum. İş çıkarsa beni ara."

Pitt telefonu yerine koyup derin bir soluk çekerek güldü. Bulmacayı gizleyen bir örtü daha sıyrılmıştı. Abe Steiger'i aramak için erken, diye düşündü. Folsom'a döndü. "Hafta sonunda benim yokluğumu idare edebilir misin?"

Folsom gülerek baktı. "İşin yapılması için o denli gerekli değilsin demek istemiyorum ama doğrusu önümüzdeki kırk sekiz saat o yüksek bilgilerin olmadan da idare edebiliriz. Ne dümenler çeviriyorsun?"

"Otuz dört yaşında bir sır," dedi Pitt. "Bu sırrı antika bir kır otelinde keyfime bakarak çözeceğim."

Folsom birkaç saniye Pitt'e baktı, sonra gözlerinden bir şey sökemeceğini anlayıp tekrar tahtadaki açıklamalarına döndü.

Richmond'a giden sabah uçağında, Pitt de uyuklayan bir düzine diğer yolcuya benziyordu. Gözleri kapalıydı fakat aklı gölün içinde yatan uçakta doluydu. Hava Kuvvetlerinin, halı altına toz süpürür gibi bir kazayı örtbas etmesi olasılığı yoktu. Normal koşullarda, personelin uçuş rotasından bu kadar sapmış olmaları, derin bir soruşturma gerektirirdi. Mantıklı bir cevap bulamadan, uçak alana indi ve Pitt gözlerini açtı.

Bir araba kiralayarak Virginia kırlarına doğru uzandı. İrili ufaklı tepeciklerle süslü güzel manzara, sonbahar yağmuru ve çam kokusuyla dolmuştu. Öğlen olduğunda yol ayırımına vararak Lexington yoluna saptı. Kentin antik mimarisine doya doya bakamadan dar bir yoldan güneye döndü. Az sonra, çevre görüntüsüne oldukça ters düşen bir ilan gördü. Deniz çıpası altında bir ok, otele giden çakıl döşeli yolu işaret ediyordu.

Pitt, içeri girdiğinde kimse yoktu. Özellikle tozlu bırakılmış düzenli lobinin sessizliğini bozmak gelmedi içinden. Tam, 'aman yahu', deyip zile vuracakken, uzun boylu, neredeyse kendisi kadar uzun bir kadın, ayağında süvari çizmeleriyle içeri girdi. Yüksek arkalıklı bir iskemle taşıyordu. Otuz yaşının biraz üstünde olmalıydı. Blucin ve ona uyan bir gömlek giymiş, kül sarısı saçlarını da kırmızı bir bantla toplamıştı. Kadın' ın teni yaz güneşiyle hiç karşılaşmamış gibiydi fakat bir mankeninki kadar kusursuzdu. Ansızın bir yabancıyla karşılaşmasına karşın hiç şaşkınlık göstermemesi üzerine Pitt, kadının yüksek bir çevreden geldiğini, deprem ya da yangın dışında her çeşit olaya karşı gayet sakin tepki göstermesi öğretilmiş tiplerden, olduğunu düşündü.

"Bağışlayın," dedi kadın. İskemleyi çok güzel oranlanmış bir şamdan kaidesinin yanına koydu. "Otomobilinizin sesini duymadım."

Pitt, "Çok ilginç bir iskemle," dedi. "Shaker, değil mi?"

Kadın onaylayarak baktı. "Evet, Canterbury' li Henry Blinn yapmış."

"Çok değerli parçalar var burada."

"Gördüğünüz her şey otel sahibi Amiral Bass'ın. Resepsiyon sırasının başına geçti. "Antika koleksiyonunda çok bilgilidir."

"Bunu bilmiyordum."

"Oda mı istemiştiniz?"

"Evet, yalnız bu gece için."

"Yazık, daha fazla kalamıyorsunuz. İki gece sonra bitişiğimizde bir tiyatro açılıyor."

Pitt gülererek, "Oldum olası yanlış zamanlar seçerim," dedi.

Kadın yapay ve resmi bir gülücükle karşılık verdi. Kayıt defterini imzalaması için döndürdü. Pitt imzaladı.

"On dört numaralı oda. Merdivenleri çıkın, solunuzdaki dördüncü kapı, Mr. Pitt." Adını imzalarırken tersinden okumuştur. "Benim adım Heidi Milligan. Bir şey isteyecek olursanız, kapımın anındaki düğmeye basmanız yeter. Nasıl olsa bir ara haberim olur. Korkarım, bavulunuzu kendiniz taşıyacaksınız."

"Tabii. Amiral buralarda mı acaba? Kendisiyle konuşmak istiyordum,... antikalar hakkında."

Lobinin sonundaki camlı kapıyı işaret etti kadın. "Havuzun başında nilüfer saplarını temizliyor, sanırım."

Pitt anladığını belirtip Heidi Milligan'ın işaret ettiği yöne doğru yürüdü. Amiral Bass otel için özel bahçe yaptırmayarak akıllıca davranmıştı. Cam ağaçları ve kış çiçekleriyle örtülü çevrede her şey doğaldı. Bir an için Pitt işini unutup bu sessiz güzelliği sindirdi.

Gördüğü yaşlıca bir adamdı. Kalçasına kadar gelen çizmeleri, elinde uzun saplı bir tırmık, havuz kenarından üç metre uzaklıktaki su nilüferlerini çekmeye uğraşıyordu. Amiral iri yapılıydı, dolanmış kökleri dışarı çekerken bu işi otuz yaş genç olan birinin yapacağı kolaylıkla başarıyordu. Sıcak Virginia güneşine aldırılmayıp şapka giymemişti. Saçsız başından akan terler burnundan ve çenesinden süzülmekteydi.

Pitt, "Amiral !Walter Bass?" diye adamın karşısında bitiverdi.

Tam tırmığı savuracakken durdu amiral. "Evet, ben !Walter Bass."

"Adım, Dirk Pitt, efendim, sizinle bir şey konuşabilir miyim acaba?"

"Tabii, sizi dinliyorum," dedi Bass. "Ama bir yandan bu sarmaşıkları temizlemek zorundayım, kusura bakmayın. Yemekten önce elimden geldiğince çok temizlemem gerek. Eğer kış gelmeden haftada iki kez bunu yapmazsam baharda havuzun üstünü tümüyle kapatırlar."

Tüp gibi saplar ve kalp şeklinde yapraklardan oluşan bir yığın ayakları önüne düşerken Pitt geri çekildi. Konuşmaya nasıl başlayacağını kestiremiyordu. Tatsız bir durum, diye düşündü. Derin bir soluk alıp atışa geçti. "Şifre adı Vixen 03 olan bir uçak hakkında bazı şeyler sormak istiyorum."

Bass hiç duraklamadan işine devam etti. Fakat tırmık sapını tutan parmaklarının bembeyaz kesilmesi Pitt'in gözünden kaçmamıştı.

"Vixen 03," diyerek omuzlarını salladı. "Hiçbir çağırışım yapmadı, yapması mı gerekirdi?"

"1954 yılında kaybolan bir Askeri Hava Taşıma Servisi uçağıydı."

"Çok uzun zaman olmuş." Bass boş gözlerle suya baktı. "Hayır, herhangi bir askeri taşıma uçağıyla ilgilendiğimi anımsamıyorum," dedi sonunda. "Ama doğaldır bu. Donanmadaki otuz yılım boyunca hep güverte subayı olarak kaldım. Ağır silahlar benim konumdu."

"Hava Kuvvetlerinden Vylander adında bir binbaşıyla karşılaştığınızı anımsıyor musunuz hiç?"

"Vylander mi?" Bass başını salladı. "Sanmıyorum." Sonra inceleyerek Pitt' e baktı. "Adınız ne demiştiniz? Neden bana bunları soruyorsunuz?"

"Adım Dirk Pitt," diye yineledi. Ulusal Denizcilik ve Sualtı Örgütündenim. Vixen 03'ün uçuş emirlerini sizin imzaladığınızı gösteren birtakım eski belgeler buldum."

"Bir yanlışlık olmalı."

"Belki de," dedi Pitt. "Uçağın kalıntısı çıkarılıp ayrıntılı bir araştırma yapılıncaya her halde bütün gizleri çözülür."

"Kayboldu dememiş miydiniz?"

"Kalıntıyı ben buldum," diye yanıtladı Pitt. Açığa vuracak bir tepki aradı adamın yüzünde. Hiç

yoktu. Düşünüp taşınınsın diye amirali yalnız bırakmaya karar verdi.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın, amiralim. Bana yanlış verilmiş olmalı." Pitt dönüp otele giden yoldan yürümeye başladı. Beş metre gitmeden Bass arkasından seslendi.

"Mr. Pitt!"

Pitt döndü. "Efendim?"

"Otelde mi kalıyorsunuz?"

"Yarın sabaha kadar. Sonra yola çıkmak zorundayım."

Amiral başını salladı. Pitt oteli sarmalayan çamların yanına vardığında, dönüp havuz başına bir kez daha baktı. Amiral Bass telaş göstermeden nilüfer saplarını havuzdan sökmeye çalışıyordu, sanki konuşmaları havalardan ve tahıllardan olmuş gibi.

Pitt oteldeki diğer müşterilerle birlikte zevkli bir akşam yemeği yedi. Yemek odası XVIII. yüzyıl özelliğinde bir kır tavernası gibi düzenlenmişti. Duvarlarda ve raflarda eski tip çakmak taşlı tüfekler, kurşun kalay alaşımlı içki kupaları ve çiftlik gereçleri dizilmişti.

Yemekler tam ev Yemeği gibi hazırlanmıştı. Tavuk kızartmasından, konyak içinde dinlendirilmiş havuçtan, haşlanmış mısır ve patatesten Pitt birer kez daha aldı tabağına. Öyle ki, sonunda yedi santim kalınlığındaki nefis elma turtasını zorlukla bitirebildi.

Heidi masadan masaya dolaşarak kahve ikram ediyor, müşterilerle kısa kısa söyleşiyordu. Pitt konuklardan çoğunun emeklilik yaşında olduğunu fark etti. Daha genç çiftlerin böyle bir kır otelinin sessizliğinden sıkılacaklarını düşündü. Bir İrlanda kahvesi içtikten sonra verandaya çıktı. Doğudan parlayan dolunay ışığında çamlar gümüşlenmişti. Boş gördüğü bir sallanan koltuğa gömülerek ayaklarını uzattı ve Amiral Bass'ın harekete geçmesini bekledi.

Ay yirmi derecelik bir yükselme yapmadan, Heidi de dışarı çıkıp yavaşça onun bulunduğu yere yaklaştı. Bir süre arkasında durduktan sonra, "Ay, Virginia'da olduğu kadar hiçbir yerde bu denli parlak değildir," dedi.

Pitt, "Tartışmasız kabul ederim bunu," diye karşılık verdi.

"Yemeği beğendiniz mi?"

"Korkarım fazla açgözlülük ettim. Patlamak üzereyim. Aşçınız usta bir adam. Ev yemeklerini çok iyi yapıyor."

Dolunay altında Heidi'nin gülümsemesi, önce dostça sonra güzel bir görünüş aldı. "Aşçı hanım, bunu duyunca sevinecek."

Pitt elleriyle çaresiz kaldığını gösteren bir hareket yaptı. "Ömür boyu duyulan erkeklerin üstünlüğü eğilimlerini bastırmak zor oluyor."

Dolgun kalçalarını trabzana dayayıp Pitt'i n karşısına geçti kadın. Yüz ifadesi bir anda ciddileşmişti. "Söyleyin, Mr. Pitt, bu otele neden geldiniz?"

Pitt sallanmayı kesip kadının gözlerinin içine baktı. "Reklamlarınızın ne denli etkili olduğunu öğrenmek için mi, yoksa salt merakınızdan mı soruyorsunuz?"

"Özür dilerim, burnumu sokmak istemezdim ama. Bu akşam Walter havuzdan döndüğünde çok huzursuz görünüyordu. Belki sizin..."

"Benim söylediğim bir şey yüzünden sandınız," diyerek kadının demek istediğini söyleyiverdi.

"Ne bileyim."

"Amiralle bir ilişkiniz var mı?"

Sihirli soruyu sormuştu, kadın hemen kendinden söz etmeye başladı. Deniz Kuvvetlerinde binbaşydı, Norfolk Tersanesinde görevli olarak çalışıyordu. Wellesley Kolejini bitirip donanmaya katılmıştı, emekliliğine on bir yıl vardı. Bir deniz piyade albayı olan eski kocası kendisine bir askere davranır gibi emirler yağdırmıştı; bir rahim ameliyatı geçirdiği için çocuğu olmuyordu. Hayır, amiralle şimdi aralarında bir bağ yoktu. Deniz Harp Okulunda konferans vermeye geldiği gün

tanışmışlardı, görevinden zaman buldukça buraya geliyordu. Amiralle mayıs aralık arasında bir ilişkiler olduğunu gizlemeye çalışmıyordu. Tam ilginç konulara girecekken susup saatine baktı.

"Gidip diğer konukları bir görsem iyi olacak." Gülümsedi, sonra yüzündeki ifade yine değişti. "Oturmaktan yorulursanız, otelin yanındaki tepeye çıkın. Gece Lexington'un ışıklar içindeki görüntüsü çok güze! olur."

Pitt kadının ses tonunu öneriden çok emre benzetti.

Heidi gerçekten haklıydı. Tepeden bakılınca görüntü sadece güzel değil, soluk kesici nitelikteydi. Ayışığı tüm vadiyi aydınlatıyor, kentin sokak lambaları, uzaktan pırıldayan bir samanyolunu andırıyordu. Pitt manzaraya bir dakika kadar bakmıştı ki, arkasında birinin olduğunu farketti.

"Amiral Bass?" diye telaşsız bir sesle sordu.

Bass, "Lütfen ellerinizi kaldırın ve sakın arkanıza dönmeyin," diye emretti.

Pitt söylendiği gibi yaptı.

Bass, Pitt'in üstünü baştan sona aramadı, sadece cüzdanını alıp el feneriyle içindekilere baktı. Birkaç dakika sonra feneri söndürüp cüzdanı Pitt'e geri verdi. "Ellerinizi indirebilirsiniz, Mr. Pitt, isterseniz dönün."

"Böyle bir melodrama ne gerek vardı?" Pitt, Bass'ın sol elindeki tabancaya baktı.

"Gömülü kalması gereken bir konuda gereğinden fazla bilgi toplamışsınız, kimliğinizden emin olmalıydım."

"O halde, söylediğim kişi olduğuma inandınız."

"Evet, ayrıca NUMA'daki patronunuzu da aradım. Jim Sandecker İkinci Dünya Savaşı sırasında pasifik'teyken benim emrimde görev yapmıştı. Kimliğinizi açıklayan oldukça etkileyici şeyler söyledi. Ayrıca şu sıralar Georgia açıklarında bir kurtarıma işiyle meşgul olmanız gerek irken, burada ne aradığınızı bilmek istedi."

"Amiral Sandecker'e henüz bulgularımdan söz etmiş değilim."

"Bu bulgularınız da daha önce havuz başında söylediğiniz gibi Vixen 03'ün kalıntıları."

"Söylediklerim gerçektir, amiralim, ona dokundum bile."

Bass'ın gözleri düşmanca parladı. "Sadece blöf yapmakla kalmıyorsunuz, Mr. Pitt, üstelik yalan da söylüyorsunuz. Nedenini bilmek isterim."

Pitt aynı öfkeli tonla, "Yalan söylemiyorum," dedi. "İki saygıdeğer tanık ve videobandlarla bunu kanıtlayabilirim."

Anlamakta güçlük çektiği Bass'ın yüzünden belli oluyordu. "Olamaz! Okyanusun üstünde kaybolmuştu. Aylarca aradık, en küçük bir ize rastlayamadık."

"Yanlış yerde aramışsınız, amiralim. Vixen 03 Colorado'da bir dağ gölünün dibinde yatıyor."

Bass'ın sert görünüşü bir anda çözüldü. Ay ışığında Pitt karşısında yorgun ve yıpranmış yaşlı bir adam buldu. Amiral tabancasını indirip uçurumun eşiğinde duran bir sıraya doğru sallanarak yürüdü. Pitt koluna girip dengesini bulmasına yardım etti.

Bass başını sallayarak teşekkür edip sıranın üstüne çöktü. "Nasıl olsa bir gün ortaya çıkacaktı sanırım. Bunun sonsuza dek gizli kalacağını umacak kadar saf değildim." Başını kaldırıp Pitt'in kolunu sıktı. "Yük. Yükü ne oldu?"

"Kutular bağlandıkları yerden kopmuş, bunun dışında sağlam görünüyorlar."

"Neyse, buna da çok şükür," diye iç çekti Bass. "Colorado demiştiniz. Yani Rocky Dağları. Demek ki, Binbaşı Vylander ve adamları eyaletin dışına çıkamamışlar bile."

"Uçuş Colorado'dan mı başlamıştı?" diye sordu Pitt.

"Buckley Alanı, Vixen 03'ün kalkış noktasıydı." Başını elleri arasına aldı. "Acaba o kadar kısa bir zaman içinde ne oldu? Kalkıştan hemen sonra inmiş olmalılar."

"Her halde mekanik bir sorun çıkıp bulabildikleri tek açık boşluğa inmek zorunda kaldılar. Kış olduğundan gölün üstü buz tutmuştu. Onlar da buna aldanıp bir düzlüğe iniyoruz sandılar. Sonra uçağın ağırlığıyla buz çözülünce, gölün derin bir yerine battılar. Oldukça derin bir yeri olmalı çünkü ilkbaharda buz eridikten sonra havadan bile seçilemiyordu."

"Biz de bunca zaman..." Bass'ın sesi giderek hafifledi ve sonunda susup kaldı. Sonra yavaşça, "O kutuları mutlaka ele geçirmeliyiz," dedi.

Pitt, "İçinde nükleer malzeme mi var?" diye sordu.

Bass dili sürçerek yineledi. "Nükleer malzeme... Öyle mi sandınız?"

"Vixen 03'ün uçuş planında belirtilen tarih, o sıralarda Güney Pasifik'te Bikini Hidrojen bombası denemeleriyle bağdaşiyor. Ayrıca personelden birinin üstünde radyoaktif simgesi olan bir metal etiket buldum."

"Bu kanıtları yanlış değerlendirmişsiniz, Mr. Pitt. Kutuların aslında nükleer deniz mermileri için yapılmış olduğu doğru. Fakat Vylander ve personelinin kayboldukları gece bambaşka bir amaç için kullanılmışlardı."

"Boş olabilecekleri söylendi."

Bass balmumundan yapılmış bir heykel gibi oturuyordu. "Keşke o kadar basit olsaydı," diye mırıldandı. "Ne yazık ki, nükleer olandan başka savaş araçları da var. Bir bakıma Vixen 03 ve personeli için, 'taşıyıcı olmuşlardı,' diyebilirsiniz."

"Taşıyıcı mı olmuşlardı?"

"Bir salgın," dedi Bass. "O kutuların içinde Kıyamet gününü başlatacak bir organizma vardı."

Pitt amiralin yaptığı korkunç açıklamayı sindirirken, iki adam da rahatsız bir sessizlik içine daldılar.

"Çok şaşırılmışa benziyorsun," dedi Bass.

"Kıyamet günü organizması," diye Pitt bir kısık bir sesle yineledi. "Ürküntü veren bir kesinlik havası var."

"İnan bana yerinde bir tanım," dedi Bass. "Teknik olarak, aslında çok etkileyici biyo kimyasal bir adı vardı, çok zor söylenilebilen otuz harfli bir kelime. Askeri adıyla kısa ve kulağa hoş geliyordu 'ÇÖ' diyorduk sadece, 'Çabuk Ölüm'ün kıtası."

"Bu 'ÇÖ' den geçmiş zamandaymış gibi söz ediyorsunuz."

Amiral elleriyle çaresizliğini gösterdi. "Alışkanlık işte. Sen Vixen 03'ü bulana kadar, yok olduğunu sanıyordum."

"Tam olarak nasıl bir şeydi bu?"

"ÇÖ, son derece geliştirilmiş bir askeri silahtı. Otuz beş yıl önce. Dr. John Vetterly adında bir mikrobiyolog kimyasal yollarla, o zamandan bugüne dek, hâlâ kimsenin bilmediği bir hastalık üretebilen yapay bir organizma yaratmıştı. Yani basit terimlerle anlatayım, bu, seçilemeyen, tanımlanamayan bakteriyolojik madde, birkaç saniye içinde etkisini göstererek canlı bir insanı ya da hayvanı güçten kesip bedeninin tüm yaşam işlevlerini durduruyor. Üç ya da beş dakika içinde ölüm kesin."

"Sinir gazları da aynı şeyi yapmaz mı?"

"İdeal koşullarda olursa evet. Ama rüzgâr, fırtına ya da aşırı ısı dereceleri gibi meteorolojik nedenlerle zehirli sinir gazlarının öldürücü özelliği azalabiliyor. Oysa ÇÖ bir kez kullanıldı mı, hava koşullarına aldırmadan bulunduğu yerde son derece güçlü bir salgın üretiyor."

"Fakat yirminci yüzyıldayız. Salgınlar hemen kontrol altına alınabiliyor."

"Eğer mikroorganizmaları tanımlanabilirse, kontrol edilebilir. Çoğu kez arıtma çalışmaları, serumlar veya antibiyotiklerle en tehlikeli salgınların hızı kesilir ya da durdurulabilir. Ama dünyada hiçbir şey, ÇÖ'yü bir kente bulaştıktan sonra durduramaz."

"O halde, nasıl oluyor da, ÇÖ, Amerika Birleşik Devletleri'nin göbeğinde bir uçağa yüklenebiliyor?" diye çıkıştı Pitt.

"Basit. Denver dışındaki Rocky Dağı cephaneliği, yirmi yıldır ülkenin bir numaralı kimyasal ve biyolojik silah fabrikasıydı.

Pitt susarak yaşlı adamın devam etmesini bekledi.

Bass aşağıdaki manzaraya, görmeksizin bakıyordu. Çoktan gömülmüş olaylar zihninde canlanmaya başlamıştı. "Elli dört Martında, Hidrojen Bombası Bikini'de patlatılmak üzereydi. Dr. Vetterley'i Deniz Kuvvetleri bütçesi desteklediği ÇÖ denemeleri benim komutama verilmişti. Bense deniz silahları üzerine uzmanım. O zaman, nükleer patlamanın yaratacağı heyecan içinde biz de kimse duymadan denememizi yaparız, diye düşünmüştüm. Bütün dünya dikkatini büyük olaya yöneltmişken,

dört yüz mil kuzeydoğuda, Rongelo Adasında kimse farketmeden deneyimizi yürüttük."

"Rongelo," dedi Pitt yavaşça. "Vixen 03'ün varış yeri."

Bass başıyla onayladı. "İssız bir yerde, denize uzanmış beyaz bir mercan. Kuşların bile yaklaşmadığı bir ada." Bass oturuş biçimini değiştirmek için sustu. "İki dizi deney planlamıştım. Birincisinde, küçük bir miktar ÇÖ havadan püskürtülecekti. İkincisi için Wisconsin savaş gemisini kullanmayı düşünmüştüm. Yirmi mil uzaktan ÇÖ dolu mermi gönderecekti adaya. Ama bu ikinci deneme hiç gerçekleşmedi."

Pitt, "Çünkü Binbaşı Vylander malları yerine ulaştıramadı," diye araya girdi.

"Kutuların içinde," dedi Bass. "ÇÖ ile yüklü deniz mermileri var."

"Yeniden gönderilmesini isteyebilirdiniz."

"Evet," dedi Bass. "Fakat hava püskürtmesinden sonra öğrendiklerim üzerine denemeleri derhal kestim. Sonuçlar korkunçtu. Bu sırrı paylaşan herkes dehşete kapılmıştı."

"Ada yerle bir olmuş gibi anlatıyorsunuz."

"Gözle görülür en küçük bir değişiklik yoktu." Bass'ın sesi zor işitiliyordu. "Beyaz kumsal, palmiye ağaçları, her şey olduğu gibi duruyordu. Adaya bıraktığımız deney hayvanları ölmüştü kuşkusuz. Kalıcı etkilerin iyice dağılması için, uzmanların adaya çıkmadan iki hafta beklemelerini istedim. Sonuçları değerlendirmek için Dr. Vetterly ve üç yardımcısı koruyucu giysileri ve solunum aygıtlarıyla kumsala çıktılar. Yedi dakika sonra hepsi ölmüştü."

Pitt soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Nasıl olabilir?"

"Dr. Vetterly buluşunu yanlış değerlendirmişti. Diğer öldürücü maddeler zamanla güçlerini yitirirler. ÇÖ, tam tersine, zamanla güç kazanıyor. Uzmanların koruyucu giysilerini nasıl aşmıştıysa hiç öğrenilemedi."

"Ölüleri alabildiniz mi?"

"Hâlâ orada yatıyorlar," diyen Bass'ın gözleri üzüntülüydü. "Görüyorsunuz, Mr. Pitt, ÇÖ'ün müthiş gücü, daha kötülüğünün yarısı. Asıl korkunç niteliği yok olmaması. Daha sonra basillerinin son derece dirençli sporlar oluşturduğunu öğrendik. Toprağa sızarak, * Rongelo Adasında mercana sızdılar çok uzun bir ömür sürüyorlar."

"Otuz dört yıl sonra kimsenin adaya gidip Vetterly'nin ölüsünü alamayışı inanılır gibi değil."

Bass'ın sesi hasta çıkmıştı. "Kesin tarihi saptamak olanaksız," diye mırıldandı. "Ama yaptığımız en iyi tahminlere göre, üç yüz yıl daha Rongelo Adasına ayak basılamaz."

Fawkes geminin masası üzerine eğilmiş, birtakım projeleri inceliyor, gerekli gördüğü yerlere kurşun kalemle işaretler koyuyordu. Yüzleri güneşten yanmış, başlarında çelik miğferleriyle iri yapılı iki adam başında durmuş, düşünceli bakışlarla onu izliyorlardı. "İçinin tümüyle boşaltılmasını istiyorum. Her bölümün, gereksiz her borunun, hatta, bölme duvarlarının bile çıkarılması gerek."

Fawkes'un solundaki adam alaylı bir sese güldü. "Kaptan, aklınızı kaçırmışsınız. Bölme duvarlarını sökecek olursak, en küçük çarpıntıda bu gemi batar."

"Dugan haklı," dedi diğeri. "Bu boyutlarda bir teknenin içi boşaltılınca, basınca karşı yapısal direncini yitirir."

"Baylar, söylediklerinize hak veriyorum," diye yanıtladı Fawkes. "Sığ suda yüzebilmesi, için su kesimini yüzde kırk azaltmamız gerekiyor."

Dugan, "Su kesimini yükseltmek için sağlam bir geminin kazındığını ilk kez duyuyorum," dedi. "Nedir bütün bunların amacı?"

Fawkes, Dugan'ın sorusunu duymazlıktan gelerek, "Yardımcı makineleri ve zırh kaplamasını da sökebilirsiniz," dedi. "Hazır başlamışken, taret direklerini de alıverin."

"Bırakın Kaptan," diye sözünü kesti Lou Metz. Tersanenin yöneticisiydi. "Parçalamak istediğiniz şey bir zamanlar iyi bir gemiydi."

"Evet, oldukça iyi bir gemiymiş," diye onayladı Fawkes. "Bana sorarsanız hâlâ da iyi bir gemi. Ama süresini doldurmuş. Hükümetiniz onu hurda fiyatına sattı. Yeni sahibi Afrika Devrim Ordusu, ise onu çok özel bir amaç için hazırlıyor."

"Bize ters gelen başka bir şey de bu zaten," dedi Dugan. "Bir avuç zenci radikal, beyaz insanları öldürsün diye burada kığımızı yırtıyoruz."

Fawkes kalemini bırakıp Dugan'a sert sert baktı. "Sanırım, bu işin ekonomik yönünü unutuyorsunuz, baylar," dedi. "Tersanenizden ayrıldıktan sonra ADO'nun bu gemiyle yapacakları, sizin ırkçı felsefenizi ilgilendirmez. Önemli olan, benim ücretimi ödedikleri gibi, sizin ve yanılmıyorsam sayısı yüz yetmiş bulaşık tüm işçilerinizin de ücretini ödemeleridir. Ama yine de ısrar edecek olursanız, ADO ödemelerine bakan yetkililere düşüncenizi iletirim. Eminim, daha rahat iş yapabilecekleri başka bir tersane bulurlar. Bu da hiç iyi olmaz, çünkü, şu anda elinizdeki tek iş bu. Bu olmasa, yüz yetmiş işçiniz açıkta kalır. Bu adamların aileleri de sizin önemsiz itirazlarınız yüzünden kocalarının açıkta kalmalarını hiç hoş karşılamayacaklardır."

Dugan ve Metz öfkeyle bakiştılar. Metz, Fawkes'le göz göze gelmekten kaçınarak projelere baktı. "Peki Kaptan, nasıl isterseniz öyle olsun."

Fawkes yıllar boyu amirlik yapmanın verdiği güvenle gülümsedi. "Teşekkür ederim, baylar. Artık anlaşmışımıza göre, işe devam edebiliriz."

Bir saat sonra, iki adam köprüden inerek geminin ana güvertesine geldiler. "Duyduklarıma inanmıyorum," diye mırıldandı Metz. "Bu kurşun beyinli İskoç, gerçekten üstyapının yarısını, bacaları, iki uçtaki top taretlerini söküp, yerine gri boya çekilmiş kontrplak koymamızı mı istedi?"

Dugan, "Adamın istediği bu," diye yanıtladı. "Sanırım, bütün o ağırlığı atarak, gemiyi on beş ton

hafifleteceğini hesaplıyor."

"Ama neden her şeyi taklitleriyle değiştiriyor?"

"Bilmem. Kim bilir, belki de siyah dostlarıyla Güney Afrika Donanmasına blöf yapmayı düşünüyorlardır."

"Bir de o yönü var işin," dedi Metz. "Dışarda yapacağın bir savaş için böyle bir gemi alırsan, bu işi gizli tutmaya çalışmaz mısın? Bana sorarsan bu herifler Cape Town'u toz edecekler."

"Hem de manken toplarla," diye homurdandı Dugan.

Metz, "Şu kart pezevenge gidip, sözleşmeni kışına sok demek isterdim," dedi.

"Ama hem bizi gerçekten fena yerimizden yakaladı." Dugan başını çevirip köprü penceresindeki gölgeye baktı. "Üşütmüş mü dersin?"

"Kaçık mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Kaçıktır belki de. Ama ne yaptığını da biliyor, işte beni bombok eden de bu zaten."

"Gemiyi Afrika'ya götürdükten sonra ADO ne yapmayı tasarlıyor dersin?"

Metz, "Limandan açılmayacağına bile bahse girerim," dedi. "Bağırsaklarını söktükten sonra öyle dengesiz olacak ki, Chesapeake Körfezinden ayrılır ayrılmaz kıcı havaya dikilir."

Dugan büyük bir bocurgatın üzerine dayandı. Eğilip geminin uzunluğuna baktı. Büyük çelik kitle, soğuk ve kötü niyetli görünüyordu; sanki korkunç gücünü göstermek için bir komut bekler gibi soluğunu tutuyordu.

Dugan, "Bütün bunlar midemi bulandırıyor," dedi sonunda. "Umarım, ilerde pişman olacağımız bir şey yapıyor olmayalım."

Fawkes bir hayli buruşmuş olan kılavuz göstergelerindeki işaretleri inceledi. Önce akıntının bilinen hızını ve değişme düzenini, sonra da, gelgit koşullarını hesapladı. Çıkardığı sonuçlarla yetinerek, gösterge üzerinde gideceği her mili, önüne çıkabilecek şamandıralarına her kanal işaretine, her fenerine varıncaya dek ezberledi. Gözünü kapadığında, hepsini sırasıyla, şaşırmadan anımsıyordu.

Üstlendiği görev olanaksız gibi görünüyordu. Tüm engellerin önceden hesaplanıp aşıldığı düşünülecek olsa bile, yine de şansa bırakılan çok şey kalıyordu. Haftalar sonrası için verilmiş bir tarihte, havanın nasıl olacağını kestiremezdi. Başka bir gemiyle çarpışma olasılığı da az değildi. Bütün bu bilinmeyenleri hiç de hafife almıyordu, fakat yaptığı işin ortaya çıkarılıp yakalanması olasılığını düşünmek bile istemiyordu. Hatta De Vaal'ın karar değiştirip görevi iptal ettiğini bildirmesi halinde, emre uymamaya karar vermişti.

Gece yarısı Fawkes gözlüklerini çıkarıp yorgun gözlerini ovuşturdu. Cebinden küçük bir fotoğraf çıkarıp ailesinin artık çok eskilere ait olan yüzlerine baktı. Sonra içini çekip fotoğrafı karyolanın yanında duran sandığın üzerine yerleştirdi. Orada bulunduğu ilk hafta kaptan kamarasında yatmış, fakat şimdi buranın hiçbir konforu kalmamıştı. Tüm eşyalar, hatta kamerayı çevreleyen duvar bile sökülüp alınmıştı.

Fawkes fotoğrafa son kez bakarak iri bedeniyle uyku tulumu içine girdi. Sonra elektrik düğmesini

evirerek yalnızlığı ve sönmeyen kiniyle karanlığa gömüldü.

De Vaal ince parmaklarıyla bir sigara sardı. "Fawkes programını yetiştirebilecek mi dersin?"

"Bir ajanımın verdiği rapora bakılırsa, tersane işçilerini sadistçe çalıştırıyormuş," diye yanıtladı Zeegler. "Sevgili kaptanımızın, Yabangülünü tam istenilen zamanda başlatabileceğine inanıyorum."

"Ya siyah personel işi?"

"Azorlarda, ıssız bir adanın açıklarında demir atmış bir yük gemisindeler şimdi onlar." Zeegler, De Vaal'ın karşısındaki bir koltuğa yerleşerek devam etti. "Her şey hazır olduğunda, adamlar sessizce Fawkes'un gemisine sızdırılacaklar."

"Teknede gerekli işleri becerebilecek mi?"

"Buldukları yerde eğitim gereçleriyle çalışıyorlar. Fawkes harekete geçtiği zaman her adam kendi görevini yapabilecek durumda olacak."

"Adamlara bir şey söylediniz mi?"

"Gemiyi Cape Town'a götürmeden açık deniz denemeleri ve atış talimleri yapılacak diye görevlendirildiklerini sanıyorlar."

De Vaal bir süre daldı. "Ne yazık, Lusana'yı o gemiye bindiremiyoruz."

Zeegler, "Böyle bir olasılık var," dedi.

De Vaal başını kaldırıp baktı. "Şaka mı ediyorsun?"

"Edindiğim bilgilere göre, Lusana Amerika'ya hareket etmiş," diye açıkladı Zeegler. Afrika içinde onu izlemek ve ne zaman nereye gideceğini önceden bilmek hemen hemen olanaksız. İsteddiği anda hiç kimse duymadan kıtadan çıkabilir. Ama kendini göstermeden giremez. Amerika'dan ayrıldığı zaman onu bekliyor olacağım."

"Kaçıracaksın." De Vaal bu sözcüğü ağır ağır, her hecesinin zevkini çıkararak söylemişti. "Yabangülü Operasyonu'nu yüzde yüz başarılı kılacak tek garanti."

BEZA Mozambik hava gemisi, ana pistten ayrılıp sık kullanılmayan yan şeride geçerek durdu. İniş kapısı açılarak beyaz tulum ve kırmızı beyzbol kepi giymiş bir bagaj görevlisi çıkararak uçağın gövdesine alüminyum bir merdiven dayadı. İçerden sızan ışığın önünde, bir siluet eğilerek yerde duran adama büyük bir bavul sarkıttı ve merdivenlerden aşağı indi. Sonra kapı kapanıp merdiven alındı. Motorlar yine çalışmaya başlayarak uçağı Dulles Havaalanının uluslararası terminaline doğru götürdü.

Yabancı, bagaj görevlisinin verdiği beyaz tulumu aceleyle giyerken aralarında hiçbir konuşma olmadı. Arkasına dört tane boş yük arabası takılmış olan bir traktöre binerek alanın bakım bölümüne gittiler.

Birkaç dakika boyunca park edilmiş uçakların önünden geçtikten sonra projektörle aydınlatılmış bir kapı önünde durdular. Yaklaştıklarını gören bir nöbetçi uzanıp onlara baktı. Şoförü tanıyarak geçmelerine izin verdi. Bagaj görevlisi adama el sallayıp traktörü personel oto parkına sürdü. Şoförünün kapısını açtığı, büyük lacivert bir makam otomobilinin önünde durdu. Şoför bavulu arabanın arkasına yerleştirirken, bagaj görevlisi de boş traktörle kargo terminaline dönüyordu.

Georgetown yakınlarına gelinceye kadar Lusana rahatlayıp üzerindeki tulumu çıkaramadı. Geçen yıllarda Amerika'ya, denizaşırı bölgelerden gelen diğer yolcular gibi o da elini kolunu sallayarak gelirdi. Ama bu, Güney Afrika hükümeti kendisini ciddiye almadan önceydi. Lusana'nın suikast korkuları boşuna değildi. Önünde durdukları evin alt katında ışık görünce sevindi. Hiç olmazsa evde birileri vardı.

Şoför bavulunu basamakların önüne bırakıp sessizce ayrıldı. Açık pencerelerden televizyonun sesi geliyordu. Zile bastı.

Veranda ışığı yandı, kapı aralanarak tanıdık bir ses, "Kim o?" dedi.

Lusana ışığın altına yürüyerek yüzünün aydınlanmasını sağladı. "Benim Felicia."

"Hiram?" Sesinde şaşkınlık vardı.

"Evet."

Kapı yavaşça açıldı. Felicia'nın üzerinde seksi bir şifon bluz ve uzun jarse bir eteklik vardı. Saçları örgü bir bantla toplanmıştı. Kıpırdamadan duruyor, adamın gözlerine bakıyordu. Akıllıca ve oturaklı bir şeyler söylemek istedi ama bir araya getiremedi. Tüm diyebildiği, "Girsene," oldu.

Lusana içeri adımını atıp bavulunu yere koyarken, "Burada olacağını tahmin etmiştim," dedi.

Felicia'nın siyah gözlerindeki şaşkınlık gitmişti. "Zamanlaman doğruymuş. Hollywood'dan yeni döndüm. Bir televizyon dizisi için anlaşma yapıp yeni bir albüm doldurdum."

"İşlerinin iyi gittiğine sevindim."

Adamın yüzüne baktı. "Beni Frederick'e bırakmayacaktın."

"Eğer seni rahatlatırsa söyleyim, sonradan çok pişman oldum."

"Seninle Afrika'ya dönebilirim."

Üzgün üzgün başını salladı. "Belki bir gün. Ama şimdi değil. Davamız için burada daha yararlı

olursun."

Frederick Daggat üzerinde desenli bornozuyla odaya girdiğinde ikisi de aynı anda döndüler. "Bak şu işe. General Lusana. Sesinden tan ır gibi olmuşum." Gözü yerde duran bavula takıldı. "Geleceğini haber almadık. Yoksa bir şey mi oldu?"

Lusana acı acı gülümsedi. "Devrimciler için güvenli bir dünya değil burası. Özgürlük Ülkesine elimden geldiğince gizli girmeyi uygun gördüm."

"Ama mutlaka havayollarından... gümrükten... ne bileyim, bir yerden birisi gelişini duyurmuş olmalı."

Lusana başını salladı. "Afrika'dan buraya kadar pilotun yanında oturdum. Dulles terminaline gelmeden uçaktan ayrılmam için her şey düzenlenmişti."

"Kaçak girişleri hoş karşılamayan yasalarımız var."

"Amerikan vatandaşı değil miyim, ne farkeder ki?"

Daggat'ın ifadesi yumuşadı. Elini Lusana'nın omuzuna koydu. "Bir terslik çıkacak olursa adamlarım halleder. Buradasın ya, önemli olan o."

"Bu kaçamak gelişini neye borçluyuz?" diye sordu Felicia.

"Önemli nedenleri var." Lusana'nın sesi soğuktu. "İstihbaratçıları, Güney Afrika azınlık yönetimini çok güç durumda bırakabilecek bir bilgi ele geçirdiler."

Daggat, "Bu çok ciddi bir suçlama" dedi.

Lusana, "Çok ciddi bir tehdit de," diye ekledi.

Daggat'ın gözlerinde şaşkınlık ve merak belirdi. Başıyla oturma odasını işaret etti. "Gelini çerde oturalım, general. Konuşacak çok şeyimiz olmalı."

"Sana ne zaman baksam, sanki eski bir fotoğrafını görüyorum. Hiç değişmiyorsun."

Felicia, Loren'in beğenen bakışlarına karşılık verdi. "Başka bir kadından gelen övgü, gerçekten övgüdür." İçki bardağındaki buzu ağır ağır karıştırıyordu. "Zaman nasıl uçmuş, insan şaşırıyor. Ne kadar oldu? Üç, belki dört yıl değil mi?"

"Son başkanlık balosundaydı."

"Anımsadım," dedi Felicia gülerek. "Daha sonra nehir kenarında bir yere gidip buzlu konyak içmiştik. Senin yanında uzun boylu, üzgün yüzlü bir züppe vardı."

"Kongre Üyesi Louis Carnady. Bir sonraki seçimde kaybetti."

"Zavallı Louis." Felicia bir sigara yaktı. "Benim yanımda da Hiram Lusana vardı."

"Biliyorum."

"Daha geçen ay ayrıldım ondan, Afrika'da," dedi. Felicia, sanki Loren hiç konuşmamış gibi. "Bazen düşünüyorum da, galiba tüm yaşamım böyle kaybetmekle geçecek. Ne zaman bir özgürlük davası ortaya çıksa kendimi içinde buluyorum. İnsanlığı kurtaracağını söyleyen her adama inanıyorum."

Loren içkileri yenilemesi için garsona işaret etti. "İnsanlara inandığın için kendini suçlamamalısın."

"Aslında bir şey başarabildiğini de yok. Hangi davaya elimi attıysam, yüzüme gözüme ulaştırdım."

"Karışmak istemem ama merak ettim, Lusana ile ayrılmanız kişisel nedenlerden mi, yoksa siyasal bir yönü var mı?"

"Kesinlikle kişisel," dedi Felicia. Loren'in tuzağa düştüğünü görünce göğsü sıkışır gibi oldu. "Onun için hiçbir önem taşımaz olmuştum. Tek aşkı savaşıydı. Sanırım önceleri bana karşı bir ilgisi vardı, fakat zamanla savaşımı genişleyip baskıları arttıkça, benden uzaklaşmaya başladı. Şimdi anlıyorum, benden istediği her şeyi almıştı. Onun için savaş alanında kaybedilebilecek herhangi bir askerinden farksızdım."

Loren, Felicia'nın gözlerinin dolduğunu farketti. "Ondan nefret ediyor olmalısın."

Felicia başını kaldırdı, şaşırmıştı. "Hiram'dan nefret etmek mi? Yoo, yanlış anladın. Ona ben haksızlık etmişim. Kendi isteklerimin aramıza girmesine izin verdim. Daha sabırlı olmam, gerekirdi. Belki ilerde, Güney Afrika'da siyahlara çoğunluk yönetimini sağlayacak savaşını kazanırsa, bana farklı bir gözle bakar."

"Senin yerinde olsam buna pek güvenmezdim. Lusana'nın geçmişini biliyorum. İnsanları, bizim dış macununu kullandığımız gibi kullanır. Her yanını iyice sıktıktan sonra boşlarını atar."

Felicia'nın yüzü öfkeyle asıldı. "Hiram'a baktığında, sadece görmek istediğin şeyleri görüyorsun. İyi yanları, kötü olanlarından çok üstündür."

Loren içini çekip arkasına dayandı. Garson ikinci içkileri getirdiği zaman, "Bunca yıl birbirini görmeyen iki eski arkadaşın tartışması hiç doğru değil, " dedi. "Haydi, konuyu değiştirelim."

"Haklısın," dedi Felicia gerginliğini atarak. "Ya sen Loren? Yaşamında hiç erkek var mı?"

"Şu anda iki tane var."

Felicia güldü. "Bunlardan biri, Washington'a herkesin duyduğu bir dedikodu: Başkanın basın sekreteri Phil Sawyer. Öbürü kim peki?"

"NUMA'da bir müdür. Adı Dirk Pitt."

"Herhangi biriyle ciddi misin?"

"Phil tam evlenilecek tip, bağlı, dürüst, seni başında taşıyıp, çocuklarının annesi olmanı isteyeceklerden."

Felicia yüzünü buruşturdu. "Çok sıradan biri gibi geldi. Ya Pitt nasıl?"

"Dirk ise bir hayvan kadar güçlüdür. Hiçbir şey istemez. Sokak kedisi gibi gelir gider. Hiçbir kadın Dirk'e tümüyle sahip olamaz ama yine de istediğin anda yanındadır. Zevkten çılgına çeviren, fakat yaşlanıncaya kadar yanında beklemeyecek bir adam."

"Tam benim tipim işte. İlişkiniz bozulacak olursa hemen bana gönder." Felicia içkisinden bir yudum aldı. "Seçmenlerinin önünde siyasal iffetini korurken, bir yandan da sevgilinle buluşmak zor olmalı."

Loren'in yanakları kızardı. "Gerçekten zor," diye itiraf etti. "Oldum olası gizli işleri beceremem zaten."

"Kim ne isterse düşünsün, boş ver. Çoğu kadın böyle yapıyor artık."

"Ama çoğu kadın kongre üyesi değil."

"Yine eski ayrıcalık. Oysa kongre üyesi erkekler, ödeneklerinde yolsuzluk olmadığı sürece her istediklerini yapabilirler."

"Acı ama gerçek," dedi Loren. "Üstelik benim durumumda. Büyük çoğunluğu kırsal olan bir bölgeyi temsil ediyorum. Hâlâ din kitaplarında yazılanlardan şaşmazlar ve On Birinci Emir'e uyarlar."

"Neymiş On Birinci Emir?"

"Kongre Üyesi kadınlarınız, bir dahaki seçimleri kazanmak istiyorlarsa sağda solda oynaşmazlar."

"Pitt ile nerede buluşuyorsunuz?"

"Sütçümden başka erkeğin evimden çıkarken görülmesini göze alamam. Bu yüzden ya onun evine gidiyoruz ya da ayak altında olmayan bir otele kapanıyoruz."

"Tam bir yasak aşk yaşıyorsunuz desene."

"Dediğim gibi, çok güç oluyor."

"Sanırım, seni bütün bu saçmalıklardan kurtarabilirim."

Loren inanamayarak baktı. "Nasıl?"

Felicia çantasında bir şeyler aranıp bir anahtar çıkardı. Loren'in eline sıkıştırarak, "Al bunu," dedi. "Adres üstünde yazılı."

"Nedir bu?"

"Arlington'da kiraladığım bir yer var. Canın sevişmek istediği zaman oraya gidebilirsin."

"Ya sen ne yapacaksın? Birkaç dakika önce sana haber verip toz olmanı isteyemem ya."

"Buna gerek kalmaz," dedi Felicia gülerek. "Kentin öbür yanında bir kalantorum evinde kalıyorum. Hiç itiraz etme, tamam mı?"

Loren elindeki anahtarı inceledi. "Tanrım, kendimi tam bir fahişe gibi hissediyorum."

Felicia uzanıp Loren'in anahtarı tutan avucunu kapattı. "Eğer şimdiden havasına girmek istiyorsan, sana şu kadarını söyleyeyim: Yatak odasını görünce çıldıracaksın."

"Sen ne dersin bu işe?" diye sordu Daggat. Masasında oturuyordu. Hiram Lusana odanın bir ucunda ayakta duruyordu; yüksek bir sandalyenin arkalığına dayanmıştı. Yüzü endişeliydi.

Ulusal Güvenlik Örgütü Müdürü Dale Jarvis cevap vermeden birkaç dakika duraksadı. Sonra dostça, hatta babacan bir bakışla başını kaldırdı. Alabros kesilmiş kısa kahverengi saçlarında, beyaz çizgiler vardı. Tüvit ceketinde kırmızı kravatu eriyormuş gibi duruyordu. "Bana sorarsanız, Yabangülü Operasyonu oyundur."

"Oyun hol" Lusana tısladı. "Saçma!"

Jarvis sakin bir sesle, "Hiç de değil," dedi. "Gelişmiş bir askeri düzeni olan her ülkede, 'fizibilite oyunları' diye adlandırılan varsayımları planlamakla görevli şubeler vardır. Olasılık oranı yok denecek kadar az olaylar için tasarlanırlar. Öngörülmemiş olaylar karşısında savaşmak için stratejik ve taktik çalışmaları yaratılır. Sonra da belki bir gün kullanılır diye rafa kaldırılır."

"Demek, Yabangülü için böyle düşünüyorsunuz?" Lusana'nın sesi buruktu.

Jarvis, "Tüm ayrıntıları bilmediğim için, şimdilik evet," diye yanıtladı. "Sanırım Güney Afrika Savunma Bakanlığında, dünyadaki ülkelerin yarısı için hazırlanmış saldırı planları vardır."

"Gerçekten buna inanıyor musunuz?"

"İnanıyorum," dedi Jarvis kesinlikle. "Benden duymuş olmayın ama kendi hükümetimizin de bir yerlerde sakladığı ne çılgınca, akla hayale gelmeyen tasarımları vardır kim bilir. Dünyadaki her ülkeyi. Batılı dostlarımız da dahil olmak üzere, alaşağı edecek komplolar, azınlıkların kitle ayaklanmaları halinde gettolara nükleer bomba yerleştirme planları, Meksika ve Kanada'dan gelecek saldırılar karşısında savaş taktikleri... Bunların on binde biri bile kullanılmayacak ama yine de hazırlanılmış ve gerekirse diye bekletiliyor."

"Sigorta gibi," dedi Daggat.

Jarvis başıyla onayladı. "Akla gelmeyecek şeyler için sigorta."

"Yani hepsi bu kadar, öyle mi?" diye Lusana öfkeyle patladı. "Sizce Yabangülü Operasyonu ancak bir budalanın inanacağı bir kâbus mu?"

"Korkarım, bu işi çok ciddiye almışsınız, general." Jarvis, Lusana'nın patlamasıyla etkilenmemişti. "Gerçeği kabul etmek zorundasınız. Gözü kapalı inanmışsınız."

Lusana, "Bunu kesinlikle kabul etmiyorum," dedi inatla.

Jarvis telaşsızca gözlüklerini çıkarıp kılıfına yerleştirdi. "Tabii, isterseniz başka haberalma örgütlerinin fikirlerini de alın, ama güvenle söyleyebilirim, Yabangülü için onlar da hemen hemen aynı şeyleri anlatacaklardır."

Lusana, "De Vaal'ın operasyonu eyleme geçirme niyetini soruşturun!" diye bağırdı.

Jarvis, giderek biriken öfkesini bastırıp ayağa kalktı, ceketini ilikleyip Daggat'a döndü. "Sayın Kongre Üyesi, şimdi izninizle görevime dönmek zorundayım."

"Anlıyorum," dedi Daggat. Masasından kalkıp Jarvis'in koluna girdi. "Sizi asansöre kadar götüreyim."

Jarvis, Lusana'ya başıyla selam verip yüzünü dostça bir ifadeye zorladı. "General?"

Lusana durduğu yerde öfkesinden titriyordu. Yumrukları sıkılı, hiçbir şey söylemedi. Başını çevirip camdan dışarı baktı.

Asansör fuayesine çıkar çıkmaz Daggat, Jarvis'e, "Generalin kaba davranışı için özür dilerim. Ama şu son aylarda içinde bulunduğu korkunç gerilimi anlamalısınız. Üstelik bir de dün gece Mozambik'ten buraya uzun bir uçak yolculuğu yaptı."

"Jet yolculuğu insanı huysuz yapar derler." Jarvis tek kaşını kaldırdı. "Yoksa, kaçak giriş yaptığı için vicdan rahatsızlığı mı var?"

Daggat kuruyan dudaklarını yaladı. "Biliyor muydunuz?"

Jarvis dostça güldü. "Olağan bilgi. Tasalanmayın, Kongre Üyesi. Görevimiz, general gibi adamların ne yaptıklarını izlemektir. Ulusal Güvenlik Örgütü kaçak girişlerle filan ilgilenmez. Bu olaydan Göçmen Bürosunun haberi olmaması o kadar önemli değil. Ama sizin yerinizde olsam, generalle Washington'da pek görünmezdim. Sizin gibi birinin radikal bir devrimciyle dostluk etmesi ilerde başınızı ağrıtabilir."

"General Lusana radikal değildir."

Jarvis inanmamış gibi omzunu silkti. "Göreceğiz."

Asansörün geldiğini belirten ışık yandı. Jarvis dönerken Daggat, "Bir şey daha var," dedi. "Bir rica."

Asansörün kapıları açıldı. İçi boştu. "Elimden gelirse," dedi Jarvis.

"Yabangülü Operasyonu'nu soruşturun lütfen. Yani adamlarınız bütün zamanlarını bu işe versinler demek istemiyorum," diye hemen ekledi. "Sadece, gerçekten olabilir mi olamaz mı diye bir iki sondaj."

Kapılar kapanırken Jarvis ayağını araya sokarak, "Bir soruşturma başlatırım," dedi. "Ama sizi uyarıyorum, Kongre Üyesi, öğreneceklerimiz hoşunuza gitmeyebilir."

Kapılar kapandı ve asansör Jarvis'i aşağı indirdi.

Daggat uyandığı zaman saat onu geçiyordu. Ofisinde tek başınaydı. Memurları çoktan evlerine gitmişlerdi. Saatine bakınca, yaklaşık bir saattir uyuklamış olduğunu anladı. Gözlerini ovuşturup gerinirken ofisin dış kapısının açılıp kapandığını duyar gibi oldu. Temizlikçiler sanarak bakmaya gerek görmedi. Boşalan çöp sepetlerinin ve elektrik süpürgesinin gürültüsünü duymayınca, yabancı birinin gelmiş olduğunu farketti.

Felicia Collins kapı girişine dayanmış, hiçbir şey söylemeden Daggat'a bakıyordu.

Birden belleğinde bir kıpırdanma oldu ve ayağa kalkarak, özür dileyen bir hareket yaptı. "Bağışla, zaman nasıl geçti farkında değilim."

Yemek randevumuzu tümünden unutmuşum."

"Bağışlandın," dedi kadın.

Hemen ceketine uzandı. "Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Dördüncü martiniyi yuvarladıktan sonra açlık filan kalmadı." Felicia odada bir göz gezdirdi.

"Hiram ile toplantınızı bitiremediğinizi sanmıştım."

"Bu öğleden sonra onu Dışişleri Bakanlığına teslim ettim. Dördüncü sınıf konuklara özgü ağırlama görüyor."

"Açıkta dolaşması tehlikeli değil mi?"

"Yeterince güvenlik sağladım."

"O zaman artık konuğumuz değil."

"Değil. Hükümet ona Mayflower Otelinde bir daire tuttu."

Felicia ayakta iyice gerindikten sonra odanın içine daldı. "Aklımdayken söyleyim, öğle yemeğinde Loren Smith ile birlikteydim. Aşk yaşantısını olduğu gibi anlattı."

"Yemi kaptı mı?"

"Arlington'daki garsoniyerinin anahtarını demek istiyorsan, evet, aldı."

Daggat kadını kollarıyla sardı. Gözleri sevecen, fakat başarısından ötürü kibirliydi. "Pişman olmayacaksın, Felicia. Yaptığın işin sonu mutlaka iyi olacak."

Felicia başını çevirip, "Bunu bir de Loren'e anlat," dedi.

Daggat onu kollarından bıraktı. "Herhangi bir ad verdi mi?"

"Anladığım kadarıyla, Phil Sawyer ile evlenmek için cilveleşirken, NUMA'dan bir adamla da sevişiyor."

"Kim olduğunu söyledi mi?"

"Adı Dirk Pitt."

Daggat'ın gözleri açıldı. "Dirk Pitt mi dedin?"

Felicia başını salladı.

Daggat hemen bir bağlantı kurmaya çalıştı ve buldu. "Vay canına! Harika!"

"Ne diyorsun sen kuzum?"

"George Pitt, California'dan yılların saygıdeğer senatörü. Aklına gelmedi mi? Sayın Kongre Üyesi 'İffetli Hanım' senatörün oğluyla yatıp kalkıyor."

Felicia birden buz kesilip ürperdi. "Tanrı aşkına Frederick, ne olur daha işin başındayken bu saçma planından vazgeç."

Daggat fesat bir şekilde sırıtarak, "Hiç de öyle düşünmüyorum," dedi. "Ülkem için neyi yararlı görüyorsam onu yapıyorum."

"Yani Frederick Daggat için en yararlı olanı demek istiyorsun."

Kadının koluna girip odadan çıkardı Daggat. "Eğer zamanın olup da bir kez daha düşünürsen, benim haklı olduğumu göreceksin." Işıkları söndürdü. "Haydi şimdi güzel bir yemek yiyelim, sonra Loren Smith'in ilk ve son kez geleceği aşk yuvasını hazırlayalım."

Amiral James Sandecker kısa boylu, kırmızı saçlı bir adamdı. Deniz Kuvvetlerinden emekli edildiği zaman, kongre üyesi dostlarının etkisiyle o günlerde yeni gelişmekte olan NUMA'nın genel müdürlüğü görevine getirilmişti. Daha başından parlak bir geleceği olduğu belliydi. Yedi yıl gibi kısa bir zaman içinde Sandecker seksen kişilik personeli olan bu sıradan kurumu, bilim adamlarından ve uzmanlardan oluşan beş bin kişilik, yıllık bütçesi dört yüz milyon doları aşan dev bir örgüt haline getirmişti.

Düşmanları Sandecker'i gösteriş düşkünü olmakla suçluyorlar, bilimsel olmaktan çok, adını duyurmak için çeşitli okyanus projeleri başlattığını söylüyorlardı. Onu destekleyenlerse okyanus bilimi alanının uzay bilimi kadar popüler olmasını sağladığı için övüyorlardı. Kusurları ve erdemleri ne olursa olsun, Amiral Sandecker, NUMA'nın ayrılmaz bir parçası olmuştu.

Gazoz şişesindeki son damlaları da ağzına boşalttıktan sonra, elindeki dev purodan bir soluk çekip karşısında oturan Amiral Walter Bass, Albay Abe Steiger, Al Giordino ve Dirk Pitt'in gülmeyen yüzlerine baktı. "Aklımın almadığı nokta," diye devam etti. "Pentagon'un bu işe olan kesin ilgisizliği. Bence mantığa uygun olanı, Albay Steiger'in Vixen 03 ile ilgili raporu ve fotoğrafları üzerine bu adamların yerlerinden hoplamalarıydı. Oysa Albay'ın anlattığına göre, komutanları bu hikâyenin üstünde durmayıp unutulmasını ister gibi davranmışlar."

"Onların kayıtsız kalmaları doğaldır," dedi Bass. "General O'Keefe ve Burgdorf, Vixen 03 ve ÇÖ projesi arasındaki ilintiyi bilemezler, çünkü hiçbiri kayıtlı değildi."

"Nasıl olur?"

"Dr. Vetterley ve uzmanlarının ölümünden sonra, ÇÖ' ün korkunç gücünü bilen kim varsa, onunla ilgili olan her şeyi bir daha adı bile geçmesin diye yok etmeye karar vermiştik."

Sandecker inanamayarak, "Yani Kuvvet Komutanlarının burunlarının dibinde, bütün bir savunma projesini hasıraltı mı ettiniz?" diye sordu.

"Başkan Eisenhower'ın doğrudan emriyle, Kuvvet Komutanlarına deneyin ters sonuç verdiğini, ÇÖ formülünün de Dr. Vetterley ile birlikte öldüğünü bildirdim."

"Onlar da yuttular mı?"

Bass, "Yutmamaları için bir neden yoktu," dedi. "Başkan, Savunma Bakanı Wilson, ben ve bir avuç bilimadamından başka Vetterley'in buluşunu tam olarak bilen kimse yoktu. Kuvvet Komutanlarının gözünde bu proje, hiç sevmedikleri kimyasal biyolojik savaş çerçevesi içinde yapılmış ucuz bütçeli bir deneydi. Ne bir üzüntü duydular, ne de başarısız sonuç hakkında can sıkıcı sorular sordular."

"Silahlı Kuvvetleri neden kandırmak gereğini duydunuz?"

"Eisenhower eski bir askerdi ama kitle kıyımı için geliştirilen silahlardan tiksiniyordu." Bass eski günleri bir an için yaşar gibi oldu. "Çabuk Ölüm Ekibinden hayatta olan tek kişi benim," diye yavaşça devam etti. "Ama ne yazık ki, bir zamanlar umduğum gibi, sırrım benimle birlikte mezara gömülmeyecek. Çünkü Mr. Pitt, şans eseri olarak bu mikrobu kaynağını ortaya çıkarmış bulunuyor. Ne şimdi, ne de ilerde, bu olguları Pentagon yetkililerine vermeyeceğim, çünkü korkarım, ulusal savunma adına gelecekte bir düşmana karşı kullanmak için bu malzemeyi saklayacaklardır."

"Ama tabii, ülkemizin savunması söz konusu olursa..." diye karşı çıktı Sandecker.

Bass başını salladı. "Korkarım Çabuk Ölüm organizmasının gerçek dehşetini anlamış değilsiniz, amiralim. Hiçbir şey öldürücü etkisini durduramıyor. Bakın size bir benzetme yapayım: Manhattan Adası üzerine birkaç gramlık ÇÖ bırakıldığı takdirde organizma derhal yayılıp, dört saat içinde nüfusun yüzde doksan sekizini öldürebilir. Bunun yanında, hiç kimse, hiçbir insan, üç yüzyıl boyunca adaya ayak basamaz. Sonraki kuşaklar ancak New Jersey kıyılarından bakıp, bir zamanların görkemli yapılarını, insan iskeletleri üzerinde çürürken görebilirler."

Masanın çevresinde oturan adamlar bir anda sarardı, kanları dondu âdeta. Bir süre kimse konuşmadı. Üç milyon cesedin mezarı olan bir kent gözlerinin önüne geliyordu. Sonunda sessizliği bozan Pitt oldu. "Böyle bir durumda Brooklyn ve Bronx'da oturanlar etkilenmez mi?"

"ÇÖ organizmaları koloniler halinde yayılırlar. Nedense, insan aracılığıyla ya da rüzgârla dolaşmıyorlar. Buldukları yerde kalıyorlar. Ama yeterince biyolojik madde, uçaklar ve roketlerle Kuzey Amerika'yı kapsayan bir alandan bırakılacak olursa, o zaman 2300 yılına dek tüm kıtada tek insan yaşayamaz."

Steiger, "ÇÖ'ü yok edecek hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

Bass, "H2O," diye yanıtladı. "Bu organizma ancak yüksek derecede gaz oksijen içeren bir atmosferde varlığını sürdürebiliyor. Yani suya batırıldığında gizler gibi boğuluyor diyebilirsiniz."

Pitt, "Bunun nasıl üretildiğini yalnız Dr. Vetterley'in bilmesi bana tuhaf geliyor," dedi.

Bass hafifçe gülümsedi. "Bu kritik bilginin bir kişinin tekelinde kalmasına izin veremezdim."

"Demek doktorun tüm kayıtlarını ortadan kaldırdınız."

"Ayrıca projeye ilgili ne kadar emir ve belge varsa hepsini yok ettim. Bunların arasında Vixen 03'ün gerçek uçuş planı da vardı kuşkusuz."

Steiger meraktan kurtulmanın rahatlığıyla içini çekerek sırtını koltuğa dayadı. "Neyse, hiç olmazsa bulmacanın bu bölümü artık kafamı kurcalamayacak."

Sandecker, "Ama projeye ilgili bir şeyler kalmış olmalı," dedi.

Pitt, "Rongelo Adasında iskeletler hâlâ duruyor," diye ekledi. "Ya bunlardan habersiz balıkçıları ve yat turistlerini adadan nasıl uzak tutuyorsunuz?"

"Bu sorunlar halledilmişti," dedi Bass. "Rongelo Adası tüm haritalarda hidrojen siyanit boşaltma alanı olarak gösteriliyor. Ayrıca kıyıları tehlike gösteren şamandıralarla çevrili."

Giordino, "Hidrojen siyanit," diye yineledi. "Korkunç bir şey olsa gerek."

"Gerçekten öyledir. Hemen kana karışıp tüm solunumu etkileyen bir madde. Belli dozları insanı hemen öldürür. İşte haritalarda böyle gösterildi. Şamandıraların üstüneyse altı dilde yazılı." Bass sustu ve bir mendil çıkarıp saçsız başında biriken terleri sildi. "ÇÖ projesiyle ilgili birkaç belge de, Pentagon'da çok gizli bir kasada, YİB niteliğinde diğer belgelerle saklanıyor."

"YİB mi?"

"Yalnız İlerde Bakılabilir," diye açıkladı Bass. "Her dosya mühürlenmiş, üzerinde hangi tarihte açılacağı yazılmıştır. Belirlenmiş zamandan önce bu dosyaları Başkan bile açamaz. 'Ülkenin iskeletleri o dolapta saklıdır,' derler. Amelia Earhart hakkındaki dosya, UFO'lar, (Tanıtlanmamış

uçan cisimler; uçandaireler) yetmişlerde, hükümetin domuz gribi aşısı üzerinde ısrarının gerçek nedenleri, eski Watergate öyküsünü yavrukurt serüveni gibi bırakan nice siyasi skandallar, bunların hepsi o dolapta. Örneğin, ÇÖ projesine ilişkin dosya, 2550 yılına kadar açılmaz. Başkan Eisenhower, o zamanki soydaşlarımız belki organizmanın hazırlanma nedenlerini anlamazlar diye umuyordu."

NUMA'nın toplantı odasında oturan herkes Bass'ın sözünü ettiği YİB dosyalarını ilk kez işittiği için şaşkınlık içindeydi.

Pitt, "Sanırım, şimdiki sorumuzu tahmin ediyorsunuz," dedi. "Neden bu sırrı bize açtınız?"

"Vixen 03 ile ilgili bütün bilinmezleri açıklamak amacıyla bu toplantının yapılmasını rica ettim. ÇÖ'ün uçaktan çıkarılıp yok edilmesi için birilerine güvenmem gerek."

Sandecker, "Az şey istemiyorsunuz," dedi. Bir puro daha yakıp dumanını savurdu. "Eğer Pentagon bunu öğrenecek olursa, hepimiz vatan hainliğiyle suçlanırsınız."

Bass, "Hesaptan çıkaramayacağımız tatsız bir olasılık," diye itiraf etti. "Tek avuntumuz, kamuoyunun ve ahlak etkeninin bizim yanımızda olduğunu bilmemiz."

Giordino, "Bir türlü kendimi insanlığın kurtarıcısı rolünde düşünemiyorum," diye geveledi.

Steiger belki de son birkaç hafta içinde ikinci kez Hava Kuvvetlerindeki kariyerini dumanlar içinde gördüğünden, gözlerini ayırmadan Bass' a bakıyordu. "Korkarım, suç ortaklarınızı seçerken bir hata yaptınız, amiralim. Örneğin ben, Vixen 03'ün ortaya çıkarılması işinde benim işlevim ne olacak?"

Bass'ın gergin yüzü bir gülümsemeyle gevşedi. "İnanmayacaksınız ama bu ekipte en kritik görevlerden biri size düşüyor, albayım. Verdiğiniz rapor, Hava Kuvvetlerinin dikkatini uçağın bulunmasına yöneltmişti. Neyse ki, hükümet ileri gelenlerinden birisi, olayı daha fazla irdelemeyi uygun görmedi. Sizin göreviniz, Pentagon'un bu işe ilgisiz kalmasını sağlamak olacak."

Pitt'in yüzünde, artık her şeyi anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Anlaştık o zaman, Amiral Sandecker NUMA kaynaklarından yararlanmak için gerekli işlemleri yaparken, Giordino ve ben de uçağın çıkarılmasıyla uğraşırız. Peki, kutuları çıkardıktan sonra ÇÖ'nün öldürücü özelliklerini nasıl yok etmeyi düşünüyorsunuz?"

Bass, "Mermi başlarını okyanusun dibine göndereceğiz," diye duraksamadan açıkladı. "Zamanla dış yüzeyi aşınca, içindeki mikrop da su altında zararsız duruma gelir."

Pitt, Sandecker'e döndü. "Jack, Folsom ve adamlarını Chenago'dan çağırıp gerekli malzemelerle kırk sekiz saat içinde Masa Gölünde olmalarını sağlayabilirim."

Amiral Sandecker gerçekçi bir adamdı. Kar ar vermekte zorluk çekmedi. Bass'ın velvelecisi bir adam olmadığını da iyi biliyordu. Odada herkes NUMA'nın alev saçlı başkanına dönmüş, ağzından çıkacakları bekliyordu. Tavana doğru halka halka yükselen mavi puro dumanı içinde kaybolmuş gibiydi amiral. Bir süre düşündükten sonra başını sallayarak, "Peki baylar, işe başlayabiliriz," dedi.

Bass, "Sağol James," dedi belirgin bir hoşnutlukla. "Paslanmış bir deniz kurdunun sözlerine güvenerek nasıl bir kumara girdiğinin farkındayım."

Sandecker, "Anlattıklarınız yabana atılır şeyler değil," diye karşılık verdi.

"Bakın şimdi aklıma geldi," dedi Giordino. "Eğer ÇÖ maddesi, su içinde ölüyorsa, neden onu gölün dibinde bırakmıyoruz?"

Bass kararlılıkla başını salladı. "Yok, sağol. Sizin bulduğunuz gibi başkaları da bulabilir sonra. En iyisi, bir daha hiçbir insan gözünün ulaşamayacağı bir yere bırakmak. Bunca yıl bu kutuları kimse farketmediği için Tanrıya şükrediyorum."

Pitt, "Bu noktada ortaya bir sorun daha çıkıyor," dedi. Giordino ve Steiger huzursuz bir şekilde gözlerini yere çevirdiler.

Sandecker purosunun külünü tablaya silkerek, "Neymiş o?" diye sordu.

"Orijinal uçuş planına göre, Vixen 03, Buckley Havaalanından dört kişilik bir personelle havalandı. Doğru değil mi, Amiral Bass?"

Bass şaşırılmıştı. "Evet, dört kişiydiler."

Pitt, "Belki daha önce söylemem gerekirdi," dedi. "Ama ilgiyi dağıtmak istemedim."

Sandecker sabırsızca, "Sen sözü ağzında bu kadar gevelemezdin," dedi. "Ne demek istiyorsun söylesene."

"Beşinci iskelet."

"Beşinci ne?"

"Enkaz içine daldığım zaman, yük bölümüne bağlanmış beşinci bir adamın kemiklerini bulmuştum."

Sandecker, Bass'a baktı. "Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Bass tokat yemiş gibi oturduğu yerde kaldı. "Alan bakım personelinden biridir," diye mırıldandı. "Uçak kalktığı sırada her nasılsa içerde kalmış olmalı."

"Tutmuyor," dedi Pitt. "Hâlâ et var üstünde. Diğerleri kadar uzun süre su altında kalmamış."

Bass, "Kutuların hâlâ mühürlü olduğunu söylemiştin," diye umutlandı.

"Evet, herhangi bir zorlama belirtisi de yoktu."

"Tanrım, Tanrım!" Bass elleriyle yüzünü kapadı. "Uçağın orada olduğunu bizden başka bilen biri daha var demek ki."

Steiger, "Bundan emin değiliz," dedi.

Bass, ellerini yüzünden çekti ve Pitt'e donuk gözlerle baktı. "Ne olur, çıkarın onu, Mr. Pitt. İnsanlık adına Vixen 03'ü o gölün dibinden çıkarın ve lütfen elinizi çabuk tutun."

Pitt toplantıdan çıkıp NUMA binasının ön kapısından geçerken, henüz içindeki dehşet duygusunu atabilmiş değildi. Nemli Washington gecesi tüm yapışkanlığıyla sıkıntısını daha da arttırıyordu. Boşalmış otoparkı geçip arabasının kapısını açtı. Tam direksiyona oturmak üzereyken yan koltuktan gözüne küçük bir şekil çarptı.

Loren uyuyordu. Top gibi büzüldüğü yerde dalıp gitmişti. Üzerindeki uzun kürk palto içinde Grek stili yeşil bir giysi ve buzağı derisi çizmeler giymişti. Pitt ona doğru eğilip yanaklarına düşen saçları topladı ve yavaşça sarsarak uyandırdı. Loren bir an gözlerini kırpıştırıp Pitt'e baktı. Dudaklarında kurnaz bir gülücük belirirken, yüzü soluk fakat diri görünüyordu. "Mum. Seni burada bulmam ne

şans."

Pitt uzanıp onu öptü. "Deli misin sen? Senin gibi şehvet dolu bir kadın Washington'un boş bir otoparkında nasıl tek başına uyur? Şu ana kadar tecavüz edilmemiş olman mucizedir."

Loren onu biraz öteye itip burnunu buruşturdu. Öğg, iğrenç bir şekilde puro kokuyorsun."

"Ne yapalım, tam altı saattir Amiral Sandecker ile birlikteydim." Koltuğa yerleşip motoru çalıştırdı. "Nasıl buldun beni?"

"Zor olmadı. Savannah'daki numaranı almak için büronu aradım. Sekreterin zaten dönmüş olduğunu ve toplantıda bulunduğunu söyledi."

"Gelişini neye borçluyum?"

"İçimde hem çılgınca hem de kadınca bir şey yapmak dürtüsüyle boğuştum ve yenildim." Eli Pitt'in kucağında, orasını burasını kurcalıyordu. "Hoşuna gitti mi?"

"Ne yalan söyleyim," dedi gülererek. "Şu son yirmi dört saatin üstüne ilaç gibi geldin."

"İlaç mı?" Loren şakadan yüzünü astı. "Doğrusu, kompliman yapmasını çok iyi biliyorsun."

Pitt ciddileşerek, "Fazla zamanımız yok," dedi. "Sabah yine gidiyorum."

"Tahmin etmiştim. Onun için, güzel bir sürpriz hazırladım." İyice sokularak Pitt'in kulağında elleriyle eyleminini sürdürdü.

Pitt, "İnanılır şey değil," diye mırıldandı şaşkınlıkla.

"Felicia çok seksi olduğunu çıtlatmıştı ama bu kadarını sanmıyordum."

Pitt'le Loren bileklerine kadar kırmızı bir halının içinde durmuş, dört duvarı ve tavanı altın çerçeveli tek parça aynalarla kaplanmış odaya bakıyorlardı. Mobilya olarak yalnız platform üzerinde yükseltilmiş, kırmızı saten çarşaf örtülü ve yuvarlak biçimli bir yatak vardı. Aydınlatmaysa, tavanın köşelerine yerleştirilmiş dört spot lambadan gelen hafif mavi ışıkla sağlanmıştı.

Loren yatağa doğru yaklaşıp parıldayan yastıklara çok değerli bir sanat eseriymiş gibi dokundu. Pitt bir süre onun aynalarda sonsuza dek çoğalan görüntüsüne baktı, sonra arkasından yaklaşım ustaca giysilerini soydu.

"Sakın kımıldama" dedi. "Gözlerim binbir tane çıplak Loren Smith'i doya doya görsün."

Loren kızardı, gözleri sayısız görüntüleri üzerinde dolaştı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Sanki büyük bir kalabalık önünde sevineceğim." Sonra bir an büzüldü ve anlamsız bir şeyler mır ıldanmaya boşladı, çünkü Pitt eğilmiş, dilini göbeği üstünde gezdiriyordu.

Telefonun kararlı çalışması, Frederick Daggat'ı derin uykusundan uyandırdı. Yanında yatmakta olan Felicia hafif bir sesle homurdanıp öbür yanına döndü ve uyumaya devam etti. Daggat uzanıp kol saatine baktı. Dört olmuştu. Telefonu açtı. "Evet, Daggat,"

"Ben Sam Jackson. Resimler tamam."

"Bir güçlük çıktı mı?"

"Gayet kolay oldu. Haklıymışsınız. Kızılötesi ışık kullanmam gerekmedi. Işıkları açık bıraktılar. Doğrusu, hak verdim onlara. Oda baştan aşağı aynayla kaplıydı. Yüksek hızda bir film. İsteddiğiniz

bütün ayrıntıları verebilir. İyi bir şov yaptılar. Yazık ses kaydı almadık."

"Bir şeyden kuşkulandılar mı?"

"Duvardaki aynalardan birinin çift yönlü olduğunu nereden bilsinler? Zaten o kadar meşguldüler ki, deprem olmadıkça hiçbir şey farkedemezlerdi. Ama yine de, sağlam olsun diye özel, sessiz bir kamera kullandım."

"Sonuçları ne zaman görebilirim?"

"Çok acelesi varsa, sabah sekize kadar hazırlarım. Ama biraz zaman verirsiniz çok iyi olur. İsterseniz akşamüstüne kadar bekleyin, size sekiz on boyutlarında sergilere layık resimler çıkarayım."

Daggat, "Peki o zaman, acele etme ama iyi olsun," dedi. "Tüm ayrıntıların iyice belirli olmasını istiyorum."

Jackson, "Bundan emin olabilirsiniz," dedi. "Sahi, o tilki benzeri kadın kim oluyor? Yamyam gibiymiş."

"Bu seni ilgilendirmez, Jackson. Hazır olduğunda beni ara. Ve unutma, yalnız artistik pozisyonlar bana gerekli."

"Anlaşıldı. İyi geceler, Kongre Üyesi."

Dale Jarvis masasını toplamış, ofisinden çıkmak üzereydi. Evi otomobile otuz dakika çekiyordu. Bu cuma yine geleneksel domuz kızartma gecesi yapacaklardı evlerinde. Kapı vuruldu ve içeri Afrika Şubesi başkanı Gossard girdi. Gossard, Vietnam savaşı bitince ordudan ayrılıp Ulusal Güvenlik Örgütüne katılmıştı. Ordudayken gerilla lojistiği konusunda uzmandı. Çok konuşmayan ve alaycı bir adam olan Gossard Vietnam'da ayağını parçalayan bir şarapnel yüzünden sekerek yürüyordu. Çok içki içmesine karşın, şubesinde gerekli bilgileri en küçük ayrıntılarına kadar elde edebilmesiyle tanınırdı. Haberalma kaynakları, örgüt içinde herkesin imrenişini toplamıştı.

Jarvis ellerini özür diler gibi açıp, "John. istersen doğra beni," dedi. "Balık avı çağırma cevap veremedim."

Gossard, "Gelebilecek misin?" diye sordu "Sovyet Analizi Şubesinden Mc Dermott ve Sampson da geliyorlar."

"Şu Kremlinlilere nasıl büyük balık tutulur göstermek istiyorum, bu fırsatı kaçırmam."

"Güzel. Tekne işi tamam. Pazar sabahı tam beşte Plum Point Marina'dan açılıyoruz." Gossard çantasını Jarvis'in masası üzerine koyup açtı. "Aklıma gelmişken... aslında sana uğramam için bir başka neden daha vardı. İkincisi şu." Jarvis'in önüne bir dosya uzattı. "Haftasonu için evine götürebilirsin ama o casus romanları gibi üstüne yatmaya kalkmayasın."

Jarvis güldü. "Tamam, merak etme. Ne getirdin bana?"

"Yabangülü denen o garip Güney Afrika fizibilite plânı hakkında istediğin bilgiler."

Jarvis'in kaşları hayret içinde kalktı. "Ne çabuk. Daha bu öğleden sonra sormuştum."

Gossard, "Afrika Şubesi böyledir işte, hiçbir şeyi küflendirmeyiz."

"Okumadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Öyle ortalığı sarsacak birşey yok. Aşağı yukarı tahmin ettiğin gibi: çılgınca üfürülmüş bir düşürünü."

"Demek Hiram Lusana doğru söylüyordu."

Gossard, "Böyle bir plân gerçekten var," diye ekledi. "Özellikle kurdukları komplo çok hoşuna gidecek, Üstelik oldukça entrikalı."

"Çok meraklandırdın beni. Peki, Güney Afrikalılar, ADO siyahları gibi görünüp nasıl gerçekleştirecekler bu baskını?"

Gossard şeytanca gülerek, "Üzgünüm," dedi. "Öykünün en renkli yerini anlatmış olurum bunu söylersen."

Jarvis ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Kaynaklarına yüzde yüz güveniyor musun?"

"Kaynağım yeterince güvenilir. Çok tuhaf bir adam. Devamlı Emma şifre adını kullanıyor. Bir türlü gerçek kimliğini çıkaramadık. Bugüne dek verdiği bilgiler şaşmadı. Parasını veren herkese bilgi satar."

"Yabangülü Operasyonu için iyi para vermiş olmalısınız," dedi Jarvis.

"Pek sayılmaz. İçinde elli tane belge olan bir kutuyla geldi. Tümene onbin dolar vermiştik."

Fotoğraflar kurutma aygıtından sepetin içine düştükçe, Sam Jackson onları alıp kenarlarını düzeltiyordu. Uzun boylu, saçlarını bir bantla tutturmuş, yüzü oldukça genç gösteren bir zenciydi. Uzun ve ince elleriyle fotoğrafları Daggat'a ilettikten sonra önlüğünü çıkardı.

"İşte, kadının tüm numaraları bunlar."

"Kaç tane oluyor?"

"Yüzünü net olarak gösteren yaklaşık otuz tane var. Diğer filmleri büyülteçle inceledim, hiçbiri işe yaramaz."

"Yazık, renkli değil."

Jackson, "Gelecek sefere o mavi ışıkların yerine doğru dürüst bir şey koyun," dedi. "Evet, belki seks duygularını azdırıyor ama renkli resim için elverişsiz."

Daggat elindeki sekize on siyah beyaz fotoğrafları dikkatle inceledi. İkinci, üçüncü kez inceledikten sonra on tanesini ayırıp çantasına koydu. Kalan yirmisini Jackson'a verdi. "Bunları ve negatifleri bir zarfa koyuver."

"Hepsini alıyor musunuz yoksa?"

"Bunların saklanmasından yalnız benim sorumlu olmam daha iyi. Öyle değil mi?"

Jackson'un hiç de böyle düşünmediği yüzünden okunuyordu. Daggat'a huzursuz bir şekilde baktı. "Yapma be anam, bilirsin, negatifler hep fotoğrafçıda kalır. Bunları satacak filan değilsin, değil mi? İyi bir müşteri için arada özel bir porno çekimi yaparım ama bunun ticaretine girmeyi düşünmüyorum. Polisle başım belâya girsin istemem."

Daggat, Jackson'un burnuna girecekmiş gibi sokuldu. Buz gibi bir sesle, "'Anam' deme bana," dedi. "Birleşik Devletler Kongre Üyesi Frederick Daggat'ım. Anlaşıldı mı, renkdaşım?"

Kısa bir an için Jackson da aynı öfkeyle baktı. Sonra ağır ağır gözlerini yere çevirip zemindeki kimyasal lekelerde gezdirdi. Siyasal nüfuzu nedeniyle tüm kozlar Daggat'ın elindeydi. Onunla uğraşacak durumu yoktu. "Nasıl isterseniz," dedi.

Daggat başıyla karşılık verdi. Sonra sanki hiçbir şey olmamışçasına gülümsedi. "Biraz acele edersen çok sevinirim. Aşağıda, arabamda çok güzel fakat çok sabırsız bir kadın bekliyor. Bir an önce yanında olmalıyım."

Jackson negatifleri ve büyütülmüş resimleri geniş bir zarfın içine yerleştirip Daggat'a uzatarak, "Ücretim," dedi.

Daggat avucuna bir yüz dolar sıkıştırdı.

Jackson, "Ama beş yüz dolar üzerine anlaşmıştık," dedi.

"Emeğini, ülke çıkarları için yapılmış bir özveri kabul et," dedi Daggat kapıya doğru yürürken. Sonra döndü. "Ha, bir şey daha var: ilerde başına bir şey gelir diye korkmak istemiyorsan, bu olayı hepten unutman iyi olur. Böyle bir şey hiç olmadı, tamam mı?"

Jackson'un verebileceği tek cevap vardı. "Nasıl isterseniz, Kongre Üyesi."

Daggat başıyla selâm verip çıktı, kapıyı yavaşça kapadı.

Jackson, "Bok soyu orospu çocuğu!" diye dişleri arasından tıslarken, masasında bir çekmecedен bir dizi fotoğraf çıkardı. "Sen görürsün!"

Dale Jarvis'in karısı, eşinin yatakta kitap okuma huyuna alışkındı. İyi geceler diyerek adamı öptü ve gece lambasının ışıklarına arkasını dönerek her zamanki uyuma pozisyonunu aldı. Az sonra dalmıştı.

Jarvis yatakta doğrulup arkasına iki yastık yerleştirdi, lambayı uygun biçimde ayarladıktan sonra Benjamin Franklin modeli gözlüklerini burnunun üstüne indirdi. John Gossard'ın verdiği dosyayı dizleri üzerinde açarak okumaya başladı. Sayfaları birbiri ardına çevirirken bir yandan küçük notlar alıyordu. Sabah saat iki olduğunda, Yabangülü Operasyonu dosyasını bitirip kapattı.

Birkaç dakika için sırtüstü yatıp boşluğa baktı. Dosyayı Gossard'a geri verip üstünde durmamalı mı, yoksa, bu korkunç plâni biraz daha soruşturmalı mı, diye düşündü. Sonunda ikisinin arası bir şey yapmaya karar verdi.

Karısını rahatsız etmemek için dikkat ederek yavaşça yataktan çıkıp çalışma odasına gitti. Karanlıkta hiç şaşırmadan telefonun tuşlarına dokundu. Zil bir kez çaldıktan sonra telefon açıldı. "Ben Jarvis. Tüm yabancı ve Amerika Birleşik Devletleri savaş gemilerinin son durumlarını gösteren bir rapor istiyorum. Evet, tamam, savaş gemileri. Yarına yetiştirmeye çalışın. Teşekkür ederim. İyi geceler."

Sonra yatağına döndü. Karısını yanağından hafifçe öpüp ışığı söndürdü.

Dışişleri alt komitesi, Frederick Daggat başkanlığında Afrika ülkelerine yardım konusunu görüşmek için toplandığında, konferans odası yarı yarıya boştu. Toplantıyı izlemek üzere orada bulunan birçok gazeteci can sıkıntısı içinde bakıyorlardı. Daggat'ın yanında Iowa'dan Demokrat üye Earl Hunt ve Oregon'dan Cumhuriyetçi Roscoe Meyers oturuyordu. Masanın öbür ucundaysa Loren Smith tek başına duruyordu.

Çeşitli Afrika hükümetlerinden gelen temsilciler para yardımı sağlamak için gerekli şekilde dil dökerken, toplantı öğleden sonraya kadar uzadı. Sıra Hiram Lusana'ya gelip alt komite karşısına çıktığı zaman saat dört olmuştu. Oda bir anda doldu. Gazeteciler bir yandan harıl harıl not alıp teyp mikrofonlarına konuşurken, koltukların üzerinde ayağa kalkan fotoğrafçıların flaşları birbiri ardına patlıyordu. Lusana bu kargaşalığa aldırış etmedi. Nasılsa kazanacağını bilen bir krupye gibi masanın karşısında güvenle oturmuştu.

Daggat, "General Lusana," dedi. "Toplantımıza hoş geldiniz. Sanırım kuralları biliyorsunuz. Bir toplantı, salt neden gösterme ve arama niteliğindedir. Durumunuzu açıklamak için yirmi dakika konuşabilirsiniz. Sonra komite size soru yöneltecektir. Düşüncelerimiz ve saptanan nedenler daha sonra tutanak halinde Dışişleri Komitesine iletilecektir."

Lusana, "Anlıyorum," dedi.

"Sayın Başkan."

Daggat, Loren'e döndü. "Buyurun Kongre Üyesi Bayan Smith."

"Kurulu bir Afrika ülkesini temsil etmediği gerekçesiyle. General Lusana'nın komite toplantısında konuşurulmasına itiraz ediyorum."

Odanın içinde bir fısıltı dalgası dolaştı.

Lusana, "Doğrudur," dedi gözlerini Loren'e dikerek. "Kurulu bir Afrika ülkesini temsil etmiyorum. Ama Afrika kıtasında ne kadar özgür siyah varsa, hepsini birden temsil ediyorum."

"Güzel konuştunuz," dedi Loren. "Ama kurallara uymamız gerekir."

"Küçük bir formalite yüzünden milyonlarca insanın haykırılarına sırt çeviremezsiniz." Lusana hiç kımıldamadan oturuyordu. Sesi arka sıralardan duyulamayacak kadar yavaş çıkmıştı. "Bir insanın en değerli varlığı, ulusudur. Onsuz hiçbir şey yapamaz. Afrika'da hakkımız olan bir ulusa sahip çıkmak için savaşıyoruz. Burada siyahların onurunu sağlamak için yalvarmaya geldim. Sizden silâh satın almak için para istemiyorum. Askerleriniz gelsin, bizim yanımızda doğuşsun de demiyorum. İnsanlık dışı bir yönetime karşı savaş veren binlerce insana yiyecek ve sağlık malzemesi sağlayacak kadar bir yardım istiyorum.

Gerçekten iyi bir gösteri yapmıştı Lusana, fakat Loren yumuşamadı.

"Kurnaz bir adamsınız, general. Söylediklerinizi tartışacak olursam, bu toplantıdaki varlığınızı kabul etmiş oluyorum. İtirazım hâlâ geçerlidir."

Daggat gerilerde duran bir yardımcısına kimsenin farketmediği bir işaret yaptıktan sonra Earl Hunt'a döndü. "Kongre Üyesi Bayan Smith'in itirazı gözönüne alınmıştır. Siz ne der siz Kongre Üyesi Hunt?"

Daggat bir yandan Hunt ve Roscoe Meyers'in oylarını almak için konuşurken, yardımcısı da masanın arkasından dolaşıp Loren'in yanına giderek büyük beyaz bir zarf verdi.

"Nedir bu?"

"Bana, çok önemli olduğunu ve hemen açmanız gerektiğini söylediler." Sonra hemen arkasını dönüp yan kapılardan birinden dışarı çıktı.

Loren mühürsüz zarfın kapağını kolayca açıp içindeki sekize on resimlerden bir tanesini yavaşça çıkardı. En şehvetli pozisyonlardan birinde, Pitt'le birbirlerine dolanmış çıplak görüntüsü gözüne çarptı. Derhal fotoğrafı zarfın içine soktu. Bembeyaz kesilen yüzünden korku ve iğrenme yansyordu.

Daggat ona döndü. "Kongre Üyesi Bayan Smith, sanırım komite kararsızlık içinde. Kongre Üyesi Hunt ve ben General Lusana'nın dinlenmesi gerektiğini savunuyoruz. Kongre Üyesi Meyers ise sizin düşüncenizi paylaşıyor. Şimdi, bu toplantının başkanı sıfatıyla, haksever olabilmemiz için, generalin konuşmasına izin vermenizi rica edebilir miyim?"

Loren boynunun arkasında saçlarının dimdik olduğunu hissetti. Daggat yılan gibi kendisine bakarken, yüz ifadesinden her şey kolayca okunabiliyordu. Zarfın içinde ne olduğunu çok iyi biliyordu. Birden Felicia Collins'in, Lusana davasını desteklemek için kendisini satmış olduğunu anlayıp midesi bulandı. Büyük kentlerde muhabbet tellâllarının kucağına düşen ahmak lise öğrencileri gibi kolayca tuzağa düştüğü için sessizce kendine sövüyordu.

Daggat, "Bekliyoruz Kongre Üyesi Bayan Smith." diyerek acele etmesini istedi.

Köşeye sıkışmıştı. Artık Daggat'ın denetimindeydi. Gözlerini yere indirip titredi. "Sayın başkan," dedi tüm yenilmişliğiyle. "İtirazımı geri alıyorum."

Barbara Gore kırk üç yaşına karşın, hâlâ bir Vogue mankeninin vücuduna sahipti. Uzun, biçimli bacakları ve gergin yüz çizgileriyle yıllara meydan okumuştı. Bir zamanlar Dale Jarvis ile gönül ilişkileri olmuş, fakat bu ilişki, cinsel yaklaşıma düzeyini çoktan geride bırakmış, sadece yakın bir arkadaş ve özel sekreter niteliğinde kalmıştı.

Jarvis'in masasının karşısında oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Jarvis etekleri arasından gözükken güzel bacakları görmüyordu bile. Oturduğu yerde kadına dikte etmekte meşguldü. Bir süre sonra ansızın konuşmasını kesip, 'çok gizli' niteliğindeki bir sürü dosyayı karıştırmaya başladı.

Barbara sabırla, "Ne aradığımı bana da söylersen," dedi. "Belki yardım edebilirim."

"Savaş gemilerinin sen durumlarını gösteren bir rapor. Bugün getireceklerine söz vermişlerdi."

Kadın iç çekip dosya yığınının uzandı ve içinden birbirlerine zımbalanmış mavi kâğıtlar çıkardı. "Sabahtan beri masanın üstünde duruyor." Jarvis'in düzensizliğine çıldıracak gibi olduğu zamanlar az değildi. Ama uzun zamandır onun şaşkınlığına alıştığı için artık sinirlenmiyordu.

"Ne yazmışlar?"

"Ne yazmalarını istemiştin ki?" diye sordu. "Ne aradığımı bana söylemek gereğini duymadın."

"Ne olacak, tabii bir savaş gemisi satın almak istiyorum. Satan kimse var mı?"

Barbara ona buruk bir ifadeyle baktıktan sonra mavi kâğıtları incelemeye başladı. "Korkarım pek şansın yok. Şu anda Sovyetler Birliği'nde bir gemi var, onu da denizcilik öğrencilerinin eğitimleri için kullanıyorlar. Fransa tüm gemilerini çoktan hurdaya çıkarmış. Aynı şeyi İngiltere de yapmış fakat

bir tanesini salt gelenekleri hatırına saklıyorlar."

"Ya Amerika Birleşik Devletleri?"

"Beş tanesi müzeli olarak saklanmış."

"Neredeler?"

"Adlarını taşıdıkları eyaletlerde: Kuzey Carolina, Teksas, Alabama ve Massachusetts."

"Beş tane demiştin."

"Missouri gemisi, Washington Bremerton'da Deniz Kuvvetlerince bakım görüyor. Az kaldı unutuyordum. 'Arizona' salt duygusal nedenlerle hâlâ görevde gösteriliyor."

Jarvis ellerini başının arkasında kenetleyip gözlerini tavana dikti. "'Wisconsin' ve 'Iowa' muhripleri de anımsadığım kadarıyla birkaç yıl önce Philadelphia Deniz Kuvvetleri tersanesine kapatılmıştı."

Barbara, "Doğru anımsıyorsun," dedi. "Bu rapora göre Wisconsin 1984 yılında parçalatılmış."

"Ya Iowa?"

"Hurda olarak satılmış."

Jarvis ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Elleri cebinde birkaç dakika dışarısını izledi. Sonra, "Yabangülü Operasyonu," dedi.

Sanki düşündüklerini okumuş gibi, Barbara eliyle dosyayı gösterdi. "Bende."

"Afrika Şubesinden John Gossard'a gönder. Söyle, iyi bir okuma parçası olur."

"Hepsi bu kadar mı?"

Jarvis yüzünü döndü. "Evet," dedi düşünce içinde. "Edindiğimiz bilgilere bakılacak olursa, başka bir şey değil."

Aynı anda, küçük bir balina teknesi, Virginia, Walnut Point'in yüz metre kadar açığında demir atıyordu. Patrick Fawkes eski bir portatif iskemle çıkarıp dar güverte üzerine yerleştirdi. Sonra ucunda iğnesi olmayan bir balık oltasını dümenin üzerinden sarkıtıp suya bıraktı.

Tam piknik sepetini açmış, kalın bir dilim Cheshire peyniri ve bir şişe Cutty Sark çıkarırken, bir römorkör düdüğüyle selâm vererek yanından geçti. Yedeğinde üç tane tıka basa çöple dolu duba çekiyordu. Römorkörün neden olduğu dalga küçük teknesini sallarken Fawkes da el sallayıp geçiş saatini defterine kaydetti.

Fawkes gerinerek oturunca, altındaki eski iskemle çatırdadı. Peynirden bir parça ısırıp şişeden bir yudum aldı.

Fawkes uyuklar gibi yaparken, yanından geçen tüm tekneleri defterine kaydediyordu. Ortaya çıktıkları saati, yönlerini, hatta hızlarını bile not ediyordu. Deniz Kuvvetlerine ait bir destroyeri gözden kayboluncaya dek dürbünüyle izledi. Boş taret yerleri ve güverte personelinin kaygısız davranışları gözünden kaçmadı.

Akşama doğru tatlı bir yağmur teknenin yıpranmış güvertesi üzerinde pırıldamaya başlamıştı. Fawkes yağmuru çok severdi. Eskiden fırtına olduğu zaman kaptan köprüsüne çıkar, rüzgâr ve

yağmurun tüm öfkeleriyle yüzüne çarpmasından hoşlanırdı. Daha sonraysa yönetim odasında kalıp sıcak çay ve rahatı yeğlemiş olan subaylarını azarlardı. Şimdi bile Fawkes küçük kabin içine sığınmayı düşünmemiş, muşambası altında güvertede kalmayı seçmişti.

Kendini iyi hissediyordu, yağmur ciğerlerindeki havayı temizlemişti. Yağlı peynir midesini doldurmuş, viskiyse damarlarındaki kanı ısıtmıştı. Zihnini işten ayırıp serbest bıraktı. Çok geçmeden kayıp ailesinin görüntüleriyle dolmuştu kafasının içi. Natal'deki çiftliğinin kokularını duyar gibi oluyordu. Myrna'nın kendisini yemeğe çağıran seslenişi net bir şekilde kulağında yankılandı.

Dört saat sonra, römorkör yükünü boşaltmış olarak görüldüğünde, Fawkes yeniden gerçeklere döndü. Hemen defterini çıkarıp gerekli notları aldı. Sonra demir çekip motoru çalıştırarak römorkörün arkasındaki son dubanın peşinden yola koyuldu.

Kar tüm şiddetiyle Masa Gölü üzerine yağarken, NUMA dalgıçları özel giysileriyle suyun dondurucu soğukluğuna aldırmaksızın Vixen 03'ün kuyruğunu ve kanatlarını kesiyorlardı. Sonra iki dev kayışı uçağın hırpalanmış gövdesi altından geçirerek bağladılar.

Amiral Bass ve Abe Steiger geldikten hemen sonra, Hava Kuvvetlerinin bir mavi kamyonu, içinde titreşen Kalıntı Tanıtlama ve Kurtarma Ekibi personeli olduğu halde onları izledi. Kamyonda beş tane de tabut vardı.

Saat on olduğunda herkes toplanmıştı. Pitt vinç operatörlerine kollarını sallayarak işaret verdi. Operatörler çekme gücünü artırırken, su yüzeyinin altında kalan kablolar ağır ağır gerilmeye başladı. Bir süre kopacakmış gibi zorlandıktan sonra ansızın sanki kavradıkları büyük bir ağırlık düşmüş gibi doğruldular.

Pitt, "Çamurun altından çıktı," diye haber verdi.

Kulağında kulaklıklar olan Giordino, Pitt'i onaylar biçimde başını salladı. "Dalgıçlar yavaş yavaş yükseldiğini bildiriyor."

"Beşik kayışlarını kim yönetiyorsa söyle, burun kısmını aşağıda tutsunlar, yoksa kutular kuyruktaki delikten düşebilir."

Giordino kulaklığına bağlı küçük bir mikrofondan Pitt'in talimatını ilettili.

Dondurucu dağ havası gerilim içindeydi. Herkes çıt çıkarmadan hareketsiz duruyor, gözlerini vinçlerin ortasında kalan su bölümüne dikmiş bekliyordu. Çıkan tek ses, kaldırma motorlarının gürültüsüydü. Çıkarma ekibinin kimbilir kaçınıcı enkazı çıkarıyor olmalarına karşın yine de heyecandan ağızları kurumuştular.

Amiral Bass yıllar öncesinin karlı gecesini yeniden yaşar gibi oldu. Şimdi pilot kabininde göreceğini bildiği kemik yığınıyla Binbaşı Vylander'in son görüntüsü arasında ilişki kurmak olanaksız geliyordu. Ayakları ıslanmış kadar gölün kenarına yaklaştığı sırada göğsünün ortasında ve sol omuzunda bir yanma hissetti.

Sonra, kabloların altındaki su yüzü maviden çamurlu kahverengine dönüşürken, 34 yıl sonra ilk kez Vixen 03'ün kıvrımlı çatısı gün ışığına çıktı. Bir zamanların parlayan alüminyum yüzeyi, şimdi çürümenin etkisiyle beyaza çalan bir gri olmuş, karnının altında sümük gibi sarkan yosunlar birikmişti. Yukarı çekildikçe, gerisindeki delikten çamurlu sular boşalıyordu.

Gövdenin üst bölümündeki işaretler son derece belirliydi, ASKERİ HAVA TAŞIMA SERVİSİ yazısı hâlâ okunabiliyordu. Vixen 03 artık uçağa benzemiyordu. Onu yüzgeçleri ve kuyruğu kesilmiş dev bir balina olarak görmek daha kolaydı. Deliklerden sarkan kesilmiş ve bükülmüş kontrol kabloları, elektrik telleri ve hidrolik bağlantılar da bu balinanın bağırsakları gibi düşünülebilirdi.

Suskunluğu ilk bozan Abe Steiger oldu. "Bahse girerim kaza nedeni budur," diyerek pilot kabininin hemen gerisindeki yarığı gösterdi. "Pervane palalarından biri fırlamış elmalı."

Bass, Steiger'in gösterdiği yere yorum yapmadan baktı. Göğsündeki acı giderek artıyordu. Bunu aklından çıkarmaya kendini zorlarken, farkında olmaksızın ağrıyan sol kolunu ovuşturuyordu. Uçağın ön camından içerisini görmek için uğraştı, fakat yılların biriktirdiği çamur tabakası görüntüyü

engelliyordu. Vinçler gövdeyi su yüzeyinden üç metre yükselttiği sırada, aklına bir şey gelerek sorgulu gözlerle Pitt'e baktı. "Taşıma aracına benzer bir şey görmedim. Kıyıya nasıl getireceksiniz?"

Pitt güldü. "Şimdi hava kancası kullanacağız, amiralim." Giordino'ya el sallayıp, "Tamam, Dumbo'ya işaret ver," dedi.

İki dakika geçmeden, bir pterodactil (*Tarih öncesi zamanlarda yaşamış dev bir kuş cinsi*) gibi, tuhaf biçimli bir helikopter ağaçların üzerinde belirdi. İki büyük pervanesi, bu yükseklikte havanın seyrek oluşu yüzünden kendine özgü bir gürültü yapıyordu.

Pilot helikopteri vinçlerin üzerine yaklaştırdı. Aracın karnından iki büyük kanca sarktı ve vinç personeli tarafından hemen uçağı saran kayışlara iliştirildi. Uçağın tüm ağırlığı helikoptere geçtikten sonra vinç kabloları salıverildi. Dumbo dev yükünü sanki kırılabilir kristal taşıyormuşçasına kıyıya doğru götürmeye başladı.

Pervanelerin sıçrattığı sudan korunmak için Pitt ve diğerleri arkalarını döndüler. Giordino ıslanmayı göze alarak pilotun kendisini görebileceği bir yere gidip el işaretleriyle yardımcı oldu.

Dumbo'nun yükünü bırakıp yine gözden kaybolması beş dakikayı aşmamıştı. Bir an için kimse enkazın yanına gitmeye cesaret edemedi. Steinger adamlarına mırıldanır gibi bir şeyler söyledi. Adamlar kamyonu gidip tabutları çıkararak düzgün bir biçimde yere sıraladılar. Pitt'in ekibinden biri kargo bölümüne bir merdiven dayadı. Pitt ses çıkarmadan eliyle önce Amiral Bass'ın gireceğini işaret etti.

İçeri girdikten sonra Bass kutuların yanından geçerek kontrol kabini kapısına yaklaştı. Soluk ve hasta görünüyordu.

Pitt arkasından gelip, "Bir şeyiniz yok ya?" diye sordu.

Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu "İçeri bakasım gelmiyor."

Pitt, "Bakmanız gerekmez zaten," dedi.

Bass tüm ağırlığıyla kapıya dayandı. Göğsündeki acı büyüyordu. "Bir dakika kendimi toparlayayım. Sonra mermi başlıklarını alırım."

Steiger kutuların arasından sanki dokunmaya korkarmışçasına sıyrılarak Pitt'in yanına geldi. "Sen tamam dediğin zaman adamlarım gelip cesetleri çıkaracaklar."

"O zaman şimdiden gelip tanıtlanmamış konuğumuzu alsınlar," Pitt başını eğip yerde dağılmış kutulara baktı. "Üç metre sağında yere bakarsan kayışlarla bağlı olarak görebilirsin."

Steiger, Pitt'in gösterdiği yere gidip arandı, sonra yüzünde boş bir ifadeyle omuzlarını salladı. "Bir şey bulamadım."

Pitt, "Tam orada olmalı," dedi.

Steiger, "Ne diyorsun sen yahu?" diye çıkıştı. "Sana burada bir şey olmadığını söyledim."

"Kör olmalısın." Pitt, Steiger'i kenara itip yere baktı. Kayışlar hâlâ yük bağlama halkaları üzerindeydi ama haki üniformalı ceset yoktu. Pitt yerdeki boşluğa anlamsız bir ifadeyle bakarken, gördüğü şeyi kavramaya uğraşıyordu. Diz çöküp çürümüş kayışlara göz attı: Kesilmişlerdi!

Steiger'in sesinde inanmazlık vardı. "Daldığın gün su buz gibiydi. Belki de gördüğünü sandın..." Ne demek istediği anlaşılıyordu.

Pitt ayağa kalkarak, "Buradaydı." dedi kesin bir tavırla. Tartışma kabul etmiyordu, nitekim olmadı.

Steiger, "Yükseltilirken, arkadaki delikten düşmüş olmasın?" diye sordu.

"Olanaksız. Enkazın yanında yüzen dalgıçlar, içinden bir şey düşseydi mutlaka bildirirlerdi."

Steiger tam bir şey söyleyecekken, gözleri bölmenin ön tarafından gelen boğuk iniltinin yönüne donuverdi. "Tanrım, bu ses ne?"

Pitt cevap vermek için zaman kaybetmedi. Anlamıştı.

Amiral Bass'ı ıslak zemin üstünde yatmış, soluk almak için debelenirken buldu. Terden sıırıslıklandı adam. Duyduğu dayanılmaz acıyla yüzü korkunç bir maske gibi buruşmuştu.

Pitt, "Kalbi!" diye Steinger'e seslendi. "Çabuk Giordino'yu bul, helikopteri buraya çağırın."

Pitt, Amiral'in boynunu ve göğsünü örten giysilerini yırtarak açtı. Bass elini uzatıp Pitt'in bileğini yakaladı. "Mer... mermi başlıkları," diye hırıltıyla konuştu.

"Sakin olun. Şimdi sizi hastaneye ulaştıracağız."

"Mermi başlıkları..." diye yineledi Bass.

Pitt, "Endişe etmeyin, hepsi kutuların içindeydi. "Kutuları saydım... yirmi sekiz tane."

Bass'ın sözleri artık çok zorlukla işitilebiliyordu. Pitt kulağını amiralin ağzına yaklaştırdı.

Giordino elinde birkaç battaniyeyle içeri daldı. "Steiger haber verdi," dedi heyecanla. "Nasıl?"

"Pek iyi değil." dedi Pitt. Bass'ın bileğini çelik gibi saran elini çözüp elleri arasına aldı. "Ben ilgileneceğim, amiral. Size söz veriyorum."

Bass göz kırparak anladığını göstermek için başını salladı.

Pitt'le Giordino onu battaniyelerle örtüp başının altına bir yastık koydular. Steiger iki adam ve bir sedyeyle geri geldi. Amiral uçaktan çıkarılıncaya kadar Pitt yerinden kalkmadı. Bass sedyeyle Vixen 03'ten çıkarılırken helikopter yere inmişti bile.

Steiger, Pitt'in koluna girdi. "Sana ne anlatmaya çalışıyordu?"

Pitt, "Kutuları gördüğünü," diye cevapladı. "Yirmi sekiz tane saymış."

Steiger, "Umarım kurtulur ihtiyar," dedi. "Ama neyse, hiç olmazsa bu canavar konservelerin ele geçirildiğini gördü. Şimdi tek yapılacak şey onları okyanusun dibine göndermek. Korku filmi de burada bitmiş oluyor."

"Hayır, korkarım daha yeni başlıyor."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Amiral Bass'a göre, Vixen 03, Buckley Havaalanından Çabuk Ölüm maddesi dolu 28 mermi başlığıyla havalandı."

Steiger, Pitt'in sesindeki soğuk yılgıyı sezdi. "Ama yirmi sekiz tane saymış..."

Pitt ürpererek, "Otuz altı tane saymalıydı," dedi. "Sekiz tane mermi başlığı kayıp."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DÖNÜŞ BİLETİ OLMADAN...

42

Washington, D. O Aralık 1988

Tüp gibi biçimi ve yeşil cam güneşlikleriyle Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü binası, Washington'un doğu kesiminde otuz kat yükseliyordu.

En üst katta, Amiral Sandecker büyük bir masanın başında oturmaktaydı. Özel telefonu vızıldadı.

"Sandecker."

"Ben Pitt, efendim."

Sandecker masasının üzerinde bir düğmeye basarak holografik göstericiyi çalıştırdı. Pitt'in üç boyutlu ve renkli görüntüsü odanın ortasında somutlaşmıştı.

Sandecker, "Kamerayı biraz yükselt," dedi. "Başın gözükmüyor."

Uydusal holografının mucizesiyle yüzü omuzları üzerinde belirirken, sesi ve jestleriyle

Pitt'in görüntüsü aynı aslı gibi ortaya çıkmıştı. Tek fark, Sandecker'in çok hoşuna giden bir şey, bu görüntü içinden elini sokup öbür tarafa geçirebilmesiydi.

Pitt, "Şimdi nasıl?" diye sordu.

"Neyse, bütün oldun hiç olmazsa." Sandecker fazla oyalanmadı. "Bass'ın son durumu nasıl?"

Pitt büyük bir çam ağacının altındaki katlanan koltuğa otururken yorgun görünüyordu. Hafif bir esintiyle saçları dikildi. "Denver'deki Fitzsimons Kara Hastanesi kalp uzmanı durumunda bir değişiklik olmadığını bildiriyor. Önümüzdeki kırk sekiz saati çıkarırsa, iyileşme olasılığı yüksekmiş. Yola çıkacak kadar iyileşir iyileşmez, Bethesda Deniz Hastanesine götürecekler."

"Ya mermi başlıkları?"

Pitt ağır ağır cevapladı. "Kamyonla Leadville'e gönderdik. Albay Steiger. San Fransisco'da altı numaralı limana ulaşmasını sağlayacak."

"Yardımları için teşekkür ettiğimizi söyle Steiger'e. Pasifik sahil arama gemimize orada bulunması için haber ilettim. Üç bin metre derinliğe vardıklarında, mermi başlıklarını atmaları için kaptana gerekli talimat verildi." Sandecker bir sonraki sorusunu sormadan önce biraz duraksadı. "Kayıp sekiz tanenin yerini öğrendiniz mi?"

Pitt'in olumsuz ifadesi, daha konuşmadan soruyu cevaplamıştı. "Hayır, amiralim. Göl zeminini karış karış aradık fakat hiçbir iz yok."

Sandecker, Pitt'in yüzündeki bozgunu okuyabiliyordu. "Korkarım, Pentagon'a haber verme zamanı geldi."

"Gerçekten, bunun en akıllıca yol olduğuna inanıyor musunuz?"

Sandecker, "Başka çaremiz var mı?" diye karşılık verdi. "Geniş kapsamlı bir arama için yeterli olanaklarımız yok."

Pitt, "Bir ipucu yeter aslında," diye ısrar etti. "Büyük bir olasılıkla mermi başlıkları bir yere konmuş, toz topluyordur. Hırsızların bunların ne olduğunu bilmeme olasılıkları bile var."

Sandecker, "Kabul," dedi. "Ama kim almak ister ki bunları? Neredeyse bir ton ağırlığı var, üstelik ilk bakışta deniz roketleri olduğu da anlaşılıyor."

"Bu sorunun cevabıyla Loren Smith'in babasını öldüren neden de ortaya çıkacak."

Sandecker, "Ortada ceset yoksa cinayet de yoktur," dedi.

Pitt aynı ses tonuyla, "Ben de gördüğümü bilirim," dedi.

"Her neyse, içinde bulunduğumuz durum değişmiyor. Sorunumuz, birileri patlayıcı madde uzmanı olduğunu sanmadan bir an önce bu mermi başlıklarını ele geçirmek."

Birden Pitt'in yüzündeki yorgunluk kaybolur gibi oldu. "Şimdi söyledikleriniz aklıma birşey getirdi. Mermi başlıklarını bulmam için bana beş gün verin. Eğer elim boş dönersem, o zaman bildiğinizi yapın."

Pitt'in ani heyecanına Sandecker güldü "Zaten neresinden bakarsan bak, benim bildiğim gibi yapılır bu işler," dedi sertçe. "NUMA uçağı ve sualtı kamera sistemini kaçırdığın günden beri, kurumun baş görevlisi olarak hiç istemediğim halde bu pis işte sorumluluk taşıyorum."

Pitt'in görüntüsü karşılık vermeden bakıyordu.

Sandecker bir süre Pitt'in halini izleyerek gözlerini ovuşturdu. Sonra, "Pekâlâ. Mantığıma ters düşmesine karşın, kumarına gireceğim."

"O halde, kabul ediyorsun?"

"Tam beş günün var Pitt. Ama elin boş gelersen, Tanrı yardımcımız olsun." Holografın düğmesine vurup kapattı ve Pitt'in görüntüsü solarak kayboldu.

Maxine Raferty ipe dizdiği çamaşırları arasından Pitt'in gelişini gördüğü zaman güneş batmak üzereydi. Selam vermeden önce elindeki son gömleği de astı. "Mr. Pitt, sizi gördüğüme sevindim."

"Nasılsınız Mrs. Raferty?"

"Loren de geldi mi kulübeye?"

"Hayır, Washington'da kalması gerekti." Pitt bahçeye göz gezdirdi. "Lee evde mi?"

Evde, mutfak lavabosunu onarıyor." Dağlardan esen soğuk rüzgâra karşın, Pitt'in rüzgâr ceketini giymeyip koluna almış olmasını Maxine tuhaf buldu. "İçeri girsene."

Lee Raferty mutfak masasında oturmuş, pompa borusunu törpülüyordu. Pitt içeri girince başını kaldırıp baktı. "Mr. Pitt, ne iyi, tam zamanında geldin. Üzüm suyu stokumdan bir şişe açmak üzereydim."

Pitt bir sandalye çekti. "Biradan başka şarap da mı yapıyorsun?"

Lee, "Buralarda yaşayan bir insan, kendine yeterli olmak zorunda," dedi gülererek. Elindeki puroyla boruyu gösterdi. "Örneğin, şu. Leadville'den buraya musluk onarımcısı çağırmaya kalksam, dünyanın parasını isterler. Kendim daha ucuza yaparım. Alt tarafı su sızdırıyor. Çocuk bile becerebilir."

Raferty paslı boruyu masanın üstündeki gazete kâğıdına koyarak ayağa kalkıp dolaptan bir testiyle iki bardak çıkardı.

Pitt, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi.

"Tabii," diye yanıtladı Lee bardakları doldururken. "Sahi, göldeki o kargaşalığa ne dersin? Eski bir uçak bulmuşlar galiba. Sakın senin sorduğun olmasın?"

Pitt şarap bardağından bir yudum alıp, "Evet," dedi. Şarabın tadı şaşırtacak kadar güzeldi. "Burada bulunmamın bir nedeni de o zaten. Charlie Smith'i neden öldürdüğünü açıklarsın belki diye umuyordum."

Lee'nin bütün tepkisi gri kaşlarını kaldırmak oldu. "Ben... Charlie'yi mi öldürmüşüm? Sen ne diyorsun kuzum?"

"Bir dağ gölünün derinliklerinde altın dolu bir küp bulduğunu sanan iki ortağın bozuşması."

Gözlerini Pitt'e dikip başını yaklaştırdı. "Aklını kaçırmış gibi konuşuyorsun."

"Bir gün bir yabancıнын kapıda bitip kayıp bir uçak hakkında sorular soracağını hiç beklemiyordun doğrusu. Oksijen tankını ve burun tekerleklerini ortadan kaldırmamakla zaten bir hata yapmıştın. Ama gerek seni gerekse karını tiyatro yeteneğiniz için kutlarım. Yaptığınız köylü numarasını, saf bir turist gibi yuttum. Ayrıldıktan sonra her hareketimi gözlediniz. Göle daldığımı görünce de, uçağı ve Charlie Smith'in kemiklerini bulacağımdan kuşkunuz kalmadı. İşte burada büyük bir hata yaparak Charlie'yi oradan çıkarıp dağlarda bir yere gömdün. Eğer onu yük bölümünde kayışlarla bağlı bırakmış olsaydın, şerif üç yıllık bir cinayetin sorumlusu olarak seni tutuklayamazdı."

Lee telaş etmeden sönük purosunu yakarak, "Hiçbir şey kanıtlayamazsın," dedi. "Ceset olmadıkça."

Pitt de umursamadan, "Mahkemede kanıtlayamam," dedi. "Suçluluğun kanıtlanıncaya kadar

suçsuzsun, ama ortaya klâsik bir öykü çıkmış olacak. Sana para için komşusunu öldürdü diyecekler. Nasıl öldürdüğünü de anlatayım bak. Her şey Charlie Smith adında egzantrik bir buluşçunun, son buluşu olan otomatik olta atıcısını denemesiyle başladı. Atışlardan birinde iğne iyice derinlerde bir şeye takıldı. Usta balıkçı olan Charlie su altında bir kütüğe takıldığını sanmıştı. Biraz uğraştıktan sonra iğnesini kurtardı. Ama oltanın ucunda bir şey çektiğini farketmişti. Sonunda yüzeye bir oksijen tankı çıktı. Yıllarca su altında kalması nedeniyle kayışları iyice çürümüş, Charlie'nin zorlamasıysa bağlı olduğu yerden kopmasına yetmişti.

"Normal olarak yapması gereken şey, şerife haber vermek olurdu. Ama he var ki, Charlie çok meraklı bir adamdı. Gölün dibinde bir uçak olduğuna inanıp bunu kanıtlamak istedi. Hemen bir ip ve demir kanca bulup suyun dibini taramaya başladı. Bu sırada, yerinden kopmuş olan burun tekerleklerini yakalayıp çekmiş olmalı. Kuşukuları doğrulanmış olan Charlie bir hazine kokusu alarak açgözlülüğe kapıldı. Dürüst vatandaş görevini yapıp durumu bildirmek yerine, doğru Lee Raferty'e koştı."

"Neden Charlie bana gelmiş olsun?"

"Emekli bir denizci ve açık deniz dalgıcı olarak tam biçilmiş kaftandın. Sanırım, birlikte kullandığınız dalma takımları ve hava kompresörü hâlâ evin altında, garajında duruyordur. Senin gibi deneyimi olan biri için elli altmış metreye dalmak çocuk oyuncağı olmuştur herhalde. Uçağın içinde gördüğünüz tuhaf atom bombaları mı? Her şey bir yana, yetmiş yaşlarındaki iki adamın her biri bir ton çeken kutuları buz gibi suyun altında nasıl zorlukla kıyıya çekmiş olduğunuzu düşünüyorum. İtiraf edeyim ikiniz de sıkı adamlarsınız. Sizin yaşınıza geldiğimde, gücünüzün yarısı bende olsun, başka bir şey istemem."

"Hiç de zor olmadı." Lee güldü; Pitt'ten korkmuşa benzemiyordu. "Charlie gövdedeki deliği patlayıcıyla biraz genişletince, ben de kutuları kabloyla bağladım. Sonra kıyıda Landrover ile kolayca birer birer çektik."

Pitt, "İsteyince her şey oluyor demek," dedi. "Peki, Lee, sonra ne oldu? Kutuları çıkardıktan sonra gördüğünüz şeyin, yaşlı bir muhrip amiralin tatlı anılar getirmekten öte bir değeri olmadığını, emekli bir deniz subayı ve patlayıcı maddeler uzmanları olarak anlamalıydınız. Ne edebilirdi ki o günkü parayla? Çoktan işi bitmiş deniz roketlerine ancak hurda fiyatı verilir."

Lee yine telâşsız bir şekilde borunun üzerini törpülemeye devam etti. "İyi tahminler yürütmüşsün, Mr. Pitt. İtiraf ederim. Ama tam not alamazsın ha, sadece geçer numara. Bizim gibi iki eski kurdu biraz küçümsediğin anlaşılıyor. Daha bakar bakmaz o kutuların içinde zırh delici mermi olmadığını anlamıştık. Zehirli gaz taşıyıcısı olduğunu saptamak Charlie'nin en çok on dakikasını almıştı."

Pitt donakaldı. İki ihtiyar hepsini faka bastırmıştı. "Nasıl anladınız?" diye hayretle sordu.

"Dış görünüşüyle, standart deniz mermisi ni andırıyordu, ama iyi bakınca tıpkı yıldız mermileri gibi donatıldığını gördük. Bilirsin, belirli bir yüksekliğe varınca paraşütü açılır, içinde küçük bir patlamayla başı parçalanıp fosforlu tamponu tutuşturur. Yalnız bunda değişik olarak içinde öldürücü gaz olan bir demet bombacık doluydu."

"Charlie içinde gaz olduğunu salt bakarak mı anladı?"

"Paraşüt salma deliğini farkettiler. Bu onu kuşkulandırmıştı. Sonra ön tarafına geçti, başlığı söktü, patlama düzenini bozup içeri inceledi."

Pitt umutsuz bir sesle, "Tanrım!" dedi. "Charlie mermi başlığını açtı mı?"

"Eee, ne olacak? Charlie patlayıcılar üzerinde büyük bir uzmandı."

Pitt derin bir soluk alıp kaçınılmaz soruyu sordu. "Mermi başlıklarını ne yaptınız?"

"Ben, kim bulduysa, onun olur diye düşünmüştüm."

"Neredeler?" diye üsteledi Pitt.

"Sattık."

"Ne dedin?" diye tısladı. "Kime?"

"Newark, New Jersey'de Phalanx Silâh Şirketine. Uluslararası düzeyde silâh alıp satarlar. Genel müdür yardımcılarıyla ilişki kurdum. Tilki gibi bir herif, ölüm tüccarından çok kapkacak satan işportacılara benziyordu. Adı Orville Mapes. Neyse, Colorado'ya uçakla gelip mermileri gözden geçirdi. Deposuna göndereceğimiz her biri için beş bin dolar teklif etti. Hiçbir soru da sormadı."

Pitt, "Gerisini tahmin edebiliyorum," dedi. "Sonra Charlie, mermilerin patlatılması halinde binlerce insanın, belki de yüz binlercesinin ölümünden sorumlu olacağını düşündü. Sense daha katıydın, Lee. Para senin için vicdandan daha önemliydi. Kapıştınız, sonra dövüştünüz ve Charlie kaybetti. Ölüsünü batık uçağın içine sakladın. Sonra iki çubuk dinamit patlatıp başparmağıyla çizmesini kalıntıların arasına koydun. Arkasından gidip cenazesinde bol bol ağladın."

Raferty, Pitt'in suçlamasına hiç bir tepki göstermiyordu. Gözleri elindeki borudan hiç ayrılmamıştı. Elleri yavaş yavaş, telâssızca törpülemeye devam ediyordu. Bu kadar da umursamaz nasıl olunur, diye düşündü Pitt. Raferty cinayet suçuyla teslim edilecek bir adam gibi davranmıyordu. Ne yanından bakılsa, köşeye sıkıştırılmış hali yoktu.

"Ne yazık ki, Charlie olaya benim gözümle bakmamıştı." Raferty üzgün bir şekilde omzunu salladı. "Benim için düşündüğünün tersine, Mr. Pitt, hiç de açgözlü bir insan değilim. Mermileri toptan satıp zengin olmayı hiç düşünmemiştim. Onlara sanki ilerisi için ayırmış olduğum bir güvence gözüyle bakıyordum. Ne zaman Max ile birkaç dolara ihtiyacımız olursa, Mapes'i arayıp bir tane satarım, demiştim. Hem kamyonu gönderip parayı da peşin verirdi. Temiz, vergi dışı bir alışveriş oluyordu."

"Charlie Smith'i nasıl öldürdüğünü bilmek isterim."

"Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Mr. Pitt, ama bende cana kıyacak yürek yok." Raferty, Pitt'e doğru eğildi. "Max benden güçlüdür. Öldürme işini o yaptı. Charlie'yi tam kalbinden vurdu."

"Maxine mi?" Pitt hem öğrendiği gerçeğe, hem de nasıl yanılmış olduğuna şaşıyordu.

"Havaya bir on cent atın, yirmi adım uzaklıktan Maxine size paranızı bozsun." Raferty, Pitt'in omzu üzerinden işaret ederek devam etti. "Mr. Pitt'e burada olduğunu göstereyim hayatım."

Birbiri ardına iki metalik klik sesini yumuşak bir çarpma gürültüsü izledi.

Raferty, "Yere düşen fişegin sesi, Maxine'in eski Winchester'i doldurmuş ve mermi sürmüş olduğunu belirtiyor," dedi. "Artık kuşkun kaldı mı?"

Pitt ayaklarını yere sağlam basıp kolunu rüzgâr ceketinin içine doğru uzattı. "İyi numara yapıyorsun, Lee."

"O zaman kendin bak. Ama seni uyarayım, sakın ani hareketler yapma."

Pitt yavaşça arkasına döndüğü zaman, Maxine'in sevecen mavi gözleri ve elinde tuttuğu tüfeğin namlusuyla karşılaştı. Yaşlı kadın en küçük bir titreme olmadan tüfeği Pitt'in başına dayamıştı.

"Kusura bakma, Mr. Pitt," dedi üzüntüyle "Ama Lee de, ben de son birkaç yılımızı hapishanede geçirmek niyetinde değiliz."

Pitt, "Yeni bir cinayet sizi kurtarır mı sanıyorsunuz?" dedi. Maxine ile arasındaki uzaklığı kestirirken kaslarını gerdi. Bir buçuk metre kadar vardı. "Gelirken tanıklarımı da getirdim."

Lee, "Başka kimseyi gördün mü hayatım?" diye sordu Maxine'e.

Maxine başını salladı. "Yoldan yalnız gel di. Eve girdikten sonra da çevreye baktım. Ardında kimse yoktu."

Lee Raferty, "Sandığım gibi," dedi içini çekerek. "Bana blöf yaptınız, Mr. Pitt. Eğer Maxine ve benim hakkında kesin bir kanıtınız olsaydı, şerifi de birlikte getirirdiniz."

"Nitekim getirdim." Pitt gülererek rahatlamış göründü. "Yarım mil uzaklıkta, otomobilinde oturuyor. Yanında da şu anda konuştuklarınızı kaydeden iki yardımcısı var."

Raferty'nin sinirleri gerildi. "Yalan söylüyorsun, Tanrının cezası!"

Pitt, "Göğsüme bir verici yerleştirmişlerdi," diyerek gömleğinin üst düğmesini açtı. "Tam burada, gömleğimin..." Maxine tüfeğin ucunu bir santim indirir indirmez Pitt kendini yana atıp ceketinden çıkardığı otomatik Colt'un tetiğine asıldı.

Winchester ve Colt sanki aynı anda patlamışlar gibi oldu.

Al Giordino ve Abe Steiger, Pitt eve varmadan birkaç dakika önce yerlerini alıp ağaçların altına gizlenmişlerdi. Steiger dürbünüyle Maxine'i çamaşır asarken izledi. Giordino, "Kocasını görünürlerde mi?" diye sordu.

"Evin içinde olmalı." Steiger dürbünü biraz çevirdi. "İşte, Pitt geldi, kadına doğru yaklaşıyor."

"Ceketindeki kırkbeşlik Colt, üçüncü bir kol gibi sarkıyordur mutlaka."

"Ceketi üstüne sarmış sanki." Steiger görüşünü engelleyen bir dal parçasını eliyle eğdi. "Pitt, şimdi içeri giriyor."

Giordino, "Biraz daha yaklaşma zamanımız geldi," dedi. "Tam dizleri üzerinde doğrulup ayağa kalkacakken, Steiger'in kalın kolları bacaklarından çekip onu yere mıhladı."

"Ağır ol! Kocakarı geride kalıp, izleyen var mı diye gözetliyor."

Maxine bahçeyi dolaşıp çevredeki ağaçları yoklarken, ses çıkarmadan hareketsiz beklediler. Son kez yola baktıktan sonra kadın evin bir köşesinden kaybolarak Steiger'in görme alanından çıktı.

Steiger, "Ön kapıya yaklaşmadan benim arkadan dolaşmamı bekle," dedi.

Giordino başını salladı. "Aman ayılara dikkat et."

Steiger gergin bir gülümsemeyle karşılık verip yandaki küçük dere yatağına kaydı Gitmek istediği yere elli metre kala silâh seslerini duydu.

Evin pencerelerinden patlamanın gümbürtüsü yankılanırken, Giordino saatine bakıyordu. Hemen

ayağa kalkıp tepe aşağı koşmaya başladı. Bahçe çitinin üzerinden atladığı sırada, Maxine Raferty'nin, isabet almış bir Patton tankı gibi geriye fırlayıp, veranda merdivenlerinden tepetaklak yuvarlandığını gördü. Giordino üzerindeki kanlı giysiyi görünce şaşırarak durdu. Yaşlı kadının genç bir jimnastikçi gibi çabucak ayağa kalkmasını, yerinden kımıldamadan izledi. Giordino kadının elinde bir tüfek olduğunu farkettiği zaman çok geç kalmıştı.

Maxine yeniden eve doğru saldırmaya hazırlanırken, bahçenin içinde Giordino'nun şaşkın şaşkın bakındığını gördü. Winchester'i biçimsiz bir şekilde doğrultup bir eli tetikte, diğeri namlunun üzerinde, kalçasından bir atış yaptı.

Mermi Giordino'yu havaya fırlatıp yarım dönüş yaptırdıktan sonra otların üstüne yapıştırdı. Kanlar içinde kalan sol kalçası parçalanmıştı.

Her şey Pitt'e ağır çekim film gibi göründü. Winchester'in ağzı, tam yüzünde patlamıştı. Önce vurulduğunu sandı ama yere düşünce, tüm organlarını kullanabildiğini farkettiler. Maxine'in atışı kulağını sıyırıp geçerken, kendi mermisi de kadının tüfeğine isabet etmiş, oradan sekerek gaz lambasının çam koruyucusunu parçalamıştı.

Lee Raferty bir hayvan gibi homurdanarak elindeki boruyu salladı. Vuruşu Pitt'in kafatasını sıyırıp omzuna indi. Pitt acıyla inleyerek yana savruldu. Çaresiz bir durumda, kararlı gözleriyle görmeye çalışıyordu. Lee olduğunu sandığı şekle doğru tabancasını doğrulttu.

Maxine tüfeğin namlusuyla vurarak Colt'u Pitt'in elinden düşürdü. Lee boruyla yeniden saldırırken, Maxine telaşla tüfeğini dolduruyordu. Pitt vuruşu karşılamak için sol kolunu kaldırdı. Kemik sesi duymayınca şaşırdı. Ayaklarıyla Lee'nin dizlerine vurarak adamı kendi üstüne üstüne düşürdü.

Lee karısına bağırdı. "Ateş etsene be! Ateşe t!"

Lee elindeki boruyu atıp kendini kurtarmaya çalıştı fakat Pitt sağlam koluyla onu boynundan yakalamış, bırakmıyordu. Maxine odanın içinde danseder gibi dolaşıyor, güvenle ateş edebileceği bir fırsat kolluyordu. Pitt, Lee'yi kendine siper ederek ayağa kalkmaya çalıştı. Tam o sırada Lee bir dönüş yapıp Pitt'in kasığına bir diz atarak kendini kurtardı.

Acı içinde kıvrılırken Pitt, gaz lambasını eline geçirip Maxine'e fırlattı. Tam göğsüne gelmişti. Cam lamba paramparça olup üstündeki giysiyi yırtarak memesini kesti. Pitt bütün ağırlığıyla kadına saldırarak, o ana dek kimseye vurmadığı bir şiddetle vurdu. Maxine sağlam yapılıydı fakat Pitt'in büyük gücüne karşı duramadı. Çarpmanın etkisiyle geri fırlayıp ön kapıdan dışarı uçtu.

Lee, "Seni gidi piç!" diye bağırdı. Kendini şömineye doğru atıp küllerin arasında durmakta olan Colt'u kaptı ve Pitt'e çevirdi.

O anda bir pencere camı tuzla buz oldu ve Abe Steiger mutfağın içine yuvarlandı. Lee o yana dönünce, Pitt yerdeki boruyu kapacak zaman bulmuştu. Şaşkınlık içindeki Steiger, Lee'nin şakağı parçalanırken çıkan sesi hiç unutamayacaktı.

Giordino yerde oturmuş, uyuşuk bir halde yaralı bacağına bakıyordu. Başını kaldırıncaya Maxine'i gördü. Hâlâ tam olarak neler olduğunu kavramamıştı. Kadın boş kovana atıp tüfeği doldururken, ağzı açık çaresiz izledi. Maxine dikkatle göğsüne nişan alıp tetik üzerindeki parmağını kıvırdı.

Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Kurşun göğüs kemiğini uçurmuş, kan ve kemik parçacıklarından oluşan korkunç bir yığın Giordino'nun ayakları dibine düşmüştü. Maxine birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra iki büklüm olarak, kanlar içinde yere kıvrıldı.

Pitt elinde Colt, verandanın trabzanına dayandı. Tabancayı yere doğrultup Giordino'nun yanına doğru yürüdü. Steiger ne olduğunu görmek için dışarı geldi. Yüzü bir anda sararıp çiçek tarhı üzerine kismaya başladı.

Pitt yanında diz çöktüğünde, Giordino'nun gözleri yerde parlayan beyaz bir kemik parçasına takılmıştı. "Bu tonton yaşlı kadının göğsünü uçurdun, ha?"

Pitt, "Evet," dedi kendisi de hiç hoşnut olmadan.

Giordino, "Çok şükür," diye mırıldanarak eliyle önünde duran şeyi gösterdi. "Yoksa yerdeki şey benden çıkmış olacaktı."

"Seni budala!" Thomas Machita masanın karşısından bağıırıyordu. "Seni kana susamış budala!"

Albay Randolph Jumana oturduğu yerde, Machita'nın öfkesini ölçülü bir hoşgörülle kabul ediyordu. "Bu emirleri verirken, çok iyi nedenlerim vardı."

"O köye saldırıp renkdaşlarımızı öldürme yetkisini kim verdi sana?"

"Bazı önemli gerçekleri görmem gerek, binbaşı." Jumana okuma gözlüklerini çıkarıp burnunun bir yanına hafif hafif vurmaya başladı. "General Lusana'nın yokluğunda, ADO'nun kumandası benim elimde. Ben sadece onun emirlerini yerine getiriyorum."

Machita öfkeyle sözünü kesip, "Saldırıları askeri tesisler yerine sivil köylere yönelterek mi?" dedi. "Bütün suçları Güney Afrikalılar tarafından yok pahasına çalıştırılmak olan öz kardeşlerimizi kesip biçerek mi?"

"Bütün stratejimiz, binbaşı, siyahlarla beyazları birbirinden koparmaktır. Hükümet yanında çalışan siyahlara hain gözüyle bakmalıyız."

Machita, "Savunma Kuvvetlerinde çalışıyorlarsa haklısın," diye çıkıştı. "Ama hiçbir ayırım yapmadan öğretmenleri, postacıları, yol işçilerini öldürürsen hiç kimseden destek göremezsin."

Jumana'nın yüzünde soğuk ve kayıtsız bir ifade belirdi. "Beyazlara karşı zaferimizi bir saat çabuklaştıracağını bilsem, gözümü bile kırpmadan yüz tane çocuğu öldürtürüm."

Machita ürperdiğini hissetti. "Senin dediğin şey kasaplıktır!"

Jumana, "Batı dünyasının eski bir sözü vardır," dedi. "Kazanırsan, yaptığın her şey haklı görülür."

Machita şişman albaya bakınca tüyleri diken diken oldu. "General Lusana bunu duyunca seni ADO'dan kovacaktır."

Jumana güldü. "Çok geç. Güney Afrika'yı kırıp geçirme savaşımım artık durdurulamaz." Jumana'nın yüzü daha da korkunçlaştı. "General Lusana yabancıdır. Ne kabileler, ne de kentlerdeki siyah liderler onu tam anlamıyla benimsemeyeceklerdir. Sana garanti ederim, Cape Town'a geçtiğimiz zaman başbakan olamayacak."

"İhanet etmekten söz ediyorsun."

"Oysa," diye devam etti Jumana. "Ailen Birleşik Amerika'ya göçmeden önce sen Liberya'da doğmuşsun. Derin benimki kadar siyah. Çoğu Amerikan zencisinde olduğu gibi, beyazlarla cinsel ilişki yüzünden kanın bozulmamış. Bundan böyle, kimin yanında olacağını bir daha düşünsen hiç fena olmaz, Machita."

Machita buz gibi cevap verdi. "ADO'ya girerken de benim gibi Hiram Lusana'nın koyduğu ilkelere uyacağına yemin etmiştin. Yaptığın öneri midemi bulandırıyor. Kesinlikle kabul etmiyorum. Hiç kuşkun olmasın, albay, ihanetin bir saat içinde General Lusana'ya bildirilecektir." Başka bir şey söylemeden Machita arkasını dönüp odadan çıktı. Kapıyı bütün gücüyle çarptı.

Birkaç saniye sonra Jumana'nın yardımcısı kapıyı vurup içeri girdi. "Binbaşı çok öfkelenmiş benziyor."

Jumana, "Küçük bir düşünce ayrılığı," dedi. "Yazık, güdülerini yanlış yönlendirilmiş." Dışarısını

işaret ederek, "Hemen fedailerimden ikisini alıp haberleşme odasına git. Machita'yı, Washington'da bulunan General'e mesaj çekerken bulacaksın. Derhal haberleşmesini kesip onu tutukla."

"Binbaşığı tutuklayım mı?" Yardımcı şaşırılmıştı. "Ne suçundan?"

Jumana bir an düşündü. "Düşmana sırlarımızı iletmişti için. Yargılayıp kurşuna dizinceye kadar bu suçtan onu hapsedebiliriz."

Hiram Lusana, Temsilciler Meclisi kütüphanesine girip kapıdan içeri bakarak arandı. Az sonra, uzun maun bir masada oturmuş, deri kaplı bir kitaptan notlar alan Frederick Daggat'ı buldu.

"Umarım rahatsız etmiyorum," dedi. "Ama sekreteriniz çok önemli olduğunu ve sizi burada bulabileceğimi söyledi."

Daggat, "Otur," dedi sesinde en küçük bir dostluk olmaksızın.

Lusana bir sandalye çekip bekledi.

Daggat önündeki kitaba bakarak, "Son sabah gazetelerini okudun mu?" diye sordu.

"Hayır, Ohio 'lu senatör Moore ile söyleşiyorduk. ADO'nun amaçlarını anlattıktan sonra davamıza çok ilgi gösterdi."

"Anlaşılan, senatör de gazeteleri okumamış daha."

"Neden söz ettiğinizi anlamadım."

Daggat göğüs cebinden katlanmış bir gazete kupürü çıkardı. "Al dostum, oku da ağla "

İSYANCILARIN KIYIMINDA

165 KÖYLÜ ÖLDÜRÜLDÜ.

Tazareen, Güney Afrika (UPI) — Güney Afrika Savunma yetkililerinin verdiği rapora göre, sabaha karşı yapılan anlamsız bir baskınla Afrika Devrim Ordusu eylemcileri Transvaal eyaletinin Tazareen köyünde en az 165 siyah köylüyü öldürmüştür.

Olay yerinde konuştuğumuz bir ordu yetkilisi, baskının 200 kadar ADO gerillası tarafından gerçekleştirilmiş olabileceğini, köyde hareket eden her şeye ateş edip sarmaşık palalarıyla biçtiklerini söylemiştir.

Görüştiğimiz bir soruşturma yetkilisiyse bir zamanların varsıl köyünden kalan yanık enkazı göstererek, "Kırk iki kadın ve çocuk öldürülmüş, bazı çocuklar hâlâ kucaklarında bebeklerini tutuyorlar," demiştir. Yetkili, ayrıca baskının askeri yönden hiçbir yarar sağlamış olamayacağını, salt hayvansal bir vahşet olduğunu sözlerine eklemiştir.

Dört yaşında bir kız çocuğu boğazı kesilmiş olarak bulunmuştur. Gebe kadınların karınlarında çürükler görülmüş, ölünceye kadar çiğnendikleri anlaşılmıştır.

Savunma Bakanlığı yetkilileri, saldırı nedenini anlamakta zorluk çekmektedirler. Baskının tüm kurbanları sivildir. En yakın askeri tesis köye 12 mil uzaktadır.

Adını Hiram Lusana olarak değiştiren Amerikan göçmeni Hiram Jones tarafından yönetilen Afrika Devrim Ordusu, bu güne dek tümüyle askeri olan bir savaş sürdürmüştü, saldırılarını askeri birliklere ve tesislere yöneltmişti.

Daha önce de Güney Afrika'nın kuzey sınırlarında isyancı örgütlerin barbarca saldırıları görülmüştü. Savunma Bakanlığı yetkilileri bu yeni saldırıyı şaşırtıcı nitelikte bulmuşlardır.

Bundan önce ADO imzasını taşıyan tek saldırı Natal, Umkono'da Fawkes çiftliğine yapılmış, 32 kişi öldürülmüştü.

Bilindiği gibi, Hiram Jones Lusana halen Washington'da, ADO için yardım, toplamaya çalışmaktadır.

Haberi sindirebilmesi için Lusana'nın tam dört kez okuması gerekti. Sonunda başını kaldırıp titreyerek, şaşkınlık içinde ellerini açtı. "Bunu ben yapmadım."

Daggat başını kitaptan kaldırdı. "Sana inanıyorum Hiram. Bu denli büyük bir budalalık yapmayacağının farkındayım. Ama kumandan olarak birliklerinin yaptığı şeylerden sen sorumlusun."

"Jumana!" Lusana gerçeği anlamıştı. "Yanıyorsunuz, Kongre Üyesi, büyük bir budalalık yaptım aslında. Tom Machita beni Jumana hakkında uyarmak istemişti ama ben dinlemedim."

Daggat, "Şu iri kıyım, albay, göğsünde madalyalar dolu," dedi. "Kokteyl partinden anımsıyorum. Galiba, önemli bir kabilenin önderi olduğumu söylemiştin."

Lusana başını salladı. "Sona kabilesinin gözde oğlu. Kaçışını sağlayıncaya kadar sekiz yıl Güney Afrika hapisanelerinde yatmıştı. Trasnvaal eyaletinde çok tutuluyor. İkinci kumandanım olarak seçerken çok akıllılık ettiğimi sanmıştım."

"Anlaşılan, çoğu Afrikalı gibi o da biraz güç kazanınca, büyüklük havalalarına girdi."

Lusana ayağa kalkıp yanında duran kitaplığa dayandı. Kendi kendine konuşur gibi, "Ahmak herif," dedi. "Uğruna dövüştüğü şeyi yıktığının farkında değil mi?"

Daggat da ayağa kalkıp elini Lusana'nın omuzuna koydu. "Sen en iyisi Mozambik'e giden ilk uçağa atla, Hiram, örgütünü denetimin altına al. ADO'nun bu kıyımla hiçbir ilişkisi olmadığını belirten bildirimler yay. İstersen başka örgütlerin üstüne at ama mutlaka kendini akla ve ordunu düzene koy. Ben de burada doğacak tepkileri yumuşatmaya çalışırım."

Lusana elini uzattı. "Sağolun, Kongre Üyesi Bütün yaptıklarınız için çok teşekkür edelim."

Daggat elini dostça sıktı.

Lusana, "Ya komiteniz. Nasıl oy verecekler?" dedi.

Daggat güvenle güldü. "ADO'ya yardım, üçe iki oyla kabul edilecek. Ama Tazareen kıyımıyla en küçük bir ilişkin olmadığını televizyon kameraları önünde inandırıcı bir şekilde anlattırsan."

Albay Joris Zeegler, Nata! eyaletini Mozambik sınırından ayıran sınıra on mil uzaklıkta bir okul binasının zemin katında bulunuyordu. Üst katlarda ders yapılırken, Jeegler ve birkaç yüksek rütbeli subay, sınırın yirmi beş mil ötesinde bulunan ADO karargâhının maketini ve hava haritalarını inceliyorlardı.

Zeegler ağzından sarkan sigaranın dumanları altında, elindeki gösterme değneğiyle maket üzerindeki minyatür bir binayı işaret ederek, "Eski üniversite yönetim binası," dedi, "Şimdi Lusana'nın beyin merkezi. Çinlilerin sağladığı haberleşme sistemi, karargâh büroları, haberalma bölümü, beyin yıkama odaları... hepsi burada. Bu kez çok ileri gittiler. Burasını ve içinde kim varsa yok edince ADO'nun başını koparmış olursunuz."

"Özür dilerim efendim." Konuşan, iri kırmızı yüzlü, fırça gibi bıyıkları olan bir yüzbaşıydı. "Ama bildiğim kadarıyla Lusana Amerika'da."

"Çok doğru. Şu anda Washington'da para yardımı sağlamak için dizlerinin üstünde sürünüyor."

"O zaman, yılanın başı başka yerdeyse, gövdesini kesmek ne işe yarayacak? Neden o baş belasını da temizlemek için gelmesini beklemiyoruz?"

Zeegler lütfeder gibi, fakat soğuk bir ifadeyle yüzbaşıya baktı. "Yaptığın benzetme pek tutarlı olmadı, yüzbaşı. Bununla birlikte soruna cevap vereyim.. Lusana'nın dönüşünü beklemek bizim için yararlı olmayacak. Haberalma kaynaklarımızın bildirdiğine göre. Albay Jumana, ADO içinde bir ayaklanma düzenlenmiş."

Maketin çevresindeki subaylar şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Lusana'nın örgüt dışına atıldığını ilk kez işitiyorlardı.

"Şimdi, vurma zamanı geldi," diye devam etti Zeegler. "Tazareen'de kadınları, çocukları gözünü kırpmadan öldürmekle, Jumana bize misilleme yapma olanağı vermiş oldu. ADO karargâhına, sınırı aşarak yapacağımız bir saldırı için başbakan gerekli onayı verdi. Kuşkusuz. Üçüncü Dünya ülkeleri her zamanki gibi diplomatik protestolarını yağdıracaklar. Ama bunlar sadece formalitedir."

Kamufraj giysileri içinde sert görünümlü bir binbaşı elini kaldırıp söz istedi. Zeegler konuşmasına izin verdi. "Haberalma raporunuzda, Vietnamlı danışmanlarla Çinli gözlemcilerin de orada oldukları belirtiliyor. O serserileri öldürürsek, hükümetimiz zor durumda kalmaz mı?"

Zeegler, "Böyle kazalar hep olur," dedi. "Eğer yabancı uyruklu birini vuracak olursanız, sakın uykularınız kaçmasın. Afrika'da bulunmaları için hiçbir neden yok zaten. Savunma Bakanı De Vaal böyle bir olasılığı düşünerek, tüm sorumluluğu yüklendi."

Zeegler, yeniden dikkatini maket üzerine yöneltti. "Şimdi Baylar, saldırının son aşamasına geçelim. ADO'nun 'savaş yönetimi' el kitabından bir sayfa uygulayacağız." Soğuk bir gülümsemeye devam etti. "Yalnız bir farkla: daha iyisini yapacağız."

Thomas Machita hücrelerinde titriyordu. Hiç bu kadar üşümemişti. Isı Afrika'nın iç kesimlerinde hep olduğu gibi, öğleden sonra otuz altı dereceyi bulmuş, sabaha karşıya sıfır dereceye düşmüştü.

Washington'da Lusana'ya uyarı mesajı iletemeden Jumana'nın fedailerini Machita'yı radyo odasından sürükleyerek çıkarmışlardı. Binanın zemininde nemli küçük bir hücreye kapatmadan önce giysilerini soymuşlar, acımasızca yüzünü parçalamışlardı. Bir gözü şişerek kapanmış, diğer kaşının üstündeki derin yarıktan akan kan da gece boyunca pıhtılaşmıştı. Katılaştıran kanı sildikten sonra o gözüyle görmeye başladı. Dudakları şişmişti. Ağzına vurulan bir dipçik iki dişini kırmıştı. Kuru yapraklar üzerindeki pozisyonunu değiştirmek isterken, çatlamış kaburgalarının verdiği acıyla inledi.

Başının üstündeki demir parmaklıklı pencereden giren ışık yeni bir günün başladığını gösterirken, Machita koyu bir umutsuzluk içinde dört yanını çeviren beton duvarlara baktı. Hücresi bir buçuk metre boyutlarında bir küp gibiydi. Ancak dizlerini çektiği zaman yerde uzanabiliyordu. Kapıya en az beş santim kalınlığında sağlam maundandı; içerden kilit yeri yoktu.

Pencereden gelen sesler üzerine kendini yukarı çekip dışarı baktı. Bulduğu yerden, kampın tören alanını görebiliyordu. Seçme komando bölükleri yoklama ve denetim için tabur düzenine geçiyorlardı. Karşı yanda, yemekhanenin aspiratörleri sıcak hava dalgaları üflerken, aşçıların işe koyulup ocakları yaktığı anlaşılıyordu. Angola ve Zimbabwe'den yeni katılmış olan askerler, bölük

komutanlarının dürtüklemeleriyle uyuklu uyuklu çadırlarından çıkıyorlardı.

Politik beyin yıkama ve savaş eğitimiyle geçecek olağan bir gün başlamıştı, ama bugün diğerlerinden çok farklı olacaktı.

Gözlerini bileğindeki saatten ayırmadan Joris Zeegler elindeki sahra radyosuna fısıldadı. "Tonik Bir?"

Alıcının ucundaki ses cevap verdi. "Tonik Bir yerini aldı efendim."

"Tonik İki?"

"Ateşe hazır, albayım."

Zeegler, "On saniye sayıyorum," dedi "Beş, dört, üç, iki..."

Tören alanında tabur düzenine geçmiş olan komandolar sanki emir almış gibi aynı anda yere yığıldılar. Machita kampı çevreleyen yoğun çalılıklar içinden gelen salvo ateş üzerine ikiyüz edamin bir anda ölüvermesine inanamadı Acısına aldırmadan yüzünü demir parmaklıklara dayayıp, gören tek gözüyle olanları izlemeye çalışıyordu. ADO askerleri, görünmeyen düşmanlarına umutsuz bir karşı saldırıya başlayınca ateş yağmuru daha da yoğunlaştı.

ADO'nun kullandığı Çin yapısı CK-88 otomatik tüfeklerinin sesini Güney Afrika Savunma Kuvvetlerinin kullandığı İsrail yapısı Felo tüfeklerinden ayırabiliyordu. Felo'lar havlar gibi bir ses çıkarıp, yirmi santimlik bir ağaç gövdesini tek atışta ikiye bölen jilet gibi keskin mermiler yağdırıyordu.

Machita, Güney Afrikalıların Tazareen baskınına misilleme yapmak için sınırı geçtiklerini anladı. "Lanet olsun sana Jumana!" diye çaresiz bir öfkeyle bağırdı. "Senin yüzünden geldi başımıza bunlar."

Her yerde iki büklüm olmuş adamlar inleyerek yere düşüyordu. Tören alanı o kadar dolmuştu ki, bir uçtan diğerine yerde parçalanmış bir cesede basmadan geçmek olanaksızdı. Savunma Kuvvetlerinin bir helikopteri, bir grup askerin sığındığı büyük yatakhane üstünde dolaşmaya başladı. Yük kapısından bırakılan iri bir paket yatakhane çatısına düştü. Birkaç saniye sonra bina, korkunç bir patlamayla kiremit ve toz yığını haline geldi.

Güney Afrika birlikleri hâlâ yerlerini belli etmemişlerdi. Kendilerini en küçük bir tehlikeye sokmadan ADO'nun bütün gücünü silip süpürüyorlardı. Akıllı bir plan ve uygulama beyazlara çok şey kazandırıyordu.

Helikopterin yeşil kahverengi kamuflajı binanın için Machita'nın görüş alanından çıkıp kendisinin de bulunduğu karargâh binasının üstünde kayboldu.

Kaçınılmaz patlamayı beklerken, Machita acılar içindeki bedenini gerdi. Patlamanın gücü korktuğundan iki üç kat daha şiddetli olmuştu. Ciğerlerindeki hava sanki bir hava kompresöründen çıkar gibi boşaldı. Sonra hücrenin tavanı üstüne çökerken, küçük dünyasını koyu bir karanlık kapladı.

"Geliyorlar efendim!" diyerek selam çaktı çavuş.

Pieter De Vaal, elindeki değneği sallayarak anladığını belirtti. "Sanırım gidip onları karşılasak iyi olur, ne dersin?"

"Evet, efendim." Çavuş kapıyı açıp yanda dikilirken, De Vaal otomobilin koyu siyahlığı içinden

çıkıp özenle giysisini düzeltti. Sonra çim kaplı iniş alanına doğru yürüdü.

Helikopterlerin iniş ışıkları akşam karanlığını parlatırken, ikisi de gözlerini kapatmak zorunda kaldılar. Pervanelerin rüzgârına karşı şapkalarını bastırıp arkalarını döndüler.

Kusursuz bir düzenle savunma helikopterleri birbiri ardına alana indiler. Işıkları söndürüldü. En baştaki araçtan inen Zeegler, De Vaal'a doğru yürüdü.

"Nasıl oldu?" diye sordu Savunma Bakanı

Karanlıkta Zeegler'in gülümsemesi zorlukla seçilebiliyordu. "Tarih kitaplarına geçecek nitelikteydi, sayın bakanım. İnanılmayacak bir başarı. Tanımlamak için sözcükler yetersiz."

"Kaybınız var mı?"

"Dört yaralı, fakat önemsiz yaralar."

"Ya isyancıların?"

Zeegler etkili olsun diye duraladı. "Yaptığımız sayımda iki bin üç yüz on ölü çıktı. En azından bir iki yüz kişi de yakılan binaların altında kaldı. Çalılara kaçabilenlerin sayısı birkaç kişiyi geçmez."

"Tanrım!" De Vaal çok şaşırılmıştı. "Şaka etmiyorsun ya?"

"Ölü sayısını iki kez kontrol ettim."

"En iyi olasılıkla birkaç yüz kişi diye umuyorduk."

Zeegler, "Hiç hesapta olmayan bir şey," dedi. "Saldırıya başladığımızda kamp tabur düzenindeydi. Luna parkta atış oyunu oynamaya benzedi. Albay Randolph Jumana daha ilk yayılım ateşinde biçilmişti."

"Jumana budalanın biriydi," diye sözünü kesti De Vaal. "Günleri zaten sayılıydı. Thomas Machita... asıl belâlı olanı odur. ADO içinde Lusana'nın yerini yalnız Machita hergelesi doldurur."

"Lusana'nın kurmaylarından yedi subayı tanıtladık. Aralarında Vietnamlı danışman Duc Phon Lo da var, fakat Machita'nın ölüsünü bulamadı. Ama sanırım ölüsünün tonlarca yıkıntı altında olduğunu söylersem yanılmam." Zeegler susup De Vaal'ın gözlerine baktı. "Bu başarıyı gözönüne alarak, Yabangülü Operasyonunu iptal etsek iyi olmaz mı?"

"Yani hazır öne geçmişken bırakalım mı diyorsun?"

Zeegler konuşmadan başıyla onayladı.

"Ben kötümser bir insanım, albay. ADO'nun yeniden toparlanması aylar, hatta belki yıllar sürebilir, ama kesinlikle olur bu." De Vaal bir an için özel düşüncelerine dalar gibi oldu. Ama hemen silkinerek kendine geldi. "Güney Afrika, siyah yönetim tehdidi altında olduğu sürece, sağ kalmamızı sağlayacak her yöntemi kullanmaktan başka umudumuz yok. Yabangülü planladığımız biçimde uygulanacaktır."

"Lusana elimize düşünce daha çok rahatlayacağım."

De Vaal, Zeegler'e gülerek baktı. "Duymadın mı?"

"Efendim?"

"Hiram Lusana bir daha Afrika'ya hiç gelmeyecek."

Machita ne kadar zamandır kendinde olduğunu bilmiyordu. Gördüğü tek şey karanlıktı. Sınır uçlarındaki acının artmasıyla elinde olmadan inlemeye başladı. İniltisi kulağına geliyordu fakat başka bir şey yapamadı.

Biraz başını kaldırmayı deneyince, sol yanında, yukarda sarımsı bir top görüldü. Ağır ağır bu şekil gözünde anlam kazandı. Gördüğü şey dolunaydı.

Arkasındaki soğuk duvara sırtını dayanarak oturmaya çalıştı. Yıkıntı arasından sızan ışık altında, üst kat zemininin çöküp dar duvarlar arasında sıkışıp kaldığını farketti.

Gücünü toplamak için kısa bir süre dinlendikten sonra, Machita moloz süprütüsünü temizlemeye başladı. Eline gelen kısa bir tahta parçasını manivela gibi kullanarak üzerindeki yıkıntıyı kaldırmaya çalıştı. Sonunda içinden sürünerek çıkabileceği bir delik açmayı başardı. Dikkatle başını delikten çıkarıp soğuk gece karanlığına baktı. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Dizlerini büküp bedenini yukarı doğru itti, elleri tören alanının çimenlerine değmişti. Yeni bir çabayla sıçrayarak enkazdan tümüyle çıktı.

Machita derin bir soluk alıp çevresine bakındı. O zaman kurtuluşunun nasıl bir mucize olduğunu gördü. Karargâh binasının tören alanına bakan yüzü içe doğru geçerek birinci katı çökertmiş, böylece kendi hücresinin üzerine yığılan yıkıntılara ve Güney Afrikalıların arayan gözlerine karşı bir siper olmuştu.

Machita ayağa kalkarken kimse onu farketmedi, çünkü görünürde kimse yoktu. Ayışığı bomboş, korkunç bir görüntüyü aydınlatıyordu Her tesis, her bina yerle bir edilmişti. Alan tümüyle boşaltılmıştı; cesetler ortada yoktu.

Sanki Afrika Devrim Ordusu hiç var olmamıştı.

"Size yardım etmek isterim ama ne yapabilirim bilmiyorum."

Pitt, Lee Raferty haklıymış, diye düşündü. Orville Mapes gerçekten de silâh tüccarından çok işportacıya benziyordu. Raferty bir şeyde yanılmıştı yalnız: Mapes artık genel müdür yardımcısı değildi. Hem genel müdür, hem de Phalanx Silâh Şirketi yönetim kurulu başkanlığına yükselmişti. Pitt tiknaz adamın gri gözlerine baktı. "Kayıt envanterinizde yapılacak bir kontrol çok yardımcı olur."

"Sokaktan gelen bir yabancıya kayıtlarımı gösteremem. Gerekli gizliliği sağlamazsam müşterilerim hiç hoşnut olmazlar."

"Yasalara göre, silah satışlarınızı Savunma Bakanlığına göstermekle yükümlüsünüz, o zaman gizliliği nerede kalıyor?"

Mapes, "Siz Savunma Bakanlığından mı geliyorsunuz, Mr. Pitt?"

"Dolaylı olarak."

"O halde kimi temsil ediyorsunuz?"

"Üzgünüm, söyleyemem."

Mapes sinirli sinirli başını sallayıp ayağa kalktı. "İşim gücüm var. Oyun oynayacak zamanım yok. Çıkış yolunu biliyorsunuz."

Pitt koltuğunda kımıldamadı. "Oturun Mr. Mapes... lütfen."

Mapes taş gibi soğuk bir çift yeşil gözle karşılaştı. Bir an duraksayıp karşı gelmeyi düşündü, sonra vazgeçip istenileni yaptı.

Pitt başıyla telefonu işaret etti. "İkimiz de durumumuzu bildiğimize göre, telefonu açıp General Elmer Grosfield ile görüşmeye ne dersiniz?"

Mapes yüzünü buruşturdu. "Silâh dışsatımı başdenetçisiyle pek sık görüşmeyiz."

"Sanırım, dost olmayan ülkelere geliştirilmiş silâhların satılmasını pek iyi karşılamıyor."

Mapes omuzlarını salladı. "General çok dar kafalı bir adamdır." Sonra koltuğuna dayanıp Pitt'e ilgiyle baktı. "Grosfield ile ne ilişkiniz var, sorabilir miyim?"

"Benim yargılarıma sizinkilerden daha çok saygı duyar diyelim."

"Gizli bir tehdit mi seziyorum yoksa, Mr. Pitt? Eğer istediklerinizi yapmazsam, Grosfield'i üstüme salacaksınız. Doğru mu?"

Pitt, "İstediğim son derece basit bir şey," dedi. "Colorado'da Lee Raferty'den satın aldığınız deniz mermilerinin durumlarını öğrenmek."

"Size hiçbir şey göstermek zorunda değilim, bayım," diye ısrar etti Mapes. "Ne mantıklı bir açıklama yapıyorsunuz, ne düzgün bir kimlik, ne de mahkeme kararı var."

"Peki, General Grosfield rica ederse?"

"O zaman aklım yatar."

Pitt yine başıyla telefonu gösterdi. "Size özel numarasını vereyim.. "

Mapes, "Bende var." dedi küçük bir kutu içinde aranarak. Aradığı kartı bularak gösterdi. "Size güvenmediğimden değil, Mr. Pitt. Fakat kusura bakmazsanız, kendi defterimde bulunan numarayı kullanmayı yeğlerim."

Pitt, "Nasıl isterseniz," dedi.

Mapes ahizeyi kaldırıp kartı otomatik numaratóre soktu ve kod düğmesine bastı. "Saat on ikiyi geçiyor," dedi. "Grosfield yemeğe çıkmış olmalı."

Pitt başını salladı. "General yemeklerini evden getirir. Masasından ayrılmaz."

Mapes, "Pinti olduğunu tahmin ediyordum," diye mırıldandı.

Pitt gülümsedi. İçindeki telaşı Mapes'in farketmemesi için dua ediyordu.

Abe Steiger ovucunda biriken teri pantolonuna sildikten sonra üçüncü kez çalan telefonu açtı. Konuşmaya başlamadan önce elindeki muzdan bir lokma ısırarak, "Evet, General Grosfield," diye homurdandı.

"General, ben Phalanx Silâh Şirketinden Orville Mapes."

"Mapes, nereden arıyorsun? Sesin sanki dünyanın öbür ucundan geliyor."

"Sizin sesiniz de çok zayıf ve uzaktan geliyor gibi, general."

"Ben de tam, tereyağlı sandviçimi yiyordum. Bol mayonezli iyi oluyor. Eee, hayrola Mapes?"

"Yemek sırasında rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Mr. Dirk Pitt adında birini tanıyor musunuz?"

Steiger düşünür gibi yaptı, sonra derin bir soluk alıp cevap verdi. "Pitt. Evet, Pitt'i tanıyorum. Senato Silâhlı Kuvvetler Komitesinde soruşturmacıdır. "

"Demek o kadar yüksek bir yerden?"

"Daha yükseği yok, sanırım," dedi Steiger sanki ağzında lokmasını çiğniyormuş gibi yaparak. "Neden sordun?"

"Şimdi burada, önümde oturuyor. Envanter kayıtlarımı görmek istemişti."

"Ne zaman sivillere de bulaşacak diye merak ediyordum." Steiger muzdan bir parça daha ısırıldı. Pitt, Stanton araştırmasını yürütüyor."

"Stanton araştırması mı? Hiç duymamıştım."

"Duymamış olman çok doğal. Kimseye duyurmuyorlar da ondan. İşgüzar senatörlerden biri ordunun sinir gazı silahları sakladığını aklına takmış. Şimdi de onları bulmak için bir araştırma başlattı." Steiger muzun geri kalanını ağzına atıp kabuğunu General Grosfield'in çekmecelerinden birinin içine bıraktı. "Pitt ve adamları şimdiye dek bir şey bulamadılar. Şimdi de sizlerin peşine düştü demek."

"Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Sana önerim," dedi Steiger. "O hıyara ne istiyorsa ver. Eğer deponda gaz kutuların varsa, ver hemen, bir sürü dertten kurtulursun. Stanton Komitesi kimseyi mahkemeye vermek niyetinde değil. Bütün istedikleri bu silahların üçüncü dünya diktatörlerinden birinin eline geçmemesi."

Mapes "Öğüdünüz için sağ olun, general," dedi. Sonra, "Sandviçiniz mayonezli mi demiştiniz? Ben soğanlı olmasını yeğlerim."

"Herkesin kendi zevki var, Mr. Mapes. Hoşçakalın."

Steiger telefonu kapatıp derin bir soluk aldı. Sonra ahizeyi mendiliyle silerek koridora çıktı. Tam kapıyı dışardan kapatırken, köşeden bir yüzbaşının geldiğini gördü. Yüzbaşının gözleri, Steiger'in çıktığı yeri saptayınca şaşkınlıkla açılmıştı.

"Özür dilerim, albayım, ama eğer General Grosfield'i arıyorsanız, yemeğe çıktı."

Steiger kasılarak yüzbaşıya bir 'rütbeni bil' bakışı attı. "Generali tanımıyorum. Bu beton ormanın içinde yolumu şaşırdım. Ordu Kaza ve Güvenlik Şubesini arıyordum. Yolumu kayıp edince bu kapıdan sorayım demiştim."

Yüzbaşı rahatsız edici bir durumdan kurtulduğu için belirgin bir şekilde rahatladı. "Aldırmayın, efendim, ben günde en az on kez yönümü şaşıırıyorum. Aradığınız yer bir kat aşağıda. İlerde, sağdaki köşede asansör var."

"Sağolun, yüzbaşı."

"Bir şey değil efendim."

Asansörde inerken Steiger, General Grosfield çekmecesinde muz kabuğunu bulunca ne yapacak, diye düşünüp kendi kendine şeytanca güldü.

Çoğu güvenlik gözcülerinin tersine, Mapes'in adamları üstlerine uymayan üniformalar ve bellerinden sarkan tabancalar yerine son derece düzgün ve temiz giyinmişlerdi. Arazi üniformaları içinde ikisi, Phalanx deposunun giriş kapısında çakı gibi duruyorlardı. Son model tüfekleri omuzlarında asılıydı.

Mapes kapıya yaklaşınca iki elini de direksiyondan kaldırıp belirgin bir selam verdi. Gözcü başını sallayıp arkadaşına işaret etti. Kapı içerden açıldı.

Pitt, "Sanırım bu bir çeşit parolaydı," dedi.

"Nasıl?"

"'Eller havada işareti' demek istiyorum."

"Ya, evet," dedi Mapes. "Eğer bana gizli bir tabanca doğrultmuş olsaydın, ellerimi direksiyon üzerinden kaldırmazdım. Sen de kuşkulalmazdın tabii. Sonra tam girerken, senin dikkatin doğal olarak kapıya yönelmiş durumdayken, diğer gözcü sessizce arkadan yaklaşıp beynini dağıtırdı."

"İyi ki, ellerinizi kaldırmayı unutmadınız."

"Çok dikkatlisiniz, Mr. Pitt," dedi Mapes. "Ama şimdi gözcülerle aramızda kullandığımız parolayı değiştirmek zorunda bıraktınız beni."

"Çok kırıldım, demek bana güveniniz yok."

Mapes, Pitt'in alaycı tavrına karşılık vermedi. Gözleri önünde uzayan ve her iki yanında yüzlerce barakanın bulunduğu asfalt yolun üzerindeydi. Bir mil kadar gittikten sonra, hurda durumda olan ağır zırhlı tanklarla dolu açık bir alana vardılar. Dev araçların on tanesi yolun kenarına çekilmişler, bir grup makinist üstlerine çıkmış çalışıyorlardı.

Pitt, "Kaç dönüm toprağınız var?" diye sordu.

Mapes, "Üç dönüm," diye yanıtladı. "Bu gördüğünüz, gereç bakımından dünyanın altıncı büyük ordusudur. Hava gücü olarak da Phalanx dünyada yedincidir."

Mapes toprak bir yola saparak, tepeye doğru uzanan yer sığınaklarının önünden geçti. Üzerinde DEPO 6 yazan bir tanesinin önünde durdu. Otomobilden inip cebinden anahtarını çıkardı. Büyük bir kilit içine sokarak çevirdi. Omzuyla itip çelik kapıyı açarak elektrik düğmesine bastı.

Mağaraya benzeyen sığınığın içinde binlerce cephaneye sandığı ve kutusu, sonu gözükmeyen bir tünel boyunca dizilmiş duruyordu. Pitt bu kadar yok edici gücü bir arada görmemişti.

Mapes kenarda duran golf arabasını işaret etti. "Boşuna tabanlarımızı patlanmayalım. Bu depo yaklaşık iki mil uzunluktadır."

Deponun içi oldukça soğuktu. Elektrikli arabanın çıkardığı ses ıslak havayı doldurdu. Mapes yana doğru açılan bir tünele saparak yavaşladı. Işığın altında haritasını çıkarıp incelemeye başladı. "Buradan başlayıp yüz metre ilerisine kadar olan alanda dünyanın son sekiz santimetrelik muhrip mermileri var. Artık hiçbiri işe yaramaz, çünkü tüm dünyada bir tek muhrip kalmadı. Raferty'den aldığım gaz mermileri ortada bir yerde olmalı."

Pitt, "Çelik kutularını göremedim," dedi.

Mapes omuzlarını silkti. "İş iştir. Paslanmaz çelik kutular her zaman para eder, Bir ilaç şirketine satmıştım."

"Buradaki malzeme bakmakla bitmez. Aradıklarımızı bulmak saatler sürebilir."

Mapes, "Hayır," dedi. "Gaz mermilerinin altı numaralı bölmede olması gerekir." Arabadan inip elli adım kadar yürüdü, sonra eliyle işaret etti. "Evet, işte buradalar." Dar bir geçitten geçip durdu.

Pitt anayol üstünde kalmıştı fakat aradaki uzaklığa ve yarı karanlığa karşın Mapes'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini farkedebildi.

"Bir sorun mu var?"

Mapes sustu, başını sallayarak, "Anlayamadım, burada dört tane var," dedi. "Oysa sekiz tane olması gerek."

Pitt sinirlerinin gerildiğini hissetti. "Oralarda bir yerde olmalı."

"Sen öbür uçtan bakmaya başla, otuzuncu bölmeden bu yana," dedi Mapes. "Ben de birinci bölmeye dönüp oradan başlayım."

Kırk dakika sonra ortada buluştular. Mapes hâlâ şaşkınlık içindeydi. Çaresizlik içinde ellerini açtı. "Yok."

"Allah kahretsin Mapes!" diye bağırdı Pitt. Sesi beton duvarlarda yankılanmıştı. "Satmış olmalısın."

"Hayır!" diye itiraz etti. "Zaten kazık yemiştim. Yanlış hesaplamışım. Onları gösterdiğim her hükümet almaktan çekindi. Vietnam'dan bu yana ilk gaz kullanan olmayı kimse istemiyor."

Pitt öfkesini bastırmaya çalışarak, "Pekâlâ," dedi. "Dört tane burada, dört tanesini de bulacağız. Şimdi nereye gidiyoruz?"

Mapes bir an düşünme yeteneğini yitirmiş gibi görüldü. "Envanter... envanter kayıtlarında satış yerlerine bakalım."

Mapes ofisine bilgi vermek için tünel girişinden telefon etti. "Pitt'le birlikte geri döndüklerinde, Phalanx'ın muhasebecisi kayıtları masasının üstüne koymuştu. Mapes hızla sayfaları birbiri ardına çevirdi. Sorunu çözmesi on dakika sürdü. "Yanılmışım," dedi sessizce.

Pitt bir şey söylemeden bekledi.

"Eksik gaz mermileri satılmış."

Pitt yine bir şey söylemedi ama öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Bir hata yapılmış," dedi Mapes kısıp bir sesle. "Depo görevlileri yanlış bölmeden mermi almışlar. Asıl sipariş listesine göre on altı numaralı bölmeden kırk tane deniz mermisi alınması gerekiyormuş. Sanırım, bu sayının ilk hanesi olan bir, görevlilerin elindeki karbon suret üzerinde iyi çıkmamış. Onlar da bunu altı olarak okuyup oradan almışlar."

"Ne kadar düzensiz bir yer işletiyorsun Mapes." Pitt'in tırnakları avucunu delemek gibiydi. "Sipariş belgesinde kimin adı var?"

"Korkarım, aynı ay içinde üç sipariş olmuş."

Tanrım, diye düşündü Pitt, neden hiçbir iş yolunda gitmiyor? "Müşterilerin bir listesini alayım."

Mapes, "Bak, umarım benim durumumu anlıyorsun," dedi. Yine aynı iş adamı konuşmasına başlıyordu. "Eğer müşterilerim silâh aldıklarını ortaya çıkardığımı öğrenecek olurlarsa... Sanırım, bu konunun neden gizli kalması gerektiğini anlıyorsun."

"Mapes, doğrusunu istersen, herkesten önce ben seni o toplardan birinin içine sıkıştırıp ateşlemek isterim. Haydi şimdi savcılığı ve Kongreyi başına üşüşürmeden ver o listeyi bana."

Mapes'in yüzü sarardı. Bir dolmakalem aırp küçük bir kâğıda alıcıların adlarını yazdı. Kâğıdı Pitt'e uzattı.

Mermilerden biri İngiliz Kraliyet Savaş Müzesi tarafından alınmış, Londra'da bulunuyordu. İki tanesi Dayton City Post 9974, Oklahoma adresine, Emekli Muharipler Derneğine satılmıştı. Geri kalanlarsa Afrika Devrim Ordusu adına gelen bir yetkili tarafından alınmış, adres verilmemişti.

Pitt kâğıdı cebine yerleştirip ayağa kalktı. "Adamlarımı gönderip tüneldeki mermileri aldırırım," dedi soğukça. Mapes'den tiksiniyordu.

Çıkmadan önce son bir kılçık atmadan yapamadı. "Mapes?"

"Evet?"

Pitt'in aklından bin tane sövgü geçti ama belli birini çıkaramadı. Sonunda Mapes'in bekleyen yüzü şaşkınlığa dönüşürken Pitt konuştu.

"Geçen yıl ve ondan önceki yıl, sattığın mallarla kaç kişi öldü ya da sakat kaldı?"

Mapes hiç düşünmeden, "Mallarımın başkalarının ne yaptığı beni ilgilendirmez," dedi.

"Eğer o gaz mermilerinden birisi patlayacak olursa, belki de milyonlarca insanın ölümünden sorumlu olacaksın."

"Milyonlar mı dediniz, Mr. Pitt?" Mapes'in bakışları katılaştı. "Benim için bu sayı salt istatistik bir değer taşır."

Steiger yönetimindeki Spook F140 jeti ustaca Teksas'ın Sheppard Hava üstü alanına indirdi. İlgili subaylara bilgi verdikten sonra üs komutanlığına bağlı otomobillerden bir tanesini alarak Red River nehri üzerinden Oklahama'ya doğru hareket etti. Elli üç numaralı devlet karayoluna saptıktan sonra yolun kenarına çekip durdu; işemesi gerekmişti. Öğleden sonra saat daha biri ancak birkaç dakika geçiyor olmasına karşın ne bir otomobil, ne de tek bir canlı göze çarpıyordu.

Steiger bu kadar düz ve ıssız bir tarım bölgesi ömründe görmemişti. Alabildiğine uzayan arazi ilerde görünen bir baraka ve saman tırnağı dışında tümüyle boştu. Son derecede içkarartıcı görünüyordu. Eğer biri gelip Steiger'in eline bir tabanca vermiş olaydı, bu melankolik havada kendini öldürmeyi bile düşünebilirdi. Fermuarını kapatıp otomobile döndü.

Dümdüz uzanan yolun yanında bir su kulesi belirdi. Sonra bu kule büyüdükçe, tek tük ağaçlar göze çarpmaya başladı ve sonunda hoşgeldiniz yazısını okuyup buğday kenti Dayton City'e vardı. Eski bir benzin istasyonuna girerek durdu.

İşçi tulumu giymiş yaşlıca bir adam yağ dolu bir çukurdan çıkarak pencerenin yanında eğildi. "Bir şey mi istediniz?"

Steiger, "Emekli Muharipler Derneğini arıyorum, doksan dokuz yetmiş dört numara," dedi.

"Eğer yemek daveti için geldiyseniz, çok geç kaldınız."

Steiger gülümseyerek, "Hayır, ben iş için gelmiştim," dedi.

Oklahomalı benzinci pek ilgilenmedi. Cebinden yağlı bir bez çıkarıp aynı şekilde yağlı ellerini silmeye başladı. "Kentın ortasındaki dur işaretime varınca orada sola dönün, hemen görürsünüz."

Steiger adamın dediği yönde gittikten sonra, kentte bulunan diğer yapılara oranla oldukça modern görünen bir binanın park yerinde durdu. Toprak yol üzerinde birkaç otomobil tozu dumana katarak binadan ayrılmak üzereydi. Yemek bitmiş olmalıydı. İçeri girip geniş odaya göz gezdirdi. Masanın üzerinde kızarmış tavuk artıkları duruyordu. Karşıda birbirleriyle konuşmakta olan üç kişilik bir grup Steiger'i farkederek el salladılar. Aralarından elli yaşlarında iki metre boyunda bir adam ayrılarak ona doğru yaklaştı. Sağlıklı bir yüzü ve ortadan ayırdığı parlak saçları vardı. Elini uzattı. "Tünaydın, albayım. Dayton City'e gelişinizi neye borçluyuz?"

"Dernek başkanı Mr. Billy Lovell adına birini arıyorum."

"Bili Lovell benim. Size ne gibi bir yardımım dokunabilir?"

Steiger kibarca, "Memnun oldum," dedi. "Adım Steiger, Abe Steiger. Çok önemli bir sorun için Washington'dan geldim."

Lovell gözlerini Steiger'e dikti, dostça ve ölçerek baktı. "Beni işletiyor musunuz, albayım? Yoksa çok gizli bir Rus casus uydusunun kent yakınlarında bir tarlaya indiğini mi söyleyeceksiniz?"

Steiger başını salladı. "O denli dramatik değil. Derneğinizin Phalanx Silâh Şirketinden satın aldığı birkaç deniz mermisini arıyorum."

"Haa, o iki boşu mu arıyorsunuz?"

"Boşu mu?"

"Evet, onları emekli Muhabirler için düzenlenen piknikte patlatacaktık. Eski bir traktörün üstüne koyup bütün bir öğleden sonra uğraştık ama bir türlü patlatamadık. Phalanx'ı arayıp değiştirmelerini istedik." Lovell üzüntüyle başını salladı. "Geri almadılar."

Steiger ürperdiğini hissetti. "Belki de kendi kendine patlayan cinsten değildi."

"Yok." Lovell başını salladı. "Phalanx onların savaş gemisinden alınmış dolu mermiler olduğuna garanti vermişti."

"Hâlâ sizde mi?"

"Tabii, hemen dışarda. İçeri girerken önünden geçtiniz."

Lovell, Steiger'i dışarı götürdü. İki mermi derneğin giriş kapısını süslüyordu. Beyaza boyanmış, yanlarından kaynakla eklenmiş zincirler giriş yolu boyunca uzanıyordu.

Steiger soluğunu yuttu. Mermilerin ucu aşınmıştı. Kayıp gaz mermilerinin ikisi karşısında duruyordu. Dizlerinin bağı çözülür gibi olduğundan basamaklara oturmak gereğini duydu. Lovell, Steiger'in şaşkın ifadesine merakla baktı.

"Bir şey mi oldu?"

Steiger inanamayarak, "Bunlara ateş mi ettiniz?" diye sordu.

"En az yüz kez. Başları biraz çentildi o kadar."

Steiger, "Mucize bu," diye mırıldandı.

"Ne dediniz?"

Steiger, "Bunlar patlayıcı mermi değildir," diye açıkladı. "Gaz mermileri. Paraşütleri açılıncaya kadar ateşleme mekanizması harekete geçmez. Sizin kurşunlarınızdan etkilenmeyişinin nedeni, diğer roketler gibi, patlama düzeni olmamasından."

"Üff!" diye soluk verdi Lovell. "Demek bunların içinde zehirli gaz vardı."

Steiger başını sallayarak evetledi.

"Tanrım, neredeyse ülkenin yarısını öldürecekmişiz."

"Belki daha fazlasını," diye ekledi Steiger. Oturduğu yerden kalktı. "Önce tuvaletinizi, sonra telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Tabii, gelin benimle. Tuvalet koridorun sonunda solda, telefon de benim odamda." Lovell birden sustu ve yüzünde açıkgöz bir ifade belirdi. "Ama bu mermileri size verecek olursam... ne bileyim..."

"Size söz veriyorum, bir sonraki Emekli Muhabirler pikniğinde on tane sekiz santimlik patlamaya hazır mermi göndereceğim."

Lovell'in ağzı kulaklarına vardı. "Anlaştık, albayım."

Tuvalete girince Steiger yüzüne soğuk su çarptı. Aynaya baktığında gözlerinin kızarmış ve yorgun olduğunu gördü. Fakat aynı zamanda umut doluydular. Çabuk Ölüm mermilerinden iki tanesini bulmuştu. Artık Pitt'in de kendisi kadar şanslı olması için dua etmekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Steiger, Lovell'in odasında telefonu açıp santrale ödemeli şehirlerarası hat bağlanmasını rica etti.

Pitt, NUMA'daki odasında kanepenin üstünde uyukluyordu. Sekreteri Zerri Pochinsky onu yavaşça sarsarak uyandırdı. Uzun, kahverengi saçları arasından görünen güzel yüzü sıcak ve beğeniyle doluydu.

"Bir konuğunuz, iki de telefonunuz var," dedi.

Pitt uyku sersemliğinden silkinerek kalktı. "Kimler var telefonda?"

"Kongre Üyesi Bayan Smith," diye cevapladı. Zerri biraz buruk bir sesle. "Ve şehirlerarasında Albay Steiger."

"Ya konuk?"

"Adının Sam Jackson olduğunu söylüyor. Randevusu yokmuş fakat çok önemli olduğunu belirtti."

Pitt kafasındaki dumanları atmaya çalıştı. "Önce Steiger'in telefonuna bakayım. Loren'e söyle, sonra onu ararım. Telefonda konuşmam biter bitmez de Jackson'u içeri gönderebilirsin."

Zerri anladığını belirtti. "Albay üçüncü katta."

Pitt masasına kadar sallanarak yürüdü ve yanıp sönen düğmelerden birine bastı. "Abe?"

"Güneşli Oklahoma'dan selamlar."

"Ne haber?"

"Her şey yolunda," dedi Steiger. "Mermi başlıklarından ikisi tamam."

Pitt, "Bravo," diyerek günlerden beri ilk kez güldü. "Sorun çıktı mı?"

"Hayır. Bunları alacak birileri gelinceye kadar burada beklerim."

"Dulles'da NUMA'nin bir Catlin uçağı hazır bekliyor. İçinde yükleyiciler de var. Orada nereye inebilir?"

"Bir dakika."

Pitt telefonun öbür ucunda Steiger'in birisiyle konuştuğunu duydu. "Tamam," dedi Steiger. "Dernek başkanı, kentin yarım mil güneyinde sekiz yüz metre uzunluğunda özel bir havaalanının olduğunu söylüyor."

Pitt, "Catlin bunun yarısı kadarına da inebilir," dedi.

"Ya senin şansın nasıl gitti?"

"İngiliz Kraliyet Savaş Müzesi müdürü, Phalanx'dan aldıkları merminin kesinlikle zırh delici nitelikte olduğunu bildirdi."

"O zaman, diğer iki ÇÖ mermi başlığı Afrika Devrim Ordusunun elinde."

"İşte orada işimiz zorlaşıyor," dedi Pitt.

"Bu adamlar, Afrika ormanlarında ağır deniz mermilerini ne yapacaklar dersin?"

Pitt kızaran gözlerini ovuşturarak, "Bugünkü bilmecemiz de bu," dedi. "Neyse, en azından onların burnumuzun dibinde olmadığını biliyoruz artık."

Steiger, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Gidip bir avuç teröristle dünyanın en korkunç silâhını geri vermelerini söyleyemeyiz herhalde."

Pitt, "İlk işimiz," diye açıkladı. "Mermi başlıklarının yerini saptamak. Bu konuda Amiral Sandecker, Ulusal Güvenlik örgütünde çalışan eski bir denizci arkadaşı aracılığıyla bir araştırma yaptıracak."

"Bu iş biraz çürük galiba. Orada çalışanlar külyutmazlar. Can sıkıcı sorular sorabilirler."

Pitt güvenle, "Hiç sanmam," dedi. "Amiral öyle bir masal uydurdu ki, neredeyse ben bile yutacaktım."

Seçim yapmak zordu. Dale Jarvis önünde duran elma pastasıyla limonlu krema arasında bocalayıp duruyordu. Sonunda perhizi filan boşverip ikisini de tepsiye koydu. Bir fincan da kahve alıp kasadaki kıza parayı ödedi. Maryland, Fort Meade'deki Ulusal Güvenlik Örgütü tesislerinin kafeteryası oldukça genişti.

"Bu gidişle mideni çatlatacaksın bir gün."

Jarvis başını kaldırdığında, iç güvenlik şubesi Jack Ravenfoot'un gülmeyen yüzüyle karşılaştı. Ravenfoot'un bedeni salt kas ve kemikten oluşuyordu. Safkan bir Cheyenne Kızılderilili olup Yale mezunu ve komodor rütbesinde emekli olmuş eski bir deniz subayıydı.

"Sizin yemek dediğiniz tuzlanmış buffalo ya da haşlanmış çayır sincabı yerine bunlar gibi şişmanlatıcı şeyler yemeyi yeğlerim."

Ravenfort başını kaldırıp tavanda göz gezdirir gibi yaparak, "Dur bakayım, en son ne zaman haşlanmış sincap yemiştin, yani iyi bir çayır sincabı demek istiyorum, galiba en son, Little Big Horn (*Kızılderililerin Amerikan Ordusunu yendiği büyük bir meydan savaşı*) zaferimizi kutlarken yedim."

Jarvis gülerken, "Soluk yüzlüleri can alıcı yerlerinden vurmaya iyi bilirsiniz keratahar," dedi. "Bir sandalye çeksene."

Ravenfoot oturmadı. "Hayır, sağol. Beş dakika sonra toplantıda olmalıyım. Hazır seni görmüşken, Afrika şubesinden John Gossard senin gemilerinin söz konusu olduğu uzun menzilli bir projeye ilgilendiğini söyledi."

Jarvis ağzındaki elma pastasını ağır ağır çiğnedi. "Tek bir savaş gemisiyle ilgileniyorum. Sen ne yapacaksın?"

"Donanmadan eski bir dostum, James Sandecker..."

Jarvis sözünü kesip, "NUMA başkanı mı?" diye sordu.

"Ta kendisi. Sekiz santimlik eski deniz mermileri varmış bir yerde, izini bulmamı istedi."

"Senin de aklına ben geldim."

"Sekiz santimlik toplar muhriplerde bulunurdu," dedi Ravenfoot. "İyi bilirim. Vietnam fuhuşu sırasında New Jersey gemisinde görevliydim."

Jarvis, "Sandecker bunları neden istiyor, hiç fikrin var mı?" diye sordu.

"Bilimadamlarından oluşan bir ekibin, Pasifik mercan yataklarında kullanmak istediğini söylüyor."

Jarvis çatalını tam ağzına götüreceken durdu. "Ne dedin?"

"Sismolojik denemeler yapıyorlarmış. Dediklerine göre, bin metre yükseklikte uçaktan bırakılan zırh delici mermiler mercanların üstüne düşünce tam bir deprem etkisi yapıyormuş."

"Yer patlayıcıları da aynı işi görmez mi?"

Ravenfoot omuz silkti. "Bunu tartışamam. Sismolog değilim."

Jarvis limon kremasının içine daldı. "Amiralin bu isteğinde ne bizim şubeyle bir ilinti, ne de bir

fesatlık görüyorum. Sandecker bu mermilerin nerede olduğunu varsayıyor?"

"ADO'daymış."

Jarvis kahvesinden bir yudum alıp peçeteyle ağzını sildi. "Artık silahlar satan herhangi bir şirketten almak dururken, neden ADO ile uğraşmak gerekiyor?"

"Bunlar Kore Savaşının sonuna doğru geliştirilmiş, daha çok deneysel türden mermilermiş. Bu tip işlerde Standard mermilerden çok daha etkili olduğunu söyledi Sandecker." Ravenfoot ellerini önündeki sandalyenin arkasına dayadı. "ADO'da olup olmayacağını öğrenmek için Gossard'ı aradım. Sandecker yanılmış olmalı diyor. Bir yüksek atlamacı için böbrek taşı ne kadar yararlıysa, oradaki gerillalar da böyle mermilerden o denli yararlanırlar, dedi. Gossard, NUMA'nın aradığı bu mermilerin deniz Kuvvetlerine ait bir depoda çürümekte olduğunu sanıyor."

"Eğer gerçekten ADO'nun elindeyse bu mermiler, Sandecker onlarla nasıl anlaşmayı düşünüyor?"

"Sanırım, değiş tokuş yapmayı ya da çok yüksek bir fiyatla satın almayı düşünüyordur. Nasıl olsa devletin parası."

Jarvis arkasına dayanıp çatalını kremanın içine daldırdı. Nedense yeme isteği kaçmıştı. "Sandecker ile konuşmak isterim. Sence sakıncası var mı?"

"Hiçbir sakınca yok. Ama onun özel projeler müdürüyle görüşsen senin için daha iyi olur. Bu araştırmayı yürüten de o zaten."

"Adı ne?"

"Dirk Pitt."

"Birkaç ay önce Titanik'i sudan çıkaran mı?"

"Ta kendisi." Ravenfoot bileğindeki saate baktı. "Şimdi gitmem gerek. Eğer bu mermiler hakkında bir şey öğrenecek olursan ne olur beni ara. Jim Sandecker eski bir dostumdur. Bana çok yardımcı olmuştu."

"Hiç merak etme."

Ravenfoot ayrıldıktan sonra Jarvis oturduğu yerde birkaç dakika oyalandı. Sonra kalkıp odasına doğru yürürken, aklı çeşitli düşünceler doluydu.

Barbara Gore patronu içeri girer girmez, duş gücünün fazla mesai yaptığını anladı. Adamın yüzündeki düşünceli ve dalgın ifadeyi o güne dek çok görmüştü. Söylenilmesini beklemeden not defterini ve kalemini alıp Jarvis'in peşinden odaya girdi. Güzel bacaklarını birbiri üstüne atıp oturduğu yerde beklemeye başladı

Jarvis ayakta durmuş, duvara bakıyordu. Sonra ağır ağır yüzünü dönerek, "Gossard'ı arayıp Afrika şubesi elemanlarıyla bir toplantı yapılmasını sağla. Bir de ona şu Yabangülü Operasyonu dosyasını bir daha okumak istediğimi söyleyiver."

"Karar mı değiştirdin? Gerçekten bir şeyler olabilir mi diyorsun?"

Jarvis hemen cevap vermedi. "Bilmiyorum, belki."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, kimlik şubelerini arayıp, Amiral James Sandecker ve Dirk Pitt ile ilgili ellerinde ne varsa

bana iletmelerini söyle."

"Bu dediklerin NUMA'dan değil mi?" Jarvis başını saladı.

Barbara sorgulu gözlerle baktı. "Arada bir ilinti olduğunu sanmıyorsun her halde?"

Jarvis dalgın dalgın, "Daha çok erken," dedi. "Şimdilik sadece olasılıkları yokluyorum."

Loren, Kongre Binasının çıkış kapısında görüldüğü sırada, Frederick Daggat ve Felicia Collins makam otomobili içinde oturuyorlardı. Rüzgârdan dalgalanan saçlarıyla merdivenlerden inişini izlediler. Hurma renginde ceket yelek ve pantolondan oluşan bir takım giymişti. Boynunu uzun gri bir atkıyla sarmıştı.

Otomobile yaklaşıncı Daggat'ın şoförü kapıyı açtı. Felicia'nın yanındaki boş yere oturdu. Daggat yanına yaklaşır, "Bugün çok güzelsin Loren," dedi yılışarak. "Bu giysilerinle konuşurken erkek meslektaşlarımla aklını başından aldığını belli."

Loren, "Tartışırken kadın olmanın bazı avantajları oluyor," dedi soğukça. "Sen de çok şıksın Felicia."

Felicia şaşırıldı. Loren'in kendisine kompliman yapacağını hiç beklememişti. Beyaz jarse giysisinin eteğini düzeltir gibi yaparak Loren ile bakışmaktan kaçındı. Yavaşça, "Görüşmeyi kabul ettiğine sevindim," dedi.

"Başka seçeneğim var mıydı?" Loren'in içi öfkeyle doldu. "Yine ne isteyeceğinizi sormaya korkuyorum."

Daggat şoförün arkasındaki pencereyi kaldırdı. "Afrika Devrim Ordusuna yardım edilip edilmeyeceği yarın oya konulacak."

Loren acı acı, "Demek hâlâ ovucunuzda mıyım diye öğrenmek için bataklığınızdan çıktınız." dedi.

Felicia, "Loren, neden anlamıyorsun," dedi. Kişisel bir şey değil bu. Frederick ile benim parasal hiçbir kazancımız olmayacak. Bu İşte bizim tek ödülümüz ırkımızın yükselmesidir."

Loren onu süzdü. "Demek, ahlâk savaşınızı yürütmek için şantaj yapacak kadar alçaltınız?"

Daggat, "Bu sayede binlerce insanın hayatı kurtulacaksa, evet," dedi sanki bir çocuğa ders verir gibi. "Savaşın sürdüğü her gün yüzlerce insan ölüyor. Güney Afrika'da siyahlar ergeç kazanacak. Bu, kesin bir sonuç. Ama önemli olan nasıl kazanacakları. Hiram Lusana bir zamanlar İdi Amin'in olduğu gibi kana susamış bir psikopat değildir. Bana güvence verdi, başbakan olduğu zaman yapacağı tek büyük değişiklik, Güney Afrikalı siyalara eşit haklar sağlamak olacak. Şimdiki yönetimin temelinde olan tüm demokratik ilkeler yürürlükte kalacak."

Loren, "Bir sabıkalının sözlerine inanacak kadar nasıl budala olabiliyorsun?" diye sordu.

"Hiram Lusana ülkenin en korkunç gecekondu semtlerinden birinde büyüdü," diye sabırla devam etti Daggat. "Sekiz yaşındayken babası evi terk edince annesi ve dokuz kardeşiyle baş başa kaldı. Sanırım, yemek masasına bir şeyler getirebilmek için kızkardeşlerini satmanın ne demek olduğunu pek düşünemezsin, Kongre Üyesi Smith. Sanırım, beş katlı eski bir apartmanda yaşayıp içeri doluşan karları önlemek için pencerelere gazete kâğıdı döşemeyi de gözünde canlandıramazsın. Hatta su olmadığı için taşan kurlar, ortalıkta ne varsa talan etmek için gün batımını bekleyen fareler ordusu da seni pek etkilemeyebilir. Eğer varlığını sürdürebilmenin tek yolu suç işlemekse, her türlü suç kucaklırsın. Evet, Lusana sabıkalıydı. Ama içinde bulunduğu batakta kurtulma fırsatı eline geçince, bunu kaçırmadı. Ondan sonra da varını yoğunu ortaya koyup, kendisine o günleri yaşatan ortama karşı savaş açtı."

Loren, "O halde, neden gidip Afrika'da Tanrı rolü oynuyor?" dedi meydan okuyarak "Neden kendi ülkesindeki siyahların koşullarını geliştirmek için savaşıyor?"

"Çünkü Hiram, ırkımızın doğuş yapabilmesi için sağlam bir temeli olması gerektiğine inanıyor. Museviler, İsrail ile övünç duyuyorlar. Siz AngloSaksonlar'ın zengin bir İngiliz kalıtımınız var. Bizim anayurdumuzsa, hâlâ ilkel bir toplum düzeyinden yükselmeye uğraşıyor. Evet, Afrika'nın büyük çoğunluğunu elinde bulunduran siyahların, her şeyi arap saçına döndürdüğü bilinen bir gerçek. Ama siyah ırkı doğru yönde çevirecek tek kişi Hiram Lusana'dır. O bizim Musa'mızsa, Güney Afrika da Kutsal Toprağımızdır."

"Biraz fazla iyimser değil misin?"

Daggat, Loren'e baktı. "İyimser mi?"

"Güney Afrika'dan gelen son askeri raporlara göre, Savunma Kuvvetleri Mozambik sınırını aşır ADO'nun karargâhını yok etmiş."

"O raporları ben de okudum," dedi Daggat. "Değişen bir şey yok. Kısa zamanda aşılacak bir güçlük, o kadar. Hiram Lusana hâlâ sağ. Yeni bir ordu kuracak. Ben de elimden gelen her yardımı yapmaya kararlıyım."

"Amin," dedi Felicia.

Üçü de konuşmaya o kadar dalmışlardı ki, önlerine geçip yavaşlayan bir otomobili farketmediler bile. İlk trafik ışığında durdukları zaman öne geçen arabadan bir adam inip onlara doğru yaklaştı. Daggat'ın şoförü karşı koyacak zaman bulamadan adam arka kapıyı açıp yanlarına oturdu.

Daggat'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Felicia da ne yapacağını şaşırılmış, buz kesmişti. Onlara oranla Loren daha az etkilenmişti.

Daggat, "Sen kim oluyorsun?" diye çıkıştı. Yabancı'nın omzu üzerinden şoförün torpido gözünde tabanca arandığını farkettiler.

Adam gülerken, "Resimlerimden tanımadığımız için çok dikkatsiz olmalısınız," dedi.

Felicia, Daggat'ın kolunu dürtükleyip, "O adam," diye fısıldadı.

Daggat, "O adam kim?" diye bağırdı bozuk bir yüzle.

"Pitt. Adım Dirk Pitt'dir."

Loren, Pitt'i dikkatle süzdü. Görmeyeli bir kaç gün olmuştu. Son kez birlikte olduğu adamla şimdi yanında duran arasında çok zor benzerlik buluyordu. Uykusuzluktan gözlerinin altı çökmüş, çenesinde sakal birikmişti. Yüzünde o güne dek hiç görmediği çizgiler farkettiler, gerilim ve yorgunluk çizgileri. Uzanıp Pitt'in elini sımsıkı tuttu. "Nasıl geldin?" diye sordu.

Pitt, "Rastlantı," diye yanıtladı. "Seni görmeye gelmiştim, Kongre merdivenlerinin önüne vardığımda, baktım bu otomobile giriyorsun. Peşinizden yaklaşıırken, arkada oturan Kongre Üyesi Daggat'ı farkettiler."

Bu sırada şoför arkasındaki pencereyi indirmiş, elindeki tabancayı Pitt'in başına tutmuştu. Bunu gören Daggat belirgin bir şekilde rahatlardı. Avantaj yine kendisindeydi.

"Sanırım, artık tanışsak iyi olacak, Mr. Pitt." Elini hafifçe sallayınca şoför anladığını belirtip tabancayı indirdi.

Pitt, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi gülererek. "Böylece ofisinize gelmek zorunda kalmayacağım."

"Benimle görüşmek mi istemiştiniz?"

"Evet, şu resimlerden birkaç tane çoğaltmanızı isteyecektim." Pitt küçük bir deste fotoğraf çıkarıp elinde salladı. "Teknik olarak çok başarılı olduğu söylenemez ama unutmamalı ki stüdyo koşulları pek elverişli sayılmazdı."

Loren elini ağzına götürdü. "Bu resimlerden haberin var mıydı? Seni bu işin dışında tutmak istiyordum."

Pitt sanki Loren hiç konuşmamışçasına. "Şunlardan," dedi. Resimleri Daggat'ın kucağına bir bir koyarak, "Bir düzine ısmarlıyorum, bunlardan da beşer tane..."

Daggat, "Espri anlayışınızdan pek hoşlanmadım," dedi sözünü keserek.

Pitt ona saf saf baktı. "Madem fuhuş resimleri ticaretini yapıyorsunuz, müşterilerinize de... yoksa modellerinize mi diyeyim, birkaç tane satarsınız diye düşünmüştüm. Tabii, indirim de yaparsınız her halde."

Felicia, "Bu oyunun amacı nedir, Mr. Pitt?" diye sordu.

"Oyun mu?" Pitt çok eğlenmiş görünüyordu. "Oyun filan yok ortada."

Loren, "Bunlar hem babanın, hem de benim siyasi durumumuzu mahvedebilir," dedi "Negatifler elinde olduğu sürece bir şey yapamayız."

Pitt, "Haydi canım," dedi ona gülererek. "Kongre Üyesi Daggat şantajcılık mesleğinden emekli olmak üzere. Zaten bu işi pek kıvıramıyordu. Deneyimli ve gerçek bir profesyonel karşısında on dakika bile dayanamaz."

Daggat, "Yani senin gibi mi?" dedi meydan okuyarak.

"Hayır, babam gibi. Sanırım onu tanıyorsunuz. Senatör George Pitt. Yaptığın numarayı ona anlatınca, gülüp benden bir takım resmi hatıra olarak istedi. Anlarsın ya, yakışıklı oğlunu iş başında hiç görmemişti o güne dek."

Felicia, "Sen delirmişsin," diye tısladı.

Daggat, "Babana mı söyledin?" diye mırıldandı. Aklı durur gibi olmuştu. "Sana inanmıyorum."

Pitt, "Gerçek bu." dedi ağzı kulaklarına vararak. "Sam Jackson adı sana bir şey anımsatıyor mu?"

Daggat'ın soluğu kesildi. "Konuştu mu yoksa? Alçak konuştu demek."

"Hem de bülbül gibi öttü. Senden nefret ettiğini bilesin. Komite soruşturma toplantısında da senin hakkında ifade vermek için yerinde duramıyor."

Daggat'ın sesinde korku gizliydi. "Bu resimler hakkında soruşturma açtırmaya cesaret edemezsin."

Pitt, "Bana ne zararı dokunabilir ki?" dedi. "Babam nasıl olsa gelecek yıl emekli olacak. Bir de benim durumumu düşün: o resimler bir dağıtıldı mı, kentte bulunan sekreterlerin yarısı peşime düşebilir."

Felicia, "Seni bencil domuz," dedi. "Loren'e ne olacağı hiç umurunda değil."

Pitt, "Umurunda," dedi. "Bir kadın olarak, kuşkusuz biraz zor durumda kalacak. Ama dostumuz

Dagga'tın hapisanede oto plakası yaparak günlerini geçirmesi için ödeyeceği küçük bir bedel. Hapisten çıkınca yeni bir meslek bulması gerekebilir, çünkü herhalde partisi bir daha onun adını bile duymak istemeyecektir."

Dagga't öfke içinde Pitt'e doğru uzanarak, "Palavra!" diye gürledi.

Pitt, Dagga't'a buz gibi gözlerle baktı. "Yasa çıkarmak için çirkefliklere başvuranları Kongre başışlamıyor artık. Yakın zamanlara kadar böyle taktiklerin işe yaradığı görülmüştü, sayın Kongre Üyesi, ama bu işi duydukları taktirde seni buralardan kovacak yeterince dürüst insan var şimdi Kongrede."

Dagga't kendini bıraktı. Yenildiğini anlamıştı. "Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Negatifleri yok et."

"Hepsi bu mu?"

Pitt başını salladı.

Dagga'tın yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Başka bir şey istemiyor musunuz, Mr. Pitt?"

"Aynı lağımdan gelmiyoruz, Kongre Üyesi. Sanırım, Loren de bu işin kapatılmasını uygun görecektir." Pitt kapıyı açıp Loren'in inmesine yardım etti. "Ha, bir şey daha var: Sam Jackson aranızdaki ilişkiyi açıklayan yazılı ve yeminli bir ifade verdi bana. Sanırım, ne sana ne de kız arkadaşına, neler yapabileceğimi bir kez daha anlatmama gerek yok. Eğer bana bir numara çevirmeye kalkarsan, yemin ederim seni çok kötü yaparım."

Pitt kapıyı çarpıp şoförün penceresi önünde eğildi. "Tamamdır ahbab, gazla, bakalım."

Dagga'tın otomobili trafiğin içinde kayboluncaya kadar ikisi de konuşmadan baktılar. sonra Loren ayaklarının ucunda yükselerek Pitt'in diken gibi yanağını öptü.

"Hayrola?" diye sordu Pitt hoşnutlukla gülererek.

"Çok tatsız bir durumdan beni kurtardığın için."

"Büyük kurtarıcı Pitt. Başı dertte olan Kongre Üyesi hanımlar için hep kurtarıcı olmuşumdur zaten." Yanlarından geçenlerin meraklı bakışlarına aldırmadan Pitt de onu dudaklarından öptü. "Bu da soylu davranışın için."

"Soylu davranışım mı?"

"Bu resimlerden bana söz etmeliydin. Bugüne dek başın ağrımazdı."

Loren onun gözlerine bakmaktan kaçınarak, "Ben halledebilirim sandım," dedi. "Kadınlar bir başlarına kalmayı öğrenmeli."

Pitt kolunu beline dolayıp otomobiline doğru götürdü Loren'i. "Bazen senin gibi koyu bir kadın hakları savunucusu bile şovenist bir erkeğin yardımına gerek duyabilir."

Loren otomobilin içine girerken, Pitt ön camın üstünde küçük bir kâğıt parçası farkettti. Önce bir ilan sanıp atmayı düşündü, fakat sonra merakı üstün gelerek kâğıda bir göz attı. Mesaj düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı.

Sayın Mr. Pitt,

Bir fırsat bulup da bu numarayı (555 597) arayabilirsiniz, çok sevinirim.

Saygılar, Dale Jarvis

Pitt içgüdüyle hemen başını kaldırıp mesajı kimin bıraktığını görebilmek için çevresine bakındı. Tabii, umutsuz bir aranma oldu. Yüz metre yakın çevresinde en az sekiz kişi vardı, herhangi birisi bırakmış olabilirdi. "Dale Jarvis diye birini tanıyor musun?" diye Loren'e sordu.

Loren bir an düşündü. "Tanıdığımı sanmıyorum. Neden sordun?"

"Baksana," dedi Pitt dalgınca, "Bana aşkını bildirmek için not bırakmış."

Kamyon yatağındaki deliklerden sızan soğuk hava Lusana'ya bıçak gibi saplanıyordu, elleri ve ayakları, kalçası hizasında birbirine bağlanmıştı. Döşeme üzerindeki metal çıkıntılın, kamyonun her hoplayışında başına çarpıyordu. Lusana duyularını yitirmiş gibiydi. Başına geçirilmiş olan çuvaldan ne bir ışık, ne de bulunduğu yeri görmesi olanaksızdı. Bulunduğu durumda kan dolaşımı doğru dürüst olmadığı için tüm bedeni uyuşmuştu.

Anımsadığı son görüntü, havaalanında, bilinci sınıf yolcularına özgü barda tanıştığı uçak pilotunun gülen yüzüydü. O andan beri aklına gelen çeşitli şeyler hep bu görüntüyle son buluyordu.

"Ben kaptan pilot Mutaapo," demişti uzun boylu, zayıf pilot. Orta yaşlı, saçları dökülmüş bir siyahtı ama güldüğü zaman yüzü gençleşiyordu. BEZA Mozambik Havayollarının koyu yeşil üniformasını giymiş, ceketinin kol altlarını yalnızlı sırmalarla donatmıştı. "Hükümetimden bir temsilci size rahat ve güzel bir yolculuk sağlamamı rica etti, Mr. Lusana."

Lusana da, "Amerika'ya gelirken bazı önlemler gerekiyordu," demişti. "Ama bunca Amerikalı turist arasında buradan giderken herhangi bir tehlike olduğunu sanmıyorum."

"Yine de efendim, sizin olduğu kadar yüz elli yolcunun güvenliğinden ben sorumluyum. Onun için, kimsenin hayatını tehlikeye sokacak bir sorun çıkabilir mi, diye sormak zorundayım."

"Hayır kaptan, içiniz rahat etsin."

"Güzel." Mutaapo'nun dişleri göründü. "O halde pürüzsüz ve rahat bir yolculuğa içelim. Ne istersiniz?"

"Bir martini, sek, sağolun."

Kamyon hoplaya zıplaya yol alırken Lusana, ne ahmaklık, diye düşündü. Çok geç gelmişti aklına, sivil havayolları pilotları uçuştan yirmi dört saat önce içki içemezlerdi. İçkisine uyku ilâcı katılmış olduğunu farketmediği zaman da iş işten geçmişti. Yavaş yavaş pilotun yüzü donuklaşmış, sonra bulutlanıp kaybolmuştu.

Lusana saatleri ve günleri hesaplayamamıştı. Sık sık uyuşturucu iğneler yapılarak baygınlık durumunun sürdürüldüğünü bilmiyordu Ara sıra başındaki çuval kaldırılıyor, hiç tanımadığı yüzler sisli bir örtü arkasından ona bakıyorlardı. Sonra yine her şey kararıyordu.

Kamyon fren yaparak durdu. Lusana belli belirsiz sesler duydu. Sonra şoför aracı yeniden çalıştırarak ilerlemeye başladı. Bir mil gitmeden yeniden durdu.

Arka kapak açılarak iki çift el Lusana'yı yüklenip, uyuşmuş bedenini rampa gibi bir şeyin üstünden taşıdılar. Karanlıkta alışılmamış sesler duyuyordu. Uzaktan gelen bir hava kornası, sanki çelik kapılar açılıp kapanıyormuş gibi metalik sesler... Yani sürülmüş boya ve yağ kokusu da Lusana'nın dikkatini çekmişti.

Yine sert bir zemin üzerine atıverdiler. Lusana kendisini taşıyanların ayrıldıklarını duydu. Sonra hissettiği tek şey, onu bağlayan iplerinin kesilmesi oldu. Ardından başındaki çuval alındı. Bulunduğu yer yalnızca duvarda duran kırmızı bir ampulle aydınlatılmıştı.

Lusana'nın üzerinde, elinde hâlâ çuvalı tutan dev gibi bir adam dikilmişti. Dev adam Lusana'ya doğru başını eğip bakarken, yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Lusana umutlandı. ÇOĞU KANLI

KATILIN, KURBANLARININ BOĞAZINI KESMEDEN ÖNCE YÜZLERİNDE BÖYLE MELEKSI GÜLÜŞLER BELİRDİĞİNİ ÇOK İYİ BİLİYORDU. BUNUNLA BİRLİKTE, BU ADAMIN YÜZÜNDE HIÇ DE KANA SUSAMIŞ BİR ANLAM YOKTU; BUNA SADECE MERAK DENEİLİRDİ.

"Sen Hiram Lusana'sın." Derin ve kalın ses çelik duvarlarda yankılandı.

"Evet, benim." Lusana'nın sesi kısık çıkmıştı. "Kendi sesini tanıyamadı. Neredeyse dört gün hiç konuşmamıştı.

"Bilmezsin seninle tanışmayı nasıl bekliyordum," dedi dev adam.

"Kimsin sen?"

"Fawkes adı sana bir şeyler anımsatıyor mu?"

Lusana, "Anımsatması mı gerek?" diye biraz diklenerek sordu.

"Öyle ya. Öldürttüğün insanların adını unutman çok kötü bir şey."

Lusana yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

"Fawkes...Natal'de Fawkes çiftliğine yapılan baskın."

"Karım ve çocuklarım doğrandı. Evim yakıldı. Seninle aynı renkte olan işçilerimi bile öldürttün."

"Fawkes... Fawkes sensin," diye yineledi Lusana. Uyuşturucunun etkisinden sıyrılmaya çalışıyordu.

Fawkes, "Bu iğrenç işin ADO tarafından yapıldığını biliyorum," dedi sesi biraz sertleşerek. "Senin adamlarındı! Emirleri sen verdin!"

"Ben değilim." Lusana'nın kafasındaki sis yavaş yavaş çözülüyor, en azından düşünme yeteneği yerine geliyordu. Kolları ve bacaklarıysa hâlâ kendisine ait değildi. "Ailene yapılanlar için çok üzgünüm. Hiçbir amacı ve nedeni olmayan korkunç bir kan dökümü. Ama bu suçu yükleyeceğin başka bir yer bulmalısın. Adamlarım yapmadı."

"Evet, tabii, inkâr etmeni bekliyordum."

Lusana, "Bana ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu gözlerinde korku olmadan.

Fawkes kaptan köprüsünün penceresinden dışarı baktı. Dışarısı karanlık, camın üzeriyse hafif buğuluydu. Gözlerinde tuhaf bir üzünlük belirdi.

Lusana'ya döndü. "Sen ve ben, birlikte bir yolculuğa çıkacağız, dönüşü olmayan bir yolculuğa."

Washington Ulusal Havaalanının arka kapılarından birinden giren taksi, gece saat tam dokuz buçuk olduğu sırada, Jarvis'i alanın kullanılmayan bir ucunda tek başına duran bir hangarın önüne bıraktı.

Yan kapılardan birinin üzerinde biraz ışık görünmese, dev yapı kasvetli bir mağarayı andırıyordu. Kapıyı iterek açtı, gıcırdamamasına çok şaşırdı. Bolca yağlanmış menteşeler fisıltı bile çıkarmadan açılıp kapanabiliyordu.

İçerisi tepeden vuran florasan ışığıyla çok güzel aydınlatılmıştı. Uç motorlu eski bir Ford uçak, dev bir kaz gibi beton zeminin ortasında duruyordu. Kanatlarının altına sığınmak ister dibi sokulmuş, değişik onarım aşamalarında gözüken antika otomobiller vardı. Jarvis bir pas yığını gibi duran otomobile doğru yürüdü. Radyatörün altından bir çift ayak sarkmıştı. "Mr. Pitt siz misiniz?"

"Siz de Mr. Jarvis misiniz?"

"Evet."

Pitt otomobilin altından sürünerek çıkıp yere oturdu. "Küçük kulübemi kolay buldunuz sanırım."

Jarvis duraksadı, Pitt'in yağlı tulumuna ve dağınık görünüşüne aldanarak, "Burada mı oturuyorsunuz?" diye sordu.

Pitt eliyle hangar zeminin üstünde bir kat göstererek, "Yukarıda bir dairem var," dedi.

Jarvis çevresini işaret ederek, "Çok güzel bir koleksiyon bu," dedi. "Şu ilerde siyah çamurlukları ve gümüş rengi döşemesi olan şey nedir?"

"1936 model Maybach Zeppelin binek otomobili," diye yanıtladı Pitt.

"Ya üzerinde çalışmakta olduğunuz?"

"1912 model bir Renault."

Jarvis, "Oldukça aşınmış," diyerek parmağıyla pas tabaklarını kaldırdı.

Pitt anlayışlı bir şekilde güldü. "Yetmiş yıl su altında kaldığını düşünecek olursanız, hiç de fena durumda sayılmaz."

Jarvis hemen anladı. "Titanik'ten mi?"

"Evet. Çıkarma projesi gerçekleşince, alıkoymama izin verdiler. Yani bir çeşit ödül, hizmetlerim için."

Pitt basamakları önden çıkararak üst kattaki odasına giden yolu gösterdi. Jarvis içer' girer girmez, uzman gözlerle alışılmamış mobilya ve eşyaları inceledi. Odayı süsleyen deniz buluntularına bakarak, ev sahibinin çok gezen bir insan olduğu yargısına vardı. Sanki başka bir çağdan kalmış gibi görünen bakır dalgıç miğferleri, eski denizci pusulaları, tahta dümen yekeleri, gemi çanları, eski çiviler ve şişeler bile düzenle sınıflandırılmış, yanlarındaki etiketlerde Pitt'in hangi gemiden çıkardığı yazılmıştı. Bir insanın tüm yaşamı boyunca oluşturabileceği bir müze gibiydi burası.

Jarvis, Pitt'in önerisi üzerine deri bir kanepeye oturdu. Ev sahibinin gözlerinin içine bakarak, "Beni tanıyor musunuz, Mr. Pitt?" diye sordu.

"Hayır."

"Yine de benimle görüşmekten kaçınmadınız."

Pitt gülerek, "Böyle meraklı bir şeye kim dayanabilir?" dedi. "Otomobilimin camı üstünde. Ulusal Güvenlik Örgütü'nün telefon numarası yazılı bir not bulmak, her gün karşılaştığım sıradan bir olay değil de."

"Tabii o zaman, izlendiğinizi tahmin ettiniz."

Pitt derinden yapılmış bir koltuğa gömülüp ayaklarını önünde duran sehpayaya dayadı. "Kelime oyunlarını bırakıp konuya gelelim, Mr. Jarvis. Ne oynuyorsunuz?"

"Ne oyunu?"

"Yani, beni arama nedeniniz. "

"Pekâlâ Mr. Pitt," dedi Jarvis. "Kartlarımızı masaya koyalım. Özel deniz mermileri arayan NUMA'nın gerçek amacı nedir?"

"Bir içki istemediğinizden emin misiniz?" diye karşılık verdi Pitt.

"Hayır, sağolun." Jarvis, Pitt'in telâşsızlığını beğenmişti.

"Madem işin içindesiniz, nedenini biliyorsunuzdur."

"Mercan yataklarında sismolojik denemeler mi?"

Pitt başını sallamakla yetindi.

Jarvis kollarını kanepenin arkalığında uzatarak, "Denemeleri ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Gelecek yıl mart ayının son iki haftası."

"Anlıyorum." Jarvis, Pitt'e babacan bir bakış attıktan sonra can evine vurmak için atışa başladı. "İkisi sizin kurumunuzdan olmak üzere, dört sismolog ile görüştüm. Uçaktan sekiz santimetrelik mermi atma fikrinize hiç katılmıyorlar. Dahası, son derece gülünç buluyorlar. Yine edindiğim bilgilere göre, NUMA programlarında Pasifik'te sismolojik denemeler yapılması yer almıyor. Kısacası Mr. Pitt, bu numarayı sürdürmeyin artık."

Pitt düşünmek için gözlerini kapadı. Yalan söyleyebilir ya da hiç yorum yapmamaya kalkabilirdi. Hayır, diye düşündü, seçenekleri sıfıra kadar düşmüştü. Yardım olmadan sadece kendisinin, Steiger'in ve Sandecker'in ÇÖ mermi başlıklarını ADO'nun elinden geri almaları için hemen hemen hiç umut kalmamıştı. Araştırmayı, sınırlı kaynaklarını sonuna dek kullanarak yürütmüşlerdi. Artık profesyonelleri oyuna sokma zamanı geldi, diye düşündü.

Gözlerini açıp Jarvis'e dikti. "Eğer ovucunuzun içine hiç ara vermeden üç yüzyıl boyunca öldürme gücü olan bir mikrop organizması tutuştursaydım, ne yapardınız bununla?"

Pitt'in sorusu Jarvis'i hazırlıksız yakalamıştı. "Sözü nereye getirmek istediğinizi anlayamadım."

Pitt, "Sorum cevapsız kaldı," dedi.

Jarvis'in rahatı kaçtı. "Böyle bir silâh hiç duymadım. Kimyasal ve biyolojik silahlar. Birleşmiş Milletler üyesi tüm ülkelerce on yıl önce kesin ve koşulsuz olarak yasaklanmıştı."

"Lütfen sorumu cevaplayın," diye üsteledi Pitt.

"Sanırım, devlet yetkililerimize verirdim."

"Bunun doğru yol olduğundan emin misiniz?"

"Ne söylüyorsunuz siz kuzum? Olay zaten tümüyle varsayım."

Pitt, "Böyle bir silah hemen yok edilmelidir," dedi. Yeşil gözleri Jarvis'in beyninin içine giriyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Jarvis, "Böyle bir şey gerçekten var mı?" diye sordu.

"Var."

Kopuk parçalar yavaş yavaş yerlerini bulutken, Jarvis meslek yaşamında ilk kez işinde 0 kadar başarılı olduğu için kendisine küfretti. Pitt'e bakıp hafifçe güldü. "Şimdi bir içki alırım," dedi yavaşça. "Sonra da karşılıklı, oturup çok rahatsız edici haberler alışverişi yapalım."

Phil Sawyer, Loren'in evi önünde otomobilini durdurduğunda, saat gece yarısını geçiyordu. Çoğu kadının yakışıklı diyebileceği bir adamdı. Düzgün bir yüzü ve gür fakat erken kırılmış düz saçları vardı.

Loren ona baştan çıkarıcı bir yüz ifadesiyle baktı. "Daire kapısını sen açabilir misin? Kilit hep tutukluk yapıyor."

Adam güldü. "Nasıl reddedebilirim?"

Otomobilden çıkıp bahçe girişini sessizce yürüdüler. Islak kaldırım üzerinde sokak lambalarının ışığı yansıyor. İnce ince çiseleyen yağmurdan sakınmak için Loren iyice adama sokuldu. Kapıcı onları selâmlayarak asansörün kapısını açtı. Dairesine geldikleri zaman, Loren çantasını açıp içinde anahtarını arandı, çıkarıp Sawyer'e verdi. Sawyer kilidi açınca içeri girdiler.

Loren, "Kendine bir içki hazırlasana," dedi saçlarını silkelerken. "Bir dakika sonra yanıdayım."

Loren yatak odasına girerken, Sawyer da portatif barın önüne geçip kendine bir konyak doldurdu. Loren gümüş rengi bir pijamayla odaya döndüğünde, ikinci bardağa başlamıştı. Kapıdan içeri yürürken arkasından gelen ışık kadının saydam giysisi altındaki silüetini sergiliyordu. Pijaması, tarçın rengi saçları ve menekşe gözleri karşısında Sawyer yeni ergenleşmiş oğlan çocukları gibi afalladı.

"İnsanı büyüleyecek kadar güzelsin," diyebildi ancak.

"Sağol." Kendisine bir bardak Galliano alıp adamın yanında kanepeye oturdu. "Nefis bir akşam yemeği oldu, Phil."

"Beğendiğine sevindim."

Adama biraz daha sokularak elini tuttu. "Bu gece çok farklı görünüyorsun. Seni hiç bu kadar rahat görmemiştim. Bir kez bile Başkandan söz etmedin."

"Bugünü de sayarak altı hafta üç gün sonra, yeni seçilecek Başkan yemin edince, benim de haber organlarının bay ve bayanlarıyla olan sekiz yıllık savaşım sona erecek. Hay Allah, son günlerini yaşayan bir yönetimin parçası olmaktan hoşlanacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Yeni Başkan işe başladıktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sanırım, Patronum en iyisini düşünüyor. Dizginleri yeni sürücüye verir vermez, on iki metrelik kotrasına atlayıp Güney Pasifik'e açılacağını, ölünceye dek içip sevişeceğini söylüyor." Sawyer içkisinden bir yudum alıp Loren'in gözlerine baktı. "Bense, Karaipleri yeğliyorum, özellikle balayım

için."

Loren bir şeyler sezinler gibi oldu. "Üzerinde düşündüğün belli biri var mı?"

Sawyer bardakları masanın üstüne koyup Loren'in ellerini kendi elleri arasına aldı. "Kongre Üyesi Bayan Smith," dedi büyük bir ciddiyetle. "Phil Sawyer ile evlenme konusunda olumlu oy kullanmanızı saygılarımla rica ederim."

Loren'in gözleri sıkıntılı ve düşünceli bir anlam aldı. Bu anın nasıl olsa gelip çatacağını bildiği halde hâlâ kararsızdı. Sawyer onun duraksamasına yanlıı anlam verdi.

Anlayışlı bir sesle, "Aklından neler geçtiğini biliyorum," dedi. "İşsiz kalmış eski bir başkanlık basın sekreteriyle yaşamak nasıl olacak, diye düşünüyorsun. Hiç tasalanma. Parti yetkilileri gelecek seçimlerde doğduğum kentten senatör adayı olmamı istiyorlar."

"Öyleyse," dedi Loren karar vermişçesine. "Olumlu oylar kazandı."

"Sawyer, Loren'in gözlerindeki huzursuzluğu farketmedi. Başını elleri arasına alıp dudaklarından öptü. Kadının bedeninden yayılan dişi kokuyla iyice kendinden geçmiş, bulanık görmeye başlamıştı. Yüzünü göğüsleri arasına dayarken, kendini garip bir şekilde rahatlamış hissetti.

Daha sonra Sawyer doyuma ulaşmış olarak yatıp uyurken, Loren'in gözyaşları yastığı ıslatıyordu. Gayret etmişti, tüm içtenliğiyle. Elinden geldiğince sevişmişti, hatta kendini zorlayıp hayvansal sesler bile çıkarmıştı. Ama sonuç yoktu. Tüm şiddetli sevişme sürecinde Sawyer'i Pitt'le kıyaslayıp durmuştu. Mantıksal açıdan aradaki farkı açıklamak olanaksızdı. Bedensel olarak ikisi de aynı duyguyu veriyordu ama ne varsa, Pitt onu çılgın, vahşi bir hayvan haline getirirken, Sawyer ile boş ve doyumsuz kalıyordu.

Hıçkırıklarını bastırmak için yastığı yüzüne bastırdı. Lanet olsun sana Dirk Pitt, dedi içinden. Lanet olsun!

Pitt, "Hangimizin öyküsü daha kaçıkça, karar veremedim," dedi. "Sizinki mi, yoksa benimki mi?"

Jarvis omuzlarını kaldırdı. "Kim bilir? İşin en korkunç yanı, sizin Çabuk Ölüm mermi başlıklarıyla benim Yabangülü Operasyonu arasında bir ilişki bulunması olasılığı."

"ADO teröristleri kılığında Güney Afrikalı siyahlar gelecek, bir savaş gemisiyle önemli kıyı kentlerinden birine saldıracaklar. Bu tam bir çılgınlık."

Jarvis, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Aslında plan çok akıllıca. Şuraya buraya bir iki bomba koyarak ya da bir uçak kaçırarak bütün bir ülkeyi ayağa kaldıramazsın. Ama bayraklarını çekmiş eski bir savaş gemisi gelip de savunmasız insanların üstüne bomba yağdırırsa, işte o zaman yer yerinden oynar."

"Hangi kent acaba?"

"Hiçbir kent adı geçmedi. Planın o bölümü bilinmezlik içinde."

"Neyse ki, en önemli araç ellerinde değil."

Jarvis, "Bir muhrip mi?" dedi.

"Tümünün eylem dışı kaldığını söylemişsiniz."

"En sonuncusu hurda olarak aylar önce satılmış. Ötekilerse işlemez durumda, müzeli olarak

saklanıyor."

Pitt bir süre gözlerini boşluğa dikti. "Birkaç hafta önce Chesapeake koyundaki bir limanda demirli bir muhrip gördüm."

Jarvis, "Herhalde ağır roket taşıyan bir kuruvazördür," diye tahmin yürüttü.

"Hayır, üç tane büyük top taretli olduğundan eminim," dedi Pitt kesin olarak. "Savannah'a giden bir uçağın içindeydim, güneye sapmadan önce üzerinden uçtuk."

Jarvis tam inanmamıştı. "Edindiğim bilginin geçerliliğinden kuşkulanamam için hiçbir neden yok, ama yine de işi şansa bırakmamak için söylediklerinizi kontrol ettireceğim."

Pitt, "Bir şey daha var," dedi ve oturduğu yerden kalkarak rafın üzerindeki ansiklopediler arasında aranmaya başladı. Siyah kaplı bir kitap çıkarıp sayfalarını karıştırdı.

Jarvis, "Aklına bir şey daha mı geldi?" diye sordu.

"Yabangülü Operasyonu," dedi Pitt.

"Ne olmuş ona?"

"Adı. Herhangi bir anlama gelebilir mi?"

"Şifre adlarının genellikle gizli bir anlamı olmaz," diye Jarvis yanıtladı. "Planı açığa çıkarma olasılığından çekinilir."

"Sizinle bir şişe yıllanmış şarabına bahse girerim, bunun bir anlamı var." Pitt kitabı gösterdi. Gösterdiği sayfada bir harita vardı.

"Eee, ne olmuş Iowa büyük bir eyaletse?"

Pitt sayfanın alt yarısında bir noktayı gösterdi. "Iowa eyaletinin simgesi," dedi zayıf bir sesle. "Yabangülüdür."

Jarvis'in yüzündeki renk bir anda solmuştu. "Ama Iowa muhribi hurdaya ayrılmıştı."

"Hurdaya mı ayrılmıştı yoksa hurda olarak mı satılmıştı!" dedi Pitt. "Arada büyük fark var."

Jarvis'in alını endişeyle kırıştı.

Pitt, Jarvis'e bakıp bir süre endişe anını uzattı. "Sizin yerinizde olsam, Maryland'ın batı Chesapeake kıyılarında ne kadar tersane varsa soruştururdum."

"Telefonunuz." Jarvis'in isteği, ricadan çok emri andırıyordu.

Pitt sessizce köşede duran telefonu gösterdi.

Jarvis bir numara çevirdi. Cevap beklerken Pitt'e döndü. "Antika olmayan bir otomobiliniz var mı?"

"NUMA'ya ait bir otomobil var, dışarda duruyor."

Jarvis, "Ben taksiyle geldim," dedi. "Beni sen götürür müsün?"

"O halde bana bir dakika izin ver, bir temizleneyim."

Pitt banyodan çıkarken, Jarvis kapının yanında bekliyordu. "Haklıymışsın," dedi. "İowa muhribi düne kadar Maryland'deki Forbes tersanesindeymiş."

Pitt, "Orayı biliyorum," dedi. "Patuxent Nehrine giriş koyuna birkaç mil uzaklıktadır."

Yağan yağmur altında Pitt otomobili sürerken, Jarvis cam sileceklerinin tekdüze hareketiyle hipnotize olmuştu. Bir süre sonra gözleri yolun ilersinde odaklaşarak, "Sanırım önümüzdeki kent Lexington Park olacak." dedi.

Pitt başını çevirmeden konuştu. "Dört mil daha gideceğiz."

Jarvis, "Kent dışında sabaha kadar açık bir benzin istasyonu var," diye devam etti. Telefon kulübesinin önünde duruver."

Birkaç dakika sonra Lexington kentinin sınırlarını gösteren işaretler far ışıkları altında ya çıktı. Bir mil gitmeden, pırıl pırıl ışıklarıyla benzin istasyonu belirdi. Pitt bir telefon kulübesinin önünde durdu.

İstasyon görevlisi rahat ve sıcak ofisin içinde oturmuş, ayaklarını eski bir sobaya dayamıştı. Pitt ve Jarvis'in geldiğini görünce bir elindeki dergiyi bırakıp kuşkulu gözlerle camın arkasından baktı. Soyguncuya benzemediklerini görüp rahatlayarak yeniden dergisini okumaya başladı. Telefon kulübesinin lambası söner sönmez, Jarvis dışarı çıkıp hemen otomobilin içine daldı.

Pitt, "Yeni bir haber var mı?> diye sordu Jarvis başını salladı. "Adamlarım pek iç açıcı olmayan bilgiler edinmişler."

Pitt, "Kötü havayla kötü haber hep birlikte gelirler zaten," dedi.

"Iowa, Deniz Kuvvetleri listesinden çıkarılmış, artık mal olarak açık artırmayla satılmış. Artırmayı kazanan Walvis Bay Co. adında bir şirket."

"Hiç duymamıştım."

"Bu şirket Afrika Devrim Ordusunun para işleriyle uğraşan paravan bir şirkettir."

Pitt önüne çıkan derin bir su birikintisine girmemek için direksiyonu kırdı. "İster misin, Lusana açık artırmada daha yüksek fiyat sürüp Güney Afrika Savunma Bakanlığını atlatmış olsun."

"Hiç sanmıyorum." Jarvis nemli soğuktan titriyordu. Ellerini sıcak hava veren donanımın önünde ovuşturdu, "Iowa'yı, Walvis Bay Co. adıyla Güney Afrika Savunma Bakanlığının satın aldığından hiç kuşkum yok."

"Lusana'nın bundan bilgisi olmaz mı?"

Jarvis, "Bilmesine olanak yok," dedi. "Artırmaya katılanların isteği üzerine şirket adları gizli tutulur."

"Tanrım," diye mırıldandı Pitt. "Phalanx'ın mermi başlıklarını ADO'ya satışı... "

"Biraz daha kurcalarsak," dedi Jarvis sesi gerginleşerek. "Lusana ve ADO'nun bu işle de hiçbir ilgileri olmadığı ortaya çıkar."

Pitt, "İşte Forbes tersanesi önümüzde," dedi.

Tersaneyi çevreleyen yüksek tel örgülü çit karşılıklarına çıktı ve yola paralel olarak uzanmaya başladı. Ana kapının önüne geldiklerinde Pitt otomobili durdurdu. Şiddetli yağmur altında gemi gözüküyordu. Kocaman vinçler bile karanlık içinde kaybolmuş gibiydiler. Pitt daha penceresini indirmedi kapı gözcüsü yanında bitti.

"Baylar, size yardımcı olabilir miyim?" diye kibarca sordu.

Jarvis, Pitt'in üzerinden eğilip kimliğini uzattı adama. "Iowa'nın tersanenizde olup olmadığını görmek istiyoruz."

"Size kesinlikle burada olduğunu söyleyebilirim efendim. Neredeyse altı aydır burada, yeni baştan donatılıyordu."

Pitt'le Jarvis, 'yeniden donatılıyor' sözü üzerine birbirlerine endişeyle baktılar.

Gözcü, "Geçiş izni ya da şirket yetkililerinden gerekli bir belge olmadığı sürece, kimseyi içeri bırakmama emri aldım," diye devam etti. Korkarım, gemiyi görmek için sabaha kadar beklemek zorundasınız."

Jarvis'in yüzü öfkeyle karardı. Tam saldırıya geçecekken yanlarında bir otomobil durup içinden şık kostümlü bir adam indi.

"Bir sorun mu var O'Shea?" dedi.

Gözcü, "Bu baylar içeri girmek istiyorlar," diye yanıtladı. "Ama geçiş izinleri yok."

Jarvis otomobilden fırlayıp yabancı yanlarına gelmeden onu karşıladı. "Benim adım Jarvis. Ulusal Güvenlik Örgütü başkanıyım. Arkadaşım, Dirk Pitt ise NUMA'dan. Derhal Iowa'yı görmemiz son derece önemlidir."

Adam Jarvis'in kimliğini incelerken, "Sabahın üçünde mi?" diye mırıldandı. Sonra gözcüye dönüp, "Tamam, geçebilirler," dedi. "Limana inen yol biraz biçimsizdir. Sizinle gelsem iyi olacak. Bu arada kendimi tanıyım, adım Metz, Lou Metz. Tersanenin yöneticisiyim."

Metz otomobiline dönüp ön koltukta tek başına oturan bir kadına bir şeyler söyledikten sonra döndü. Pitt'in arkasındaki koltuğa otururken "Şimdi," diye açıkladı. "Bu gece evlilik yıldönümümüz. Bir yerde kutladık, eve dönüyorduk. Buradan bir proje almak için uğramıştım."

O'Shea giriş kapısındaki engeli kaldırdı. Pitt'e bir dakika durmasını işaret ederek otomobilin penceresine eğildi. "Mr. Metz, eğer otobüs şoförünü görürseniz neden hâlâ çıkmadığını da bir soruverin."

Metz şaşırılmış göründü. "Otobüs şoförü mü?"

"Bu akşam saat yedi dolaylarında geldi, otobüsün içinde yetmiş yakın siyah genç vardı, Iowa'ya gittiklerini söylediler."

Metz, "Sen de onları bıraktın mı?" diye inanamayarak sordu.

"Hepsinin geçiş belgesi vardı, hatta arkalarından gelen kamyon şoförünün bile."

Pitt otomobili tersanenin içine doğru sürmeğe başladı. "Kim bu Fawkes?" diye sordu.

Metz, "Kaptan Patrick McKenzie Fawkes," dedi. "Kraliyet Donanmasından emekli olmuş. Bir grup siyah teröristin, gemiyi yeniden donatmak için kendisini tuttuğunu açık açık söyledi. Adam zırdeli."

Jarvis dönüp Metz'e baktı. "Neden kaçık?"

"Fawkes, teknenin tüm yüzünü değiştirmemiz için bize emir verdi. Üstyapıyı soyup soğana çevirdik, sonra yerini tahtayla doldurduk."

Pitt, "Iowa'nın dizaynı mantar gibi yüzecek biçimde yapılmamıştır," dedi. "Eğer yüzebilirliği ve çekim merkezleri büyük ölçüde değiştirilirse, sıkı bir fırtınada alabora olur."

Metz, "Bilmiyor muyum," diye homurdandı. "Yaşlı keçiyle aylarca tartıştım. Rüzgâra karşı yellensem belki daha yararlı olurdu. Hatta iki tane sağlam General Elektrik türbin motorunu bile söktürdü." Susup Pitt'in omzuna dokundu. "Bundan sonraki çelik saç yığınının sonra sağa dön, sonra vinç raylarını izleyerek sola gir."

Isı düşmüş, yağmur buz damlaları gibi kristalleşmişti. Farlar dev kutulara benzeyen nesnelere aydınlattı. Pitt, "Kamyonla otobüs," dedi. Otomobili park etti, fakat motoru farları çalışır durumda bıraktı.

Jarvis, "Sürücüler yok ortada," dedi.

Pitt bir cep feneri alıp otomobilden çıktı. Jarvis'de onun ardından gitti, fakat Metz otomobilden çıkar çıkmaz hiçbir şey söylemeden karanlıkta bir yere doğru koşmaya başladı. Pitt feneri otobüsün pencerelerine ve kamyonun pencerelerine tuttu. Her ikisi de boştu. Jarvis terkedilmiş araçların çevresini dolaştıktan sonra limana inip Metz'in olduğu yere geldiler. Metz ellerini beline dayamış, sıırıslıklam olmuş duruyordu. Boğulmak üzereyken sudan çıkarılmış bir kazazedeyi andırıyordu bu haliyle.

Jarvis, "Iowa nerede?" diye sordu.

Metz elini karanlığa doğru sallayarak, "Uçmuş." dedi.

"Ne yapmış?"

"O kaçık İskoç gemiyi götürmüş!"

"Tanrım, nasıl olur?"

Metz'in sesi ve yüzü büyük bir telaş içindeydi. "Muhriplerin yerini şaşırarak değilim. Donatım sırasında hep burada bağlıydı." Sonra ansızın bir şey farkedip limanın ucuna koştu.

Hay Allah, şuraya bakın! Bağlama halatları halâ iskele babalarına bağlı. Sanki bir daha hiç bir yare bağlanmayacaklarmış gibi."

Jarvis eğilip karanlık suyun içinde kaybolan kalın halata baktı. "Hep benim hatam. Her şey bu kadar belliyken, olacakları kabul etmemem, korkunç bir ihmal."

Pitt, "Ama saldırıyı gerçekleştireceklerini kesin olarak bilmiyoruz," dedi.

Jarvis başını iki yana sallayarak, "Saldıracaklardır, bundan emin olabilirsiniz," dedi. Yorgun bir şekilde sırtını arkasında duran demir yığınının dayadı. "Hedeflerinin neresi olduğunu ve saldırı gününü bir bilseydik."

Pitt, "Gün belli aslında," dedi.

Jarvis ona soran gözlerle bakıp bekledi.

"Bu saldırının amacı, Güney Afrikalı beyazlar için sempati toplayıp siyah devrimcilerin üstüne Amerikalıların öfkesini çekmek demiştin." Pitt devam etti. "Bunun için bugünden daha iyisi olur mu?"

"Saat on ikiyi beş geçe bir çarşamba sabahı." Jarvis'in sesi sinirliydi. "Bundan ilginç bir şey göremiyorum."

"Yabangülü Operasyonu'nu hazırlayanların müthiş bir zamanlama anlayışı var," dedi Pitt alaycı bir biçimde. "Bugün aynı zamanda aralığın yedisi, Pearl Harbour'un yıldönümü."

BEŞİNCİ BÖLÜM

IOWA

52

Pretoria, Güney Afrika, Aralık 7, 1988

Pleter De Vaal, Savunma Bakanlığındaki Klanında tek başına oturmuş kitap okuyordu. Günün erken saatlerinde, pencerelerden ılık güneş ışınları süzülüyordu. Kapıdan hafif bir tıkırtı sesi geldi.

De Vaal başını kaldırmadan konuştu. "Evet?"

Zeegler içeri girdi. "Fawkes'un operasyonu başlattığına ilişkin haber aldık."

De Vaal yüzünde hiçbir ilgi belirtisi olmadan kitabını yana bırakıp Zeegler'e bir kâğıt parçası uzattı. "Nöbetçi haberleşme subayını bul, bu mesajın Amerikan Dışişleri Bakanlığına çekilmesini sağla."

Kraliyet Donanmasından emekli Kaptan Patrick Fawkes yönetiminde, Afrika Devrim Ordusu teröristlerinden oluşan bir grup saldırganın kıyılarınıza bir saldırı düzenlediğini bildirmek benim için bir görevdir. Bu korkunç olaydaki sorumluluğumdan ötürü derin üzüntülerimi iletmek isterim.

ERİC KOERTSMAN

Başbakan

Zeegler büyük bir şaşkınlıkla, "Yabangülü Operasyonu hakkında en küçük bir bilgisi olmadığı halde Başbakanımız adına suçu yüklenmişsiniz," dedi. "Nedenini sorabilir miyim?"

De Vaal ellerini önünde kenetleyip Zeegler'e baktı. "Ayrıntıları tartışmam için bir neden görmüyorum."

"O halde, neden Fawkes'u kurtların ağzına attığınızı sorabilir miyim?"

Bakan, Zeegler'in artık gitmesini belirten bir hareket yaparak yeniden kitabına döndü. "Sen mesajın çekilmesiyle ilgilen. Zamanı geldiğinde soruların cevaplanacaktır."

Zeegler direndi. "Kurtarılması için çalışacağımıza Fawkes'a söz vermiştik."

De Vaal sabrı tükenmişçesine iç geçirdi. "Fawkes baskın yönetimini üstlendiği anda kurtuluşu olmadığını biliyordu."

"Ama eğer sağ olarak ele geçirilir ve Amerikan yetkililerine ifade verirse, bizim için felâket olur."

De Vaal kurnaz bir gülümsemeye, "Bundan hiç korkun olmasın, albay," dedi. "Fawkes ifade verecek kadar yaşamayacak."

"Çok emin görünüyorsunuz, sayın bakanım."

De Vaal sakin bir sesle, "öyleyim," dedi. "Gerçekten öyleyim."

Iowa'nın alt kesiminde, üzerinde yağlı bir tulum ve kalın yün ceket olan bir gölge, girdiği bölmenin kapısını kapayınca koyu bir karanlık içinde kaldı. Cebinden cep fenerini çıkarıp odanın içinde gezdirdi. Bölme duvarlarının çoğu sökülmüş olduğundan, bulunduğu yer büyük bir mağaraya benziyordu.

Başka kimse olmadığını anlayınca, dizleri üstüne çöküp ceket cebinden bir tabanca çıkardı. Namlunun ucuna bir susturucu yerleştirip yirmi atımlık şarjörünü kabzanın altındaki yerine taktı.

27.5 Hocker Rodine otomatik tabancayı karanlığa doğrulup tetiği çekti. Neredeyse farkedilmeyecek bir 'pif' sesini, kurşunun gözükmeyen duvarlardan sekerken çıkardığı iki hafif çarpma sesi izledi.

Adam sonuçtan hoşnut bir biçimde tabancayı sağ baldırına iliştirdi. Birkaç adım atarak hareketine engel olup olmadığına baktı. Sonra Emma fenerini söndürüp yeniden geminin motor bölümüne döndü.

Balıkçı teknesi 'Molly Bender'in kaptanı Carl Swedborg, elindeki barometreye bir süre baktıktan sonra gösterge masasına gidip bir fincan kahve aldı. Kahvesini yudumlayıp güvertede biriken buzlara bakarken, nehrin ilerdeki kesimlerini gözünde canlandırdı. Islak hava, yetmiş yaşındaki kemiklerine ve eklemlerine büyük bir acı veriyordu. En azından on yıl önce emekli olması gerekirdi ama karısının, ülkenin bir yanına dağılmış çocuklarının olmadığı boş bir evde pineklemeğe göze alamamıştı. Kaptan olarak iş bulduğu sürece, su üstünde kalmaya kararlıydı. Su içine gömülene dek.

"Hiç olmazsa çeyrek mile kadar görüş mesafesi var," dedi dalgın dalgın.

"Bundan çok daha beterini gördüm." Konuşan, dümen başındaki uzun boylu, dağınık saçlı bir İrlandalı göçmen olan Brian Donegal'dı. "Denize çıkarken kötü hava olacağına, dönerken olsun daha iyi."

Swedborg, "Haklısın," dedi. Ürpererek muşambasının üst düğmelerini ilikledi. "Aman dümene dikkat et, Ragged Point kanal şamandıralarından uzak dur."

"Korkma, kaptan. Benim Belfast'lı burnum, kanal şamandıralarının kokusunu bir tazi gibi alır."

Donegal'ın hazırcevaplığına Swedborg gülmeden edemezdi. Kaptan kendini zorlayarak kıvrılan dudaklarını topladı ve yapmacık bir ciddiyetle, "Gözlerini kullansan daha iyi olur," dedi.

Molly Bender, Ragged Çakarının yanından kıvrılarak geçip nehir üzerindeki yoluna devam etti. Arada sırada önünden geçtikleri ışıklandırılmış şamandıralar, yağmur altında bir bulvarı aydınlatan sokak lambalarını andırıyorlardı. Karanlıkta, kıyıda gelen tek tük ışıklar zorlukla seçiliyordu.

Donegal, "Karşımızdan gelen var," diye duyuru yaptı.

Swedborg bir dürbün alıp ileriye baktı. "Üç beyaz bayrağı var. Bu, yedeğinde bir yük taşıyan römorkör demektir. Tam biçimini çıkaramıyorum, çok bulanık. Ama uzun bir yedeği olmalı. Üç yüz metre gerisindeki son tekneden bazı ışıklar seçebiliyorum."

"Bu rotada gelirse çarpışırız, kaptan. Direk ışıkları tam pruvamızın üstünde."

Swedborg, "Nehrin bize ait olan yanında ne işi var bu hergelenin?" diye yüksek sesle sordu. "Tanrının budalası bilmiyor mu, yaklaşan iki tekne kanalın sancak yanında yol almak zorundadır? Bizim şeridimizi kapatıyor."

Donegal, "Biz daha kolay yön değiştirebiliriz," dedi. "En iyisi işaret verip sancak sancağa geçelim."

"Pekala, Donegal. İskele yönüne çevirip iki düdük sesiyle ne yapmak istediğimizi belirt."

Düdük seslerine cevap gelmedi. Tuhaf görünüşlü römorkörün ışıkları, Swedborg'un sandığı gibi yedeğinde bir sürü tekne olan bir römorkörün hızından çok daha çabuk yaklaşıyordu. Kaptan karşıdan gelen teknenin, Molly Bender'in yeni aldığı rota içine dönmesini dehşet içinde farkettili. "Şu serseriye dört kısa düdük işareti ver," diye bağırdı.

Bu, 'Su Yolları Tehlike' işaretiydi. Karşıdan gelen bir teknenin rotası ya da niyeti belli olmadığına verilirdi. Düdük sesleriyle Swedborg'un tayfalarından ikisi uykularından kalkıp dümen bölümüne girmişler, karşıdan gelen teknenin burunlarının dibinde olduğunu farkedince şaşkınlıktan

taş kesilmişlerdi. Arkasında yedeği olan bir römorkör böyle yapamazdı.

Son saniyeler içinde Swedborg bir megafon kapıp karanlığın içine doğru bağırdı "Hey! Çabuk iskele yönüne kırın!"

Swedborg bir hayalete bağırsaydı pek farklı olmazdı. Ne bir ses, ne de bir düdük cevap verdi. Geminin ışıkları, çaresiz Molly Bender'i kaplamıştı.

Çarpışmanın kaçınılmaz olduğunu anlayan Swedborg, pencerenin alt köşesine sımsıkı tutundu. Donegal sonuna dek uğraşarak geri çekilmek için motorları zorluyor, dümeni yeniden sancağa çevirmeye çalışıyordu.

Görebildikleri son şey, buldukları yerden çok yüksek, korkunç bir pruvanın, tekneyi çatırdatarak üstlerine gelişi oldu. Dev çelik yığının üstünde 61 sayısı okunabiliyordu.

Sonra küçük balıkçı teknesi parçalara ayrılıp nehrin buzlu suları içinde kayboldu.

Pitt otomobili Beyaz Saray'ın giriş kapısı önünde durdurdu. Jarvis tam çıkmak üzereyken durup Pitt'e bakarak, "Yardımların için sağol," dedi içtenlikle.

Pitt, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Jarvis yorgun bir gülümsemeye, "Başkanı ve Kuvvet Komutanlarını yataklarından kaldırmak gibi tatsız iş yapacağım," dedi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok. Üzerine düşenden çok fazlasını yaptın zaten. Bundan sonrası artık Savunma Bakanlığına kalıyor."

Pitt, "Çabuk Ölüm mermi başlıkları," dedi. "Gemi ele geçirilir geçirilmez, bunların yok edileceğine bana güvence verebilir misin?"

"Denerim. Daha ötesine bir şey diyemem."

Pitt, "Bu yeterli değil," dedi.

Jarvis tartışamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Artık umurunda değil, gibilerden omzunu silkti. "Üzgünüm ama böyle işte." Sonra kapıyı kapatıp giriş kapısındaki gözcüye kimliğini gösterdi ve gözden kayboldu.

Pitt otomobili döndürerek Vermont Avenue'a saptı. Birkaç mil yol aldıktan sonra bir sabahçı kahvesi görerek park etti. Bir kahve ısmarlayıp telefonun başına geçti. İki görüşme yaptıktan sonra kahvesini içip ayrıldı.

Pitt, Bethesda Deniz Hastanesine girer girmez Heidi Milligan ile karşılaştı. Kadın başına sarı saçlarını kısmen örten bir eşarp bağlamış, gözlerinin altından beliren yorgunluğuna karşın yine de diri ve genç görünüyordu.

Pitt, "Amiral Bass nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ sallantıda. Ama güçlüdür Walt, bunu da atlatır."

Pitt söylenenlerin tek kelimesine inanmadı. Heidi iplik kadar bir umuda sarılmış, yiğit görünmeye çalışıyordu. Kadını belinden tutup koridora doğru yürüttü. "Benimle konuşabilecek mi?"

Kadın başını salladı. "Doktorların pek hoşuna gitmedi ama senin ilettiğin haberi verince Walt çok ısrar etti."

Pitt, "Bu denli önemli olmasaydı, onu rahatsız etmezdim," dedi.

Kadın onun gözlerine baktı, "Anlıyorum!"

Kapının önüne gelince, Heidi açtı. Pitt'e işaret ederek amiralin yanına girmesini belirtti.

Pitt hastanelerden nefret ederdi. Eterin iç bayıltan kokusu, kasvetli atmosfer, doktorların ve hemşirelerin ticaret yapar gibi davranışları her zaman sinirlerini bozardı. Daha çok öncesinden kararını vermişti. Zamanı geldiğinde kendi evinde, yatağında ölecekti.

Amiral görünce Pitt'in bu kararı daha da güçlendi. Yaşlı adamın solmuş yüzü, yastıktan zor ayırt edilebiliyordu. Hırıltılı soluması, solunum aygıtlarının hışırtısıyla karışmıştı. Kollarına takılı ve çarşafın içine sokulmuş çeşitli hortumlar, gerekli besinleri verip dışkısını alıyordu. Bir zamanların kaslı bedeni ufalmıştı.

Odada bulunan bir doktor öne gelerek Pitt'in koluna dokundu. "Konuşacak kadar güçlü olduğuna sanmıyorum."

Bass başını Pitt'in olduğu yöne doğru hafifçe çevirerek eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. Hırıltılı bir sesle, "Yaklaş Dirk," dedi.

Doktor çaresizliğini gösteren bir ifadeyle, "Ben yine de pek uzaklaşmayayım," diyerek koridora çıkıp kapıyı kapadı.

Pitt yatağın yanına bir sandalye çekip

Bass'ın kulağı dibine eğildi. "Çabuk Ölüm mermisi," dedi. "Nasıl harekete geçiriliyor."

"Santrifüj güç... yivli."

"Anlıyorum," dedi Pitt fısıltıyla. "Top namlusunun içindeki yivler mermiyi döndürüp santrifüj güç oluşturuyor."

"Bir jeneratörü harekete geçirip... sonra küçük bir radarlı altimetreyi... çalıştırıyor."

"Barometrik altimetre demek istiyorsunuz."

"Hayır... barometrik olanı işe yaramaz," diye fısıldadı Bass. "Ağır deniz mermilerinin... çok yüksek hızı vardır... ve düz giderler... barometrik ölçü için çok aşağıda kalırlar... yerden yansıyan

işaretler ancak radarla alınabilir."

Pitt, "Top ateşlendiği zaman radarlı altimetre bu güce dayanamaz," dedi. Bass zorlukla gülümsedi. "Planımı ben çizdim. İnan bana... patlama olduğunda aygıt başlama gücüne dayanabiliyor."

Amiral gözlerini kapatıp hareketsiz kaldı. Uğraşı onu çok yormuştu. Heidi yanlarına gelip elini Pitt'in omzuna koydu. "Öğleden sonra yine gelin isterseniz."

Pitt başını iki yana salladı. "Çok geç olur."

Heidi, "Onu öldürüyorsunuz," dedi gözleri yaş dolu ve öfkeyle.

Bass'ın eli çarşafın yanından zorlukla ilerleyip Pitt'in bileğini kavradı. Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Soluk almak için bir dakika dinlenmem gerekti. Gitme... bu bir emirdir."

Heidi, Pitt'in gözlerinden, merhamet ve acı içinde kıvrandığını farkederek isteksiz geri çekildi. Pitt yeniden amirale doğru eğildi.

"Sonra ne oluyor?"

"Mermi yükseklik doruğuna çıktıktan sonra yere doğru inişe geçer... gösterge, yükseklikteki düşüşü vermeye başlar."

Bass'ın sesi kaybolur gibi oldu. Pitt sabırla bekledi.

"Beş yüz metreye inince bir paraşüt açılır... Merminin inişini yavaşlatıp, küçük bir patlatıcı aygıtı harekete geçirir."

Pitt, "Beş yüz metrede paraşüt açılıyor," diye yineledi.

"Üçyüz metreye düşünce, patlayıcı infilâk edip, mermi başlığını parçalar. İçinde Çabuk Ölüm organizması olan bombacıklar yayılır."

Pitt oturduğu yerde doğrularak amiralin anlattıklarını gözünde canlandırmaya çalıştı. Sonra amiralin gözlerine baktı. "Zaman ne kadar amiralim? Paraşütün açılmasıyla ÇÖ saçılması arasında ne kadar zaman kalıyor?"

"Çok oldu... anımsayamıyorum."

Pitt, "Lütfen gayret edin," diye ısrar etti.

Bass iyice çöküyordu. Yeniden beynini canlandırmaya çalıştıysa da hücreleri artık işlemiyordu. Sonra yüzündeki gerilim biraz çözülerek fısıldadı. "Sanırım... emin değilim... otuz saniye... iniş hızı saniyede altı metre filan."

Pitt, "Otuz saniye?" diye yineleyerek onaylanmasını bekledi.

Bass'ın eli Pitt'in bileğinden çözülüp yatağın üstüne düştü. Gözleri kapandı ve derin bir komaya girdi.

Molly Bender'i yarıp geçtikten sonra Iowa'nın aldığı tüm hasar, pruva boyasındaki birkaç sıyrıktan fazla olmamıştı. Çarpma sırasında Fawkes en küçük bir sarsıntı duymadı. Dümeni iskele yönünde biraz kırmış olsa kazayı önleyebilirdi, fakat o zaman da muhrabi nehirin sığ yerine çevirmiş olur, karaya oturturdu.

Nehir yatağıyla Iowa'nın altı arasında kalan her santimetrenin büyük önemi vardı. İşe yaramayacak çelik bölmelerin aylar süren başlatılmasından sonra, savaş zamanlarında on üç metre derinliği olan muhrıp, ancak yedi metreye yükseltilebilmişti. Bu da Fawkes'a jilet kadar ince bir boşluk bırakıyordu. Daha şimdiden, Iowa'nın büyük uskuruları yerdeki çamuru kaldırıp arkasında millerce uzanan kirliliği bırakıyordu.

Fawkes'un nehir üzerinde yaptığı gece gezileri, adım adım her yeri taramış olması, kanal şamandıralarını iyice belirlemesi şimdi ödülleniyordu. Soğuk yağmur örtüsüne karşın St. Clements Adası açıklığındaki kanal ortası şamandıralarını farketti. Birkaç dakika sonraysa adadan gelen çan sesleri üzerine eski bir dostun çağırışını duymuş gibi oldu. Terleyen ellerini birer birer koluna sildi. Nehrin en zorlu yerine geliyorlardı.

Demir aldıklarından bu yana Fawkes'u en çok düşündüren şey, Kettle Bottom sığılık yeri idi. Burada nehirin altı mil kadar bir kesimi oldukça sığ kumsallarla örülmüştü, Iowa'nın omurgası buralarda takılacak olursa, hedeflerine hiç varamayabilirlerdi.

Bir elini dümenden çekip yanda duran mikrofonu aldı. "Sürekli olarak derinlik bildirilmesini istiyorum."

"Anlaşıldı, kaptan," dedi hoparlörden gelen ses.

Üç kat aşağıda Fawkes'un karaderili tayfalarından iki kişi sırayla derinlik ölçerinin başına geçip bilgi veriyorlardı. "Sekiz buçuk... sekiz... yedi buçuk."

Kettle Bottom sığılığı yavaş yavaş kendini gösteriyordu. Fawkes'un elleri dümen parmaklıklarına tutkal gibi kenetlenmişti.

Makine bölmesinde Emma, koca gemiyi çalıştırmakta olan bir avuç tayfaya yardım eder gibi yapıyordu. En azından beş katı sayıda insanın yapacağı görevleri üstlenmişler, kan ter içinde çalışıyorlardı. İki motorun çıkarılması işi biraz olsun hafifletmişti fakat yine de yapacakları çok şey kalıyordu. Özellikle görevlerinin hem makinistlik, hem de zamanı geldiğinde topçuluk olduğunu düşündükleri zaman işlerinin ne denli zor olduğunu anlıyorlardı.

Bedensel işlerden pek hoşlanmayan Emma, elinde galonluk su testileriyle işe yaramaya çalışıyordu. Cehennem sıcaklığında hiç kimse daha önce görmedikleri bu yüze dikkat etmiyordu. Fıskırırcasına boşalan terlerini karşılayacak su için ancak teşekkür edebilirlerdi.

Çelik bölmenin diğer bölümlerinde ne olduğunu, içinde buldukları geminin nereye gittiğini bilmeden körü körüne çalışıyorlardı. Fawkes'un onlara tüm söylediği, eski motorların açılması için bir iki turlayıp büyük toplarla birkaç atış yapacaklarıydı. Körfezden çıkıp Atlantik'e doğru açıldıklarını sanıyorlardı. İşte bu nedenle gemi birden sarsılıp ayaklarının altındaki tekne çatırdamaya başlayınca büyük bir şaşkınlık içinde kaldılar. Iowa bir kumsala toslamıştı. Çamurun etkisiyle hızı büyük ölçüde azalmıştı fakat hâlâ yol alabiliyordu. Köprünün üstünden, 'Tam yol ileri,'

emri geldi. İki dev şaft güçlü devirlerini artırıp motorlar 106.000 beygir gücünü işe koydular.

Makine bölümündeki adamların yüzleri anlamsız bir şaşkınlık içindeydi. Derin sularda olduklarını sanıyorlardı.

Başçarkçı Charles Shaba köprüye bağırdı "Kaptan, karaya mı oturduk."

"Evet delikanlı, haritada gösterilmeyen bir engele bindirdik." Fawkes'in sesi gürleyerek gelmişti. "Aşıp geçene kadar tam yol ileri!"

Shaba, Fawkes kadar iyimser değildi. Gemi zorlukla duruyor gibiydi. Ayaklarının altındaki zemin sarsılırken, motorlar yerlerinden kopacak sandı. Sonra sarsılmanın biraz yavaşladığını ve sanki yeni sulara girmiş gibi düzeldiğini farketti. Bir dakika sonra Fawkes köprüden bağırdı. "Adamlarına söyle, yeniden derin sulardayız."

Adam yüzlerinde rahatlamış gülücüklerle yeniden işlerinin başına döndüler. İçlerinden biri bir şarkıya başladı. Az sonra hepsi birden ona katılıp, motorların homurtusunu korolarıyla bastırdılar.

Emma onlara katılmadı, Iowa'nın gerçek amacını yalnız o biliyordu. Birkaç saat sonra çevresindeki insanların hepsi ölmüş olacaktı, Iowa'nın altı çamura saplanmış olarak kalsaydı hepsi kurtulabilirlerdi. Ama öyle olmayacaktı.

Fawkes şanslıymış, diye düşündü. Bayağı şanslı. Ama buraya kadar.

Beyaz Saray binasının yüz metre toprak altında bulunan acil durumlar dairelerinden birinde Başkan uzun bir toplantı masasının ucunda oturmuş, gözlerini Dale Jarvis'e dikmişti. "Sana söylemem gerekmez sanırım Dale, yönetimimin son günlerinde en istemediğim şey, bir çıkmazla karşılaşmaktır. Hele bunun gibi sabahı bile bekleyemeyecek bir çıkmaz."

Jarvis sinir uçlarının kıpırdadığını hissetti. Başkan birden öfkeye kapılmasıyla tanınırdı. Böyle durumlarda, siyasal karikatüristlerin pek hoşlandıkları bıyığı uçacakmış gibi olurdu. Jarvis onun bu öfkesine birkaç kez tanık olmuştu. İşinden başka yitirecek şeyi olmayan Jarvis karşı saldırıya geçti. "Çok iyi bir nedenim olmasa ne sizin uykunuzu bölmek isterdim, ne de Kuvvet komutanlarımızı savaşı düşlerinden alıkoymak."

Savunma Bakanı Timothy March soluğunu tutup söze karıştı. "Sanırım Dale'in demek istediği... "

Jarvis, "Demek istediğim," dedi. "Chesapeake Körfezi yakınlarında bir grup kaçık, ellerinde büyük bir kentte yaşayan herkesi yok edecek ve kimbilir kaç kuşak yok etmeyi sürdürecektir güçte bir biyolojik silahla başıboş dolaşıyor."

Kuvvet Komutanlarının başkanı General Curtis Higgins, Jarvis'e kuşkulu gözlerle baktı. "Bu denli öldürme gücü olan hiçbir silâh bilmiyorum. Ayrıca silah depolarımızdaki tüm gazlı silâhlar yıllar önce etkisiz duruma getirilmişti."

Jarvis, "Bu, halka anlattığımız masal," diye sözünü kesti onun. "Ama bu odada bulunan herkes işin aslını biliyor. İşin aslı, ordunun hiçbir zaman kimyasal biyolojik silahların geliştirilmesini ve biriktirilmesini bırakmadığıdır."

"Sakin ol Dale." Başkan bıyıkları altından gülüyordu. Yardımcıları kendi aralarında çatıştıkları zaman tuhaf bir zevk alırdı. Ortamı biraz yumuşatmak amacıyla telâssızca geriye dayanıp bir bacağını koltuğun kol konacak yerine attı. "Sanırım, Dale'in uyarısını doğru kabul etmeliyiz." Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Joseph Kemper'e döndü. "Joe, bu deniz yolundan yapılan bir baskın olduğu için senin alanına giriyor."

Kemper'in görünüşü askeri bir öndere hiç benzemiyordu. Tombul yapısı ve beyaz saçlarıyla daha çok büyük mağazalarda çalışan tezgâhtarları andırıyordu. Jarvis'in açıklamaları sırasında aldığı notlara bir göz attı. "Mr. Jarvis'in anlattıklarını destekleyen iki olgu var. Birincisi, Iowa muhribinin Walvis Bay Co. şirketine satılmış olması. Ve düne kadar uydu kameralarımız onun Forbes tersanesinde bağlı olduğunu gösteriyordu."

Başkan, "Ya şimdiki durumu?" diye sordu

Kemper cevap vermeden masada önünde duran bir düğmeye basarak oturduğu yerden kalktı. Karşısındaki duvarı örten ahşap kaplama ortadan ayrılarak yerine ikiye üç metre boyutlarında bir ekran belirdi. Kemper bir telefon açarak komut verdi, "Başlayın."

Yerden çok yükseklerden alınmış bir resim ekrana düştü. Görüntünün netliği ve renkleri, evlerde kullanılan alıcılardan çok üstündü. Uydu kamerası, sabah karanlığı ve bulutları sanki hiç yokmuş gibi aşır geçiyordu. Chesapeake Körfezi bir kartpostal gibi karşılarında belirmişti. Kemper ekrana yaklaşır elindeki kalemle bir çember çizer gibi yaptı. "Patuxent Nehrine giriş buradan, kuzeyde Drum Point, güneyde Hog Point. Elindeki kalem bir an için hareketsiz kaldı.

"Şu küçük çizgiler Forbes tersanesindeki limanlardır. Mr. Jarvis'i destekleyen bir nokta... gibi Başkanım, Iowa yerinde değil."

Kemperin emri üzerine kameralar körfezin yukarı uçlarını taramaya başladı. Balıkçı tekneleri, yük gemileri ve başka tekneler ekrana geldi, fakat görünürde muhrip yoktu. Ekranın sağında Cambridge belirdi, sonra Annapolis'teki Deniz Harpokulu ortaya çıktı, sonra Sandy Point altındaki köprü, Baltimore'a kadar uzanan Patapsco Nehri ekranda geçtiler.

Başkan, "Güneyde ne var?" diye sordu.

"Norfolk dışında, üç yüz mil boyunca büyük bir yerleşme yeri yok."

"Haydi beyler, Merlin ve Houdini bile bir araya gelseler bir muhribi yok edecek kadar büyük bir sihirbazlık yapamazlar."

Kimsenin yorum yapmasına fırsat kalmadan Beyaz Saray yardımcılarında biri toplantı odasına girerek Başkanın kolunun yanına bir not koydu.

"Dışişleri Bakanlığına yeni ulaşmış bir haber." dedi Başkan. "Güney Afrika Başbakanı Koertsman göndermiş. Birleşik Devletler topraklarına ADO tarafından yapılacak bir saldırıya karşı bizi uyarıyor ve bu işle olan dolaylı ilişkisi nedeniyle bizden özür diliyor."

March, "Koertsman, düşmanlarının yaptığı işe karıştığını neden bildirsin anlamıyorum," dedi. "Normal olarak herhangi bir ilişkiyi inkâr etmesi beklenirdi."

Jarvis, "Galiba ikili oynuyor," dedi. "Koertsman Yabangülü Operasyonu'nun elimize geçtiğinden kuşkulanyor olabilir."

Başkan elindeki kâğıda dalmış, korkunç gerçeği kabul etmek istemiyor gibiydi. Ciddi bir sesle, "Korkarım," dedi. "Yakında tüm cehennem üzerimize boşalacak."

Fawkes'un hesapları, yalnız köprü için geçerli olmamıştı, Iowa'nın üst yapısı, Fawkes ile hedefi arasındaki tek insan yapısı engel için çok yüksek kaldı. Geçiş yeri sandığından bir metre kadar daha alçaktı.

Topu örten kontraplak koruganın büyük bir gürültüyle koparak köprü üstüne düşmesini izledi.

Howard McDonald frenlerine asılıp tıka basa süt şişeleriyle dolu kamyonunu kenara çekti. Günlük süt dağıtımını yapmak üzere Harry W. Nice köprüsünden geçmekte olan McDonald., köprü kirişlerine bir uçağın çakıldığını, neredeyse kamyonunu da altına alacağını sandı. Birkaç dakika korku içinde oturduğu yerde kaldı. Farları, önünde birikmiş bir kalıntı yığınının aydınlatıyordu. Korkarak aracından inip yaklaştı. Parçalanmış insan ölüleri bulacağını bekliyordu.

Bunun yerine, yerde bütün gördükleri parçalanmış gri boyalı tahta kaplamalardan başka birşey değildi. İlk tepkisi başını kaldırıp havaya bakmak oldu. Köprünün en üst noktasında uçakları uyarmak için yanan kırmızı ışıktan başka bir şey görünmüyordu. Sonra McDonald köprünün korkulukları üzerinden eğilip aşağı baktı.

Kuzeye doğru, Mathias Point yönünde seyreden bir dizi tekneye ait sandığı ışıklardan başka bir şey göremedi.

Pitt, Steiger ve Amiral Sandecker, Pitt'in Washington Ulusal Havaalanındaki hangarında bir masa başına oturmuşlardı. Pitt, "Fawkes, Iowa'nın dış yüzünü boşuna değiştirmedim," diyordu. "Geminin su kesimini tam beş metre yükseltmiş."

Sandecker, "Bu sayının kesin olduğundan emin misin?" diye sordu. "Buna göre ancak yedi metrelik bir derinlikte gidebilir." Başını iki yana sallayıp, "İnanılır gibi değil," dedi.

Pitt, "Bunu kesinlikle bilen birinden öğrendim," dedi. "Dale Jarvis Ulusal Güvenlik Örgütü'ne telefon ederken, ben de tersane yöneticisi Metz ile konuştum. Adam bu ölçüler üzerine yemin ediyordu."

Steiger, "Ama ne için?" diye sordu. "Tüm toplarını söküp yerine tahta taklitlerini koyarsan gemi hiçbir işe yaramaz."

Pitt, "İki numaralı taret ve ateş kontrol sistemi hâlâ gemide duruyor," dedi. "Metz'in dediğine bakılırsa, Iowa bir tonluk mermileriyle yirmi mil uzaklıktan ateş açabilirmiş."

Sandecker bir an için dikkatini yaktığı purosuna yöneltti. Doğru biçimde yandığını gördükten yumruklarını harita üzerine koyarak, "Bana sorarsan planın delice Dirk," dedi. "Bizi çok aşan bir çatışmaya bulaşıyoruz."

Pitt, "Burada oturduğumuz yerde altımıza işeyip vah çekemeyiz," dedi. "Pentagon stratejistleri er ya da geç Başkanı inandırıp, ya Iowa'yı uzaktan atışla uçuracaklar, ya da gemiyi ele geçirip gaz mermilerine el koyacaklardır."

Steiger, "Kontrol edemedikleri bir mikrop organizmasını ne yapsınlar?" diye sordu.

Pitt, "Hiç kuşkun olmasın, ülkedeki tüm biyologlara bir antidot bulmaları için fonlar sağlanır," diye karşılık verdi. "Eğer bir gün biri bulacak olursa ilerde bir gün, bir general ya da amiralin paniğe kapılıp bunu kullanma emrini verebilir. Ben kendi hesabıma, sayısız insanın hayatını kurtarabilecekken yerimden kıpırdamadığımı bilerek yaşlanmak istemem."

Sandecker, "Güzel konuştun," dedi. "Tümüyle aynı fikirdeyim, ama kalan iki ÇÖ mermi başlığını ele geçirme yarışında koskoca bir Savunma Bakanlığıyla nasıl başa çıkabiliriz?"

"Eğer herkesten önce Iowa'nın içine bir adam sızdırabilirsek, mermilerin ateşleme mekanizmasını bozabilecek ve içindekilerini suya atıverecek biri... " Pitt sözlerini bitirmedi.

Sandecker, "O adam da sen misin?" diye sordu.

"Üçümüz arasında en uygun olan benim."

Steiger, "Beni unutmuyor musun, bayım?" diye buruk bir şekilde sordu.

"Eğer her şey ters giderse, helikopteri çok iyi yönetecek biri gerek. Üzgünüm Steiger ama ben helikopter kullanamam, o yüzden o görev senin."

Steiger zorla gülümseyerek, "Madem öyle söylüyorsun," dedi. "Diyecek bir sözüm kalmıyor."

Sandecker, "O zaman ilk sorunumuz, Iowa'yı, Savunmacılardan önce bulmak," dedi.

"Bunu da yapabileceğimizi hiç sanmıyorum, çünkü onların uyduları var."

Pitt gülerek, "Ya ben Iowa'nın kesinlikle nereye doğru yol aldığını biliyorsam?" dedi.

Steiger kuşkuyla, "Nasıl?" diye sordu.

Pitt, "Su kesimi ölçülerinden sonuca vardım," dedi. "Fawkes'un gidebileceği bu yolları içinde yalnız bir tanesi yedi metrelik derinliği sağlıyor."

Sandecker ve Steiger konuşmadan, anlamsız yüzlerle Pitt'in ağzına bakıyorlardı.

Pitt, "Başkent," dedi kesinlikle. "Fawkes. Iowa'yı Potomac Nehri üzerinden götürüp Washington'a saldıracak."

Dümen başında Fawkes'un kolları ağrıyor, sürekli dikkat vermenin sonucu yorgun yüzünden boşalan ter sakallarına akıyordu. Kol hareketleri olmasa tam bir bronz heykel sanılabilirdi. Korkunç yorulmuştu. Yaklaşık on saatten beri Iowa'nın dümeninde durup koca gemiyi hiç yapısına uymayan kanallardan geçirmişti.

Avuçları su toplamış ve patlamıştı, fakat Fawkes aldırmıyordu. Olanaksız görünen yolculuğunun son bölümüne varmıştı. İki numaralı taretin öldürücü topları, Pennsylvania Avenue'yu menziline almıştı bile.

Hızın artırılması için emir verdi. Bunun üzerine palavra altından gelen sarsıntılar da arttı. Borazan sesini duymuş yaşlı bir savaş atı gibi, Iowa uskurlarının tüm gücüyle Cornwallis Neck ile Maryland kıyıları arasındaki dar boğaza doğru atıldı. Iowa bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Daha çok, cehennemin derinliklerinden kopup gelmiş ağzından dumanlar çıkan tarih öncesi bir canavarını andırıyordu. Hızı yükselince, kanal şamandıralarını birer birer savurup geçti. Sanki yüreği ve ruhu varmış, sanki bunun son yolculuğu olduğunu biliyormuş, çarpışırken ölen son muhrip olacağının farkındaymış gibi yol alıyordu.

Yirmi mil uzaklıktan görünen Washington ışıklarını Fawkes büyülenmiş gibi izledi. Quantico Deniz Piyade Üssünü geride bırakmışlar, Hallowing Point ve Gunston Cove'uysa geçmek üzereydiler. Doğu Potomac Parkındaki golf sahasında son bulan düzgün kanala girebilmesi için Fawkes'un aşacağı bir tane kıvrım kalmıştı.

Derinlik ölçen tayfanın sesi hoparlörde çınladı. "Yedi buçuk metre... yedi otuz... yedi yirmi..."

Gemi önüne çıkan şamandıranın yanından kayar gibi geçti. Altı metrelik beş parçalı uskurları nehir dibindeki çamuru kaldırıyor, beş mil hızındaki ters akıntıya karşı pruvası beyaz köpük dalgaları içine gömülüyordu.

"Yedi metre on, kaptan." Hoparlördeki ses telâşlıydı. "Hâlâ yedi metre on... devam ediyor... Eyvah, altı doksan!"

Az sonra gemi bir çekicinin kuştüyü yastığa çarpması gibi nehir yatağına daldı. Pruvası çamurun içine girerken çok az bir sarsıntı olmuştu. Motorların homurtusu ve pervanelerin çalışması durmamıştı fakat Iowa yerinden kımıldamıyordu.

Vernon Dağı eteklerinde zorunlu bir mola vermişti.

Amiral Joseph Kemper, "Bunun olabileceğine inanmamıştım." dedi ekranda Iowa'nın görüntüsüne şaşkınlık ve beğeniyle bakarken. "Çelikten bir kaleyi dar ve kıvrımlı bir nehirde, gece karanlığında doksan mil götürmek müthiş bir denizcilik olayıdır."

Başkan dalgın görünüyordu. Şakaklarını ovuştururken, "Bu Fawkes denen adam hakkında ne biliyoruz?" diye sordu.

Kemper'in işareti üzerine yardımcısı, Başkanın önüne mavi kaplı bir dosya bıraktı. "İngiliz Deniz Kuvvetleri başvurum üzerine Fawkes'un dosyasını gönderdiler. Mr. Jarvis de Ulusal Güvenlik dosyalarından bilgi ekledi."

Başkan okuma gözlüğünü takarak dosyanın kapağını açtı. Birkaç dakika sonra gözlüğünün üzerinden Kemper'e baktı. "Şahane bir sicili var. Onu bu iş için kim seçmişse, bravo doğrusu. Ama bu denli onurlu bir geçmişli olan bir adam neden birdenbire böyle korkunç bir girişime katılıyor acaba?"

Jarvis başını iki yana salladı. "Sanırım en yakın olasılık, karısının ve çocuklarının teröristler tarafından öldürülüşüyle aklını yitirmiş olması."

Başkan, Jarvis'in sözleri üzerine bir süre düşündükten sonra Kuvvet Komutanlarına döndü. "Baylar, önerilerinizi dinlemeye hazırım."

General Higgins bu izni beklermişçesine koltuğunu geri çekerek ayağa kalktı ve ekrana doğru yürüdü. "Planlamacı kurmaylarımız, Iowa'nın öldürücü bir biyolojik madde taşıdığı varsayımıyla birkaç seçenek hazırladılar. Birincisi, Hava Kuvvetlerinin F. yüz yirmi Spectre jetleriyle havadan bastırıp Iowa'yı uçurmak. Bu saldırı, kıyıda kara birliklerinin ateşiyle de desteklenecek."

Başkan, "Yüzde yüz kesinlik yok," dedi. "Eğer bir anda ve tümüyle yok edilemezse, CÖ maddesinin kullanılma olasılığı var."

"İkincisi," diye sürdürdü Higgins. "Deniz Kuvvetlerinden bir komando takımı Iowa'ya sudan borda edip, geminin kış kısmını ele geçirirler ve helikopter inişi için yer sağlarlar. Deniz Piyade vurucu ekipleri de tüm gemiyi teslim alır." Higgins yorum beklemek için sustu.

"Ya helikopterin inebileceği bir zemin kalmamışsa," bunu Kemper sormuştu. "Deniz Piyadeleri gemiye nasıl çıkacaklar?"

Jarvis bu soruyu biraz daha açıkladı. "Tersane görevlilerinin anlattıklarına göre, Iowa'nın zırh kaplamaları ve üstyapısı sökülerek tahtayla döşenmiş. Deniz Piyadelerinin gemiye çıkabilmeleri için Fawkes'un güverte döşemelerine dokunmamış olması gerekir."

"Bütün bunlar bir işe yaramazsa," dedi Higgins. "Son seçeneğimiz bu işi düşük güçlü nükleer bir mermiyle bitirmek oluyor."

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Generalin son önerisi uygulandığı takdirde neler olabileceğini düşünmek istemiyorlardı. Sonunda bu işin kendisine düştüğünü bilen Başkan suskunluğu bozdu. "Bence küçük bir nötron bombası da bu işi görebilir."

Jarvis, "Radyoaktivite tek başına ÇÖ maddesini öldüremiyor," dedi.

"Ayrıca," diye söze karıştı Kemper. "Işınlardan taretli delip geçebileceğini sanmıyorum. İyice kapandığında neredeyse hava geçirmez olur."

Başkan, Higgins'e baktı. "Sanırım adamların tüm korkunç olasılıkları hesaba katmışlardır."

Higgins ciddi bir yüzle başını eğdi. "Eski bir kuram," dedi. "Büyük çoğunluğu kurtarmak için birkaç kişinin feda edilmesi."

"Birkaç kişi derken kaç kişi demek istiyorsun."

"Elli ile yetmiş beş bin arası ölü. Bu sayının iki katı kadar da yaralı olabilir, Iowa'ya en yakın küçük yerleşme merkezleri ve Alexandria'nın kalabalık yerleri en çok etkilenen alanlar olacak. Washington, bu alanlara oranla daha hafif hasar görür."

Başkan, "Deniz Piyadeleri en çabuk ne zaman harekete geçebilirler?" diye sordu.

Deniz Piyade Komutanı General Guilford, "Şu anda helikopterlere binmek üzereler," diye yanıtladı. "Deniz komandolarıysa Kıyı Koruma Devriye botuyla nehir üzerinden yola çıktılar."

Kemper, "Onar kişilik üç savaş birliği." diye ekledi.

General Higgins'in koltuğu yanında duran telefonun vızıltısı duyuldu. Kemper uzanıp açtı. konuşmadan dinledi, sonra yerine koydu. Ekranın yanında durmakta olan Higgins'e baktı. "Haberleşme ekiplerimiz güneydeki kayalıklara Iowa'yı yukardan görüntüleyen kameralar yerleştirmişler," dedi. "Birkaç saniye sonra resim gelir."

Kemper sözünü bitirir bitirmez, ekranda uydu kameralarının verdiği hava görüntüsü kararıp, yerini Iowa'nın üstyapısına bıraktı.

Başkan önündeki fincana kahve boşalttı fakat hemen içmedi. Gözleri Iowa üzerindeydi. Yalnız kendisinin verebileceği bir karara varabilmek için beyni tüm gücüyle çalışıyordu. Sonra derin bir iç çekerek generale döndü. "Deniz Komandoları ve Piyadeleriyle başlıyoruz. Eğer başaramazlarsa, hemen Specter jetlerine haber uçurup, kara birliklerinin de katkısıyla ateş açmalarını sağlarsın."

Higgins, "Ya nükleer mermi?" diye soracak oldu.

Başkan başını iki yana salladı. "Koşullar ne olursa olsun, yurttaşlarımızın kitle halinde kırılmaları için emir veremem."

Kemper, "Güneş doğana kadar yarım saatimiz daha var," dedi. "Kaptan Fawkes'un toplarıyla nişan alabilmesi için gün ışığı gerekli, Iowa yola çıkmadan tüm radar ve otomatik kontrol sistemleri sökülmüştü. Hedefin içinde ya da yakınlarında birisi Iowa'nın nişanını düzeltmezse, atışlarında isabet sağlayamaz."

Başkan kahvesini yudumlarırken, "Belki de şimdi karşılıklı evin damında oturuyordur nişancısı," dedi.

Kemper, "Buna hiç şaşmam," diye karşılık verdi. "Ama bulunduğu yerde çok kalamaz. Bilgisayara bağlı monitörlerimizle birkaç saniye içinde elimizde koymuş gibi buluruz."

Başkan rahatlayarak iç çekti. "O zaman, her şey tamam sanırım baylar."

Higgins, "Sayın Başkanım, bir şey daha var, sona bırakmıştım," dedi.

"Söyle bakalım."

"Çabuk Ölüm mermileri. Eğer hasar görmeden ele geçirebilecek olursak, sanırım, Savunma Bakanlığı laboratuvarlarında çözümlenmeleri gerekir..."

Jarvis, "Derhal yok edilmeleri gerek," diye araya girdi. "Bu denli korkunç hiçbir silah saklanamaz."

Timothy March, "Korkarım, bundan daha önceliği olan bir sorun şu anda ortaya çıktı," dedi.

March'ın sözleri üzerine tüm bakışlar ekrana çevrildi. Kemper hemen telefona sarılıp bağırdı. "Merceği geri alıp Iowa'nın kış kesimi yukarısına doğrultun."

Görünmeyen eller emri yerine getirince Iowa'nın boyutları ufalarak daha geniş bir alanın görüntüsü ekranda belirdi. Gemiye doğru yaklaşan bir hava aracının ışıkları herkesin dikkatini çekmişti.

Başkan, "Neye benzetiyorsunuz?" diye sordu.

Higgins öfkeyle, "Bir helikopter," diye cevapladı. "Allanın cezası bir sivil merak edip gemiyi

üstten incelemek istiyor olmalı."

Adamlar koltuklarından kalkıp ekranın önünde toplanmışlardı. Toprağa çakılmış gemi üzerinde gezinen helikopteri çaresiz gözlerle izlemeye başladılar. Düş kırıklığı içinde gerilimleri artmıştı.

Kemper donuk bir sesle, "Eğer Fawkes paniğe kapılır da birliklerimiz yerlerini almadan ateş açacak olursa, çok insanın canı yanar," dedi. Iowa, Potomac Nehrinin ortasında ölü gibi duruyordu. Tüm motorları susmuştu. Fawkes iyimser gözlerle çevresine bakındı. Tayfaları o güne dek yönettiklerine hiç benzemiyorlardı. Çoğu daha çocuk denecek yaştaydı. Üstlerinde ADO üniforması olarak bilinen kamuflaj giysileri vardı. Verilen işleri eksiksiz yapabilmeleri dışında hiçbir şey, onların Güney Afrikalı deniz personeli olduğuna inandıramazdı.

Makineler durunca, Charles Shaba'nın başçarkçı olarak görevi bitip, emirler gereği, topçuluk görevi başladı. Kaptan köprüsüne çıktığı zaman, Fawkes küçük bir radyo üzerine eğilmiş, kurcalıyordu. Cakalı bir selâm çaktı. "Özür dilerim kaptan, ama biraz konuşabilir miyiz?"

Fawkes ona dönüp ağaç kütüğü gibi kolunu Shaba'nın omzuna attı. "Hayrola, aklına bir şey mi takıldı?" dedi gülerek.

Kaptanı iyi bir zamanında yakalamış olduğundan hoşnut kalan Shaba esas duruşunu bozmadan, tayfaların bir türlü anlayamadıkları şeyi sordu. "Nerelerdeyiz, efendim?"

"Aberdeen deneme alanı. Daha önce duydun mu bu adı, delikanlı?"

"Hayır, efendim."

"Amerikalıların silahlarını denediği geniş bir alandır."

"Ben... yani, adamlar da açık denize çıktığımızı sanıyorlardı."

Fawkes pencereden dışarı baktı. "Hayır delikanlı, Amerikalılar atış denememizi burada yapmamıza izin verdiler."

Shaba, "Peki ama buradan nasıl çıkacağız," diye sordu. "Gemi dibe oturdu."

Fawkes babacan gözlerle baktı. "Korkma. Su yükselince kolayca çıkarız. Görürsün."

Shaba oldukça rahatlamış göründü. "Adamlar bunu duyunca çok sevinecekler, kaptan."

"Aferin, delikanlı." Fawkes onun sırtını okşadı. "Haydi şimdi git topların doldurulmasını gözle."

Shaba selâm verip ayrıldı. Fawkes siyah genç kapıdan çıkıp karanlığın içinde kaybolurken, ilk kez yapacakları için büyük bir üzüntü duydu.

Bir uçak sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı Yavaş yavaş aydınlanmakta olan gökyüzüne bakınca, doğudan gelip nehrin yukarısına doğru uçan bir helikopterin çok renkli ışıklarını gördü. Dürbünüyle baktığında, rahatça okunabilen NUMA harflerini gördü.

Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü, diye Fawkes içinden açıkladı. Bundan tehlike gelmez. Oşinografik bir keşif yapmış, merkezine gidiyor olmalı. Pencerede yansıyan görüntüsüne başını salladı. İçinde güven duygusu kabarıyordu.

Elindeki dürbünü yerine koyup yeniden radyonun başına geçti. Kulağına yaklaştırıp mikrofon düğmesine bastı. "Kara Angus Bir Kara Angus İkiyi arıyor. Tamam." Güneyli aksanıyla konuşan bulanık bir ses hemen cevap verdi. "Bırak allahın şifre dalgasını. Tamam, sesini gayet iyi

alabiliyorum."

Fawkes, "Daha az konuşmanı yeğlerdim," diye kesti.

"Anlaşmam geçerli olduğu sürece patron sensin, kaptan."

"Hazır mısın, hedef menzili tamam mı?"

"Evet, şimdi pozisyona girmek üzeresin."

"Güzel." Fawkes saatine baktı. "Hogmanay'a beş dakika on saniye var."

"Hog... ne?"

"Yeni yıla girerken yaptığımız şamataya denir İskoçya'da."

Fawkes mikrofonu kapatıp NUMA helikopterinin Washington'a yönelen rotasında giderek nehrin yukarı bölümlerindeki yamaçların arkasında gözden kaybolduğunu görünce rahatladı.

Hemen aynı anda Steiger, Minerva M88 helikopterini yana yatırarak Maryland'ın dış kesimleri üzerinden geniş bir dönüş yaptırdı. Ağaç tepelerini yalarcasına, arada karşısına çıkan su kulelerinden sıyrılarak alçaktan uçuyordu. Kulaklığında duyduklarından yüzü buruştu. "İyice bozulmuşlar," dedi telâşlanmadan. "General bilmem kim, hemen buralardan toz olmazsak ateş edeceklerini söylüyor."

Pitt, "Hemen haber ver," dedi. "Emirlere uyuyoruz."

"Kim olduğumuzu söyleyim?"

Pitt bir an düşündü. "Gerçeği söyle. Özel görevi olan bir NUMA helikopteriyiz."

Steiger omuzlarını silkip mikrofona konuşmaya başladı. "General herkimse inandı bana," dedi Pitt'e dönüp. "Hazırlansan iyi olur, hesabıma göre sekiz dakika sonra seni atıyoruz."

Pitt koltuk kemerini çözüp, Sandecker'in de aynı şeyi yapmasını bekledi. Pitt, Steiger'in kulağına, "İlk seferinde doğru yapmazsan," dedi, "Iowa'nın yan tarafında kırmızı, çirkin bir leke bırakırsın."

Steiger zorla gülümseyerek, "Lekelerden hiç hoşlanmam," diye cevap verdi. "Sen sıkı tutunmana bak, gerisi baba Abe'in işi. Eğer erken atlamak zorunda kalırsan, hiç korkma kışının altına derin sulardan oluşan bir yastık sağlarım."

"Buna güveniyorum."

"Şöyle bir dolandıktan sonra batıdan yaklaşıp, ne kadar karanlık kalmışsa arkasına gizlenerek yaklaşacağım." Steiger'in gözleri hep önüne bakıyordu. "İşte şimdi kılavuz ışıklarımı kapatıyorum. Haydi, iyi şanslar."

Pitt, Steiger'in kolunu sıkıp yük bölümüne geçerek kapıyı kapadı. Bölme buz gibi soğuktu. Yükleme kapakları açık olduğundan kış sabahının tüm soğuğu içeri dolmuş, alüminyum bir mezar gibi dondurmuştu. Sandecker kayışları bağlamasına yardım etti.

Amiral bir şeyler söylemeye başlarken sonra duraksadı. Yüzü bastırmaya çalıştığı duygularla gerilmiş halde, "Kahvaltıya bekliyorum," dedi.

Pitt, "Benim yumurtalarım haşlanmış olsun," diye karşılık verdi.

Sonra dondurucu karanlığın içine bıraktı kendini.

Deniz komando savaş birlikleri komutanı Yüzbaşı Alan Fergus, dalış giysisinin fermuarını çekerken üst komutanlarının kaprislerine sövüyordu. Derin uykusundan uyandırıp apar topar görev başına çağırılmışlardı. Kendisine üstünkörü anlatılan operasyon ise yedi yıllık meslek hayatında duyduğu en saçma şeydi. Kauçuk başlığını başına geçirip kulaklarını içine tıkaştırdı. Sonra oturduğu koltuğa yayılmış olan uzun boylu, iri yarı bir adamın yanına gitti. Adam ayaklarını köprü korkuluğuna dayamış, büyük bir dikkatle Potomac Nehri'ni gözlüyordu.

Fergus, "Nedir bu olup bitenler?" diye sordu.

Fergus ve adamlarını taşımakta olan Kıyı Koruma Devriye botunun asık yüzlü komutanı Yarbay Oscar Kiebel, ağzını buruşturup hoşnutsuz bir ifadeyle, "En az senin kadar şaşkınım ben de," dedi.

"Bu savaş gemisi palavrasına inanıyor musunuz?"

Kiebel, "Hayır," dedi gürleyerek. "Nehir yoluyla Washington tersanesine giden dört bin tonluk destroyerler gördüm ama elli bin tonluk bir savaş gemisi... Hiç sanmıyorum."

Fergus, "Bordalayıp, helikopterli Deniz Piyade baskın ekipleri için kış güverteyi temizleyeceğiz," dedi sinirli bir sesle. "Bana sorarsan bu emirler saçmalığın daniskası."

Kiebel, "Bu iş, senin kadar beni de rahatsız ediyor," diye söylendi. "Neyse, belki de gittiğimiz yerde esaslı karılar ve içki dolu çılgın bir parti vardır."

"Sabahın yedisinde, ikisi de beni sarmıyor. Hele bir de açık havada olursa."

"Yakında öğreneceğiz. Sheridan Point'i geçmemize iki mil kaldı. Ondan sonrası artık..." Kiebel birden susup başını kaldırarak dinledi. "Duydun mu?"

Fergus kulaklarını başlıktan çıkarıp devriye botunun gerisine doğru baktı. "Helikopter sesine benziyor."

Kiebel, "Hiç ışık yakmadan, cehennemden fırlamış bir yarasa gibi," diye ekledi.

"Hay Allah!" dedi Fergus. "Deniz Piyadeleri işareti beklemediler. Programın önüne geçiyorlar."

Bir dakika sonra, altmış metre yükseklikten uçan helikopterin silueti kül rengi gökyüzünde belirince, devriye botundaki bütün gözler yukarı çevrildi. Herkes tüm ilgisini esrarengiz araca yöneltmiş olduğundan kimse helikopterin alt gerisinde asılı belirsiz sekili farketmemişti. Güverteyi süpürür gibi geçen bu şey, radyo antenine çarpıp sürüklemeseydi, belki de hiç fark edilmeyecekti.

Kiebel büyük bir şaşkınlık içinde, "Bu neydi yahu?" dedi.

Eğer zamanı olsaydı, Pitt bu sorunun cevabını seve seve verirdi. Helikopterin altında, nehrin on metre yüksekliğinde sallanarak uçarken, botun antenini görüp zor belâ bacaklarını biraz toplayabilmişti. Çarpmanın tüm şiddetini ayaklarında hissetti. Büyük bir şans eseri anten telleri ayağına dolaşmamıştı, yoksa salatalık gibi doğranması kesindi. Yine de hafifçe çarpan bir anten borusunun izlerini ömür boyu baldırlarında taşıyacağına benzerdi.

Yükselen güneşin koyu bir bulut topluluğu arasına girmesi çok işine yarayacaktı. Aradan süzülen ışınlar çevreyi ayrıntılı olarak aydınlatmıyordu. Kutuplara yakışır soğukluktaki hava, kalın giysilerine karşın Pitt'e bıçak gibi saplanıyordu. Gözleri musluktan boşalıncasına sulanıyor, alnı ve yanaklarıysa iğne yastığına düşmüş gibi acıyordu.

Pitt'in yaptığı tur, hiçbir lunapark tesisinde yapılamazdı. Saatte iki yüz mil hızla uçarken, altındaki nehir bulanık bir çizgi gibi görünüyordu, her iki yakada bulunan ağaçlar işlek bir karayolunda hız yapan otomobillerin geçişini andırıyordu. Yukarı doğru bakınca, helikopterin alt kapısında soluk oval bir şekil gördü ve bunun Amiral Sandecker'in kuşkulu yüzü olduğunu anladı.

Steiger nehirin kıvrımına uyararak aracı yatırdığı zaman yan tarafından bir çekilme duydu. Onu sarkıtan uzun kablo ters yönde açılarak dışa doğru savruldu. Bir anda altında Vernon Dağını gördü. Az sonra kablo yine düzeldi ve Iowa'nın dev görüntüsü karşısında belirdi. Ön topları nehrin yukarı bölümlerine doğrultulmuştu.

Helikopterdeyse Steiger aracın hızını azaltmıştı. Hız kesilmesi üzerine Pitt göğsündeki kayışların gevşediğini hissederek atlama için kendini hazırladı. Steiger geminin sancak tarafında, ona köprü üzerinde dururken Iowa'nın üstyapısı olduğu gibi ön camını doldurmuştu.

"Çok hızlı! Çok hızlı!" Steiger kendi kendine mırıldanıp duruyordu. Tüm korkusu Pitt'in çekül ucundaki ağırlık gibi sallanarak helikopterin önüne geçmesiydi.

Steiger'in korkuları doğru çıktı. Gerçekten de Pitt, atlamayı tasarladığı ana güvertenin çok üstünde kontrolsüz bir biçimde sallanıyordu. On iki santimetrelilik top taretini kıl payıyla sıırıyıp havada çizdiği yayın son noktasına geldi. Ya şimdi yapacaktı ya da hiç yapamazdı. Hemen karar verip kayış tokasına vurdu ve bağları açıldı.

Alacakaranlıkta helikopterden durumu izleyen Sandecker'in gözleri kısılmıştı. Pitt'in iki büklüm olmuş bedeni geminin üzerine düşünce içinde bir şeyler düğümlenerek soluğu kesildi. Sonra Iowa da görüntü dışına çıktı. Steiger helikopteri dik açıyla döndürüp ağaçlarla kaplı kıyıya götürdü. Yeniden rotasını düzlediğinde Sandecker güvenlik kemerini çözüp pilot kabinine döndü.

"Gitti mi?" diye sordu Steiger endişeyle.

Sandecker, "Evet, aşağıda şimdi," diye yanıtladı.

"Tek parça olarak mı?"

"Bunu ummaktan başka bir şey yapamayız." Sandecker'in zayıf bir sesle söylediği sözleri, motor gürültüsü içinde Steiger işitmedi bile. "Tüm elimizden gelen bu kadar."

Helikopter yoluna devam ettiği için Fawkes' un ilgisini fazla çekmemişti. Büyük bir hızla arkalarından gelen motoru izlediğinden, havadan düşen insan şeklini de farketmedi. Amerikan hükümetinin bir hoşgeldin komitesi göndermiş olduğundan kuşkusu yoktu. Mikrofona seslendi. "Mr. Shaba."

Shaba'nın sesi hoparlörde çınladı. "Efendim?"

"Makineli tüfek personelinin yerlerine geçmesini ve bordalama girişimine karşı koymaya hazırlanmalarını sağlayın." Bordalamaya çalışanlara karşı koymak, Tanrım, diye düşündü Fawkes. Bir büyük gemi kaptanı böyle bir emri en son ne zaman vermişti acaba?

"Bu bir prova mı, efendim?"

"Hayır, Mr. Shaba, prova olmayacak. Korkarım, ülkemizin düşmanlarını destekleyen Amerikalı radikaller gemiyi ele geçirmeye çalışacaklardır. Bu gemi ve personeli için tehlike oluşturacak herkese, tekneye ya da uçan araçlara ateş etme emrini ver. Adamların, batıdan yaklaşmakta olan terörist botunu püskürtmekle işe başlayabilirler."

"Anlaşıldı, kaptan." Shaba'nın heyecanı, radyoda bile belli oluyordu.

Fawkes'un içinden, hiç bir şeyden kuşkulanmayan tayfalarına gemiyi boşalt emri vermek geldi. Fakat altmış sekiz suçsuz insanı ölüme gönderdiğini itiraf edecek gücü bulamıyordu. Bu adamlar kendilerine hayvan gibi davranan bir ülkeye hizmet etmek için kandırılmışlardı. Fawkes suçluluk duygusunun soğuk kollarından kurtulmak için bir yöntem bulmuştu. Hemen gözünde yanmış çiftliği, karısının ve çocuklarının kömürleşmiş cesetleri canlanıyor, bunun üzerine görev ine yüreği sertleşmiş ve kararlı olarak devam ediyordu.

Yeniden mikrofonu kalırdı. "Ana batarya."

"Ana batarya hazırdır, kaptan."

"Emir üzerine tek atış yapacaksınız." Önündeki gösterge üzerinde yapılmış hesaplarına bir kez daha baktı. "Uzaklık, yirmi üç bin dokuz yüz metre, hedef, sıfır on dört derecede."

İki numaralı taretin içinden uzanan yirmi iki metre uzunluğundaki üç topu Fawkes büyülenmiş gibi izledi. Her bir namlu, mekanizmasıyla birlikte yüz otuz dört ton ağırlığındaydı. Dev ağızları uysalca on beş santim yükseldiler. Sonra korkunç güçlerini kusmak üzere beklemeye başladılar. Fawkes yutkundu, derin bir soluk alıp elindeki vericinin düğmesine bastı. "Yerini aldın mı Angus İki?"

"Tamam ahbap," dedi nişancı.

"Mr. Shaba?"

"Ateş için hazırız efendim."

İşte her şey tamamdı. Natal'de bir çiftlikte başlayan yolculuk, bu ana dek getirmişti onu. Fawkes dışarı çıkarak sonradan eklenmiş direğe ADO savaş bayrağını çekti. Sonra kontrol bölümüne dönerek kaçınılmaz emri verdi. "Ateş edebilirsiniz, Mr. Shaba."

Kıyı Koruma botu içindeki adamlar kendilerini cehennemin ortasında sandılar. Üçlü bataryadan sadece bir topun ateş etmiş olmasına karşın, Iowa'nın tam pruvası üstünden çıkan patlama küçük

tekneyi sarıp, sarmalayan sıcak bir gaz bulutu ve sarsıntı yaratmıştı. Ayakta duranların çoğu yere yuvarlandı. O sırada yüzleri Iowa'ya dönük olanların saçları yanmış, müthiş parlamayla birkaç dakika için göremez olmuşlardı.

Patlamanın etkisi tam olarak geçmeden, Yarbey Kiebel dümene geçip tekneye keskin bir S dönüşü yaptırdı. Bir anda önündeki cam büyük bir gürültüyle parçalanarak yere döküldü. Önce eşek arılarının saldırısına uğradığını sandı. Yanaklarını ve saçlarını sıyırıp geçerken çıkan vızıltıyı duydu. Büzülerek dümendenden çekilen sağ koluna bakınca eşit aralıklarla kızaran delikler gördü ve ancak o zaman olup biteni anlamaya başladı. "Adamlarını kenardan çek!" diye Fergus'a bağırdı. "Piç kuruları bize ateş ediyor."

Bu haberi yinelemesi gerekmedi. Fergus hemen güverteye fırlayıp adamlarına nehre atlamaları için emir verdi, bazılarını da kendisi iterek suya attı. Teknede sadece Kiebel'in vurulmuş olması mucize gibi bir şeydi. Köprü üzerinde tek başına dururken, Iowa'nın topçuları için sahneye çıkmış birinden farkı yoktu.

Kiebel botu Iowa'nın gövdesine iyice yaklaştırdırınca, teknenin tamponları, çelikten duvar karşısında çatırdayarak ezildi. Yaptığı akıllıca bir hareket olmuştu. Böylece topçular yukarda kalmış, namluları yeterince aşağı doğrultamıyorlardı. Vurabilecekleri tek hedef botun radar direği olabilirdi. Sonra çabuk bir manevrayla açıldı. Gelen kurşunlar on beş metre sancak tarafından suya düşüyordu. Bunu da, saldırganların kötü nişancılığına yordu. Aralarındaki uzaklık giderek büyüdü. Arkasına şöyle bir bakıp Fergus ve adamlarının atlamış olduklarını görünce rahatladı.

Komandoları perdelemek için araya girmişti. İşin gerisi onlara kalıyordu. Yanına gelen subaya dümeni teslim etti. Elinde ilk yardım çantasıyla bir assubay kan içindeki ceket kolunu kesmeye başlarken suratını asarak, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

"Üzgünüm efendim, ama biraz dışinizi sıkıp dayanmanız gerek."

"Senin için bunu söylemek kolay," diye tısladı. "Bu cekete iki yüz doları sen vermedin tabii."

Arlington Memorial Köprüsü'nün yaya bölümünde sabah yürüyüşünü yapan Gümrük Müfettişi Donald Fisk, temiz havayı içine çekip ağzından buhar dumanları çıkarıyordu.

Dönüş yolunda Lincoln Anıtı yakınlarından geçerken can sıkıntısıyla aklına çeşitli düşünceler geliyordu. Tuhaf bir ses duyarak durdu. Ses yükseldikçe hızlı bir yük treni geçiyormuş izlenimi verdi. Daha sonra ıslık çalar gibi bir gürültüyle birden Yirmi Üçüncü Sokağın tam ortasında dev bir krater oluştu. Bunu gök gürlemesini andıran bir patlama ardından da toprak ve asfalt yağmuru izledi.

Patlama sonrası dimdik ayakta duran Fisk, serpinti sırasında hiç isabet almamış oluşuna şaşırıyordu. Mermi üzerinden geçip yatay olarak caddenin üstüne düşmüş, tüm etkisini düştüğü yerin önüne püskürtmüştü.

Yüz metre ilerde kamyonuyla gelmekte olan bir adamın ön camı içeri doğru parçalanmıştı. Kamyonu güçlükle durdurup sendeleyerek indi. Yüzü kesiklerle kan içinde kalmıştı.

Korkudan afallamış, ellerini öne uzatarak çılgılık atıyordu. "Göremiyorum! Yardım edin! Ne olur birisi yardım etsin!"

Fiks içinde bulunduğu şok durumundan silkinerek yardım isteyen şoföre doğru koştu. Yoğun sabah trafiğinin başlamasına daha bir saat vardı. Polis ve cankurtaran çağırarak için ne yapabileceğini düşündü. Yolda gördüğü tek diğer araç, sanki hiçbir şey olmamış gibi telaşsızca ilerleyen bir yol

silicisiydi.

Fawkes,. "Angus İki," diye seslendi. "Ateş etkisini bildirin."

"Yolu darmadağın ettin be adam."

"Yorumlarını kendine sakla," dedi Fawkes sinir içinde. "Şu anda yerin saptanıyordur mutlaka."

"Anladık büyük şef. Yaptığın atış yetmiş beş metre kısa, yüz seksen metre solda kaldı."

"Mr. Shaba, duydunuz değil mi?"

"Şimdi düzeltirim, kaptan."

"Buna göre ateş edin, Mr. Shaba."

"Anlaşıldı efendim."

Bin yedi yüz tonluk çelik taret içine gömülmüş Güney Afrikalı siyah topçular, boşalan top kuyruğuna mermi doldururken ter içinde sövüp sayıyorlardı. Beş kat aşağıdakiler ise mermileri ve içinde barut dolu ipek torbaları yukarı yetiştiriyorlardı. Kuyruk ağzına önce bin üç yüz kiloluk gülle yerleştirildi, ardından üç yüz kilo barut yükü. Sonra kapak sımsıkı kilitlendi. Verilen komut üzerine dev top cehennem kustu.

On dört mil uzakta, yeni mermi gürüldeyerek gelip Lincoln Anıtı üstünde patladığında Donald Fisk yaralı kamyon şoförüyle ilgileniyordu. Beyaz mermere çarptığı anda merminin ucundaki balistik koni paramparça oldu. Sonra sertleştirilmiş çelik kısmı anıtın içine gömülüp büyük bir gürültüyle patladı.

Otuz altı tane Dor stili sütun dışarı doğru savrulurken, bunu yaprakları sarsılarak dökülen bir çiçeğe benzetti. Hemen ardından tavan ve iç duvarlar çocukların tahta küpleri gibi çökerek, büyük bloklar halinde merdivenlerden aşağı yuvarlandılar: Beyaz bir toz bulutu yükseliyordu.

Patlamanın gümbürtüsü sönerken Fisk şaşkınlıktan uyuşmuş bir halde yavaşça ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye bağırdı kamyon şoförü. "Tanrı aşkına ne oldu söylesenize."

Fisk, "Telaş etme," dedi. "Bir patlama daha oldu."

Şoför yüzünü buruşturup acıyla dişlerini sıktı. Neredeyse otuz tane küçük cam parçası yüzüne saplanmıştı. Bir gözü pıhtılaşan kanla dolmuştu, öbürüyse artık yoktu, retinaya kadar kesilmişti.

Fisk eşofmanın üstünü çıkarıp şoförün eline sıkıştırdı. "Bak, acıya dayanmak için istersen bunu yırt, sık, ısır, ne istersen yap ama elini yüzünden uzak tut. Seril birkaç dakika için yalnız bırakacağım." Yaklaşan siren seslerini duyunca sustu. "Polis geliyor. Arkasında mutlaka bir cankurtaran vardır."

Kamyon şoförü başını sallayıp kaldırımın kenarına oturdu. Elindeki eşofmanı top yapıp, parmaklarındaki kan çekilinceye dek sıktı. Fisk biriken trafiğin arasından geçip arasından geçip patlama yerine doğru koştu. Üstü çıplak olması biraz rahatsız ediyordu. Yerde dağılmış mermer parçalarının arasından geçerek anıtın bir zamanlar giriş kapısı olan yere gitti.

Birden şaşkınlık içinde kaskatı kesildi.

Onca döküntü ve toz arasında Abrana m Lincoln'un heykeli el değmemiş gibi dimdik duruyordu. Yapının tavanı ve duvarları çökerken nasıl olmuşsa ortadan ayrılmış, altı metre yüksekliğindeki heykelin üzerine düşmeyip yanlara doğru saçılmışlardı.

En küçük bir çizik bile olmayan Lincoln'un melankolik yüzü aşağı eğdiği gözleriyle ciddi ciddi sonsuzluğa doğru bakıyordu.

General Higgins telefon ahizesini çarparak kapadı. Bu onun ilk öfke gösterisiydi. Acı acı, "Nişancının yerini saptayamadık." dedi. "Monitörlü birliklerimiz tam yerini sıfırlamışlardı, fakat oraya en yakın devriyemiz gelinceye kadar adam uçmuş gitmiş."

Timothy March, "Belli ki hareket edebiliyor," dedi. "Yoldan geçen otomobillerin dörtte üçünde CB radyoları varken bu pezevengin yerini saptamak olanaksız gibi bir şey."

"Özel birliklerimiz ve kent polisi yol kavşaklarını kesecekler," dedi Higgins. "Eğer nişancının hedefleri görmesine engel olabilirsek, gemiye gerekli uyarıları yapamaz. O zaman Fawkes da kör atış yapmak zorunda kalır."

Başkan gözlerini ekrana dikmiş, üzüntüyle enkaz haline gelmiş Lincoln Anıtına bakıyordu. "Çok kurnazca düşünmüşler," diye mırıldandı. "Birkaç kişinin ölümü, çoğu Amerikalı için salt gazete haberi olarak kalır. Ama herkesin değer verdiği ulusal bir anıtı yok etmek tüm halkı etkiler. Baylar hiç kuşkunuz olmasın, akşam olmadan hiddetten köpürmüş bir sürü Amerikalı öfkelerini boşaltacak bir yer arayacaklardır."

"Ya bundan sonraki mermide ÇÖ varsa... " Jarvis'in sesi titriyordu.

March, "Rus ruleti oynamaya benziyor bu." dedi. "İki mermi ateşlendi. Böylece şansımız otuz altıda iki oranında azalmış oluyor."

Higgins masanın karşısında oturan Amiral Kemper'e baktı, "Iowa'nın atış periyodu sence ne kadar?"

Kemper, "Birinci ve ikinci mermi arasındaki zaman tam dört dakika on saniye sürdü," diye yanıtladı. "Savaş zamanı gücüne oranla yarı yarıya daha ağır, ama kırk yıldır kullanılmayan donanım ve personelin nitelikleri gözönüne alındığında bayağı iyi sonuç sayılır."

March, "Beni şaşırtan," dedi. "Fawkes'un neden yalnız taretin orta topunu kullandığı. Diğer ikisini kullanmak için hiçbir girişim yapmadı."

Kemper, "Kitabına uygun çalışıyor," diye açıkladı. "Tam etki sağlamak için birer birer atış yapıp gücünü saklıyor. İkinci atışta şansı tuttu ve hedefi buldu. Doğru uzaklığı öğrenirse hiç kuşkun olmasın diğer iki namluyu da devreye sokacaktır."

Higgins'in önündeki telefon vızıldadı. Açıp ciddi bir ifadeyle dinledi. "Üçüncü atış yola çıkmış."

Uydu kamerası, Beyaz Saray'ın iki mil çevresindeki alanı göstermeye başladı. Herkesin gözü kentin kuşbakışı görüntüsü üzerinde dolaşüyor, Çabuk Ölüm organizmasının bu mermide olabileceği korkusuyla ürperirken, bir yandan da hedefi tahmin etmeye çalışıyordu. Az sonra yükselen bir patlama bulutuyla birlikte Constitution Avenue Caddesindeki kaldırımın on beş metrelik bir kesimi ve iki ağaç paramparça oldu.

Başkan, "Ulusal Arşivler Binasını vuracak," dedi acı bir sesle. "Fawkes Bağımsızlık Bildirisini ve ilk anayasamızı yok etmek istiyor."

"Sayın Başkanım, sizden rica ediyorum, Iowa'nın nükleer atışla derhal havaya uçurulması için emir verin. Higgins'in kırmızı yüzü gri bir renk almıştı.

Başkan bir süre kararsız kaldı. Omuzları sanki üşüyormuş gibi öne doğru çıkmıştı. Sonra kesin bir dille, "Hayır," dedi.

Higgins ellerini yana sarkıtıp oturduğu koltuğa iyice gömüldü. Kemper elindeki kalemle hafif hafif masaya vurarak bir şeyler mırıldandı. "Bir çözüm yolu daha var," dedi yavaşça ve ağır ağır. "Iowa'nın iki numaralı taretini uçuralım."

Higgins, "İki numaralı taretini uçurmak mı?" dedi gözlerinde kuşku dolu bir bakışla.

Kemper, "F-yüz yirmi Specterlerin bazılarında delici Satan roketleri vardır," diye açıkladı. "Doğru değil mi. General Sayre?"

Hava Kuvvetleri Komutanı General Miles Sayre onaylayarak başını salladı. "Her birinde dört Satan vardır. Bunlar üç metre kalınlığında betonu delip geçebilirler."

Higgins, "Şimdi ne demek istediğini anladım," dedi. "Ama ya isabet etmezse, o zaman ÇÖ çevreye yayılabilir."

Genellikle az konuşan General Sayre, "Başarabiliriz," dedi. "Pilotlar roketleri atar atmaz yönetim kontrolünü kara birliklerine devrederler. Sizin adamlarınız. General Higgins, Satan'ı yarım metrelik bir noktaya nişanlayacak kadar Iowa'ya yakın bir yerdeler."

Higgins hemen telefona sarılıp Başkana baktı. "Eğer Fawkes bu atış hızını sürdürüyorsa, iki dakikadan az bir süremiz var."

Başkan, "Gerekeni yap." dedi duraksamadan.

Higgins, Iowa'nın çevresinde yer tutmuş adamlarına gerekli emirleri verirken, Kemper de geminin yapı özelliklerini içeren bir dosyayı karıştırıyordu.

Kemper, "Taret, on yediyle kırk santimetre kalınlığında değişen bir zırhla kaplı," dedi. "Belki ortadan kaldıramayız ama içindeki personeli neye uğradıklarına şaşırtırız."

Başkan, "Ya Deniz Komandoları?" diye sordu. "Onları uyarabilir miyiz?"

Kemper üzüntüyle baktı. "Elimizde olsa uyarırdık, ama suya atladıklarından bu yana radyo bağlantısı kurulamadı."

Fergus radyo bağlantısı kuramazdı, çünkü Iowa'nın makineli tüfeği elindeki radyoyu uçurmuştu. Kurşunlardan biri elindeki vericiyi ve avucunu delip geçmeden önce, orta parmağını düzgün bir şekilde koparmıştı. Diğer radyo da kullanılamazdı artık, göğsünden vurulup nehre düşen takım komutanının belinde bağlıydı o da. L

Iowa'ya çıkış yaparken, Fergus otuz adamından altısını kaybetmişti. Ateş altında geminin kenarlarından tırmanmışlar, kış kesimine doğru zigzaglar çizerek ilerlemişlerdi. Ana güverteye vardıklarında komandolar yoğun bir ateşle karşılaştılar. Önce tek tek sonra küçük gruplar halinde onlar da ateşe karşılık vermeye başladılar.

Fergus adamlarından geri kalmış, eskiden uçak maçunasının durduğu desteğin arkasına çakılıp kalmıştı. İçindeki bozgunluk, ellerindeki acıyı bastırıyordu. Aldığı emirler. Güney Afrikalılar ateş açmadan kış kesimini ele geçirmektir. Üçüncü patlama duyulduğu zaman bağıra bağıra sövdü.

Kayalıkların tepesinde sabırsızca havada dolanan Deniz Piyade helikopterlerini gördü. Vereceği işareti bekliyorlardı. Dikkatle macuna desteğinden başını çıkararak bakındı. Ana köprü üzerinde

çelik zırhla gizlenmiş topçular, geçici olarak Fergus'u bırakmışlar, adamlarına ateş ediyorlardı.

Fergus otomatik silahını tek kolunda beşik gibi tutarak ayağa kalktı ve hızla açık güverte üzerinde koştu. Kıç taretini arkasına gizlenmesine az bir şey kala Fawkes'un adamları onu farkettiler. Kurşun sol bacağının baldırını yarıp geçmişti.

Birkaç adım sendeledikten sonra düşüp manken taretin arkasına yuvarlandı. Yeni yarası, bacağındaki tüm sinir uçlarını yakıyormuş gibiydi. Ateş seslerini dinleyerek olduğu yerde yattı. Acıyla kıvrandığı sırada sabah güneşi içinden iki Specter jet çığıklar atarak çıkıp öldürücü yüklerini bıraktılar.

Tüm bedenini kaplayan sızılar duymasaydı, Pitt ölmüş olduğuna yemin bile edebilirdi. Neredeyse isteksizce, baygınlık durumundan çıkmak için kendisini zorladı ve gözlerini açtı.

Sonra elleriyle bacaklarını ve bedenini yokladı. Farkına vardığı en kötü şey, bir sürü çürükten başka, iki ya da üç kaburgasının çatlamış olduğuydu. Ellerini başında gezdirdi, kan görmeyince rahat bir soluk aldı. Sağ omzunda saplı duran tahta parçacıkları görünce şaşırıldı.

Önce oturma durumuna geçti, sonra elleri ve dizleri üstünde durdu. Tüm kasları çalışıyordu. Buraya kadar fena değildi. Derin bir soluk daha alıp ayağa kalktı. Everest'in tepesine tırmanmış olsa, başarısından ancak bu kadar sevinebilirdi. Bir metre ötesinde bir delikten ışık süzülüğünü farkedip oraya doğru sendeledi.

Kafasını biraz toparlayınca, neden geminin üstyapısına çarptığı zaman yulaf ezmesi gibi ufalanmadığını araştırdı. Çelik bölme duvarların yerine konmuş yarım santimetre kalınlığındaki kontrplak paneller çarpma hızını kesmişti. Dış kaplamalardan bir tanesini top güllesi gibi çarpıp geçmiş, diğerineyse çökertmişti. Omzundaki tahta parçacıkları şimdi bir anlam kazanmış oluyordu.

Yarı baygın durumdayken, büyük bir gürlleme ve sarsıntı duyduğunu anımsıyordu. Kırk santimetrelik toplar olsa gerek, diye düşündü. Kaç atış yapmışlardı? Ne kadar baygın kalmıştı? Dışardan hafif silahların ateş sesi geliyordu. Kim, kime karşı çarpışıyordu? Bu düşünceleri, kafasında doğdukları anda hemen kovaladı. Uğraşmak zorunda olduğu kendi sorunları vardı.

Geçitin içine doğru beş altı metre yürüdükten sonra durdu, bir cebinden bir cep feneri, diğerinden de Iowa'nın iç planını gösteren bir harita çıkardı. Tam olarak yerini bulması yaklaşık iki dakikasını aldı. Geminin iç düzenlemesini gösteren harita bir labirent planından farksızdı.

Mermi deposu olarak işaret edilen yere giden yolu bulup ilerlemeye başladı. Birkaç adım yürüdükten sonra birden gemi büyük patlamalarla sarsıldı. Bu sarsıntıyla Iowa'nın yıllar boyu birikmiş tozları bulutlar halinde yükseldi. Pitt dengesini bulmak için kollarını yana açtı. O anda savrulmuş bir kapının tokmağına tutundu. Sarsıntı geçinceye dek tozları öksüre öksüre bulunduğu yerde durdu.

Az kalsın görmeyecekti, eğer adını koyamadığı bir merakla bakmayacak olsaydı, görmeden geçebilirdi. Aslında meraktan çok, yarım yamalak gördüğü şeyin uyumsuzluğu dikkatini çekmişti. Fener ışığı altında bir çift pahalı, el yapısı kahverengi ayakkabı gözüne çarpmıştı. Bu ayakkabıların ait olduğu bacaklar son derece şık giyimli bir siyah adamın bedeninden uzanıyordu. Elleri iki yana doğru açılmış, borulara bağlıydı.

Hiram Lusana içinde bulunduğu hapis yerinin giriş bölümünde gördüğü insan şeklini tam kavrayamamıştı. İri görünüyordu fakat Fawkes kadar değildi. Daha fazlası belli olmuyordu çünkü yabancımanın elindeki fener görmesine engel olmaktaydı.

"Sanırım, gemide en sevilmeyen adam yarışmasını sen kazandın." Yabancımanın sesi düşmanca değildi.

Işığın ardındaki karanlık şekil yaklaşınca Lusana bağlarının gevşediğini hissetti. "Nereye götürüyorsunuz beni?"

"Hiçbir yere. Yaşlılık günlerinde sigortanın tadını çıkarmak istiyorsan bir an önce bu gemiden çık git. Her an havaya uçabilir."

"Sen kimsin?"

"Bu bir şey değiştirmez ama söyleyim, adım Pitt'dir."

"Kaptan Fawkes'un tayfalarından mısın?"

"Hayır, ben serbest çalışırım."

"Anlamıyorum."

Pitt, Lusana'nın sol elini çözdü, ona cevap vermeden diğer eline geçti.

Lusana iyice şaşırarak, "Sen Amerikalısın," dedi. "Gemiyi Güney Afrikalıların elinden aldınız mı?"

Pitt, "Çalışıyoruz," dedi bir yandan bıçağı olmadığına söverek.

"O halde benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Bilmem gerekir miydi?"

"Adım Hiram Lusana. Afrika Devrim Ordusu'nun önderiyim."

Pitt son düğümü de çözdükten sonra geri çekilip feneri Lusana'nın yüzüne tuttu. "Evet, şimdi görüyorum. Sen nasıl karıştın bu işe? Güney Afrikalıların gösterisi olduğumu sanıyordum."

Lusana nazikçe feneri yüzünden iterek, "Afrika'ya giden bir uçağa binerken kaçırıldım," dedi. Sonra aklına gelip, "Yabangülü Operasyonu hakkında bir şey biliyor musun?"

"Daha dün gece öğrendim. Ama bizim hükümet aylardan beri bunu biliyormuş."

Lusana, "Olamaz," dedi.

"İstersen inanma." Pitt dönüp geçide doğru yürüdü. "Demin dediğim gibi, gemi havalanmadan atlasan iyi edersin."

Lusana duraksadı, ama sadece bir saniye için. "Bekle!"

Pitt döndü. "Üzgünüm ama zamanım yok."

"Lütfen beni dinle." Lusana yanına yaklaştı. "Eğer hükümetiniz ve haber organlarınız buradaki varlığımı öğrenecek olurlarsa, gerçeği görmeyip benim sorumlu olduğumu sanırlar."

"Öyleyse?"

"Bu pis işte suçsuz olduğumu kanıtlamalayım. Söyle, sana nasıl yardım edebilirim?"

Pitt, Lusana'nın gözlerindeki içtenliği okudu. Belindeki eski, 45'lik Colt otomatik tabancayı çıkarıp siyah adama verdi. "Bunu al, arkamı koru. Feneri tutup haritaya bakarken iki elimi de kullanmam gerek."

Lusana biraz da şaşkınlıkla tabancayı aldı. "Bunu verecek kadar güveniyor musun bana?"

"Neden olmasın," dedi Pitt kayıtsızca. "Hiç tanımadığın bir adamı sırtından vurmak sana ne kazandırır?"

Sonra Lusana'ya, onu izlemesini işaret edip geçit boyunca geminin önüne doğru ilerlediler.

İki numaralı taret Satan roketleri karşısında yıkılmamıştı. Çelik kaplaması sekiz yerinden oyulmuş ve göçmüş, fakat delinmemişti. Toplardan birinin namlusu fena halde parçalanmıştı.

Fawkes sersemlemiş bir durumda, kaptan köprüsünün kırık camları arkasından gördü bunları. Hiç yara almamış olması şaşılacak bir şeydi. Satanlar iki numaralı taretin tam üstüne düştüğü anda, birkaç tane kalmış çelik bölme duvarlarının arkasında duruyordu. Mikrofonu aldı.

"Shaba, kaptan konuşuyor. Beni işitiyor musun?"

Cevap olarak parazit sesinden başka bir şey yoktu.

Fawkes, "Shaba!" diye bağırdı. "Konuş be adam. Hasarı bildir."

Mikrofonun öbür ucunda kıpırdanma oldu. "Kaptan Fawkes?"

Ses tanıdık değildi. "Evet, ben kaptan. Shaba nerede?"

"Cephane deposuna indi, efendim. Yük asansörü bozuldu. Onu onarmaya gitti."

"Kimsin sen?"

"Obasi, kaptan. Daniel Obasi." Yeni ergenleşen bir sesi bu.

"Shaba seni mi bıraktı yerine?"

Obasi, "Evet efendim," dedi övünçle.

"Kaç yaşındasın delikanlı?"

Bir öksürük sesi duyuldu. "Özür dilerim, kaptan. Duman... burası bayağı kötü." Yeni bir öksürme. "On yedi yaşındayım."

Tanrım, diye düşündü Fawkes. De Vaal yanına deneyimli adamlar verecekti, bunlar gibi tüyü bitmemiş çocuklar değil. Daha hiçbirini gün ışığında görmemişti. On yedi. Daha on yedi yaşında... Bu düşünce midesini bulandırdı. Değer miydi? Tanrım, kişisel kini bu korkunç bedele değer miydi?

Kararlı olmaya çalışan Fawkes, "Topları çalıştırabilecek misin?" diye sordu.

"Sanırım. Üçü de dolu, ağızları kilitli. Ama adamların durumu pek iyi görünmüyor. Sanırım sarsıntıdan. Çoğunun kulaklarından kan geliyor."

"Şu anda neredesin, Obasi?"

"Taret subayı bölmesindeyim, efendim. Burası korkunç sıcak. Adamların daha çok

dayanabileceklerini sanmıyorum. Bazıları hâlâ baygın. Bir iki tanesi ölmüş olabilir. Kesin bir şey söyleyemem ama galiba ağızlarından kan gelenler ölmüş."

Fawkes mikrofonun sapını sıktı. Yüzü kararsızlık içindeydi. Gemi batırıldığı zaman mutlaka böyle olacağını biliyordu köprü üstünde bulunmak istemişti. Son muhribin kaptanı olarak orada ölmesi gerekirdi. Radyofonun ucundaki sessizlik acıyla doluydu. Yavaş yavaş perde aralanırken Fawkes eyleminin korkunç boyutlarını görür gibi oluyordu.

"Aşağı geliyorum."

"Dış kapaklar sıkıştı efendim. Cephane deposundan dolaşarak gelmek zorundasınız."

"Sağol, Obasi. Orada kal." Fawkes alnında biriken terleri silip Kraliyet Donanmasında kullandığı eski şapkasını giydi. Darmadağın olmuş camların ardından nehre baktı. Sığ yerlerde yükselen pus, İskoçya'daki küçük gölleri anımsattı ona. İskoçya... Sanki Aberdeen'i görmeyeli binlerce yıl olmuştu.

Mikrofonu aldı. "Angus İki, devreye girin lütfen."

"Girdim, büyük Angus Bir."

"Uzaklık?"

"Seksen metre kısa ama doğrultu tamam. Yüksekliği biraz ayarlarsan tam üstüne basarsın, ahbab."

"Görevin bitti, Angus İki. Kendini kolla."

"Çok geç. Galiba haki üniformalı züppeler beni yakalamak üzereler. Hoşçakal, ahbab. Yorucu bir gün oldu."

Fawkes mikrofonu bakakaldı. Hiç tanımadığı bu adama bir şeyler söylemek, bedelini alacak olsa da, yine de hayatını tehlikeye attığı için teşekkür etmek isterdi. Her kimse, Angus İki'nin Güney Afrika Savunma Bakanlığının yabancı bir bankada adına yatıracığı parayı harcayabilmesi için çok zaman geçecekti.

Higgins, "Bir sokak silicisi," diye hırıldadı. "Meğer Fawkes'un nişancısı, bir sokak silicisi içindeymiş. Kent polisi şimdi yakalamış onu." March, "Şimdi anlaşılıyor, yollarda şüphe çekmeden nasıl hareket ettiği," dedi.

Başkan konuşulanları duymaz gibiydi. Tüm dikkati Iowa üzerine yönelmişti. Siyah dalgıç giysileriyle küçük şekillerin oradan oraya koşuştuklarını, ara sıra durup, tepelerindeki makineli tüfeklere ateş ettiklerini seçebiliyordu. Başkan güverte üzerinde on tane komandonun hareketsiz yattıklarını gördü. "Bu adamlara yardım edemez miyiz?"

Higgins çaresizlik içinde omzunu silkti. "Eğer kıydan ateş açacak olursak, belki de kurtaracağımızdan çoğunu öldürmüş oluruz. Korkarım, şu anda yapacak hiçbir şey yok."

"Neden Deniz Piyadelerini göndermiyoruz?"

"Helikopterler eğer kış güverteye incek olurlarsa, lunapark atış poligonlarındaki hedeflere dönerler. Her birinde elli kişilik birlikler var. Kitle kırımı olur. Bir işe yarayacağını da sanmam."

Kemper, "Ben de generalle aynı görüşteyim," dedi. "Satanların etkisi bize soluk aldırdı. İki numaralı taret artık çalışmıyor. Böylece komandoların temizleme işi biraz daha uzun sürebilir."

Başkan arkasına dayanıp çevresinde oturan adamlarına baktı. "O halde, bekleyelim.. bunu mu demek istiyorsunuz? Şu Tanrının cezası televizyon ekranında, canlı ve renkli olarak, adamların ölmesini oturup izleyelim mi?"

Higgins, "Evet efendim," diye yanıtladı. "Bekleyeceğiz."

Pitt elindeki plana baka baka hiç yanılmadan Lusana'yı bir sürü karanlık geçit içinden, ıslak odalardan geçirdikten sonra bir bölme kapısı önüne getirdi. Sonra elindeki kâğıdı buruşturup güverteye fırlattı. Lusana da ona uyararak durdu ve açıklamasını bekledi.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Pitt, "Mermi deposunun dışında," dedi. Ağırlığını kapıya vererek yaslandı ve geçilebilecek bir genişlikte açtı. Loş odanın içine bakıp dinledi. Makinelere gelen metalik gürültüler, zincir şakırtıları ve elektrik motorlarının homurtusu, bağırarak adamların sesleriyle karışıyordu. Sesler yukardan geliyordu. Pitt dikkatle kapı eşiğinden içeri geçti.

Uzun zırh delici mermiler düzgün bir şekilde sıraya dizilmişti. Koni biçimindeki başları elektrik ampulleri altında ürkütücü görünüyordu. Pitt mermilerin yanından geçip yukarı doğru bakındı.

Bir kat üstünde iki siyah adam yük asansörünün kapaklarına dayanmış, parmaklıklara çekiç sallayarak sövüyorlardı. Gemiyi sarsan patlamalar sonunda asansör mekanizması sıkışıklık yapmıştı. Pitt görünmeyecek kadar gerileyip mermileri yoklamaya başladı. Tamamı otuz bir taneydi ve yalnız bir tanesinin yuvarlak başlığı vardı.

İkinci ÇÖ mermi başlığı ortada yoktu.

Pitt kemerinden bir gereç takımı çıkarıp fenerini Lusana'ya verdi. "Ben çalışırken bunu kıpırdatmadan tut."

"Ne yapacaksın?"

"Mermiyi etkisiz duruma getireceğim."

"Eğer havaya uçacaksam," dedi Lusana. "Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Hayır!" diye kesip attı Pitt. Hemen yere çöküp ışığı tutması için işaret etti. Mermi başının üzerinde dolaşan elleri, bir kasa hırsızınıninki kadar duyarlıydı. Tespit vidalarının yerini bulduktan sonra tornavidayla dikkatli bir biçimde söktü. Zamanla yivler tıkanmış olduğundan, başlığı çevirmek çok zor oluyordu. Zamanı çok azdı; Fawkes'un adamları asansör onarımını tamamlayıp yerlerine dönmeden işini bitirmek zorundaydı.

Birden, hiç ummadığı bir anda bir gevşeme oldu ve burun kısmı çıktı. Büyük bir özenle, sanki uyuyan bir bebeği taşıyormuşçasına, onu yana bırakıp mermi başlığının içine baktı.

Sonra mermi başını parçalayıp ÇÖ organizmasını salıverecek olan patlayıcı devresini kopardı. Aşırı özen göstermenin elleri titrettiği düşüncesiyle Pitt içinden ıslık çalmaya başladı. Lusana'nın soru sorarak kendisini meşgul etmeyeşine şükreliyordu. Radarlı altimetreye giden telleri keserek patlayıcı detonatörünü söküp aldı. Bir an durduktan sonra cebinden küçük bir para torbası çıkardı. Lusana bunun üzerindeki WHEATON GÜVENLİK BANKASI yazısını okuyunca gülümsedi.

Sonra da, "Bugüne dek kimseye itiraf etmemiştim," dedi. "Ama ben bir kez zırhlı bir para kamyonu soymuştum."

Pitt, "O halde şimdi hiç yabancılık çekmezsin," diye karşılık verdi. Büyük bir dikkatle CÖ bombacıklarını mermi başlığından çıkarıp para torbasının içine yerleştirdi.

"Kaçakçılık için bayağı iyi bir fikir." Lusana gergin bir tavırla güldü. "Eroin mi, elmas mı?"

"Bunun cevabını ben de çok merak ediyorum," dedi Patrick Fawkes kapıdan eğilip içeri girerken.

Lusana'nın ilk refleksi, Fawkes'a ateş etmek oldu. Hemen dönüp Colt'u doğrulturken böyle iri bir hedefi ıskalamayacağından emindi, fakat ilk atışı kaptanın yapacağından da kuşkusu yoktu.

Lusana son anda kendini tuttu. Fawkes'un elleri boştu. Silahsızdı.

Lusana ağır ağır tabancasını indirirken, bir yandan Pitt'e bakıp onun tepkisini görmek istedi. Gördüğü kadarıyla Pitt en küçük bir tepki göstermemişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi torbayı doldurmaya devam ediyordu.

Pitt neden sonra başını kaldırmadan sordu. "Patrick Fawkes ile mi müşerref oluyorum?"

"Evet, Fawkes benim." Merak içinde sokuldu. "Ne oluyor burada?"

Pitt, "Ayağa kalkmadığım için bağışlayın," dedi. "Ama içinde zehirli gaz olan bir mermi başlığını söküyordum da..."

Lusana ve Fawkes, Pitt'in açıklamasını sindirene dek beş saniye geçti. İki adam önce birbirlerine, sonra Pitt'e baktılar.

Fawkes, "Sen delirmişsin," dedi.

Pitt bombacıklardan birini gösterdi. "Bunlar olağan patlayıcı malzemesine benziyor mu?"

Fawkes, "Hayır benzemiyor," diye itiraf etti.

Lusana, "Yani, bir çeşit sinir gazı mı?" diye sordu.

Pitt, "Daha kötüsü," diye yanıtladı. "Korkunç gücü olan bir mikrop organizması. Bunu içeren iki mermi silah şirketinin gönderdiği diğerlerinin arasına karışmış."

Şaşkınlıktan doğan bir sessizlik kapladı. Fawkes eğilip Pitt'in elindeki bombacıkla yerdeki mermiyi inceledi. Lusana da eğilip baktı.

Fawkes'un gözlerindeki kuşku söndü. "Sana inanıyorum. Gaz mermisinin ne olduğunu bilirim." Sonra merakla Pitt'e baktı. "Lütfen söyler misiniz, kimsiniz ve buraya nasıl geldiniz?"

Pitt onu susturarak, "Diğer mermiyi de bulup etkisiz duruma geçirdikten sonra," dedi. "Başka mermi deponuz var mı?"

Fawkes hayır anlamında başını salladı. "Kullandığımız üç mermi dışında hepsi bunlar. Attıklarımızsa zırh delici olan..." Birden aklına bir şey gelip durdu. "Tarette! Tüm toplar dolduruldu, ağızları da kilitlendi. Diğer mikroplu mermi üç namludan birinde olmalı."

Lusana, "Budala!" diye bağırdı. "Katil budala!"

Fawkes'un gözlerindeki acı kolayca okunabiliyordu. "Geç kalmış değiliz. Emrim olmadan ateş edilmiyor."

Pitt, "Kaptan, siz ve ben diğer mermiyi bulup etkisiz duruma getireceğiz," diye talimat verdi. "Mr. Lusana, sen de bunu götürüp geminin yanından suya atacaksın." Çabuk Ölüm bombacılarıyla dolu torbayı Lusana'ya verdi.

"Ben mi?" Lusana soluğunu yuttu. "Bu yüzen mezardan nasıl çıkılacağı hakkında en küçük bir

bilgim yok. Bana bir rehber gerek."

Pitt kendinden emin, "Yukarı doğru yürü," dedi. "Nasıl olsa bir yerden gün ışığını görürsün. Çıktığın zaman torbayı nehirin en derin görünen yerine at."

Lusana tam gidecekken Fawkes iri pençesini omzuna koydu. "Seninle sonra hesaplaşırız."

Lusana ona dik dik baktı. "Bunu ben de istiyorum."

Afrika Devrim Ordu'sunun önderi sonra karanlığın içine dalıp bir gölge gibi kayboldu.

Steiger altı yüz metre yükseklikte helikopteri çevirerek Independence Avenue Caddesini izleyen bir rotaya girdi.

Kongre binası ve çevresi üzerinde kudurmuş arılar gibi dört dönen askeri helikopterleri gösterip, "Burası çak kalabalık," dedi.

Sandecker başını salladı. "Uzak dursan iyi olur. Sorulan sonraya bırakıp önce ateş açabilirler."

"Iowa son atışını yapalı ne kadar oldu?"

"Yaklaşık on sekiz dakika."

Steiger, "O zaman belki de bu iş burada bitti," dedi.

Sandecker, "Emin olmadan inmeyelim," diye karşılık verdi. "Yakıtımız ne durumda?"

"Dört saat uçacak kadar var."

Sandecker sızlayan kalçalarını rahatlatmak için oturduğu yerde kıpırdadı. "Ulusal Arşiv Binasına elinden geldiğince yakın kal. Iowa bir atış daha yaparsa, hedefi mutlaka burası olacak."

"Acaba Pitt bir şeyler yapabildi mi?"

Sandecker kaygısız görünmeye çalıştı. "İşini bilir o. Şu anda Pitt en hafif sorunumuz." Başını çevirip yanındaki camdan dışarı baktı. Yüzünde oluşan endişe çizgilerini Steiger görsün istemiyordu.

Steiger, "Oraya benim girmem gerekirdi," dedi. "Bu iş tümüyle askerlerin görevi. Gerekli eğitimi görmediği bir iş için bir sivilin hayatını tehlikeye atması doğru değil."

"Ama sen o eğitimi gördün herhalde."

"Niteliklerim onunkilerden üstündür. Bunu itiraf edersiniz."

Sandecker farkında olmadan gülümsedi. "Bahse girer misin?"

Steiger, Sandecker'in bir şeyler gizlediğini anladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"İşletildin, albayım, bu kadar basit."

"İşletildim mi?"

"Pitt, Hava Kuvvetlerinde binbaşı rütbesini, taşır."

Steiger gözleri şaşılışarak Sandecker'e baktı. "Uçmasını biliyor muydu yani?"

"Bu helikopter de dahil olmak üzere, bugüne dek yapılmış tüm hava araçlarını kullanabilir."

"Ama bana..."

"Sana ne söylediğini biliyorum."

Steiger anlamakta zorluk çekiyordu. "Siz de bunu bildiğiniz halde sesinizi çıkarmadınız."

"Senin karın ve çocukların var. Bense çok yaşıyım. En doğrusu Pitt'in gitmesiydi."

Steiger'in üstündeki gerginlik biraz azalır gibi oldu ve koltuğuna iyice gömüldü. Soluğunun arasından, "Dilerim başarır," dedi. "Tanrım, dilerim başarır."

Her an cehenneme dönecek bir geminin merdivenlerini çıkarken, Pitt bir başka yerde olmak için bankadaki tüm birikmiş parasını seve seve verebilirdi. Ateşi yükseliyormuş gibi alnı terli ve soğuktu. Fawkes birdenbire durunca, karşısına ağaç çıkan kör bir adam gibi çarptı ona.

"Lütfen olduğunuz yerde kalın, baylar." Ses birkaç adım ötede karanlık bir köşeden geliyordu. "Beni göremiyorsunuz ama ben, ikinizin de kalbine birer kurşun gönderecek kadar sizi görüyorum."

Fawkes, "Ben kaptanım," diye öfkeyle çıkıştı.

"Aa. Kaptanın ta kendisi. Ne iyi oldu! Bağlantıyı kaçırdım diye korkuyordum. Ben sizi köprüde sanıyordum ama yoktunuz."

Fawkes, "Tanıt kendini," dedi.

"Adım Emma. Pek erkeksi bir ad değil, itiraf ederim. Ama işimi görüyor."

"Bırak bu saçmalığı da geçelim." Fawkes iki basamak çıkınca adamın tabancasından fısıltı gibi bir ses çıkıp boynunun yanından bir kurşun geçti. Basamağın ortasında donup kaldı Fawkes. "Deli misin be adam, ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi açık söyleyeyim, kaptan." Emma sustu, sonra, "Sizi öldürmek için emir aldım," dedi.

Fawkes'a belli etmeden, karanlıkta duran adamın da farketmemiş olmasını dileyerek, Pitt kaptanın iri gölgesine sığınıp basamaklara karnını dayadı ve merdivenden yukarı yılan gibi tırmanmaya başladı.

"Emir aldım diyorsun," dedi Fawkes. "Kimden?"

"Kimin emir verdiği önemli değil."

"O zaman ne diye sözü uzatıp duruyorsun Tanrının belası. Neden hemen göğsümden vurup işini tamamlamıyorsun?"

"Amaçsız iş görmem Kaptan Fawkes. Sizi kandırdılar. Bunu bilmeniz gerekir, diye düşündüm."

"Kandırıldım mı?" diye gürlledi Fawkes. "Bir şey anlamıyorum."

Emma yıllardır oynamakta olduğu kedi fare oyunları sonucu keskinleşmiş duyularıyla içinde bir uyarı sesi işitir gibi oldu. Kaptanın sorularını cevaplamadan kulaklarını ve gözlerini alabildiğine açmış, yeni bir kıpırtı bekliyordu.

"Ya arkamdaki adam?" diye sordu Fawkes. "Onun bu işle bir ilgisi yok. Onu da öldürmen gerekmez."

Emma, "Hiç üzülmeysin, kaptan," dedi. "Aldığım ücret yalnız bir kişinin hayatı için. Sizinki."

Deli edici bir yavaşlıkla Pitt başını kaldırdı. Şimdi Emma'yı görebiliyordu. Ama ayrıntılı bir görüntü değildi bu, ancak bir siluet olarak.

Daha fazlasını görmek için beklemedi. Boş konuşmalarla uyuştururken, Emma'nın tam cümle ortasında Fawkes'u vuracağını tahmin ediyordu. Eski fakat geçerli bir numaraydı. Tabanlarını basamaklara dayadı, derin bir soluk alıp tüm gücüyle Emma'nın bacaklarına doğru atılarak elleriyle tabancayı düşürmeye çalıştı.

Emma'nın koluna sarılacağı sırada susturucudan çıkan alev yüzünü yaladı ve başının sağ yanında bıçak gibi bir acı duydu. İlk sarsıntıdan sonra yavaş yavaş düştüğünü hissetti. Sonra büyük bir boşluk içinde kayboldu.

Pitt'in saldırısıyla harekete gelen Fawkes, basamakları çılgına dönmüş bir gergedan gibi aşır olanca ağırlığıyla iki adamın üstüne attı kendini. Pitt baygın durumda bir yana düştü. Emma tabancasını doğrultmaya çalıştı fakat Fawkes'un yumruğuyla sanki bir çocuğun elindeki oyuncakmış gibi savruldu. Bunun üzerine Emma, Fawkes'un apış arasına daldı. Erkeklik organını ve hayalarını acımasızca sıkmaya başladı.

Bunu yaptığı iyi olmadı. Kaptan gök gürlmesi gibi bir ses çıkararak Emma'nın yukarı dönük yüzüne dev yumruklarıyla müthiş bir vuruş yaptı. Derisi yarılıp kemikleri ezildi. Fakat Emma aynı güçle sıkmaya devam ediyordu.

Kasıklarındaki korkunç acıya karşın, Fawkes organını mengene gibi sıkkan elleri sökmeye çalışmadı. Telaşsız ve bilinçli bir şekilde, ne yapmak istediğini bilen bir adam gibi Emma'nın başını yakalayıp bedeninde kalan tüm gücü ve kütük gibi kollarıyla metal zemine çarpmaya başladı. Çok geçmeden adamın elleri çözülmüştü, fakat acısının verdiği öfkeyle Fawkes, Emma'nın başı bir et yığını oluncaya dek çarpmaya devam etti. Bir süre sonra kendine gelip adamın üstünden çekilerek yere oturdu ve kasıklarına masaj yapmaya başladı. Bir yandan da sövüyordu.

Birkaç dakika dinlendikten sonra hareketsiz yatan iki adamı yakalarından tutup merdiven ağzına kadar sürükledi. Birkaç metre ötedeki geçidi yürüdükten sonra Iowa'nın yukarı sancak yanındaki yük boşaltma kapısına vardı. Kapıyı birkaç yerinden kırıp içeri gün ışığı gelmesini sağladı ve Pitt'in yarasını yokladı.

Kurşun Pitt'in şakağını sıyırmıştı. Fawkes bunun iz bırakacak bir yara olmaktan öteye gitmeyeceğini anladı. Sonra Emma'ya baktı. Kanlı yüzünün üzerinde ne kadar deri kaldıysa, o da yavaş yavaş mavi bir renk alıyordu. Ceplerini yokladı. Yedek bir şarjörden başka birşey bulamadı. Kalın yün kazağının içinde bir can yeleği vardı.

"Yüzme bilmiyordun ha?" dedi gülerek. "Sanırım bu yelek artık işine yaramaz." Yeleği Emma'nın üstünden çözüp Pitt'e giydirdi. Kendi cebinden küçük bir defter çıkarıp içine birkaç not yazdı. Sonra yılan derisinden yapılmış tütün kesesini açarak içini boşalttı. Defteri içine sokup Pitt'in gömleğinin altına yerleştirdi. Karbon dioksit deposunun ipini çekince, Pitt'in üstündeki yelek bir anda şişiverdi.

Yeniden Emma'ya döndü ve kazağından sürükleyerek onu açık yük kapısına götürdü. Sürükleme sırasında Emma'nın kazağı başına doğru sıyrılmıştı. Gövdesinin üstünde bir şey Fawkes'un dikkatini çekti. Emma'nın göğsünü sımsıkı saran naylon bir kuşak vardı. Merak içinde Fawkes gidip bu kuşağın tokasını çözdü. Ortaya iki küçük tümsek çıkmıştı.

Bir an Fawkes şaşkınlıktan donakaldı. "Hay büyük Tanrım!" dedi.

Emma gerçekten de kadındı.

Dale Jarvis ekranı göstererek, "İşte orada," dedi. "Tam ikinci top taretinin altında."

Başkan, "Ne yapıyorlar dersin?" diye sordu.

Kemper, "Birisi yük boşaltma kapısını açtı," dedikten sonra General Higgins'e döndü, "Tayfaların kaçma olasılığına karşı adamlarını uyarsan iyi olur."

Higgins, "Kıyıda üç metre bile uzaklaşamazlar," dedi. Yük kapısının ardına kadar açıldığını, içerden dev bir adamın çıkarak cesete benzer bir şey atmasını izlediler. Attığı şey suya batıp gözden kayboldu. Dev adam başka bir beden taşıyarak geri döndü. Bu kez büyük bir özenle bunu ağır ağır akan nehirin düzeyine kadar indirip yumuşakça bıraktı. Hareketsiz duran şekil su üstünde yavaş yavaş gemiden ayrıldı. Sarkıtmak için kullandığı ipi suya fırlatıp kendisi de içeri girdi, kapılar kapandı.

Kemper yardımcısına işaret etti. "Kıyı korunmayla haberleşip o adamı sudan çıkarın."

"Neydi bu küçük gösteri?" Başkanın sorusu aynı anda odada bulunan herkesin aklından geçmekteydi.

Kemper sessizce, "İşin kötü yanı," dedi. "Belki de hiç öğrenemeyeceğiz."

Yıllar kadar uzun gelen bir zamandan sonra Lusana sonunda ana güverteye çıkan bir yol buldu. Tökezleyerek kendini dışarı atarken, ince takım giysisi içinde tir tir titriyordu. Bombacıların bulunduğu torbayı sıkı sıkı tutmuştu. Gün ışığına birden çıkınca bir süre gözleri kamaşıp göremedi ve alışmak için durmak zorunda kaldı.

Çıktığı yer kış kesimdeki ateş kontrol köprüsünün altında, üç numaralı top taretinin önüydü. Hafif silahlardan gelen ateş sesleri geminin her yanını kaplıyordu fakat onun tüm düşüncesi bir an önce Çabuk Ölüm bombacılarını suya atabilmektir. Güvertiyi çevreleyen küpeşteye doğru koşmaya başladı. Beş altı metre kala, taretin arkasındaki gölgeden siyah kauçuk dalma giysisiyle bir adam belirip elindeki tüfeği ona doğrulttu.

Yüzbaşı Alan Fergus, bacağındaki deliğin neden olduğu keskin acıyı unutmuştu. Savaş arkadaşlarının delik deşik olmuş bedenleriyle sağa sola savrulduklarını da düşünecek bir durumda değildi. Bunların sorumlusu olan adama duyduğu kinle zangır zangır titriyordu. Karşısında duran, üniforma yerine takım elbise giymiş ya da silahı yokmuş, fark etmezdi. Fergus sadece arkadaşlarını öldüren kişiyi görüyordu.

Lusana birden durup Fergus'a baktı. O güne dek kimsenin yüzünde böylesine soğuk bir nefret görmemişti. Dört metre uzaktan birbirlerinin yüzüne bakışarak düşüncelerini okumaya çalıştılar. Tek bir söz edilmeden tuhaf bir iletişim oldu. Zaman sanki durmuştu.

Hiram Lusana çocukluk günlerinden bu yana sürdürdüğü bataklıktan yükselme savaşının orada, o anda sona erdiğini anlamıştı. Hiçbir zaman onu kendilerinden kabul etmeyecek insanların önderi olamayacağını da iyice anlıyordu. Yolu açıkça belirlenmişti. Davaları uğruna şehit olmakla, ezilen Afrika için çok daha yararlı olabilirdi.

Lusana ölüm çağrısını kabul etti. Fergus'a sessiz ve bağışlayan bir gülümsemeyle baktıktan sonra küpeşteye doğru fırladı.

Fergus tetiğe dokunur dokunmaz otomatik tüfeğin ağzından ateş püskürdü. Lusana sağ yanından yediği üç kurşunun sarsıntısıyla öne doğru büküldü, ciğerlerindeki tüm hava boşalır gibi olmuştu. İnanılmayacak bir güçle ayakta kalmayı başarıp sendelemeye devam etti.

Fergus bir kez daha ateş etti.

Lusana dizleri üstüne çöktü, hâlâ küpeşteye yaklaşmak için çabalıyordu. Fergus şaşkın bir hayranlıkla onu izliyordu. Neden bu uyumsuz giyimli siyah adam bedenine giren en az on iki kurşuna aldırıyor diye merak etti.

Donuklaşan kahverengi gözlerinde büyük bir kararlılıkla Lusana güverte küpeştesine süründü. Torbayı karnına bastırarak tutuyordu. Arkasında giderek genişleyen kırmızı bir iz belirdi.

Küpeşteye sadece bir metre kalmıştı. Ağzının köşesinden boşalan kana karşın, giderek kararan gözleriyle biraz daha yaklaştı. Kalan tüm gücünü toplayıp torbayı fırlattı.

Torba küpeştenin tepesine takıldı, bir an orada kalıp sallandı ve nehire düştü. Lusana'nın yüzü güverte zeminine kapandı ve öldü.

Dev top taretinin içi kan, ter ve barutla karışık kızgın yağ kokularıyla doluydu. Adamların çoğu şok etkisinden kurtulamamış, donuk gözlerle sağa sola bakıyorlardı. Bir bölümüyse doğal olmayan biçimlerde yere serilmiş, kulaklarından ve ağızlarından kan boşanıyordu. Burası tam bir mezar, diye düşündü Fawkes, hiç farkı yok. Tanrım, ailemi doğrayan kasaplardan farkım kalmadı herhalde.

Ana asansör borusundan aşağı bakıp mermi deposunda çalışan Charles Shaba'yı gördü. Elinde bir varyosla taret katının üç metre altında sıkışan bir mermi yuvasını düzlemeye uğraşıyordu. Aradaki bölme kapakları tümüyle açık olduğundan Fawkes dibi olmayan bir çukura baktığını sandı. Karanlık boşluğa bakarken Fawkes sorunun ne olduğunu anladı. Hava solunamayacak kadar kirlenmişti. Satan roketlerinin etkisini atlatanlar, oksijen yetersizliğiyle birer birer düşüyordu.

"Dış kapakları açın," diye kükredi. "Temiz hava girmesini sağlayın."

"Kapaklar eğilmiş, kaptan." Ses taretin öbür yanından geliyordu. "Sımsıkı kapanmış."

"Ya vantilatörler! Onları neden işletmiyorsunuz?"

"Devreler koptu," dedi öksüren başka bir adam. "Alabildiğimiz bütün hava mermi borularından geliyor."

Boğucu hava ve yarı karanlık bölmenin içinde Fawkes konuşan adamı zorlukla seçebildi. "Kapağı açmak için bir manivela bulun bana. Hava akımı için bir çıkış sağlamalıyız."

Cesetlerin arasından ev büyük top mekanizmasının üstünden aşır ana güverteye açılan kapağa gitti. On beş santimetre kalınlığındaki çelik duvarı görünce, Fawkes bu işin kolay olmayacağını anladı. Tüm avantajını, parçalanmış kilit çatallarıyla içe doğru göçmüş olan ve küçük bir delikten gün ışığının görüldüğü kapağın üst bölümü oluşturuyordu.

Birinin omzuna dokunmasıyla döndü. Shaba'ydı bu.

"Kaptan, aşağıdan sesinizi duydum. Sanırım bu işinize yarar." Kaptanın eline bir metre uzunluğunda beş santimetre kalınlığında demir bir çubuk verdi.

Fawkes teşekkür ederek zaman harcamadı. Çubuğu kapak aralığına yerleştirip asılmaya başladı. Harcadığı, güçle, yüzü kızardı, kolları titredi. Fakat kapak yerinden kımıldamıyordu.

Kapağın direnmesi Fawkes'u yıldırılmamıştı. Çok eski bir İskoç atasözü, ilk denemede hiçbir şey kazanılmayacağını öğretmişti ona. Gözlerini kapatıp dev soluklar alarak yeniden asıldı.

Bedenindeki tüm hücreler bu zorlu uğraş için çalışıyorlardı. Shaba büyülenmiş gibi izliyordu onu. Bir insanın tümüyle bir işe böylesine yöneldiğini görmemişti. Fawkes, çubuğu yeniden yerleştirdi, birkaç saniye durduktan sonra bir daha zorladı. Shaba kaptanın taş kesildiğini sandı; hiçbir güç belirtisi yoktu, kasları gerilmemişti. Sonra Fawkes'un alnından ter damlamaya, boynundaki damarlar

gerilmeye başladı. Tüm kasları, zorlamayla kaya gibi sertleşmişti. Sonunda ağır ağır, iki çeliğin sürtüşmesinden çıkan tiz bir sesle kapak biraz aralandı.

Shaba böylesine bir gücün varlığına inanamıyordu; Fawkes'u normal enerjisinin bu kadar üstüne çıkararak şeyin ne olduğunu anlayamadı. Taret zırhı içine birkaç santimetrelük gün ışığı daha girmişti. Sonra bu genişlik giderek arttı ve sonunda eğilmiş çelik, menteşelerinden kopup büyük bir metal gürültüsü çıkararak güverte zeminine düştü.

Göz açıp kapayınca kadar içerdeki koku ve duman boşalmış, yerine ıslak ve serin bir hava dolmuştu. Fawkes yana çekilip demir çubuğu kapıdan dışarı fırlattı. Üstündeki giysi terden sıırıslam olmuştu. Soluması ve kalp atışları normale gelinceye dek titredi. Sonra, "Topların ağzını temizleyip emniyete alın," diye emir verdi.

Shaba boş gözlerle baktı. "Tüm mekanizmayı çalıştıran hidrolik basınç tükendi. Mermileri çıkarmak için geriye doğru çalıştıramayız."

"Lanet olsun!" diye kükredi Fawkes. "Elinizle çıkarın."

Shaba'nın cevap vermeye zamanı olmadı. Açık kapaktan içeri bir tüfek namlusu uzandı ve yağmur gibi gelen kurşunlar bölmenin zırhlı duvarlarında sekmeye başladı. Atış ısıkları çıkararak Fawkes'un yanından geçti.

Shaba o kadar şanslı değildi. Dört kurşun hemen hemen aynı anda boynuna gömüldü. Dizleri üstüne çökerek sorarcasına Fawkes'a baktı. Ağzı kıpırdıyor fakat sözcükler çıkmıyordu. Sadece göğsüne boşalan bir kırmızılık fişkırdı.

Fawkes çaresizlik içinde Shaba'nın ölüşünü izledi. Sonra her yanını kaplayan bir öfkeyle dönüp tüfeğin ağzını yakaladı. Namlunun ıssısı ellerini dağlamıştı fakat acı duyacak durumda değildi. Fawkes bütün gücüyle asılınca, dışardaki deniz komandosu elinden bırakmadığı silahla birlikte içeri daldı, parmağı hâlâ tetiğin üstündeydi.

Öleceğini kesinlikle bilen bir insan korku duymaz. Fawkes için bu kesinlik yoktu. Yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Toplardan birinde bulunan Çabuk Ölüm mermisini etkisiz duruma getiremeden öleceğinden korkuyordu.

"Budalalık etme!" diye inledi, komando karnını tekmelerken. "Toplar... topaların içinde... mikrop..."

Komando birden silkinip serbest kalan eliyle Fawkes'un çenesine bir yumruk indirdi. Namluyu kendinden uzak tutmaya çalışan Fawkes bu vuruş karşısında korunamadı. Kapak boşluğuna doğru düşerken son bir çabayla komandonun tüfeğini çekmek istedi. Fakat avuçlarındaki deri yırtılarak namludan kurtuldu. Komando yana sıçrayıp tüfeği doğrulttu. Göstere göstere Fawkes'un karnına nişan aldı.

Taretin ateş yönetim bölmesinde oturmakta olan genç Daniel Obasi, komandonun tetiği tutan parmağı gerilirken, soluğu kesilerek dehşet içinde izledi. Haykırmak, siyah kauçuk giysili katilin dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmak istedi. Yapacak hiçbir şey bulamadığı için, kaptanın hayatını kurtarabilir umuduyla kırmızı 'ateş' düğmesine bastı.

Ateşleme sürecini geriye almak olanağı yoktu. Barut yükü patlar patlamaz, ortada ve sancak yönünde bulunan namlulardan iki mermi püskürttü, fakat iskele namlusunda bulunan mermi Satan roketlerinin neden olduğu bükülme yüzünden tıkanıp kaldı. Patlayıcı gaz boşalamamış, namlunun dibinde sıkışmıştı.

Yeni bir top bu basınç karşısında dayanabilirdi, fakat eskimiş paslı bir top ağzı için bu olanaksızdı ve parçalanarak patladı. Saniyeden kısa bir an içinde, taretini kaplayan alev bulutu cephaneliğe giden asansör borularına ulaşarak aşağıda saklı barut torbalarını buldu. Iowa müthiş bir patlamayla havaya uçtu.

Fawkes patlamanın etkisiyle kapıdan dışarı fırlarken, eylemlerinin korkunç budalalığını ve ne denli boş olduğunu anladı. Güvertenin sert zemini üzerine düşüp et yığını haline gelmeden bağışlamasını yalvararak sevgili Myrna'sına uzandı.

Sancak namlusundan çıkan zırh delici mermi yükselme doruğuna vardıktan sonra. Ulusal Arşiv Binasının kireçtaşı kubbesinden aşağı doğru düşmeye başladı. Büyük bir şans eseri, kitaplardan ve çeşitli belgelerden oluşan yirmi bir katlık bölümü geçerek altta bulunan sergi salonunun granit zeminine çarptı. Bu engeli de delip geçerek bodrum katında beton zemine yarı gömülü olarak durdu.

İkinci mermi namludan çıkmamıştı.

Ama üçüncüsü öyle olmadı.

Küçük jeneratörüyle çalışmaya başlayan radarlı altimetre, yere gönderdiği sinyalleri kaydederek iniş sürecine girdi. Beş yüz metreye vardığında paraşütü açıldı ve mavi gökyüzünde portakal rengi bir şemsiye belirdi. Otuz yıllık kumaşın gerilmeye dayanıp dikiş yerlerinden sökülmemesi şaşılacak şeydi.

Washington caddelerinin çok altında, Başkan ve danışmanları oturdukları yerde gözlerini kırpmadan merminin inişini izliyorlardı. Önce aynı Titanik'in batışına inanamayan yolcuları gibi, büyülenip kaldılar. Gözlerinin önünde gelişen olayların gerçeğini kavrayamadan, hâlâ mermi başlığındaki mekanizmanın çalışmayacağı umuduyla bekliyorlardı.

Sonra hepsinin içinde korkunç bir umutsuzluk kabardı.

Kuzeyden esen hafif bir rüzgâr, paraşütü Smithsonian Enstitüsü Binalarının üzerine doğru savurdu. Lincoln Anıtı ve Ulusal Arşivler Binasının çevresini dolduran askerler ve biriken kalabalık başlarını yukarı çevirmiş elleriyle kendilerine doğru alçalan şeyi gösteriyorlardı.

Toplantı masası üzerindeki gerilim, dayanılmaz boyutlara ulaşan bir endişeyle egemenliğini sürdürüyordu. Jarvis daha fazla izleyemedi. Başını elleri arasına alıp "Tamam," dedi hırıltılı bir sesle. "Sonumuz geldi."

Başkan, "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" diye sordu. Gözleri havada ağır ağır inen nesneye takılmıştı.

Higgins yenik bir ifadeyle konuştu. "Bu canavarı havada vurmak, sadece bakterilerin daha çok yayılmasını sağlar. Bundan başka, korkarım, yapacağımız bir şey yok."

Jarvis, Başkanın gözlerinde her şeyi anladığını belirten bir parıltı farkettiler. Yolun sonuna gelmiş

olmanın bilinciydi bu. Böyle bir şey olamazdı, kabul edilemezdi ama işte oluyordu. Milyonlarca insanın ölümü birkaç saniye, birkaç yüz metre ötedeydi.

Paraşütle inen mermiye o denli dalmışlardı ki, uzakta belirip giderek büyüyen bir noktayı farketmediler. İlk gören Amiral Kemper oldu. Gözünden bir şey kaçmazdı. Koltuğundan kalkıp gözleri sanki lazer ışınlarıymış gibi bakmaya başladı. Diğerleri de bunu gördüğünde, nokta iyice büyümüş, mermi başına doğru yaklaşan bir helikopter olduğu anlaşılmıştı.

Higgins, "Hay Allah, bu ne..." diye mırıldandı.

Kemper, "Iowa'nın tepesinde vızıldayan o kaçık pezevenk galiba," diye açıkladı.

Higgins, "Bu kez onun kışını uçururuz," diyerek haberleşme telefonuna uzandı.

Güneş helikopterin pilot mahallinin arkasından çıkınca bir an için ekranı bir parlaklık kapladı. Daha sonra aracın görüntüsü büyüyerek yan yüzeyinde büyük siyah harfler okunabilir oldu.

Kemper, "NUMA," dedi. "Bu, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü helikopterlerinden biri."

Jarvis'in yüzünü örten elleri düştü ve sanki derin bir uykudan uyanır gibi başını kaldırdı. "NUMA mı dedin?"

Kemper, "Gel kendin bak," dedi eliyle göstererek.

Jarvis baktı. Sonra deli gibi koltuğunu devirip masanın öbür ucuna yetişti ve Higgins'in elindeki telefonu bir tokatla düşürerek, "Hayır!" diye haykırdı.

Higgins dondu kaldı.

Jarvis, "Rahat bırakın onu," dedi. "Pilot ne yaptığını çok iyi biliyor."

Jarvis'in emin olduğu tek şey, oynanan oyunun gerisinde Pitt'in olduğuydu. Bir NUMA helikopteri ve Pitt. Bu ikisi mutlaka ilişkili olmalıydı. Araçla mermi başlığı arasındaki açıklık daraldıkça, Jarvis'in içinde bir umut kıpırtısı başlamıştı.

Helikopter parlak portakal renkli paraşütün üzerine bir boğanın matador pelerinine atılması gibi daldı. Steiger ve Sandecker merminin iniş süresini yanlış hesaplamışlardı. Paraşüt erken açıldığı sırada yarım mil ötede Ulusal Arşiv Binası üzerinde dolanıyorlardı. Çok değerli bir süre harcanmıştı. Steiger helikopteri deli gibi sürerek umutsuz bir kumara girdi.

"On iki saniye geçti," dedi Sandecker bölme kapısının yanından.

Steiger, patlamaya daha on sekiz saniye var, diye düşündü.

Sandecker, "Kanca ve vinç hazır," dedi.

Steiger başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli. Yalnızca tek bir geçiş yapabiliriz. Paraşüt iplerinin helikopterin burnuna takılmasını sağlamalıyız."

"Pervanelere de takılabilir," dedi Sandecker.

Steiger, "Tek şansımız bu," diye karşılık verdi.

Sandecker tartışmaya girmedi. Hemen yardımcı pilot koltuğuna geçip güvenlik kemerini bağladı.

Merminin korkunç görüntüsü ön camı kaplamıştı. Steiger bunun nizami donanma mavisine boyanmış olduğunu farketti. Helikopterin hızını birden kesince ikisi de yerlerinden uçacak gibi

oldular.

Sandecker, "Altı saniye kaldı," dedi.

Dev paraşütün gölgesi helikopterin üzerine düşerken, Steiger aracı sancak yönüne yatırdı. Şiddetli bir manevrayla helikopterin burun bölümü paraşüt bezini tutan iplerin arasına bıçak gibi daldı. Portakal renkli ipek ön camı tümüyle örterek güneşi kapattı. İplerden üçü pervanelere dolandı fakat çok eskimiş olduklarından hemen koptu. Geri kalanlar ağır mermi başlığının zorlamasıyla gövdeye sarılıp neredeyse helikopterin durmasına neden olacaktı.

Sandecker, "İki saniye," dedi dişleri arasından.

Araç başlığın ağırlığıyla aşağı doğru çekiliyordu. Steiger burnu yukarı doğrultup motorlara tam güç verdi. İki motor da yüklerinin ağırlığıyla boğuşmaya başladı. Sandecker saymayı bırakmıştı. Zaman çoktan dolmuştu. Altimetre'nin ibresi üç yüz metre üzerinde titreşiyordu. Sandecker açık camdan başını uzatıp patlamayı görmek, için mermi başlığına baktı.

Helikopterin pervaneleri aşağıda bir insan denizi oluşturan kalabalığın millerce öteden duyabileceği bir gürültüyle havayı dövüyordu. Paraşüt, başlık ve helikopter, üçü birden havada asılı kalmışlardı. Sandecker yeniden altimetreye baktı. Değişiklik yoktu. Alnı ter içinde parlıyordu.

Sandecker'e on yıl gibi gelen bir on saniye geçti Steiger, aracın yönetimiyle boğuşma uğraşısına kaptırmıştı kendini. Amiralinse oturduğu yerde izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. İlk kez kendini bu denli işe yaramaz hissetti.

"Yüksel, Tanrının cezası, yüksel," diye araca bağırdı.

Sandecker büyülenmiş gibi altimetreyi izliyordu. İbre üç yüz metrenin üstüne doğru çok küçük bir kıpırtı yaptı. Bu algı yanılması mıydı, yoksa gösterge gerçekten bir şey mi kaydetmişti? Sonra kahredici bir yavaşlıkla ibre kımıldamaya başladı.

"Tırmanıyoruz," diye bildirdi Sandecker. Sesi titrekti.

Steiger cevap vermedi.

Yükselme hızı artmaya başladı. Sandecker gözlerinin kendisini yanıltmadığından emin, olana dek ağzını açmadı. Artık kesinleşmişti. İğne ağır ağır bir sonraki dereceyi de aşıp geçti.

Acil durumlar dairesindeki adamların duyduğu ferahlama anlatılır gibi değildi. Eğer bir oylama yapılmış olsaydı, hepsi de tüm yaşamlarında bunun yarısı kadar bile görkemli bir olay görmediklerini kabul ederlerdi.

Asık yüzlü General Higgins'in bile ağzı kulaklarına varmıştı. Odanın içindeki boğucu ölüm bulutu kaybolmuş, helikopter korkunç yükünü güvenli bir yükseklikte götürürken hepsi neşeye dolmuştu.

Başkan koltuğuna yayılıp keyifle bir puro yaktı. Üflediği dumanların arasından masanın ucunda oturan Jarvis'e başını salladı. "Göründüğü kadarıyla, Dale, oldukça iki kehanette bulunuyorsun."

Jarvis, "Sadece iyi bir tahmin yaptım, Başkanım," dedi.

Amiral Kemper telefonunu kaldırdı. "Şu NUMA helikopteriyle bana bağlantı kurun," diye emir verdi.

Higgins, "Daha fırtınayı atlatmış değiliz," dedi. "O adamlar ömür boyu uçup duramazlar."

Ekranın yanındaki hoparlörden bildiri geldi. "Ses bağlantısı kuruldu."

Kemper gözleriyle ekrandaki gelişmeyi izleyerek telefona konuştu. "Ben Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Joseph Kemper, NUMA helikopteri, lütfen kendinizi tanıtır."

Karşıdan gelen ses odanın içinde birisi konuşuyormuşçasına net ve telaşsızdı.

"Ben Jim Sandecker, Joe. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Başkan koltuğunda doğruldu. "NUMA'nın genel müdürü!"

Kemper onu doğruladı. Telefonun alıcısına, "Ne yapmayı düşündüğümü pekâlâ biliyorsun!" diye seslendi.

"Çabuk Ölüm mermisi. Sanırım, nasıl bir gücü olduğunu biliyordur."

"Biliyorum ya."

"Ve onu ne yapacağımı bilmek istiyorsun."

"Eh, doğrusu bunu düşünmedim değil."

Sandecker, "Bin beş yüz metre yüksekliğe varınca pilot, Albay Abe Steiger ile birlikte doğrudan denize gideceğiz. Yakıtımızın yettiği kadar kıyıdan uzaklaşıp bir orospu çocuğunu suya atacağız."

Kemper, "Ne kadar uzağa gidebileceğinizi sanıyorsun?" diye sordu.

Sandecker, Steiger'e danışmak için sustu. "Delaware kıyı çizgisinin altı yüz mil kadar doğusuna."

"Başlık sağlam duruyor mu?"

"Düşecek gibi görünmüyor. Ama aygıtları bırakıp önümüzü izleyebilsek daha iyi olacaktı."

"Anlayamadım?"

"Paraşüt bezi ön camımızı kapattı. Ancak ayaklarımızın dibine bakabiliyoruz."

Kemper, "Size yardım edebilir miyiz?" diye sordu.

Sandecker, "Evet," dedi. "Denize kadar olan yolumuzu boşaltmaları için tüm askeri ve ticari hava araçlarını uyararak."

Kemper, "Bu işi tamam say," diye atıldı. "Ayrıca mermi başlığını atacağınız yerde bir kurtarma gemisi de bulundururum."

"Olmaz Joe. Albay Steiger da ben de düşüncem için teşekkür ederiz ama bir sürü adam boşuna ölmüş olur. Anlıyorsun sanırım."

Kemper hemen anlamamıştı. Gözleri büyük bir üzüntüyle doldu. Sonra, "Anlaşıldı," dedi.

Jarvis, "Onları kurtarabileceğimiz bir yol yok mu?" diye sordu.

Kemper umutsuz anlamında başını salladı. "Acı gerçek şu ki, Amiral Sandecker ve Albay Steiger intihar ediyorlar. Helikopterin yakıtı bitip denize doğru düşmeye başlayınca mermi de birlikte inecek. Üç yüz metreye indiklerinde mermi başlığı. Çabuk Ölüm organizmasını püskürtecek. Gerisini söylemeye gerek yok."

Jarvis, "Ama paraşütü kesip güvenli bir uzaklığa uçtukten sonra atlayabilirler herhalde," diye üsteledi.

Higgins, "Amiral Kemper'in ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Bunun cevabı ekranda görülebiliyor. Bu paraşüt helikopterin ölüm kefeni. İpler pervane yuvasının üzerinde dolanmış, yük kapısının karşısından sarkıyor. Araç dengeli bir durumda havada kalsa bile, kaygan kaplamanın üstünde kimse bıçakla ipleri kesebilecek kadar uzaklığı tırmanamaz."

Jarvis, "Helikopter düşmeden önce boşaltamazlar mı?" diye sordu.

General Sayre üzgün üzgün başını salladı.

"Bildiğiniz hava araçlarından farklı olarak helikopterlerin otomatik kontrol sistemleri yoktur. Uçtukları her saniye için insan yönetimi gerekir. İçindekiler atlamaya kalkarlarsa, tepelerine düşer."

Kemper, "Onları havadan almaya kalksak yine aynı şey olur," dedi. "Yalnız bir kişiyi alabiliriz, ikisini birden kurtaramayız."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok demek." Jarvis'in sesinde belli belirsiz bir kırgınlık vardı.

Başkan birkaç dakika gözlerini sarı vernikli masanın üzerine dikip umutsuzca baktı. Sonunda, "Bu korkunç şeyi kıyılarımızdan güvenle uzaklaştırmaları için dua edelim," dedi.

"Uzaklaştırdıktan sonra?"

"Sonra oturup çaresizlik içinde iki yiğit insanın ölmesini izleyelim."

Buz gibi suyun etkisiyle Pitt kendine gelmişti. Gözlerini açar açmaz, parlak gün ışığı karşısında yeniden yumdu. Bulduğu durumu kavramaya, neden bu soğuk ve pis nehirin içinde yüzüyor olduğuna bir anlam vermeye çalıştı. Sonra başındaki acı bastırınca kendisini bir marangoz çivisi gibi hissetti.

Suyun içinde bir titreşim ve pıtırta farketti. Çok geçmeden bir Kıyı Korunma devriye botunun ona doğru ağır ağır yaklaşmakta olduğunu gördü. Kauçuk giysili iki adam yanma atlayıp, usta ellerle çekme donanımına Pitt'i yerleştirdiler. İşaret verilince ağır ağır yukarı çekildi. Kolu askıda ayı gibi bir adam, "Yüzmek için oldukça erken bir saat," dedi. "Yoksa Manş Denizini geçmek için idman mı yapıyorsun?"

Pitt çevresine bakındığında kırık camlar ve parçalanmış tahtalar gördü. "Siz nereden geliyorsunuz? Midway savaşından mı?"

Ayı bozması adam gülererek karşılık verdi. "Sizi sudan çıkarmak için emir aldığımızda limanımıza dönüyorduk. Adım Kiebel, Oscar Kiebel, bir zamanlar buraların en temiz botu olan bu teknenin komutanıyım."

"Ben Dirk Pitt. NUMA'da görevliyim."

Kiebel gözlerini kıstı. "O muhribin içinde ne işin vardı?"

Pitt botun kırık anten yerine baktı. "Sanırım, size yeni bir radyo anteni borçluyum."

"Sen miydin?"

"Vurup kaçtığım için üzgünüm ama kaza raporu yazacak zamanım yoktu."

Kiebel bir kapıyı işaret ederek, "İçeri gel de başına bir şeyler saralım," dedi. "Pis bir yarığa benziyor."

Pitt o sırada Potomac Nehrinin bir kıvrımı yakınından yükselen dumanları gördü, "Iowa," dedi. "Iowa'ya ne oldu?"

"Havaya uçtu."

Pitt tüm ağırlığıyla korkuluklara dayandı.

Kiebel sağlam kolunu Pitt'in beline dolarken, adamlarından bir battaniye getirdi. "Biraz yat ve sakin olmaya çalış. Limana vardığımızda doktor bekliyor olacak."

Pitt, "Farketmez," dedi. "Artık farketmez."

Kiebel onu kaptan kabinine götürüp dumanı tüten bir kahve getirtti. "Üzgünüm ama gemide içki yok. Kurallar filan işte. Zaten kafayı bulmak için biraz erken sayılır." Sonra dönüp açık bir kapıdan haberleşme subayına seslendi. "Helikopterin son durumu nasıl?"

"Şu anda Chesapeake Körfezi üstünde, efendim."

Pitt başını kaldırdı. "Ne helikopteri bu?"

"Sizinkilerden biri," dedi Kiebel. "Gördüğüm en kaçıkça iş. Iowa'nın son atışından çıkan mermi paraşüt açmış inerken NUMA helikopterindeki ahmak havada burnuyla yakaladı onu."

"Tanrıya şükür!" dedi Pitt ne olduğunu anlayarak. "Radyo. Radyonuzu kullanmam gerek."

Kiebel duraksadı. Pitt'in gözlerindeki telaşı okuyabiliyordu. "Askeri haberleşme araçlarını sivillerin kullanması yasak ama... "

Pitt elini kaldırıp adamı susturdu. Soğuktan uyuşmuş bedeni duyarlığını kazanırken gömleğinin altında, karnına bastıran bir şey hissetti. Küçük bir paket çıkarıp ne olduğunu anlayamadan baktı. "Bu da nereden çıktı?"

İbre kırmızıya doğru yaklaşırken Steiger dikkatle ısı göstergesine baktı. Atlantik kıyısına daha altmış mil varken, türbin millerinin tutukluk yapması hiç iyi olmazdı.

Radyonun ışıklı düğmesi yanıp sönünce amiral, 'verici' düğmesine bastı. "Ben Sandecker, söyleyin."

"Haşlanmış yumurtalarım hazır mı?" dedi Pitt sesi kulaklıklardan taşarak.

"Dirk!" diye bağırdı Sandecker. "İyi misin?"

"Biraz yorgunum ama hâlâ tepiniyorum."

Steiger kaygıyla, "Ya öbür mermi başlığı?." diye sordu.

Pitt, "Etkisiz durumda," dedi.

"Ya Çabuk Ölüm maddesi?"

"Üstüne sifon çekildi." Pitt'in ses tonu kuşkularını açığa vermedi.

Pitt, Hiram Lusana'nın bombacıları suya atmış olduğunu yalnızca tahmin edebiliyordu fakat bu kesinsizliği Steiger ve amirale söyleyip uğraşlarının boşuna olabileceği izlenimini vermek istemedi.

Sandecker paraşütün nasıl ele geçirildiğini ve durumun çok ciddi olduğunu kısaca Pitt'e anlattı. Pitt onun sözünü kesmeden dinledi. Amiral bitirdiğinde yalnız bir soru sordu.

"Havada ne kadar kalabilirsiniz?"

Steiger, "Yakıtım belki iki, belki iki buçuk saat daha idare eder." diye cevapladı. "Ama en acil sorunum motorla ilgili. Çok zorlandılar ve ısınıyorlar."

"Anladığım kadarıyla paraşüt bezi hava alan delikleri kapamış."

"Parlak bir fikrin var mı?"

Pitt, "Sanırım var," dedi. "Kulaklarını aç ve ve dinle. İki saat sonra yine bağlantı kuracağım. Bu arada, atabileceğiniz ne varsa boşaltın. Koltuklar, gereçler, ağırlığınızı azaltacak ne varsa söküp etin. Benden haber alınca kadar havada kalabilmek için ne yapabilirsiniz yapın. Tamam."

Mikrofonu kapatıp Yarbay Kiebel'e döndü. "En kısa zamanda kıyıya varmalıyım."

"Sekiz dakika içinde limanda olacağız."

Pitt, "Bana bir araç gerekecek," dedi.

Kiebel, "Bu karmaşık işte senin ilgini hâlâ anlayamadım," dedi. "Bildiğim kadarıyla seni tutuklayan gerek."

Pitt, "Hırsız polis oynamanın sırası değil," diyerek onun sözünü kesti. "Hey Tanrım, her işi benim mi yapmam gerek?" Radyo operatörüne eğilerek, "Bana önce NUMA merkezini, sonra da Stransky Gereç Şirketini bağlayın," dedi.

"Biraz fazla ileri gitmiyor musunuz, bayım?"

İki kolu da sağlam olsaydı, Kiebel'in onu bir vuruşta yere yıkacağından Pitt'in kuşkusu yoktu. "Bana

yardım etmenizi sağlamak için ne yapmam gerek?"

Kiebel kahverengi gözlerini Pitt'e dikip öldürecek gibi baktı. Sonra ağır ağır yumuşayarak gergin dudakları gülümsemeye dönüştü. "Lütfen' demelisin."

Pitt söyleneni yaptı ve tam on iki dakika sonra bir Kıyı Korunma helikopteri içinde Washington'a uçuyordu.

İki saat, Sandecker ve Steiger için kahredici bir yavaşlıkla gelip geçti. Slaughter kumsalında Delaware kıyı çizgisini aşmış, Atlantik'in üzerinde beş yüz mil açılmışlardı. Hava sakindi. Birkaç fırtına bulutuysa uçuş rotalarından uzakta kalmıştı.

Vidalarla tutturulmamış her şey, hatta birkaç tane vidalanmış olan da birlikte yük kapısından dışarı atılmıştı. Sandecker söküp attığı ağırlığın yaklaşık iki yüz kilo olduğunu tahmin ediyordu. Buna ek olarak azalan yakıtın sağladığı hafifleme inleyen motorların fazlaca ısınmasını önlemişti.

Sandecker başı pilot kabininin duvarına dayanmış olarak uzanıyordu. Steiger'inki dışında tüm koltukları çıkarmıştı. Geçen iki saat içinde harcadığı çabayla bitkindi. Göğsü inip kalkarken, kas yorgunluğuyla kolları ve bacakları tutulmuştu.

"Herhangi bir haber... Pitt'ten bir ses varmı?"

Steiger gözlerini aygıtlardan ayırmadan başını iki yana salladı. "Ölüm sessizliği," dedi. "Ama düşünecek olursak, zaten ne umabiliriz ki? Adam mucize yaratamaz ya."

"Başkalarının olanaksız gördüğü çok işin altından kalkmasını bilmiştir o,"

"Boşuna beni avutmaya çalışma." Steiger başıyla gösterge saatine işaret etti. "Son bağlantıdan bu yana iki saat sekiz dakika geçti. Artık bizi defterden sildi galiba."

Sandecker tartışamayacak kadar yorgundu. Uzanıp kulaklıkları aldı, başının altına koyup gözlerini kapadı. Tatlı bir uykuya dalmak üzereyken tabanca gibi patlayan bir sesle yerinden fırladı.

"Hey, kel kafa, yatakta iş görür gibi uçuyorsun."

"Giordino!" diye bağırdı Steiger.

Sandecker 'verici' düğmesine bastı. "Al, nereden arıyorsun?"

"Yarım mil gerinizde, yetmiş metre altınızdayım."

Sandecker ve Steiger şaşkınlık içinde bakiştılar.

Sandecker, "Sen hastanede olmalıydın," dedi.

"Pitt çıkardı beni."

"Pitt nerede" diye sordu Steiger.

Pitt, "Altında, kışını gözlüyorum Abe," diye karşılık verdi. "Giordino'nun Catlin M 200'ünü kullanıyorum."

Steiger, "Geç kaldın," dedi.

"Özür dilerim ama bu işler zaman alıyor. Yakıtınız ne durumda?"

Steiger, "Deponun dibini kazıyor," diye yanıtladı. "Şansım varsa şöyle bir on sekiz, yirmi dakika daha dayanabilirim."

"Altmış mil ötede, iki yüz yetmiş derecede bir Norveç transatlantiği var. Sizin inişiniz için kaptan tüm yolcuları güneşlenme güvertesinden uzaklaştırdı. Oraya kadar gitmeniz... "

Steiger, "Deli misin sen?" diye sözünü kesti. "Yolcu gemisi, güneşlenme güvertesi... neler saçmalıyorsun?"

Pitt telaşlanmadan anlatmaya devam etti. "Biz mermi başlığını keser kesmez hemen o yöne gidin. Mutlaka görürsünüz."

Giordino, "Size bayağı imreniyorum," dedi. "Havuz başında güverteye oturup buzlu içkilerinizi yudumlarsınız."

Steiger korkulu bir ifadeyle, "Buzlu içki mi yudumlarız!" diye tekrarladı. "Tanrım bu heriflerin ikisi de çıldırmış."

Pitt, Giordino'ya döndü; yardımcı pilot koltuğuna iyice yerleşerek başıyla bir bacağını örten alçıyı gösterdi. "Bununla aracı yönetebilecek misin?"

Giordino bacağındaki alçıya hafif bir yumruk vurarak, "Yapmamı engellediği tek şey," dedi. "Gıdıklanan yerleri içerden kaşımak."

"O halde kullan bakalım."

Pitt ellerini kumanda kolundan çekip koltuğundan kalktı ve yük bölümüne geçti. Açık yük kapısından içeri keskin bir soğuk sızıyordu. Renkli kayak giysileri içinde, yüz çizgilerinden kuzeyli olduğu anlaşılan bir adam, kalın bacaklı bir tripod üzerine yerleştirilmiş uzun siyah bir dikdörtgen cismin başına eğilmişti. Dr. Paul Weir her bir yanından hava giren bir helikopterde, kış ortasında iş görmek için yetiştirilmiş bir adam değildi.

Pitt, "Pozisyona girdik," dedi.

"İşim tamamlanmak üzere," diye karşılık verdi Weir, moraran dudaklarıyla. "Soğutma borularını takıyorum. Baş bölüm ve enerji deposu çevresinde su dolaşımı sağlamazsak tüm aygıt kebab olur gider."

Pitt, "Nedense, bu donanımın daha gelişmiş bir biçimi olduğunu sanırdım," dedi.

"Geniş kafesli argon lazerleri kurgubilim filmleri için yapılmamıştır, Mr. Pitt." Dr. Weir kablo bağlantısını son bir kez kontrol ettikten sonra konuşmaya devam etti. "Sayısız işte kullanılacak yeterlikte bir ışın çıkarırlar."

"Bu işi görececek gücü var mı?"

Weir omuzlarını salladı. "Sadece iki kilovatlık bir enerji bırakan on sekiz vatlık küçük bir ışın pek göz doldurmuyor ama kuşkunuz olmasın, bol bol yeter bize."

"Mermiye ne kadar yaklaşmamızı istersiniz?"

"Işın dağılmasını önlemek için alabildiğince yakınlık gerekiyor. On yedi metreden az olmalı."

Pitt mikrofon düğmesine bastı. "Al?"

"Evet."

"Mermiye on üç metre kadar yaklaşmalısın."

"Bu uzaklıkta helikopterin pervanesi bizi tokat gibi savurur."

"Başka çare yok."

Weir lazerin ana düğmesini çevirdi.

Pitt, "Abe, beni duyuyor musun?" diye sordu.

"Dinliyorum."

"Şimdi Giordino, mermi başlığını tutan paraşütün iplerini lazer ışınıyla kesebileceğimiz bir yere yaklaşıyor."

Sandecker, "Demek planınız buydu," dedi.

"Evet, amiralim." Pitt'in sesi yumuşak ve telaşsızdı. "Şimdi geliyoruz. Yönünüzü hiç değiştirmeyin. İçinizden, bildiğiniz tüm duaları sıralayın ki bu işi başaralım."

Giordino büyük bir dikkat ve ustalıkla Catlin'i, diğer helikopterin yakınına getirdi. Üstte bulunan aracın neden olduğu rüzgâr hissedilirken, elleri kumanda kolu üzerinde iyice kenetlendi. Yük bölümündeysen sarsıntı, bağlanmamış olan her şeyin devrilmesine yol açtı. Pitt'in bakışları mermi başlığıyla Weir arasında mekik dokuyordu.

Stransky Gereç Şirketi'nin başmühendisi, lazer aygıtının önüne eğilmişti. Korktuğunu yada endişe duyduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Neredeyse eğleniyor gibiydi.

Pitt, "Işın filan görmüyorum," dedi. "Çalışıyor mu?"

Weir, "Düş kırıklığı için özür dilerim," dedi Weir. "Ama argon lazer ışını gözle görülmez."

"Nasıl nişan alıyorsunuz peki?"

"Bu otuz dolarlık tüfek dürbünüyle." Çabucak lazerin üzerine vidalanmış tüp biçimindeki şeyi okşadı. "Nobel Ödülüne aday olacak bir buluş değil ama işimizi görür."

Pitt karnı üzerine yatıp başı, açık kapıdan dışarı sarkıncaya dek süründü. Delici soğuk rüzgâr başındaki yara bandının sökülmesine neden olmuştu. Bandın bir ucu açılarak fırtınada dalgalanan bir bayrak gibi sallanmaya başladı. Mermi başlığı hâlâ helikopterin altında, kuyruk pervanesine doğru sarkıyordu. Pitt bu kadar küçük bir paketin içine bir evren dolusu acı ve ölümün nasıl tıkıştırılmış olabileceğini düşündü.

Weir, "Daha yakına," diye bağırdı. "Bir üç metre daha yaklaşmam gerek."

Pitt mikrofona, "On metre daha yanaş," dedi.

Giordino, "Biraz daha yaklaşalım da makasla kesin bari," diye mırıldandı. Gerilim içinde olduğu hiç belli değildi. Yüzüne bakan biri onu uyukluyor sanabilirdi. Yalnız gözlerinde, tüm dikkatini yöneltmiş olmanın verdiği keskinlik vardı. Alçı içindeki bacağı terden patlayacakmış gibi geldi. Sinir uçları da isyan ediyordu.

Pitt bir şeyler seçer gibi oldu, paraşüt ipleri yavaş yavaş kararıyordu. Görünmeyen ışın naylon ipleri eritmeye başlamıştı. Kaç tane var acaba, diye düşündü. Belki elli tane filan.

"Fazla ısınmaya başladı!" Sözcükler buz gibi bir etki yaptı. "Kapı açık durunca burası çok soğuk oluyor," diye haykırdı Weir. "Soğutma boruları donmuş."

Weir gözlerini yeniden dürbününe çevirdi. Pitt birkaç ipin daha koptuğunu farkettiler. Kalbinin içi yanık izolasyon maddesinin keskin kokusuyla doldu.

Weir, "Tüp daha fazla dayanmaz," dedi.

Bir yarım düzine ip daha yanarak koptu, fakat geri kalanlar sağlam ve gergin durumlarını koruyorlardı. Weir birden dikilip elindeki eldivenleri koparır gibi çıkardı. "Cok üzgünüm!" diye bağırdı. "Tüpün işi bitik."

Çabuk Ölüm mermi başlığı tüm ürkünçlüğüyle helikopterin altında sallanmaktaydı.

Pitt yattığı yerden sallanan başlığa bakarken otuz saniye geçti. Yüzünde ifade yoktu ama aklını bir şeye takmış olduğu belli oluyordu. Sonra sessizliği bozdu.

"Lazerimiz bozuldu," diye kısaca açıkladı.

Steiger, "Allah kahretsin, kahretsin, kahretsin!" diye hırladı. "Neden bu kadar şanssızız?" Acı ve bozgunla sesi vahşileşmişti.

"Şimdi ne yapacağız?" Amiral Sandecker'in sesi sakindi.

Pitt, "Bizden ayrılıp, helikopteri dalışa geçirin," dedi.

"Neye geçirelim?"

"Son kozumuz. Baş aşağı dalış. Yeterince yer çekimi gücü sağlayınca hemen tırmanmaya başlayın. Belki o zaman Abe'in şansı döner ve sevimsiz yolcunuzu düşünürsünüz."

Steiger, "Kolay olmayacak," dedi. "Dalışı salt aygıtlar yardımıyla yapmak zorundayım. Paraşüt bezi ön camın tümünü kapatıyor."

Giordino, "Korkma, yanındayız," dedi.

Steiger, "Çok yaklaşma, nezlemiz geçer sonra," dedikten sonra helikopteri telaşsızca Catlin'den uzaklaştırdı. "Dua edelim de bu yavru kabız olmasın." Sonra kumanda kolunu öne doğru yıktı.

Helikopter baş aşağı dikilip yetmiş derecelik bir açıyla inişe geçti. Sandecker ayaklarını Steiger'in koltuğunun arkasına dayayarak elleriyle tutunacak bir yer aradı. Catlin'in içindekiler, helikopterin burnunun denize doğru yöneldiğini gördüler.

Pitt, "İniş açısını biraz genişlet," dedi. "Yoksa başlık kuyruk pervanesine çarpacak."

Steiger, "Anladım," dedi gerilim içinde. "Gözün kapalı bir binanın üstünden atlıyormuş gibi oluyor."

Pitt güven vermek için, "İyi gidiyorsun," diye konuştu. "Çok hızlanma. Çekiş yaptığında biraz daha g faktörü binerse pervanelerin kopar."

"Hızlanacak değilim."

Bin üç yüz metre.

Giordino, Steiger'i adım adım izlemeye çalışmadı. Geride kalıp ağır ağır burgu hareketleriyle inmeye başladı. Dr. Weir yük bölümünde yapacak işi kalmadığından, kontrol kabiniinde rahat bir yere oturdu.

Helikopterin dalış açısı yüzünden Amiral Sandecker'e ayakta duruyormuş duygusu geldi. Steiger'in gözleri altimetre, hız göstergesi ve suni ufuk saati arasında mekik dokuyordu.

Bin metre.

Pitt paraşüt bezinin pervaneye tehlikeli bir yakınlıkta dalgalandığını gördü, fakat sesini çıkarmadı.

Yeni bir uyarıyla Steiger'in dikkatini dağıtmak istemedi. Yeterince sorunu vardı adamın. Deniz helikopteri kucaklamak için yükselirken gözlerini ayırmadan izledi.

Steiger giderek artan bir titreşim hissetti. Hızı arttıkça rüzgâr gürültüsü de çoğalıyordu. Kısa bir an için yükseltme kolunu hiç kullanmamayı ve bu işkenceye son vermeyi düşündü. Ama sonra, o gün ilk kez olarak, karısını ve çocuklarını düşündü. Onları bir kez daha görmek isteği yaşamak için kararlılığını iyice körükledi.

"Haydi Abe, şimdi!" Pitt'in komutu kulaklıkları çınlattı. "Çıkmaya başla!"

Steiger kumanda koluna asıldı.

Yedi yüz metre.

Korkunç bir yerçekimi gücüyle helikopterin her yanı sarsılmaya başladı. Denize paralel bir durum alınca başlık, dev bir çekülün ucundaki ağırlık gibi dışa doğru bir yay çizdi. Lazer ışınlarıyla kopmamış olan ipler, banjo telleri gibi gerilerek ikişer üçer kopmaya başladılar.

Tam Çabuk Ölüm mermisi geriye doğru savrulup helikoptere çarpacak sanılırken, kalan iplerin de kopmasıyla kurtuldu ve düştü.

Pitt, "Düşürdünüz!" diye bağırdı.

Steiger cevap veremeyecek kadar bitikti.

Ani çıkışla gözleri kararır Sandecker, dizleri üzerinde doğrulmaya çalışırken Steiger'in omzuna dokundu. "O yolcu gemisine gidelim," dedi yorgun fakat ferahlanmış bir sesle.

Helikopter güvenlik içinde uzaklaşırken, Pitt bakmaya gerek duymadı. Mavi rengi, aşağıda dalgalanan denizin rengiyle kaynaşır gözden kayboluncaya dek mermi başlığının düşüşünü izledi.

Saniyede altı metrelik bir iniş hızına göre ayarlanmış olan merminin üç yüz metrenin altına inmesine karşın başlığı patlamadı. Patlatma mekanizması çalışıncaya kadar iş işten geçmişti. Saniyede yüz yirmi metrelik bir hızla ölüm dolu biyolojik organizma, denizin sonsuzluğu içine daldı.

Suya çarparken beliren beyaz köpük, üzerine gelen bir dalgayla kaybolurken Pitt hâlâ gözlerini ayırmamıştı.

Görkemli bir geminin yok oluşunu izlemek acıklı bir olaydır. Yangın söndürme botları alevleri söndürmek için boşuna uğraşırken, Başkan duygulanmış bir ifadeyle dumanlar arasındaki Iowa'ya bakıyordu.

Yanında Timothy March ve Dale Jarvis vardı. Kuvvet Komutanları gerekli raporları yazmak, soruşturmaları yapmak ve gereken emirleri vermek için Pentagon'daki görev yerlerine gitmişlerdi. Birkaç saat içinde şok geçer, haber organları kan istemeye başlardı, kimin kanı olursa.

Başkan neler yapılacağını saptamıştı. Kamu tepkisi yumuşatılmalıydı. Bu baskını salt bir alçaklık olarak nitelenmekle bir şey kazanılmazdı. Bazı şeyler halkın şaşkınlığından yararlanarak büyük bir titizlikle gizlenmeliydi.

Jarvis, "Amiral Bass'ın Bethesda Hastanesinde öldüğü haberi geldi," dedi yavaşça.

"Çabuk Ölüm'ün sırrını bunca yıl ezilmeden taşıdığına göre oldukça güçlü bir adamdı herhalde," dedi Başkan da.

March, "O halde, bu iş de burada kapandı," diye mırıldandı.

Jarvis, "Rongelo Adası hâlâ duruyor," dedi.

"Evet," diye Başkan başını yorgun yorgun sallayarak konuştu. "O hâlâ duruyor."

"Bu organizmanın en küçük bir kalıntısını bile bırakamayız."

Başkan Jarvis'e baktı. "Ne öneriyorsun?"

Jarvis, "Adayı haritadan silelim," diye önerdi.

March, "Olanaksız," dedi. "Eğer bomba kullanırsak Sovyetler kıyameti koparır. Yerüstü nükleer denemeleri yasaklayan anlaşmaya her iki ülke de yirmi yıldır saygı gösterdi."

Jarvis dudakları hafifçe kımlıdayarak gülümsedi. "Bu anlaşmayı Çinliler daha imzalamadı."

"Ne olacak?"

"O halde, biz de Yabangülü Operasyonumdan bir sayfa alıp uyguluyoruz," diye açıkladı Jarvis. "Roket taşıyan denizaltılarımızdan bir tanesi farkedilmeyecek bir uzaklığa kadar Çin topraklarına yaklaşır. Sonra oradan Rongelo Adasına doğru nükleer başlıklı bir mermi gönderir."

March ve Başkan düşünceli gözlerle bakıştılar. Sonra Jarvis'e dönüp anlattıklarını bitirmesini beklediler.

"Amerika'nın böyle bir deneme için ön hazırlığı olmadığından ve patlama alanının iki bin mil çevresinde bize ait hiçbir gemi ya da uçak bulunmadığından, Sovyetler bizi suçlayacak kanıt gösteremezler. Öte yandan, Sovyet casus uyduları roketin çıkış yeri olarak Çin sınırlarını kaydedecek."

March, "Eğer kendimizi belli etmezsek bu iş yürür," dedi yavaş yavaş planı benimseyerek. "Tabii Çinliler bu işle ilgileri olmadığını ileri sürerler. Her zamanki gibi Kremlin ve bizim Dışişleri Bakanlığı ile öfkeli başka ülkelerden Çin'i lanetleyen suçlamalar yağar, sonra da iki hafta içinde her şey unutulup gider."

Başkan vicdanıyla savaş verirken gözlerini boşluğa dikti. Sekiz yıldır neredeyse ilk kez görevinin tüm ağırlığı üzerine çökmüştü. Güçlü dış görünümü her an onu çökertebilecek küçük çatlaklarla kaplıydı.

Sonunda kendisinden iki kat daha yaşlı bir adam gibi zorlanarak yerinden kalktı. "Tanrıdan dilerim," dedi üzüntüyle. "Bilinçli olarak nükleer atış emrini veren son insan ben olayım."

Sonra dönüp ağır ağır kendisini Beyaz Saray'a çıkaracak olan asansörüne doğru yürüdü.

AÇIK OYUN

Umkono, Güney Afrika, Ocak, 1989

Sabah güneşinin belirgin sıcaklığı altında iki adam, elleri arasındaki ipleri ağır ağır kaydırarak, tahta sandukayı mezarın dibine indirdiler. Sonra ipleri tabutun toprağa değmeyen keskin uçlarından hışırdatarak yukarı çekildi.

"Doldurmamı istemiyor musunuz gerçekten?" diye sordu abanoz renkli mezar kazıcı. Bir yandan kaslı omzu üzerinde ipi sarıyordu.

Pitt, "Sağol, o işi ben yapacağım," diyerek cebinden bir miktar kâğıt para çıkardı.

"Ücret istemem," dedi mezar kazıcısı. "Kaptan dostumuzdu. Sağken bana ve aileme yaptığı iyilikler için yüz tane mezar kazıp parasını almasam, yine az gelir."

Pitt anladığını belirterek başını salladı. "Küreğini ödünç alırım."

Mezarcı istediğini verdikten sonra Pitt'in elini içtenlikle sıkarak güldü. Sonra el sallayıp köye giden dar yolu izlemeye başladı.

Pitt çevresine bakındı. Görüntü zengin fakat vahşiydi. Ağaçların altındaki çalılardan yükselen buhar diğer bitkileri de örtüyordu. Alnında biriken teri koluyla silip bir mimoza ağacının dibine uzandı. Uzaktan gelen kuş seslerini dinleyerek dalların üzerindeki beyaz dikenleri ve çiçekleri inceledi. Sonra başını çevirip mezarın önünde duran granit taşa baktı.

BURADA FAWKES AİLESİ YATILYOR

Patrick McKenzie Myrna Clarissa, Patrick McKenzie, Jr. Jennifer Louise

Sonsuzluğa dek birlikte olacaklar 1988

Kaptan önsezisi olan bir adammış, diye düşündü Pitt. Mezar taşı, Fawkes Iowa içinde ölmeden aylar önce yazdırılmıştı. Üstüne tırmanmaya çalışan bir karıncayı silkeleyip iki saatlik bir uykuya daldı Pitt. Sonra bir otomobil gürültüsüyle uyandı.

Üniformalı şoför Bentley marka otomobili durdurup dışarı çıktı ve arka kapıyı açtı. Önce Albay Joris Zeegler indi, arkasından Savunma Bakanı Pieter De Vaal.

De Vaal, "Oldukça sakın görünüyor burası," dedi.

Zeegler, "Fawkes kıyımından bu yana bu kesimde olay çıkmadı," diye karşılık verdi. "Sanırım, mezar bu yanda efendim."

Pitt onların yaklaştığını görünce ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Elini uzatarak, "Baylar, buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Pek büyük bir zahmet değildi, inanın," dedi De Vaal kibirle. Pitt'in uzattığı eli görmezlikten gelip kayıtsız bir şekilde Fawkes'un mezar taşı üzerine oturdu. "İyi bir rastlantı, Albay Zeegler kuzey Natal Eyaleti çevresinde bir denetim gezisi düzenlemişti. Küçük bir tur sapması, kısa bir program dışı mola, hepsi bu işte. Hiç önemli değil."

Pitt, "Bu iş uzun sürmez," dedi kayıtsızca güneş gözlüğünü silerek, "Kaptan Fawkes'u tanır

mydımız?"

"Her ne kadar, benimle kırsal bir mezarlıkta buluşmak gibi tuhaf isteğiniz hükümetinizin yüksek düzeyde bir kaynağından geliyorsa da, burada bulunmamın salt nezaket gereği olduğunu ve sorguya çekilmeyeceğimi bilmenizi isterim."

Pitt, "Anlaşıldı," dedi.

De Vaal boşluğa bakarak, "Evet, Kaptan Fawkes ile bir kez karşılaştım," diye anlattı. "Sanırım, geçen ekim ayındaydı. Ailesi öldürüldükten kısa bir süre sonra. Savunma Bakanlığı adına üzüntümü bildirmiştim."

"Washington'daki baskını yönetmesi için yaptığınız öneriyi hemen kabul etmiş miydi?"

De Vaal gözünü bile kırpmadı. "Saçma. Adam, karısının ve çocuklarının ölümüyle akıl dengesini yitirmişti. Baskının planlamasını ve uygulanmasını tümüyle kendisi yürüttü."

"Öyle mi?"

"Taşıdığım sıfat ve rütbe adına kabalığınızı hoş göremem." De Vaal ayağa kalktı. "İyi günler, Mr. Pitt."

Pitt bakan, beş altı metre uzaklaşınca kadar bekledi. Sonra, "Yabangülü Operasyonu, Sayın bakan. Haberalma bölümümüz bu planı neredeyse başından beri biliyordu."

De Vaal tam adım atacakken durdu, dönüp Pitt'e baktı. "Biliyorlar mıydı?" Geri gelip burnunun dibine kadar yaklaştı. "Yabangülünü mü biliyorlardı?"

Pitt, "Buna hiç şaşırılmamalıdır," dedi nezaketle. "Ne de olsa bu bilgiyi onlara siz sızdırdınız."

De Vaal'in kendini beğenmiş telaşsızlığı giderek çatırdıyordu. Destek aramak için Zeegler'e baktı. Albayın taş gibi ifadesiz yüzünde en küçük bir kıpırtı yoktu. "Mantıksız," dedi. "En küçük bir dayanağı olmayan asılsız bir suçlama."

Pitt, "Arada birkaç tutarsız nokta var gerçekten," dedi. "Ama ben oyuna biraz geç girdim. İyi bir düzmeceydi ve ne olursa olsun sonunda siz kazanacaktınız, sayın bakan. Operasyon planının başarılı olması zaten hiç düşünülmemişti. Asıl amaç, Başbakan Koertsmann'ın partisini güç durumda bırakıp onu devirmektir. Böylece Savunma Bakanlığının ortaya çıkıp askeri bir yönetim kurması için geçerli bir neden doğmuş olacaktır. Bu yönetimin başına da Pieter De Vaal'dan başka kimse geçemezdi tabii."

De Vaal, "Neden bunu yapıyorsun?" dedi büyük bir öfkeyle. "Eline ne geçecek sanıyorsun?"

Pitt, "Hainlerin yükselmesinden hiç hoşlanmam," diye karşılık verdi. "Sahi, Emma ile ikiniz kaç para tırtıkladınız? Üç, dört, yoksa beş milyon dolar var mı?"

"Boşa atıyorsun Pitt. İşte Albay Zeegler burada. Emma'nın ADO hesabına çalışan bir casus olduğunu biliyor."

"Emma, Savunma Bakanlığı dosyalarınızda tahrif edilmiş raporlara para verecek kadar salak hangi karederili devrimci çıksa onu bunu satıp aldığı miktarı seninle bölüşüyordu. Çok kârlı bir yan kazanç, değil mi, De Vaal?"

Bakan, "Burada durup saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim," diye tısladı. Zeegler'e başıyla işaret edip Bentley'i gösterdi.

Zeegler yerinden kıınıldamadı. "Özür dilerim, sayın bakanım ama sanırım Mr. Pitt'i dinlememiz gerek."

De Vaal öfkesinden boğulacak gibi oldu. "On yıldır emrimde çalışıyorsun, Joris. Emre karşı gelenleri nasıl cezalandırdığını bilirsin."

"Bunu biliyorum efendim, fakat sanırım olayların aydınlanması gerek." Zeegler eliyle mezar taşları arasından kendilerine doğru gelen siyah bir adamı gösterdi. Asık ve kararlı bir yüzü olan adam, ADO üniforması giymişti. Elinde uzun ve kıvrımlı bir Fas bıçağı vardı.

Pitt, "Oyunumuzun dördüncü aktörü," dedi. "izninizle, size Thomas Machita'yı tanıtayım. Afrika Devrim Ordusu'nun yeni önderidir."

Bakanla birlikte olduğu sürece silah taşımamasına karşın Zeegler umursamaz görünüyordu. De Vaal hemen bulunduğu yerde dönüp şoförüne bağırılmaya başladı. Bir yandan çılgın gibi Machita'yı gösteriyordu. "Çavuş! Vur onu! Çabuk ol, vur onu!"

Çavuş, De Vaal'a saydam bir şeye bakar gibi bakıyordu. De Vaal, Zeegler'e döndü, gözleri korkuyla büyümüştü. "Joris, neler oluyor?"

Zeegler cevap vermedi; yüzü anlamsız bir boşluk gibiydi.

Pitt parmağıyla açık mezarı gösterdi. "Düzenbazlığını ortaya çıkaran Kaptan Fawkes oldu. Ailesinin ölümüyle aklını kaçıırıp, intikam hırsıyla gözleri dönmüş olabilirdi, ama onu öldürmek için Emma'yı gönderdiğini öğrenince, korkunç bir şekilde aldatıldığını anladı. Planın için gerekliydi tabii bu. Sağ olarak ele geçirildiği taktirde, senin bu işin içinde olduğunu açıklayabilirdi. Ayrıca bir gün gözü açılıp, çiftliğine yapılan baskını senin düzenlediğini de öğrenebilirdi. Bunu göze alamazdın."

"Hayır!" De Vaal'ın boğazı yırtılacak gibi oldu.

"Güney Afrika'da Yabangülü'nü yürütebilecek tek insan Kaptan Patrick McKenzie Fawkes'di. Üzütüden yıkılmış bir adamın intikam arayacağını bildiğinden, karısının ve çocuklarının öldürülmesini emrettin. Bu kıyım çok kurnazca düzenlenmişti. Bakanlıkta kendi adamların bile baskıncılarla belli isyancı örgütler arasındaki bağlantıyı çıkaramadılar. Patronlarının Angola'dan bir grup paralı siyah asker sızdırdığını düşünemezlerdi."

De Vaal'ın gözleri şaşkınlık ve umutsuzluk içinde açılmıştı. "Nasıl oluyor da bütün bunları bile biliyorsun? "

"Bütün iyi istihbarat subayları gibi, Albay Zeegler de gerçeği bulana dek soruşturmaya devam etti," dedi Pitt. "Bundan başka, çoğu deniz kaptanı gibi Fawkes da günlük tutardı. Emma onu öldürmeye kalktığı sırada ben de oradaydım. Gemi havaya uçmadan önce Fawkes benim hayatımı kurtardı. Ama daha önce, üzerine senin hakkında birkaç not eklediği günlüğünü su geçirmez bir tütün kesesi içinde gömleğimin altına sokuşturmuştu. Bu yazılar çok ilginç bulundu, özellikle Başkan ve Ulusal Güvenlik Örgütü başkanı tarafından.

"Unutmadan söyleyeyim," diye devam etti Pitt. "Başbakan Koertsmann adına gönderdiğin

O sahte mesaj bir an olsun ciddiye alınmadı. Beyaz Saray, Yabangülü Operasyonu'nun onun bilgisi olmadan yürütüldüğünü biliyordu. Böylece ülkenin yönetimini ele geçirmek için kurduğun düzmece plan suya düştü. Sonunda ölümünden sonra bile olsa, seni yıkan Fawkes oldu. Diğer ayrıntılarıysa, senin hesabın görülünceye dek Albay Zeegler ile barış yapmayı kabul eden Thomas Machita sağladı.

Benim burada olmama gelince, Kaptan Fawkes'a olan borcumdan ötürü bu sahnenin düzenlenmesi işini ben üstlendim."

De Vaal yüzündeki yenik ifadeyle Pitt'e baktı. Sonra Zeegler'e döndü. "Joris, bana ihanet mi ettin?"

"Hainlerin yanında kimse kalmaz."

Machita, "Kimse ölümü senin kadar hak etmemiştir, De Vaal." dedi. İçindeki nefretle neredeyse patlayacaktı.

De Vaal, Machita'yı duymamış gibi davrandı "Benim görevimde olan bir insanı böyle idam edemezsiniz. Yasalar mahkeme önüne çıkarılmamı gerektirir."

"Başbakan Koertsmann'ın kendisi, skandal çıkmamasını istedi." Zeegler, şefinin gözlerine bakmadan konuşuyordu. "Görev başında öldüğünüzü duyurmak istiyor."

"Böyle bir ölüm beni kahraman yapar." De Vaal'in yüzünde biraz güven belirdi. "Beni bir kahraman olarak düşünebiliyor musun?"

"Hayır efendim. Bu nedenle, benim önerim kabul edilerek kayıplara karışmanız uygun bulundu. Ulusal bir kahraman olmamanız için esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolacaksınız."

De Vaal, Machita'nın bıçağı göbeğiyle kasığı arasına saplandığında korunmak için çok geç kalmıştı. Savunma Bakanının gözleri şaşkınlık içinde büyüdü. Bir şeyler söylemek istedi, ağzı kıpırdadı, fakat sadece bir inilti çıktı. Üniforması kızıla boyanmıştı.

Ölüm De Vaal'in üzerine kapanırken, Machita bıçağı tutan elini çekmeyip sonuna dek bekledi. Sonra cansız beden yere çökerken Machita'nın itmesiyle açık mezarın içine düştü. Üçü de mezarın başına gelip üzerine topraklar serpişen cesede baktı.

Machita, "Onun gibiler için uygun bir son," diye mırıldandı.

Zeegler'in yüzü sararmıştı. Savaş alanlarında bir sürü ölen adam görmüştü ama bu, bambaşka bir şeydi. "Şoföre söyleyeyim, mezarı doldursun."

Pitt bunu kabul etmedi. "Gerek yok. Fawkes günlüğünde son bir istekte bulunmuştu. Ben de bu işi üstleneceğime söz verdim."

"Nasıl isterseniz." Zeegler gitmek üzere döndü. Machita bir an için bir şeyler söyleyecekmiş gibi durdu, fakat sonra vazgeçip mezarlığın ötesindeki çalılıklara doğru yürümeye başladı.

Pitt, "Bir dakika durun," dedi. "Bu fırsatı ikiniz de kaçırmamalısınız."

Zeegler, "Fırsat mı?" dedi.

"Ortak kanserinizi temizlemek için birlikte hareket edebildiniz. Yüz yüze konuşup sorunlarınızı tartışmamanız büyük hata olur."

Zeegler, "Boşuna soluğunuzu harcamayın," dedi nefretle. "Thomas Machita yalnız şiddetle konuşur."

Machita, "Tüm Batılılar gibi, Mr. Pitt, savaşımıza yabancısınız," dedi; yüzü donuktu. "Olması gereken işler, konuşmayla değiştirilemez. Irkçı Güney Afrika yönetimi zamanla siyahlar tarafından düşürülecektir."

Zeegler, "Bayrağınızın Cape Town'da dalgalanması size çok pahalıya patlar," dedi.

Pitt, "Oyun oynuyorsunuz," diye araya girdi. "Her ikiniz de tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz."

Zeegler ona baktı. "Belki sizin gözünüzde öyle, Mr. Pitt. Ama bizim için bu işin, hiçbir yabancınn ölçemeyeceği bir derinliğı var."

Albay otomobiline doğru yürümeye devam etti. Machita da ormanın içinde kayboldu.

Barış bitmişti. Aradaki uçurum aşlamayacak kadar genişti.

Pitt'in içinden çaresizlikle karışmış bir öfke kabardı. "Bundan bin yıl sonra bütün bunların ne anlamı olacak?" diye arkalarından bağırdı.

Küreği alıp mezarın içine toprak atmaya başladı. De Vaal'a bakmayı içi istemiyordu. Az sonra küreklediği toprağın, toprak üstüne düşme sesi geldi. Bundan böyle Savunma Bakanını kimse göremeyecekti.

İşi bittikten sonra tümseği düzelitti. Mezar taşının yanında duran bir kutuyu açıp içinden çiçek açan bitkiler çıkardı. Bunları özenle Fawkes'un mezarının üzerine yerleştirdi. Sonra ayağa kalkıp bir adım geri çekildi.

İçinde ne bir pişmanlık, ne de üzüntü, sadece yetinme duygusu olan Pitt boş kutuyu bir kolunun altına, küreği diğerine takıp Umkono köyüne doğru yürümeye başladı.

Arkasında, dört bougainvilla bitkisi çiçeklerini Afrika güneşine doğru çevirmişlerdi.

Rongelo Adası — aslında sadece küçük bir mercanadası — Pasifik üzerinde soyutlanmış ıssız bir kara parçasıydı. Okyanus düzeyinden yalnız iki metre yükseklikte olduğu için, on mil uzaktan görülmesi olanaksızdı. Rüzgâr ve gelgitle oluşan dev dalgalar, kemik beyazı kumsalını çevreleyen kayaların üzerinden aşır adanın öbür ucunda birleşiyorlardı.

Birkaç tane çürüyen hindistan cevizi ağacı dışında, ada çorak sayılabilirdi. En yüksek yerinin ortasında Dr. Vetterly ve yardımcılarının iskeletleri duruyordu. Beyazlaşmış, gözenekli kafataslarının üzerinde boş göz çukurları sanki kurtarılmayı bekler gibi gökyüzüne çevrilmişti.

Gün batımında Rongelo'nun arkasında biriken fırtına bulutları güneşin son ışınlarını süzerken, roket sessizce hedefine düştü. Gök gürlmesini andıran gürültüsü çok gerilerde kalmıştı.

Birden denizin üstü yüzlerce millik bir alana yayılan mavi beyaz bir ışıkla aydınlandı. Bir saniye geçmeden büyük bir ateş kitlesi püskürerek dev bir bulut gibi kabardı. Kör edici parlaklığıyla portakal renginden pembeye döndü; sonunda da koyu mor bir renk oldu. Sarsıntı dalgası suya yıldırım gibi çarpıp çalkantılı denizi dümdüz yapmıştı.

Sonra ateş yığını göğe doğru yükselmeye başladı. İçinde milyonlarca ton mercan taşıyordu. Bu yığın beş mil çapında bir çevreye yayılmış, yüksekliğiye kırk bin metreye ulaşmıştı. Bir süre orada asılı kaldı, sonra yavaş yavaş soğuyarak koyu bir bulut haline gelip rüzgârın etkisiyle kuzeye doğru sürüklenmeye başladı.

Rongelo Adası yok olmuştu. Geriye kalan sadece yüz metre derinliğinde, iki mil uzunluğu olan bir çukurdu. Bu gedik, derhal denizle örtüldü. Güneş ufuk çizgisinde kaybolurken sarımsı yeşil bir renk aldı.

Çabuk Ölüm organizması artık yoktu.

SON